

Asım Bezirci
Bütün Eserleri

Pir Sultan

-yaşamı, kişiliği, sanatı,
erkisi, bütün şiirleri-

www.DEVKUP.com

Asım Bezirci

Pir Sultan

*–yaşamı, kişiliği, sanatı,
etkisi, sözlük, kaynakça ve bütün şiirleri–*

Pir Sultan

*-yaşamı, kişiliği, sanatı,
etkisi, sözlük, kaynakça ve bütün şiirleri-*

ASIM BEZİRCİ'NİN BÜTÜN ESERLERİNİ YAYINLARKEN...

Edebiyat tarihçisi, eleştirmen, çevirmen ve yazar Asım Bezirci, yetmiş aşkın kitaba imza atmıştır. Bir karınca çalışkanlığı ile ve ince bir sabırla ortaya çıkardığı eserler, kültür dünyamıza yapılmış büyük katkının ifadesidir. Ancak onun katkısını, eserleriyle sınırlı görmek yanılığ olur. Bezirci, eserleri ve çevirilerinin yanı sıra, büyük bir emek vererek başta Nâzım Hikmet olmak üzere, birçok önemli şair ve edebiyatçının eserlerini derleyip basıma hazırlamıştır. Bezirci'nin imza attığı eserler, sahip oldukları zengin içerikleriyle olduğu kadar, Bezirci'nin savunduğu ve geliştirmeye çalıştığı araştırma ve eleştiri yönteminin uygulanmasının örnekleri olmaları bakımından da dikkatle değerlendirilecek niteliktedir. Bezirci'nin katkısını, araştırma ve eleştiri yöntemini kitlelere tanıtmayı bir kültür görevi olarak benimseyen Evrensel Basım Yayın, Asım Bezirci'nin çeviri ve telif bütün eserlerini yayınlıyor.

EVRENSEL BASIM YAYIN'DA YAYINLANANLAR

Eserleri

- Bilimden Yana (1963, 4. basım 1995)
- Sosyalizme Doğru (1975, 3. basım 1996)
- İkinci Yeni Olayı (1974, 5. basım 2003)
- Halk ve Sosyalizm İçin Kültür ve Edebiyat (1979, 3. basım 1997)
- Orhan Veli (1967, 10. basım 2003)
- Nâzım Hikmet (1975, 5. basım 2002)
- Orhan Kemal (1977, 5. basım 2003)
- Nurullah Ataç (1968, 2. basım 1998)
- Sabahattin Ali (1974, 5. basım 1997)
- Nezihe Meriç (1999)
- 1950 Sonrasında Hikâyecilerimiz (1980, 2. basım 2003)
- Seçme Hikâyeler (1981, 4. basım 1997)
- Seçme Romanlar (1973, 6. basım 2003)
- Halkımızın Diliyle Barış (1986, 3. basım 1996)
- Şairlerimizin Diliyle Barış (1987, 2. basım 1999)
- Türk-Yunan Dostluk ve Barış Şiirleri (1987, 3. basım 2000)

Temele Gül Dikenler (1993, 2. basım 1997)
Güle Dil Verenler (1993, 2. basım 1998)
Abdülhak Hâmit (1982, 5. basım 2000)
Dünden Bugüne Türk Şiiri
(1968, gözden geçirilmiş 2. basım [Kemal Özer'in katkısıyla] 2002)

Çevirileri

Felsefe, Bilim ve Din, *M. Cachin-R. Maublanc* (1992)
Diderot, *André Cresson* (1994)
Halkın Ekmeği (A. Kadir'le birlikte), (1995)
Sosyalizm ve Edebiyat, *Anatoli Lunaçarski* (1998)
Edebiyat Bahçesinde (1992, 1. basım 1998)
Sosyalist Açıdan Toplum, Sanat ve Eleştiri,
G. Plehanov-J. Fréville, (1963, 1. basım 1999)
Demokrasi, Barış, Sosyalizm, *Jean Jaurés* (1966)

DİĞER ESERLERİ

Abdülhak Hâmit'in "Târik Yahut Endülüs Fethi" (1966)
Ahmet Haşim (1967)
Metin Eloğlu (1971)

DİĞER ÇEVİRİLERİ

Üç Hikâye, *Gustave Flaubert* (1955)
Belâlı Yer, *Erskine Caldwell* (1954)
Varoluşçuluk, *J. P. Sartre* (1961)
Seçme Şiirler, *P. Eluard* (A. Kadir'le), (1972)
Yeni Roman, *Alain Robbe-Grillet*, (1981)

İÇİNDEKİLER

<i>Birkaç Söz</i>	15
PİR SULTAN (İnceleme)	
KİMLİĞİ	23
Pir Sultan Abdal'lar	25
Pir Sultan	26
Pir Sultan'ım Haydar	29
Abdal Pir Sultan	34
Pir Sultan Abdal'lar	35
İkinci Pir Sultan	40
YAŞAMI	41
Halka Göre Pir Sultan'ın Yaşamı	43
Belgelere Göre Pir Sultan'ın Yaşamı	54
SANATI	85
İÇERİK	87
Aleviliğin Çevresinde	87
Aleviliğin Kökenleri	88
Anadolu'da Alevilik	90
Bektaşilik	91
Şiirlerde Alevilik	92
1. Sevgi Şiirleri	93
2. Bağlılık Şiirleri	102
3. Yergi Şiirleri	106
4. Töre Şiirleri	107
Aleviliğin Dışında	108
Doğa	108
İnsan	112
Aşk	114
Ölüm ile Yaşam	116
Ayrılık ile Özlem	117
Toplum	119
Kavgı ve Umud	121
BİÇİM	125
Dil	125
Deyiş	128
Koşuk	130
Birim	130
Tür	131
Ölçü	134
Uyak	136

ETKİSİ	140
Etkileme	140
Etkilenme	143

ŞİİRLER (Derleme)

ŞİİRLERİ DERLERKEN	153
A – PİR SULTAN'IN ŞİİRLERİ	157
1. Âdemoğlu şu dünyaya gelince	159
2. Ağâh olunhey erenler	160
3. Ağlayı ağlayı durma karşımda	161
4. Ala gözlü Şah'tan bir dolu geldi	162
5. Alay alay olmuş gelen turnalar	163
6. Âlemlerin serverisin	164
7. Allah bir Muhammet Ali'dir Ali	165
8. Allah birdir Hak Muhammet Ali'dir	166
9. Amanın eyle mürüvvet	168
10. Arkası yok deme Şah'ım oğlunun	169
11. Arzuladım size geldim	170
12. Âşık senin kıya kıya bakışın	172
13. Âşıkın başına gelmez hâl olmaz	174
14. Aşk ile yürüdük sen pire geldik	175
15. Bağdat'ı Bağdat'ı şirin Bağdat'ı	176
16. Bakmaz mısın yeryüzünde bostana	177
17. Bâtın erlerinden Sultan-ı Server	178
18. Be hey acayıp âdem	179
19. Be yârenler be kardaşlar	180
20. Ben dervişim dersin dava kılarısn	181
21. Ben hocamdan böyle aldım dersimi	183
22. Benim aslım Horasan'dan Hoy'dandır	184
23. Bir kişi Hakk'ın emrinde olmasa	186
24. Bir nefescik söyleyeyim	187
25. Bir servi dalında kaldı nazarım	189
26. Birlik makamında bir güzel gördüm	190
27. Biz bunda bülbüllük eylemeyiz	191
28. Bizden selâm olsun sofu canlara	192
29. Bizim içtiğimiz dolu	194
30. Bizlere bu dolu Ali'den geldi	195
31. Bu dünyada benim gönül verdiğim	196
32. Bu gece seyrimde bir eri gördüm	198
33. Bu yıl bu dağların karı erimez	200
34. Bu yolun ilerisi Hak'tır	201

35. Bülbül olsam gl dalında Şakırım	202
36. Bülbül olsam varsam gelsem	204
37. Çekilip Kırklar'a vardık	206
38. Őektiđim cevr  cefâyı	207
39. Őevrilip çevrilip üst  yanýmda	208
40. Çok dedelik gördüm sarı kürkünde	210
41. Çok Şükür olsun Hdâ'nın demine	211
42. Dağdan ktr ktr hezen indirir	211
43. Deli gönül inil inil inleme	213
44. Derdim çoktur kangısına yanayım	214
45. Derdimi yandığım kınamayasın	216
46. Derildi ayn-ı cem kuruldu erkân	217
47. Dinleyin âşıklar benim sözümü	218
48. Dün gece seyrimde ben bir er gördüm	219
49. Dünyadan el ek ey divâne gönlüm	220
50. Eğer gzly isen dizil kataca	221
51. Eksiğim aldım da meydana geldim	222
52. Eksiğim aldım da meydana geldim	223
53. Eksikliğim aldım dergâha geldim	224
54. EliŐ'tir doksan bin kelâmın başı	225
55. Emanet âlemde âdem bir gldr	228
56. Emek çektim bir ev yaptım erenler	229
57. Enelhak dedik de çekildik dâra	230
58. Erenlere eş olayım	232
59. Erenlerin erkânına yoluna	233
60. Erenlerin gly canların canı	235
61. Erler himmet eylen niyaz eyleyim	235
62. Evvel bu dergâhtan kısmet	237
63. Evvel baştan bu dünyaya	238
64. Evvel ikrâr verip belâ diyenler	239
65. Evvelin evveli Muhammet Ali	240
66. Ey benim divane gönlüm	241
67. Ey benim sarı tamburam	242
68. Ey erenler n bu sırrı dinledim	243
69. Ey gönül bülbülleri	244
70. Ey Yezit bizlerde kıl u kal olmaz	245
71. Felekler zuhûr olağı	246
72. Gafil olman hey erenler	246
73. Gece gündüz arzumanın Kerbelâ	248
74. Gece gündüz yalvarırım pirime	249
75. Geemezsın deli gönül geçilmez	250
76. Geç benim sarı tamburam	253
77. Gel beri gel Şu meydanı bilirsen	254
78. Gel gnlnazar kıl merdanelere	255
79. Gel güzelim kaçma benden	256
80. Gel güzel yola gidelim	259
81. Geldik dârına duşlandık	260

82. Gelin canlar bir olalım	261
83. Gelin yiyelim içelim	262
84. Gelsin ikrârına belî diyenler	263
85. Gerçek âşıklara salâ denildi	264
86. Gezdım seyrettim dünyayı	265
87. Giden kimdir kimden haber alayım	266
88. Gidi Yezit bize Kızılbaş demiş	269
89. Gittim seyreyledim felek içini	271
90. Gitme giden gitme sual sorayım	272
91. Gönül gel karardan aşma	273
92. Gönül ne durursun elden geldikçe	275
93. Gönül ne yatarsın gaflet içinde	276
94. Gönül pervaz edip gökte dönücek	277
95. Gündüz hayalimde gece düşümde	279
96. Güzel âşık cevrimizi	281
97. Güzel âşık sana bir sualim var	285
98. Güzel Şah'ım çok yerlerden görünür	286
99. Hak Muhammet Ali Haydar	287
100. Hak Muhammet Ali geldi dilime	288
101. Hak nasip eylese dergâha varsam	290
102. Hakikat bir gizli sırdır	294
103. Haktan inâyet olursa	295
104. Hasretinle beni uryan eyledin	296
105. Hayalî gönlümde yadigâr kalan	297
106. Hazret-i Şah'ın avâzı	298
107. Her sabah her sabah Anka-yı devran	300
108. Hey erenler bir hayale uğradım	301
109. Hıdır Paşa bizi berdâr etmeden	302
110. Hiç bilmedim sabahta sarı neden	304
111. Hocam bana ilimleri sorarsa	305
112. Horasan'dan kalktı sökün eyledi	307
113. İki nokta üç hurufun sahibi	308
114. İndim Koç Baba'yı tavâf eyledim	309
115. İsm-i âzam duasıdır	310
116. İsa Peygamber'e Hakk'a buyurdu	312
117. İşitip âvâzın ben de varayım	313
118. Kaadir Allah kula ihsan ederken	314
119. Kahpe felek sana n'ettim n'eyledim	315
120. Kalbi kara kalleş sofu	316
121. Kanber kafadan güderdi devesin	317
122. Karşı karşı karlı dağlar	318
123. Kerbelâ Çölü'nden bir koyun geldi	319
124. Kırklar meydanında erkân isteyen	321
125. Koca başlı koca kadı	323
126. Koyun beni Hak aşkına yanayım	324
127. Kur'an yazılırken Arş-ı Rah man'da	325
128. Medet senden medet ey mürvet kânı	326

129. Mevlâ çün yarattı Ahmet'i nurdan	227
130. Mihman olmuşum delmişim	329
131. Muhammet Ali'nin eli değil mi	330
132. Muhammet Mehdi'nin Hak sancağını	331
133. Muhammet neslinden şunda kim kaldı	332
134. Musahipten özün seçen musahip	335
135. Mürşide varmağa tâlip olursan	336
136. Ne zâlimdir ne gaddardır ne bedkâr	337
137. Ol benim Şah'ımı	338
138. Önüme bir çığır geldi	339
139. Öt benim sarı tamburam	341
140. Pir Sultan'ım şu dünyaya	342
141. Pirim bana ismini bağısladı	343
142. Sabahtan dergâha vardım	344
143. Sabır kıla kıla canıma yetti	345
144. Sefâsına cefâsına dayandım	346
145. Sevda çekmek şanlarıdır	347
146. Seyran ettim erenlerin demini	348
147. Seyyah olup şu âlemi gezerim	349
148. Seyyah olup şu âlemi gezerken	350
149. Sofu mezhebimi neden sorarsın	351
150. Sordum sarı çiğdeme	353
151. Sultan Nevrûz günü cemdir erenler	355
152. Sultan Ali'n bir iş geldi başıma	356
153. Şah-ı Merdan kullarıyız	357
154. Şah'ın illerinden gelen turnalar	358
155. Şah'ın nuru musun ey canlar canı	359
156. Şecaatin varsa kalbinde sakla	360
157. Şimdi bizim aramıza	361
158. Şu karşiki karlı dağığördün mü	362
159. Şükür bizi bu meydana	364
160. Tâlibin özünü halleyile pişir	365
161. Tarikata ikrâr verdim	366
162. Türap olup düştüm toza	367
163. Uğruma bir çığın düşrü	369
164. Uyurken üstüme geldi erenler	370
165. Uyur idik uyardılar	372
166. Üfürdüm çırağı yandıramadım	374
167. Vefat ettim şu dünyadan	376
168. Viran bahçelerde bülbül öter mi	377
169. Yas ve matem günü derdim yeniler	379
170. Yemen illerinden beri gelirken	380
171. Yine dosttan haber geldi	382
172. Yine ılgıt ılgıt yeller esince	384
173. Yine ılgın ılgın yeller esince	385
174. Yine tamam oldu senenin başı	386
175. Yine yeşillendi dağlar	387
176. Yüksek isem ben gönlümü indirmem	388

177. Yükseklerden alçaklara indim ben	389
178. Yürü bire Çiçek Dağı	390
179. Yürü bire Hıdır Paşa	391
180. Yürü bire kahpe felek	392
181. Yürü bire yalan dünya	393
182. Zâhir bâtın On'ki İmam aşkına	394
B – KUŞKULU ŞİİRLER	395
183. Benim Hakk'a münacaatım	397
184. Bir gece Muhammet evde yatarken	397
185. Bir gül ile gülistan seyrettim	398
186. Bir kişi özünde ikilik olsa	400
187. Çoktan beri yollarını gözlerim	402
188. Deli gönül bulanmışsın ne acep	405
189. Derilmemiş Hak cemine varınca	406
190. Gelin özümze sitem edelim	408
191. Hazret-i Ali'nin devri yürüye	409
192. Hû erenler bir müşkülüm var benim	410
193. Lânet olsun sana ey Yezit Pelit	411
194. On İki İmam'a uyanlardanız	412
195. Sabah seherinde niyaza geldim	413
196. Seyran edip şu âlemde gezerken	416
C – PİR SULTAN'LA İLGİLİ ŞİİRLER	417
197. Dün gece seyrimde coştuydu dağlar	419
198. Karşıda görünen ne güzel yayla	420
199. Kul olayım kalem tutan eline	421
200. Bize de Banaz'dan Pir Sultan derler	422
201. Bir arzuhal yazdım gül yüzlü Şah'a	424
202. Çıktım yücesine seyran eyledim	424
203. Fetva vermiş koca başlı Kör Müftü	425
204. Ben de şu dünyaya geldim giderim	426
205. Banaz'dan sürdüler bizi Sivas'a	427
206. Hızır Paşa bizi berdar eyledi	428
207. Yeşil başlı ördek göllere uçtu	429
208. Şu kanlı zalimin ettiği işler	430
209. Kurtulmadık Yezit'lerin zulmünden	431
SÖZLÜK	433
KAYNAKÇA	457
Pir Sultan (Abdal) Üstüne Yazılmış Kitaplar	457
Pir Sultan (Abdal) ile Dolaylı Olarak İlgili Yardımcı Kitaplar	458
Dergilerde Çıkmış Yazılar	459
Gazetelerde Çıkmış Yazılar	461

B İ R K A Ç S Ö Z

Şimdiye dek Abdülhak Hâmit, Tevfik Fikret, Ahmet Haşım, Nâzım Hikmet, Orhan Veli, Edip Cansever ile Metin Eloğlu'na ilişkin geniş ve başka şairlere ilişkin dar kapsamlı birtakım incelemeler yazdım. Böylece, aşağı yukarı, yüzyıllık bir süre içinde ortaya çıkmış Tanzimat, Servet-i Fünun, Fecr-i Âti, Toplumcu Gerçekçilik, Garip, İkinci Yeni gibi akım ya da takımların önde gelen şairlerini değerlendirmeyi denedim. Fakat yedi yüzyıllık halk şiirimizin hiçbir şairi üstüne bir çalışma yapmadım. Oysa, eskiden beri, halk şiirinin önemine inanıyordum. Nitekim, geçen yıl hazırladığım *Türk Halk Şiiri* adlı henüz basılmamış kitabımın başında şöyle demiştim:

“Halk kültürü, ulusal kültürün en önemli, en verimli kaynaklarından biridir. Halk şiiri ise bu kaynağın en etkin, en yaygın kollarındandır. Bundan ötürü, halk yığınları onu yüzyıllarca gözü gibi korumuş, kulaktan kulağa ve kuşaktan kuşağa aktararak bugünlere getirmiştir. Fakat geçmişte Osmanlı yöneticileri ve aydınlarınca, o, hep hor görülmüş, gölgeye itilmiştir. Neyse ki, Cumhuriyet döneminde –uluslaşma süreciyle birlikte– gitgide değeri kavranmaya başlanmıştır. Gelgelelim, bu kavrayış da hâlâ yeterli derinlik ve genişliğe varmış değildir.”

* * *

Bu düşünce herkesten çok beni bağlamalıydı. Çünkü, derinlik ve genişlik bir yana, halk şiiri üstüne küçük bir denemem

bile yoktu! Kuşkusuz, bu yokluğun bazı kişisel gerekçeleri vardı, ama bunlar beni avutmaya yetmiyordu.

Pir Sultan konusuna öncelikle bu duyguyu yenmek için girdim. Ama, açık konuşayım, ortaya koyduğum ürün, sözü geçen yetersizlikten kurtaracak mı beni, kestiremiyorum.

Yunus Emre, Karacaoğlan, Koroğlu ve Dadaloğlu gibi Pir Sultan da halk şiirinin doruklarından sayılıyor. Ayrıca, Alevi-Bektaşî edebiyatının da en iyi şairi olduğu söyleniyor. Gelgelelim, onunla ilgili kesin bilgiler –ne yazık ki– incir çekirdeğini doldurmuyor! Ne zaman, nerede doğmuş/ölmüş, ne iş tutmuş, hangi illeri dolaşmış, kimlerle düşüp kalkmış, çoluk çocuğunun adları neymiş, başından neler geçmiş? Bunlar gibi daha birçok şeyi gereğince öğrenmemizi sağlayacak verilerden yoksunuz. Kırık dökük belgelere, şairi bellisiz şiirlere, hatta efsanemsi söylentilere dayanmak durumundayız.

Pir Sultan, bizden dört yüzyıl önce yaşamış. Ardından aynı adı kullanan altı Alevi şair daha gelmiş. Zamanın durmayan eli, hepsini bir tekne de yüvarlayıp yoğurmuş. Yaşamları gibi kimliklerini de birbirine karıştırmış. Üzerlerine de yılların gitgide kalınlaşan tozlarını serpmiş. Öyle ki, gün gelmiş, onları hem birbirinden, hem de Pir Sultan'dan ayırmak çetin bir sorun olmuş.

“Ya şiirleri?” diyeceksiniz. Onlar da çağdan çağa, cönkten cöng e az çok değişmiş, öbür şairlerinkiyle kucaklaşmış. Öte yandan, halk şiirinin genellikle sözlü bir edebiyat türü olması, egemen/aydın çevrelerce küçümsenmesi de onların yazılı kaynaklara geçmesini kısıtlamış. Kulaktan kulağa iletilirken yer yer başkalaşım bozulmasına yol açmış.

Pir Sultan da bu acı sonuçtan kurtulamamış. Üstelik, sevi lip sayılan örnek bir sanatçı olduğundan, izleyicileri türemiş, adaşlarıyla başka şairlerin bazı ürünleri de O'na mal edilmiş. Sonunda, bütün bu karışma ve değişmeler, kimi yazarlarca “Pir Sultan geleneği” denilen bir yamalı bohçada toplanmış.

Bundan dolayı kendisi gibi eseri için de tutarlı çözümlere, doğru yargılara, sağlam yorumlara varmak zorlaşmış. Buna girişmek, üstünde çukurlar bulunan karanlık bir alanda yürümeye benzemiş.

* * *

Doğrusu, kolay yolu tutmayıp böyle zorlu, tehlikeli bir yürüyüşe kalkışırken pek tedirgindim: Yanılmak, başarısızlığa uğramak olasılığı büyüktü. Öyleyken, yolumdan dönmedim. Eksik bilgileri, çelişik kaynakları, uyumsuz yargıları nesnelce eleştirip aşarak Pir Sultan'ı öteki şairlerden ayırmanın, karışıklık ve tutarsızlıklardan kurtarmanın gereğine inanıyordum. Değerli şairi kuşatan yoğun sisi –yeni bir atılım ve yaklaşımla– dağıtmak, hiç olmazsa, azaltmak istiyordum.

Elbette, tasarlamayla gerçekleştirme her zaman atbaşı gitmez. Ola ki ben de, bütün çabalarımın karşın –geçmişten gelen engeller yüzünden– arada bir tökezlemiş, belki de düşmüşümdür.

Olsun! Karanlığı delerek ışığa ulaşmak için bunu göze almaktan başka çıkar yol var mı?

A. B.

Mart 1986

Ustam, dostum,
değerli sanatçı,
güzel insan
RUHİ SU için

PİR SULTAN

(İnceleme)

Kimliği

PİR SULTAN ABDAL'LAR

Doğrusunu söyleyeyim, şimdiye değin bir tek Pir Sultan Abdal olduğunu biliyordum: Hızır Paşa'nın astırdığı büyük halk şairi. Meğerse aynı adı taşıyan altı şair daha varmış! Pir Sultan üstüne çalışmaya başlayınca öğrendim bunu. İbrahim Aslanoğlu'nun kitabında¹ açıklandığına göre, bu şairler bugüne dek 'bir tek kişi' olarak görülmüşler! Nitekim Sadettin Nüzhet, Pertev Naili Boratav, Abdülbaki Gölpınarlı, Ali Balım, Cevdet Kudret, Selâmi Münir Yurdatap, Cahit Öztelli, Memet Fuat, Ahmet Köklügiller vb. değerli araştırmacılar/incelemediler, adları ve yaşamları gibi onların ürünlerini de birbirine karıştırmışlar. Oysa, yaşamları, kişilikleri ve şiirleri kadar çağları da değişik şairlermiş bunlar...

Onları tek tek bir şair gibi görmek birtakım tutarsızlıklara yol açıyor. Buna karşı Sabahattin Eyuboğlu ve İlhan Başgöz ile Mehmet Bayrak ve Atilla Özkırımlı gibi onları pamuk ipliğiyle birbirine tutturup 'Pir Sultan geleneği' şemsiyesi altında toplamaya çalışmak da sözü geçen tutarsızlıkları gidermeye yetmiyor.

Örneğin, söz konusu şairlerden biri kendini şöyle tanıtır:

Pir Sultan Abdal'ım destim dâmende
İsmim Koca Haydar neslim Yemen'de

Bir başkası şöyle diyor:

Bize de Banaz'da Pir Sultan derler
Bizi kem kişi de bellemesinler

Bir başkası şunu söylüyor:

Benim aslım Horasan'dan Hoy'dandır
Kırklar olduğun Kanber de yandadır

1 İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, 1984, Erman Yayınevi.

Bir başkası ise adının Halil İbrahim olduğunu bildiriyor:

Pir Sultan Abdal'ım benim penahım
İsmimi sorarsan Halil İbrahim

İşte birbirini tutmayan üç ayrı açıklama... Bunlardan hangisi doğru? Hangisi gerçek Pir Sultan'ın?

Bunlara benzer öbür uyumsuz örnekler değişik, hatta çelişik yorum ve değerlendirmelere kaynak olmuş şimdiye kadar. Daha da kötüsü aynı adı taşıyan kimi küçük/zayıf şairlerin ürünleri de büyük/güçlü bir sanatçı olan Pir Sultan'a mal edilmiş yıllar yılı. Bir karşı çıkan olmazsa, daha da edilecek...

Onun için, artık bu şairleri birbirinden ayırmak zorundayız:

Pir Sultan, Pir Sultan'ım Haydar, Abdal Pir Sultan, Pir Sultan Abdal (I), Pir Sultan Abdal (II), Pir Sultan Abdal (III), Pir Sultan Abdal (IV), ikinci Pir Sultan...

Acaba, hepimizin bildiği, Sivas'ta asılan ünlü şair bunlardan hangisi? Bunu belirlemek her birini tanımayı gerektiriyor.

PİR SULTAN

Benim üstünde durmayı amaçladığım bunlardan birincisi. Asıl Pir Sultan Abdal o. Fakat şiirlerinde 'Pir Sultan Abdal' değil, 'Pir Sultan' tapşırmasını (mahlasını) kullanıyor. Üstelik, yalnızca hemşehrileri Ali İzzet ile Âşık Veysel değil, birtakım halk/Alevi şairleri de aynı adla anıyorlar onu. Örneğin, çoğunlukla kızı Sanem'e, kimilerince de oğlu Pir Mehmet'e yahut (Sanem'in kızı) Elif'e mal edilen bir ağıtta adı 'Pir Sultan' diye geçiyor:

...

Pir Sultan kızıydım ben de Banaz'da
Kanlı yaş akıttım baharda yazda
Dedemi astılar kanlı Sivas'ta
Darağacı ağlar Pir Sultan deyü

(C. 197)

Bu parçadan, Pir Sultan'ın Banazlı olduğu ve Sivas'ta asıldığı anlaşılıyor.

Pir Sultan'ın soyundan geldiğini söyleyen çağımız şairlerinden

Banazlı Mustafa Şimşek ile Âşık Nuri de ondan 'Pir Sultan' diye söz ediyorlar:

Ali ile gezer idin sırlarda
Hatem ile balkıyordun nurlarda
Senin gibi hiç yoğudu illerde
Arzuladım geldim Pir Sultan diye²
(Mustafa Şimşek)

Banazlı Nuri de Mevlâna kulu
Hıdır'ın dertleri sinemde dolu
Kölelerin olam Yenihan yolu
Söyle Pir Sultan'ım nerde bulunur²
(Âşık Nuri)

Kendisini seven, izleyen, pir/dede sayan kimi şairler de yüzyıllardır ona hep 'Pir Sultan' diye sesleniyorlar. Kul Himmet, Kalender Abdal, Âşık Mehmet, Âşık Kerem, Âşık Mansur, Deli Boran, Âşık Veli, Küstahoğlan, Pir Yakup ve Kul Şükür'den aktarılan şu parçalar buna birer örnektir:

...
Niyaz kılın Pir Sultan'a pirime
Her kul dayanır mı böyle zulüme
Zayıf Yusuf melhem etsin yarama
Göremedim pirimi dertliyim dertli³
(Kul Himmet)

Kalender yok b u sözümün hatası
Beş harftendir âşıkların futası
Üç âşıkır cümle âşık atası
Hatayi Kul Himmet Pir Sultan geldi⁴
(Kalender Abdal)

...

2 Cengiz Tuncer, "Pir Sultan Abdal'ın Hikâyesi", Akşam, 4.7.1966/Tahir Kutsi Makal, "Banazlılar Anlatıyor, Pir Sultan Abdal" Son Havadis, 3.10.1977.

3, 4 Cahit Öztelli, Pir Sultan'ın Dostları, 1984, sf. 22, 29.

Hatayi'nin Kul Himmet'in postundan
Pir Sultan'ın yerin almış destinden
Sermayesin tutmuş kârın üstünden
Muhabbet deminden Âşık Hüseyin⁵
(Kul Mehmet)

...

Sefil Kerem arzulayıp gelirse
Sultan Hatayi'den destur alırsa
Koca Pir Sultan'ı her kim görürse
Muharrem gününde Aşur ayında⁶
(Âşık Kerem)

...

Mansur'um alınma yazıldı yazı
Pir Sultan'ın hayfın alır Sıvaslı
Gayet sevaplıdır vakit namazı
Cemaat olup da kılmanın vakti⁷
(Âşık Mansur)

...

Âdemi şar etti şarına girdi
Pir Sultan'ın hayfın alır Sıvaslı
Ervâhı hür olan çok hüner gördü
Gönül aşk atına biniyor bindi⁸
(Deli Boran)

Yardan mı ayrıldın nedir firkatın
Çık Yıldızdağı'na bir sema tutun
Orda Pir Sultan var ervâh-ı zâtın
O seni geçirir coşkun sellerden⁹
(Âşık Veli)

5 A.g.e., sf. 224.

6, 7, 8 Cahit Öztelli, "Pir Sultan Abdal İçin Neler Söylemişler?", Sivas Folkloru, Şubat 1974.

9 İbrahim Aslanoğlu, Âşık Veli, 1984, sf. 24.

Küstahoğlan eydür öğüt alalım
Koca Pir Sultan'a şakirt olalım
Tuttuğumuz eli Ali bilelim
Muhammet'e ümmet Ali'ye tâlip et bizi¹⁰
(Küstahoğlan)

Hatayî Kul Himmet düvazımamdır
Âşıklar medhin eder bir zaman
Nesini Pir Sultan sahip zamandır
Gözlerimiz yolda kaldı bir zaman¹¹
(Pir Yakup)

Pir Sultan'ım eyder sen bir velisin
Kokmak için On'ki İmam gülüsün
Kul Şükür der Abdal Musa Ali'sin
Bağlayıp da devin kendin çözelde¹²

Pir Sultan'ın adı gibi yaşamı, kişiliği ve sanatı da öbür şairlerden ayırır. Bunu sonraki bölümlerde ele alacağım.

PİR SULTAN'IM HAYDAR

Pir Sultan'ım Haydar'ın kimliği pek bilinmiyor. Gerçi bazı incelemeciler, onun hem Divriği ile Kemaliye arasında Sarıççek Yaylası'nda türbesi bulunan Koca Haydar'la, hem de Pir Sultan ve Pir Sultan Abdal'la aynı kişi olduğunu öne sürüyorlar.¹³ Gelgelelim, şiirlerin çözümlenmesi bunu doğrulamıyor; tersine, Pir Sultan'ım Haydar'ın Merzifon (Amasya) ya da Çorum yöresinden olduğuna ilişkin ipuçları veriyor. Nitekim, birkaç şiirde, Merzifon'da Çeçbeli'nde oturan Urum Hoca ile Çorum'un Osmancık ilçesinde tekkesi bulunan Koyun Baba'dan söz açılıyor:

10 Ziya Gürel, Hak Âşıklarından Deyişler, 1980, sf. 169-170.

11 Ziya Gürel, Hak Âşıklarından Deyişler, 1980, sf. 169-170.

12 İbrahim Aslanoğlu, "Bu da Bir Başka Pir Sultan mı?", Türk Folkloru, Ocak 1986.

13 Cahit Öztelli, Pir Sultan Abdal, 1983, sf. 30.

Kalktı Horasan'dan skn eyledi
Meknn ebeli gez Urum Hoca
Pirim Hacı Bektaş nazar eyledi
Dört yann kasaba gez Urum Hoca¹⁴

...

Ayrıca, Pir Sultan'ım Haydar'ın şiirlerinde Keskin'deki Hasan Dede Tekkesi'nin de adı geçiyor. Buna karşılık, Banaz ile Sivas'tan hiç söz edilmiyor. Üstelik, Sivas çevresinde düzenlenmiş cönklerde de şairin adına rastlanmıyor. Ancak, Vahit Lütfü Salcı'dan Cahit ztelli'ye kalan ve Trakya'da derlenen cönklerde şiirlerine yer veriliyor. Bu da, onun Merzifon'dan Rumeli'ye geçtiğini ve uzun süre orada yaşadığını varsaymaya götürüyor bizi. Bazı şiirlerin çözümlenmesi de bunu pekiştiriyor: Pir Sultan'ım Haydar, Ankara'dan yola çıkarak iek, Engr, Denek ve (Edirne'deki) Tanrı Dağları'nı aşarak Otman Baba ile Seyit Ali Sultan tekkelerine vardığını söylüyor:

Ankara'dan çıktım sabah namazı
Bize yol vermiyor aşmağa dağlar
Yetiş Seyit Battal Hüseyin Gazi

...

Yine krcılandı dağların karı
Kış tutmuş iniler Küre'nin beli

...

Çıplak Ali ile Haydari Sultan

...

Hasan Dede'm Ygrk Kulu nerdesin

...

Denek Dağı'nda yatan Yediler Kırklar

...

iek Ana ile Hr Melekler
Bize yol vermiyor aşmağa dağlar

Yukarıdaki dizelerde adı geçen Denek Dağı Ankara'ya bağlı Keskin'de, Kre Beli orum'dadır. Çıplak Ali ve Haydari Sultan Keskin yakınında Beyrek Dağı'nda, iek Ana Kırşehir'de iek Dağı'nda, Ygrk Kulu Irmak yakınında, Seyit Battal Eskişe-

14 İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, 1984, sf. 387.

hir'de Seyitgazi Türbesi'nde yatmaktadırlar.

Pir Sultan'ım Haydar Alevi-Bektaşî ulularından olup Kızıl Deli diye de adlandırılan Seyit Ali'den sevgi ve övgüyle söz ediyor:

...

Tanrıdağ koruna çökmüş oturur
Yıldızları ayağına getirir
Bir avuç toprakla hudut geçirir
Kırklar'ın serdarıdır Kızıl Deli¹⁵

Hızır Lâle/Lala adıyla da anılan ve Derun Abdal, Kazak Ahmet, Derviş Kasım, Sadık Abdal, Viranî, Zarîfî gibi şairlerce de övülen Seyit Ali Sultan, Horasan erlerinden Seyit Hüseyin Ata'nın oğludur. Kimi kaynaklara göre¹⁶ XIV. yüzyılda (doğumu H. 710/M. 1310, ölümü H. 805/M. 1402), kimilerine göre¹⁷ XIV. yüzyılın sonları ile XV. yüzyılın başlarında, kimilerine göre¹⁸ de XVI. yüzyılda yaşamıştır. Yunanistan'ın Batı Trakya bölgesinde Dime-toka'da Kızıldeli Çayı yanında dergâhı ve Sofulu'da mezarı vardır. Bir söylentiye göre Seyit Rüstem Gazi (ölümü 1461) ve Emir Sultan gibi alperenlerle Yıldırım Bayezid (1389-1402) döneminde Gelibolu ve Rumeli'nin fethinde bulunmuştur. Bir başka söylentiye göre ise Balım Sultan'la (ölümü 1516) aynı çağda yaşamıştır.

Pir Sultan'ım Haydar bir başka şiirinde de yine Kızıl Deli'nin adını saygıyla anıyor ve Kazova'daki bir çarpışmaya değiniyor:

Geldi Kazova'yı duman bürüdü
Kara kâfirlerin yağı eridi
Allah Allah deyip Kırklar yürüdü
Kırklar'a serçeşmesin pirim Ali
Cümlemizden ulusun Kızıl Deli¹⁹

Kazova, Turhal'la Tokat arasında Yeşilirmak Vadisin'de bir

15 A.g.e., sf. 397.

16 Bedri Noyan, Seyyid Ali Sultan (Kızıldeli Sultan) Vilayetnamesi, 1991, sf. 5.

17 Ahmet Yaşar Ocak, Bektaşî Menakıbnamelerinde İslâm Öncesi İnanç Motifleri, 1983, sf. 12/Atilla Özkırmırlı, Toplumsal Bir Başkaldırının İdeolojisi, Alevilik-Bektaşilik, 1985, sf. 151.

18 Vasfi Mahir Kocatürk, Tekke Şiiri Antolojisi, 1968, sf. 168/Cahit Öztelli, Pir Sultan Abdal, 1983, sf. 465.

19 İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, sf. 396.

düzlüktür. Şah İsmail'in halifelerinden Nur Ali 1512'de Çorum, Yozgat, Amasya, Tokat yöresinde bir ayaklanma düzenler. Yular-kıstı Sinan Paşa'yı Kızılhisar'da yener, Kazova'yı ele geçirir. Fakat Göksu'da Mehmet Ağa'ya yenilir. 1525'te Baba Zünnûn Bozok'ta başkaldırır, Hürrem Paşa'yı yenerek Tokat'a yürür, Kazova'ya girer. Baba Zünnûn ayaklanmasını Donuz Oğlan, Yenice Bey, Atmaca, Kalender Çelebi, Düzmece Şah İsmail vb. Alevi ayaklanmaları izler. Kalender Çelebi 1526'da Behram Paşa'yı Kazova'da yener.

Belki de Pir Sultan'ım Haydar ve Kızıl Deli yenilgiyle sonuçlanan bu hareketlerden herhangi birine katılmış yahut tanık olmuş, sonra Rumeli'ye geçmiş yahut geçmek zorunda kalmıştır, yani ya kaçmış ya da sürgün edilmiştir. Aşağıdaki dörtlükte bunu anlatmış olmalıdır:²⁰

Kırklar Rumeli'nde mekân tuttular
Makamlar açtılar çerağ yaktılar
Bütün kâfirleri dine çektiler
Kırklar'a serçeşmesin pirim Ali
Cümlemizden ulusun Kızıl Deli²¹

Pir Sultan'ım Haydar, birkaç şiirinde Kırklar'ın Rumeli'de “mekân tuttuğunu, makamlar açıp çerağ yaktığını, kâfirleri dine çektiğini” söyledikten sonra halkı “din aşkına kılıç çalmaya, İmamlar'ın öcünü almaya” çağırıyor:

...
Yeryüzünü kızıl taşlar bürüye
Münafık olanın bağıriye
Sâhib-i zamanın emri yürüye
Mehdî kim olduğu bilinmelidir²²

...

20 Atilla Özkırımlı da Pir Sultan Abdal'la ilgili incelemesinde (sf. 34) bunu olası görüyor. Fakat XIV. yüzyılın sonu ile XV. yüzyılın başlarında yaşadığını öne sürdüğü Kızıl Deli'nin XVI. yüzyılda gerçekleşen bir ayaklanmada nasıl yer alabildiğini açıklanıyor.

21 İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, sf. 396.

22 A.g.e., sf. 396.

Buna benzer dizelerden Pir Sultan'ım Haydar'ın Rumeli'deki Bedrettinli Alevilerle birtakım hareketlere katıldığı-yakınlık duyduğu çıkarılmaktadır.²³ Belki de bunlar Aziz Mahmut Hüdai Efendi'nin I. Ahmet'e (1603-1617) gönderdiği mektupta değindiği hareketlerdir. Mektupta Bedrettinlilerin Rumeli'de Kızılbazlarla birlik olduğu bildirilmekte, işledikleri suçlar belirtilmekte ve onların durumlarını Hızır Paşa'nın iyi bildiği vurgulanmaktadır.²⁴

Burada adı geçenin 1603'te Tuna Muhafızı, 1606'da Budin Muhafızı olan ve 1608'de ölen Hızır Paşa olduğu sanılıyor. Naima Tarihi'nde bu Paşa'nın Bursa'da türeyen eşkiyayı (Kalenderoğlu) batırmak üzere Üsküdar'a çıktığı açıklanıyor.²⁵

Pir Sultan'ım Haydar'ın bu Paşa'yla ilişkisi ve ne zaman memleketine döndüğü bilinmiyor. Fakat Şah Abbas'la (1587-1629) ilgili bir şiirinden, onunla çağdaş olduğu anlaşılıyor.

...

Merdindendir deli gönül merdinden
Ala Dağ'dan Şah Abbas'ın yurdundan
Kanlı yaş akıttım Şah'ın derdinden
Acep Şah'a giden yollar bu m'ola²⁶

...

Şiirlerinde çoğunlukla 'Pir Sultan'ım Haydar' tapşırmasını, bazen de 'Pir Sultan'ım eyder' sözünü kullanıyor. Bir şiirinde 'Haydar' adını kendisine pirinin verdiği, bir başka şiirinde ise asıl adının 'Hoca Ahmet' olduğunu açıklıyor:

Hoca Ahmet söyle sözünü doğru
Akar bozbulanık dağların seli
Yanına almıştır nazlı dilberi
Sarılıp yatmanın zamanı geldi²⁷

23 A.g.e., sf. 409, 75.

24 Cahit Öztelli, Pir Sultan Abdal, 1983, sf. 34-35.

25 Sadettin Nüzhet, Pir Sultan Abdal, 1929, sf. 14-15/ Abdülbaki Gölpınarlı-Pertev Naili Boratav, Pir Sultan Abdal, 1943, sf. 70.

26 İbrahim Aslıanoğlu, Pir Sultan Abdallar, 1984, sf. 389.

27 Cahit Öztelli, Pir Sultan Abdal, 1983, sf. 215.

ABDAL PİR SULTAN

Şair Pir Muhammet'in babasıdır. XVIII. yüzyılın ikinci yarısı ile XIX. yüzyılın ilk yarısında yaşadığı öne sürülüyor. Oğlu Pir Muhammet bir şiirinde şöyle diyor:

...

Aşk oduyla ciğerleri dağlıyın
Boş değilim bir ikrâra bağlıyım
Abdal Pir Sultan'ın abdal oğluyum
Adım Pir Muhammet pirim Ali'dir²⁸

Pir Muhammet, bir başka dörtlüğünde de yaşadığı dönemle ilgili olarak Hicrî 1227 (Milâdi 1812) tarihini veriyor:

...

Sene bin iki yüz yirmi yedi yazıldı
Allah bir Muhammet A'Allah Allah
Cihan harap oldu yaman bozuldu
Elinde Zülfikâr çal Allah Allah²⁹

...

Ayrıca, bir dörtlüğünde daha 1227 yılından söz ediyor:

Bin iki yüz yirmi yedi
Yezitler belâsın buldu
Mehdi'ye Döldül'ü geldi
Çığırtılar yâ Hüseyin³⁰

Pir Muhammet'in mezarı Tokat'ın Artova ilçesine bağlı Daduk köyündedir. Abdal Pir Sultan'ın da buralı yahut buraya yakın bir yerden olduğu düşünülebilir. Bir şiirinin her dörtlüğünde tekrarlanan Yıldızeli'ndeki "Yıldızdağı" sözcüğü bunun kanıtlarından biri sayılabilir:

...

Ben de bildim şu dağların şahısın
Gerçek erenlerin nazargâhısın
Abdal Pir Sultan'ın seyrangâhısın
Niçin gitmez Yıldızdağı dumanın³¹

28 Sadettin Nüzhet Ergun, Bektaşî-Kızılbaş Alevî Şairleri ve Nefesleri, c. II, sf. 88/
Abdülbaki Gökınarlı, Alevî-Bektaşî Nefesleri, 1963, sf. 177.

29 İbrahim Aslanoğlu, "Pir Sultan Abdallar", Türk Fokloru, Ocak 1980.

30 İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, sf. 26.

31 Cahit Öztelli, Pir Sultan Abdallar, 1983, sf. 296.

PİR SULTAN ABDAL'LAR

Pir Sultan Abdal tapşırma dörd ayrı şair var:

1.

Bunlardan birincisinin Divriği yöresinden olduğu sanılıyor. Şiirlerinde Sivas, Banaz ve Yıldızeli'nin adı bile geçmiyor. Bir şiirinde Sultan Ağu İçen'e bağlı olduğu söyleniyor:

...

Sultan Ağu İçen serçeşme gözü
Elimde kalemim dilimde yazı
Güzel pirim sundu bize niyazı
Yüzüm basa geldim mürşidim pirim³²

Bir başka şiirinde ise Garip Musa'nın adını saygıyla anıyor:

...

Musa Dede'm tekkesini beklesin
Mahmut Dede'm tâipleri saklasın
Sizi çağırınlar mahrum kalmasın
Yeriş Garip Musa sen imdat eyle³³

...

Aynı şiirde Ağdağ, Karasu gibi Divriği'ye yakın yerlerin adı geçiyor. Ağu İçen ile Garip Musa'nın türbeleri de Divriği'ye bağlı köylerde bulunuyor. Bütün bunlar şairin de aynı yöreden olduğunu düşünmeye yol açıyor.

Divriğili Pir Sultan Abdal, bir şiirinde öz adının Halil İbrahim olduğunu açıklıyor:

...

Pir Sultan Abdal'ım benim penahım
Günahlı bir kulum çoktur günahım
İsmimi sorarsan Halil İbrahim
Anan yerde böyle söyle Muhammet³⁴

Ayrıca, şiirlerinden, gemiyle Mısır'a gittiği de anlaşılıyor.

32, 33 İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, 1984, sf. 422, 427.

34 A.g.e., sf. 430.

2.

İkinci Pir Sultan Abdal'ın adı Pir Sultan'dan daha yaygın. O kadar ki, Pir Sultan'ın şiirlerini bile ona mal edenler çıkıyor. Öyleyken, ona ilişkin bilgiler yok denecek kadar az. Bisatî'nin 1608'de yazdığı Menâkıb-ül Esrâr Behçet-ül Ahrâr'ında bir şiiri yer alıyor. Pir Sultan'ın Hızır Paşa'yla çatışmasını, zindana atılmasını, darağacına götürülmesini anlatan şiirleri var. Değindiği ayrıntılar, Pir Sultan'ın başından geçenlere yakından tanık olduğunu gösteriyor. Kendini Pir Sultan'ın yerine koyuyor, onun ağzıyla konuşuyor. Dizelerinden büyük bir sevgi ve içtenlik yansıyor. Bütün bunlar, onun hem Pir Sultan'ın çağdaşı, hem de yakını, müridi ya da akrabası olduğuna birer kanıt sayılabilir. Belki de korkudan, baskıdan ötürü öz adını gizlemek gereğini duymuştur. Kimilerine göre, "Pir Sultan Abdal" tapşırmasıyla "Pir Sultan'ın (yani Hacı Bektaş Veli'nin) abdalı" demek istemiştir.³⁵ Kimilerine göre de o, Pir Sultan'ın kızı Sanem'dir.³⁶ "Pir Sultan kızyıdım ben de Banaz'da" diyen Sanem'in babası için yaktığı ağdın son dörtlüğünde 'Pir Sultan Abdal'ın tapşırmasını kullanması da bundandır:

...

Pir Sultan Abdal'ım ey yüce Ganî
Dâim yediğimiz Kudret'in hânı
Hakk'a teslim ettin ol şirin canı
Dostların ağlaşır Pir Sultan deyü

(C. 197)

Gelgelelim, Pir Sultan Abdal'ın birkaç şiirinde sevgilisinden "benli dilber, hilâl kaşlı, al yanaklı, hûri" diye söz etmesi, kendisinin kadın değil erkek olduğunu düşündürüyor:

...

Senin akranların cennette gezer
Huridir hey benli dilber huridir

...

Al yanaktan kırmızı gül dererken
Felek beni nazlı yardan ayırdı

35 Ziya Gürel, Hak Âşıklarından Deyişler, 1980, sf. 89.

36 İbrahim Aslanoğlu, "Pir Sultan Abdallar", Türk Folkloru, Ocak 1980.

...

Şeker vardır dudağında dilinde
Arzumanın kaldı gonca gülünde

...

Yıkıp hilâl kaşlarını indirme
Günah sende değil bendedir bende³⁷

...

Bu dizeleri sıralayan bir şairin kadın-kız olması güçtür. Söz konusu ağıdı söyleyen ya bir erkektir ya da başka bir şairdir. Nitekim, gözden kaçan eski bir araştırmada, ağıdı Sanem'in kardeşi Pir Mehmet'in yazdığı belirtilmektedir.³⁸ Öyleyse, bu Pir Sultan Abdal hem Pir Sultan'dan, hem de Sanem ile Pir Mehmet'ten ayrı bir şairdir. Çünkü yaşamı, kişiliği ve doğum yeri onlarınkinden ayrıdır.³⁹

Pir Sultan Abdal da bir şiirinde adının "Koca Haydar", soyunun "Yemenli" olduğunu söyler:

...

Pir Sultan Abdal'ım destim dâmende
İsmim Koca Haydar neslim Yemen'de
Garip başa bir hâl gelse zamanda
Orda her kişinin dostu bulunmaz⁴⁰

(C. 202)

Bir başka şiirinde de Şam'dan aşağıya, ana baba iline gitme isteğini belirtir:

Yine kısmetimiz kaldırdı bizi
Ne yaman uzağa düştü yolumuz
İneyim gideyim Şam'dan aşağı
Nerde kaldı ana ata ilimiz⁴¹

37 Sabahattin Eyupoğlu, Pir Sultan Abdal, 1977, sf. 155, 75, 72.

38 Abdülbâki Gölpınarlı, Alevi-Bektaşî Nefesleri, 1963, sf. 58.

39 Bu bakımdan Atilla Özkırımlı'nın Pir Sultan'la Pir Sultan Abdal'ın "aynı kişi" olduğunu öne sürmesi doğru olmamaktadır (bak: Sabahattin Eyupoğlu, Pir Sultan Abdal, 1989, sf. 64).

40 Cahit Öztelli, Pir Sultan Abdal, 1983, sf. 47/Bu dördlüğün ikinci dizesi kimi derlemelerde şöyledir: "İsmim Koca Haydar aslim Yemen'de" (bak: Abdülbâki Gölpınarlı, Pir Sultan Abdal, 1969, sf. 6).

41 İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, 1984, sf. 375.

Bu dörtlük kimi yazarlara onun Suriye'den gelip Anadolu'ya (çoğu Yozgat, Kırşehir, Sivas, Maraş yöresine) yerleşmiş Şam Bayadı Türkmenlerinden olduğunu düşündürür⁴²

Pir Sultan Abdal birkaç dörtlüğünde küçük yaşta öksüz, kimsesiz kaldığını, üç yaşında satıldığını anlatır:

Aman ey erenler mürvet sizindir
Öksüzüm yetimim amana geldim
Garibim bakesim himmet sizindir
Ağlayı ağlayı Selman'a geldim⁴³

...

Taki Naki'ye ibadet getirdim
Düldül oldum Şah Ali'ye götürdüm
Yögrük oldum üç yaşında satıldım
Kimseler de bilmez benim taylığım⁴⁴

Bir başka şiirinde Hicrî 960 (Milâdî 1552)-970 (Milâdî 1562) yılları arasında sağ olduğunu açıklar:

...

Pir Sultan Abdal'ım er nefesinde
Arzumanım kaldı Şah çirasında
Altmış ile yetmişin arasında
Gözümü irfana koşamam m'ola⁴⁵

Bir şiirinde de memleketine ilişkin bazı bilgiler verir:

...

Bir kaftan biçtirdim odur dikilen
Bir dem düşünür mü Bir'e dökülen
Geyik Avlağı'nda yeşil açılan
Gülü nice oldu bizim illerin

42 Atilla Özkırmımlı (bak: Sabahattin Eyupoğlu, Pir Sultan Abdal, 1989, sf. 41).

43 Cahit Öztelli, Pir Sultan Abdal, 1983, sf. 156.

44 İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, 1984, sf. 283.

45 İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, 1984, sf. 237/Dörtlüğün üçüncü dizesi Cahit Öztelli (Pir Sultan Abdal, 1983, sf. 366) derlemesinde "Altmış ile yetmiş üçün arasında" biçimindedir. Atilla Özkırmımlı, buradaki "altmış ile yetmişin arasında" sözünün yılı değil, yaşı belirttiğini öne sürüyor. Fakat böyle bir şiiri yazan kimsenin yaşını tam olarak anımsayamaması bana doğal görünmüyor.

Yaradandır bizi sevdaya salan
Evvelki dem sohbet hep oldu yalan
Murat'tan bölünüp Çip'lerde kalan
Gölü nice oldu bizim illerin⁴⁶

...

Bu dizeler onun Banazlı Pir Sultan'dan ayrı bir şair olduğunu kanıtlar. (Elazığ'da Poyraz bucağına bağlı Cip köyü ile Murat'a karışan Cip Çayı vardır. Belki de şiirde sözü geçen Çip'ler burasıdır.)

3.

Öte yandan, aynı tapşırma öbür Pir Sultan Abdal (Sanem ya da Pir Mehmet/Muhammet?) ise, ilinin Sivas ve köyünün Banaz olduğunu ileri sürer:

...

İlimi sorarsan köyümdür Banaz
Dilerim onmasın ol kanlı Sivas
Bir ben ölmeyinen âlem yıkılmaz
Duysun canlar deyü bizi asarlar

(C. 206)

Belki bu dörtlükle birlikte Pir Sultan'ın yaşamıyla ilgili olup "Kul olayım kalem tutan eline", "Karşıda görünen ne güzel yayla", "Bi-ze de Banaz'da Pir Sultan derler", "Hızır Paşa bizi berdâr eyledi", "Çıktım yücesine seyran eyledim" dizeleriyle başlayan Pir Sultan Abdal tapşırma şiirleri de oğlu Pir Mehmet (Muhammet) yazmıştır.

Bulunacak yeni belgelerle ileride bu olasılık doğrulanırsa, o zaman, üçüncü bir Pir Sultan Abdal'dan söz açmak gerekecektir.

4.

Dördüncü Pir Sultan Abdal, bir köy şairinden çok, medresede okumuş bir kent şairini andırıyor. Aruzla yazmaya da özeniyor, ama pek başarılı olamıyor. Dili ağdalı, anlatımı da kuru. Pir Sultan'ın temiz, lirik, yalın deyişine hiç benzemiyor. Elde bulunan ürünleri sayılı. İbrahim Aslanoğlu bunlardan ancak altısını derleyebilmiş.⁴⁷

46 Ziya Gürel, Halk Âşıklarından Değişler, 1989, sf. 100-101.

47 Bak: İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, 1984, sf. 469-475.

Birkaç örnek dize:

Didâr vaslı için her dem
Temennâmız Hüdâ'dandır
Muhammet hürmeti için
Ali'yyül Murtaza'dandır

...

Pir Sultan Abdal'ım günde
Muhabbet cân ile tende
Şah'ın yüzün gören bunda
Yarın anda vefâdandır

İKİNCİ PİR SULTAN

XIX. yüzyılda Orta Anadolu'nun doğusunda düzenlenmiş cönklerde Kul Himmet, Kul Hüseyin, Kaygusuz Abdal, Derviş Ali, Abdal Musa, Âşık Veli, Seyit Abdal gibi şairlerin yanında "Pir Sultan" adına da rastlanıyor.⁴⁸

Abdal Musa'nın müritlerinden olduğunu belirten Pir Sultan'ın söz konusu cönklerde dokuz şiiri bulunuyor. Bir şiirinden asıl adının "Kul Şükür" olduğu anlaşılıyor:

...

Pir Sultan eyder sen bir velisin
Kokmak için On'ki İmam gülüsün
Kul Şükür der Abdal Musa Ali'sin
Bağlayıp da devin kendin çözülden⁴⁹

Şiirlerinden birinde Beydağı'nın adı geçiyor. Şair, Beydağı çevresindeki göllerin derin olduğunu söylüyor:

...

Durnanı Beydağı'nın çevresin gezin
Derindir gölleri çırpının yüzün
Türlü metanız Bağdat'ta çözün
Bağdat'ın sefasın sürün durnalar⁵⁰

...

Bu dörtlük, ikinci Pir Sultan'ın Sivas'ın Zara ilçesine bağlı Beydağı yöresini iyi tanıdığını ve (belki de) oralı olduğunu düşündürüyor.

48 İbrahim Aslanoğlu, "Bu da Başka Bir Pir Sultan mı?", Türk Folkloru, Ocak 1986.

49, 50 Aynı yazı.

Yaşamı

HALKA GÖRE PİR SULTAN'IN YAŞAMI

Pir Sultan halkın büyük bir sevgi ve saygıyla andığı seçkin şairlerdendir. Sanatı ve kişiliği gibi yaşamı da halkın ağzında efsaneleşmiş, birtakım destansı övgeler (menkıbeler) ile söylentilerin (rivayetlerin) oluşmasına yol açmıştır. Daha sonra bunlar kimi yazarlarca derlenmiş ya da işlenmiştir.¹

Onlara bakılırsa, Pir Sultan'ın yaşamı şöyledir:

* * *

Pir Sultan'ın öz adı Haydar'mış. Sivas'ın Banaz köyünde doğmuş. Soyu Yemenliymiş. Hazreti Ali'nin torunlarından İmam Zeyn-el-Abidin'e kadar uzanıyormuş.

Evinin önünde büyük bir söğüt². ağacı varmış. Altında değirmen taşı gibi ortası delik kocaman bir taş dururmuş. Bu taşı Pir Sultan, sopasının ucuna takarak Horasan'dan getirmiş. Taşın üstüne oturur, yakınlarıyla sohbet edermiş.

Haydar yedi yaşına geldiğinde kırdaki babasının koyunlarını otlatmaya başlamış. Bir gün Yıldızdağı'nda sürüyü güderken uyu-yakalmış. Düşünde ak sakallı bir ihtiyar görmüş. Bir elinde dolu, ötekinde elma tutuyormuş. Haydar ilkin doluyu içmiş, ardından elmaya uzanmış. İhtiyarın avucuna bakmış, parıldayan yeşil bir

1 Bak: Pertev Naili Boratav-Abdülbâki Gölpınarlı, Pir Sultan Abdal, 1943, sf. 35-55/ İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, 1984, sf. 30-41/ Ali Balım, Pir Sultan Abdal, 1957, sf. 3-31/ Cevdet Kudret, Pir Sultan Abdal, 1965, sf. 13-16/ Cengiz Tuncer, "Pir Sultan Abdal'ın Hikâyesi", Akşam, 3-13 Temmuz 1966.

2 Cahit Öztelli, (Pir Sultan Abdal, 1983, sf. 29) ile İbrahim Aslanoğlu'nun (Pir Sultan Abdallar, 1984, sf. 24) "söğüt" dediği bu ağacın Hüseyin Buluz (Başkent Ankara, 21 Eylül-5 Ekim 1969) "Çam Ağacı", Vecihi Timuroğlu ise (İnançları Uğruna Öldürülenler, 1991, sf. 92) çamın bir türü olan "ardıç/sedir" olduğunu öne sürüyorlar.

ben varmış. Karşısındakinin Hacı Bektaş Veli olduğunu anlamış, hemen sarılıp elini öpmüş. Hacı Bektaş ona “Pir Sultan” adını vermiş, ününün dört bir yana yayılmasını, sazının üstüne saz, sözünün üstüne söz gelmemesini, Âl’ü evlâdın hakkını alması için çalışmasını dilemiş. “Tanrı yardımcın olsun!” demiş. Sonra gözden silinmiş.

Uyanınca, Haydar’ın can gözü açılmış. Pir Sultan adıyla saz çalıp söylemeye başlamış. Pir’i için şu demeyi söylemiş:

Arzuladım size geldim
Hünkâr Hacı Bektaş Veli
Eşiğine yüzüm sürdüm
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

Pir elinden dolu içtim
Doğdum elinize düştüm
Ak cenneti gördüm geçtim
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

Güvercin donunda duran
Cümle eksikler bitiren
Beş Taşı şahit getiren
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

Kırk Budak’ta şem’a yanar
Dolusun içenler kanar
Âşıkların semâ döner
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

Bahçende gördüm gülünü
Erenler sürsün demini
İmam Rıza’nın torunu
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

Balım Sultan er köçeği
Keser kılıncı bıçağı
Cümle erenler gerçeği
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

Pir Sultan’ım gerçek veli
Erenlerden çekmem eli
On İki İmam’ın yolu
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

Pir Sultan'ın ünü gitgide her yana yayılmış. Kendi de erenlerin arasına karışmış. Sayılan, sevilen bir pir olmuş. Her cuma, canlar bölük bölük gelirler, el bağlayıp dâra dururlar, ondan nasip alırlarmış. Kapısında koçlar tığlanır, açlar doyar, çıplaklar giyinip giderlermiş...

* * *

Hızır Paşa Sivas'la Hafik arasında bulunan Sofular köyündenmiş. Pir Sultan'ın adını duymuş, Banaz'a gelmiş, ondan nasip almış. İlk onun azâbı, sonra da müridi olmuş. Yedi yıl kapısında hizmet görmüş. Edep erkân öğrenmiş. Bir gün demiş ki:

— Pirim, bana himmet edin de bir makama geçeyim, büyük adam olayım.

Pir Sultan elini başına koymuş, düşünmüş, demiş ki:

— Hızır, ben sana ruhsat veririm, dua ederim, gider büyük adam olursun, paşa, vezir olursun, ama sonra da gelip beni asarsın!

Hızır izin alıp İstanbul'a gitmiş. Padişahın sarayına girmiş. Pir Sultan'ın himmetiyle ilerlemiş, paşa olmuş. Sivas valiliğine verilmiş. Fakat gitgide düşkün olup ikrarını unutmuş. Fakir fukaraya zulmetmeye, haram yemeye başlamış. Namus gözetmez, hak aramaz olmuş.

Hızır Paşa'nın iki kadısı varmış. Birinin adı Kara Kadı, öbürünün adı Sarı Kadı imiş. Rüşvet yer, haksızı haklı çıkarırlarmış. Çok canlar yakmış, ocaklar söndürmüşler.

Pir Sultan'ın da iki köpeği varmış. Birinin adını Kara Kadı, öbürünün adını Sarı Kadı koymuş. Onlara "Gel Kara Kadı, git Kara Kadı!" diye seslenirmiş.

Pir Sultan'ın düşmanlarından biri bunu duymuş. Hemen koşup kadılara haber vermiş. Kadılar küplere binmişler. Adamlarını gönderip Pir Sultan'ı kolları bağlı getirtmişler. Yargılamaya başlamışlar. Pir Sultan:

— Tanrı'nın bildiğini kuldan ne saklayayım, evet, köpeklerime sizin adlarınızı koydum, demiş; ama onlar sizden iyidir, siz haram yersiniz, onlar yemez.

Kadılar:

— Nerden biliyorsun? diye sormuşlar.

Pir Sultan:

— İsterseniz deneyelim, demiş.

Bunun üzerine, kentin hacılarıyla hocaları gizlice bir kap haram, bir kap helal yemek hazırlamışlar, işaretleyerek kadıların önüne koymuşlar. Kara Kadı ile Sarı Kadı oturup haram yemeği yemişler. Hacılarla hocalar bunu gözleriyle görmüşler. Sonra köpekler getirilmiş. Önlerine yine bir kap haram, bir kap helal yemek konulmuş. Hayvanlar kapları koklamış, helal yemeği yemeye girişmişler. Böylece, hacılarla hocalar kadıların haram yediğini öğrenmişler. “İyi köpek, kötü kadıdan efdâldir” demişler. Pir Sultan kalkmış, köpeklerin gözlerinden öpmüş. Almış sazı eline, aşağıdaki demeyi söylemiş:

Koca başlı koca kadı
Sende hiç din iman var mı
Haramı helâli yedi
Sende hiç din iman var mı

Fetva verir yalan yulan
Domuz gibi dağı dolan
Sırtına vururum palan
Senin gibi hayvan var mı

İman eder amel etmez
Hakk'ın buyruğuna gitmez
Kadılar yaş yere yatmaz
Hiç böyle kör şeytan var mı

Pir Sultan'ım zatlarımız
Gerçektir şöhretlerimiz
Haram yemez itlerimiz
Bu sözümde yalan var mı

Kadılar bu sözleri duyunca başlarını yere eğmişler. Kimsenin yüzüne bakamaz olmuşlar. Pir Sultan'ı salıvermişler.

* * *

Gel zaman git zaman, günlerden bir gün, Hızır Paşa, kara kaşlı Kör Müftü'ye bir fetva yazdırmış: “Şah'ın adını anmak yasaktır. Kim onun adını ağzına alırsa, dili kesilip öldürülecektir.”

Fetva alanlarda okunmuş. Kimse İnan Şah'ının adını açıktan anamaz olmuş. Pir Sultan, eski müridinin ettiğini duyunca üzül-
müş, kızmış. Fetvaya uymamış. Her gittiği yerde inadına Şah'ı
övmüş, Hızır Paşa'yı yermiş:

Fetva vermiş koca başlı Kör Müftü
Şah diyenin dilin keseyim deyü
Satır yaptırmış Allah'ın lâneti
Ali'yi seveni keseyim deyü

Şer kulların örükünü uzatmış
Müminlerin baharını güz etmiş
On ikiler bir arada söz etmiş
Âşıkların yayın yasayım deyü

Hakk'ı seven âşık geçmez mi candan
Korkarım Allah'tan korkum yok senden
Ferman almış "Hızır" Paşa Sultan'dan
Pir Sultan Abdal'ı asayım deyü

Münafıklar varıp bunu Hızır Paşa'ya iletmişler. Hızır Paşa
haber salıp Pir Sultan'ı çağırılmış. Pir Sultan, Hızır Paşa'nın katı-
na çıkmış. Hızır Paşa ayağa kalkmış, eski pirine saygı göstermiş,
izzette ikramda bulunmuş. Önüne türlü çeşit yemekler koydurt-
muş. Fakat Pir Sultan hiçbirine elini sürmemiş. Paşa merak edip
nedenini sormuş. Pir Sultan:

— Sen düşkünün birisin, yoldan çıktın, haram yedin, yetim-
lerin ahını aldın. Bu haram yemekleri, değil ben, köpeklerim bile
yemez, demiş.

Pencereden seslenip köpeklerini çağırmış. Ta Banaz'dan hay-
vanlar koşarak gelmişler. Yemekleri onlar da yememişler.

Buna içerleyen Hızır Paşa, Pir Sultan'ı Sivas'taki Toprak
Kale'ye hapsedirmiş. Fakat içi de rahat etmemiş. Eski pirine kıya-
mamış, bir süre sonra onu huzuruna getirtmiş. İçinde Şah'ın adı
geçmeyen üç şiir söylerse, kendisini bağışlayacağını bildirmiş.
Sazını eline vermiş. Pir Sultan birinci demeyi söylemiş:

Hızır Paşa bizi berdâr etmeden
Açılın kapılar Şah'a gidelim

Siyaset günleri gelip yetmeden
Açılın kapılar Şah'a gidelim
Gönül çıkmak ister Şah'ın köşküne
Can boyanmak ister Ali müşküne
Pirim Ali On'ki İman aşkına
Açılın kapılar Şah'a gidelim

Her nereye gitsem yolum dumandır
Bizi böyle kılan ahd ü amandır
Zincir boynum sıktı halim yamandır
Açılın kapılar Şah'a gidelim

Yaz selleri gibi akar çağlarım
Hançer aldım ciğerciğim dağlarım
Garip kaldım şu arada ağlarım
Açılın kapılar Şah'a gidelim

İlgıt ılgıt eser seher yelleri
Yâre selâm eylen Urum erleri
Bize peyik geldi Şah bülbülleri
Açılın kapılar Şah'a gidelim

Bir taze sevgidir yeni beğendim
Anam atam yoktur vere öğüdüm
Kıyman beyler kıyman ben genç yiğidim
Açılın kapılar Şah'a gidelim

Pir Sultan'ım eydür mürvetli Şah'ım
Yaram baş verdi sızlar ciğergâhım
Arşa direk direk olmuştur âhım
Açılın kapılar Şah'a gidelim

Şiiri dinleyen Hızır Paşa kızmış, Pir Sultan'ı uyarmış:

— Pirim, yanlış tezene vuruyorsun, dikkat eyle, iki adımın kaldı, ayağımı denk al!

Pir Sultan aldırmamış. İkinci, üçüncü demelerinde de yine Şah'ın adını anmış. Çevresindekiler şaşkınlıkla Hızır Paşa'ya bakmışlar. "Bir Kızılbaş parçası seni dinlemedi, yazık olsun senin paşalığına!" demişler.

Hızır Paşa'nın tepesi atmış. Öfkeli bir sesle adamlarına bağırmış:

— Günah benden gitti, atın şunu içeriye! Yarın sabah asarsınız!

Pir Sultan yeniden zindana tıklmış. Bütün gece Şah yoluna dua etmiş. Tanrı'ya yalvarıp yakarmış. Sabahleyin, kuşluk vakti Hızır Paşa'nın adamları gelmişler. Onu alıp Keçibulan'a götürmüşler. Alana bir darağacı kurmuşlar.

Pir Sultan, asılmaya giderken bir deme söylemiş, çoluk çocuktan yas tutmamasını dilemiş:

Bize de Banaz'da Pir Sultan derler
Bizi kem kişi de bellemesinler
Paşa huddamına tenbih eylesin
Kolum çekip elim bağlamasınlar

Hüseyin Gazi binse gelse atına
Dayanılmaz çarh-ı felek zâtına
Benden selâm olsun ev külfetine
Çıkıp ele karşı ağlamasınlar

Ala gözlüm zülfün kelep eylesin
Döksün Mah yüzüne nikap eylesin
Ali Baba Hak'tan dilek dilesin
Bizi dâr dibinde eylemesinler

Eğer Ali Baba söze uyarsa
Ferman büyük yerden beyler kıyarsa
Ala gözlü yavrularım duyarsa
Al'ın çözüp kara bağlamasınlar

Surrum işlemedi kaddim büküldü
Beyaz vücudumun bendi söküldü
Önüm sıra Kırklar Şah'a çekildi
Daha beyler bizi dillemesinler

Pir Sultan Abdal'ım coşkun akarım
Akar akar dost yoluna bakarım
Pirim aldım seyrangâha çıkarım
Yıldızdağı seni yaylamasınlar

Pir Sultan asılırken taşlansın diye Hızır Paşa'dan buyruk çıkmış. Taşlamayanlar cezalandırılacakmış. Bu yüzden herkes eline

bir taş alıp atmış. Fakat taşların hiçbiri Pir Sultan'a dokunmuyormuş. Musahibi, tarikat arkadaşı Ali Baba da oradaymış. Taş atmaya bir türlü eli varmıyormuş. Bir gülü gizlice ona doğru fırlatmış. Pir Sultan onu görmüş, pek üzülmüş. Şu demeyi söylemiş:

Şu kanlı zâlimin ettiği işler
Garip bülbül gibi zâreler beni
Yağmur gibi yağar başıma taşlar
Dostun bir fiskeşi pâreler beni

Dar günümde dost düşmanım bell'oldu
On derdim var ise şimdi ell'oldu
Ecel fermanı boynuma takıldı
Gerek asa gerek vuralar beni

Pir Sultan Abdal'ım can göğe ağmaz
Hak'tan emrolmazsa irahmet yağmaz
Şu ellerin taşı hiç bana değmez
İlle dostun gülü yaralar beni

Pir Sultan bunu söyleyince, "Bu adam hâlâ dilini tutmaz!" demişler, ipi boynuna geçirmişler.

Kalabalık çekildikten sonra Ali Baba, Pir Sultan'ın yanına varmış, ayaklarına yüz sürüp ağlamış. Gözlerinden kanlı yaşlar akıtmış.

Banaz'a kara haber ulaşınca hane halkı ile konu komşu, talip-ler ile rehberler yüzlerini yerlere sürüp ağlamışlar. Kızı Sanem saçını başını yolmuş. Sazı eline alıp şu ağıdı yakmış:

Dün gece seyrimde coştuydu dağlar
Seyrim ağlar ağlar Pir Sultan deyü
Gündüz hayalimde gece düşümde
Düş de ağlar ağlar Pir Sultan deyü

Uzundu usuldu dedemin boyu
Yıldız'dır yaylası Banaz'dır köyü
Yaz bahar ayında bulanır suyu
Çaylar ağlar ağlar Pir Sultan deyü

Pir Sultan kıızıydım ben de Banaz'da
Kanlı yaş akıttım baharda yazda
Koç babamı kurban verdim Sivas'da
Darağacı ağlar Pir Sultan deyü

Kemendimi attım dâra dolaştı
Kâfirlerin eli kana bulaştı
Koyun geldi kuzuları meleştı
Koçlar ağlar ağlar Pir Sultan deyü

Pir Sultan Abdal'ım yücedir şanın
Kudretten çekilmiş bir senin hunun
Hakk'a teslim ettin ol şirin cânın
Dostlar ağlar ağlar Pir Sultan deyü

(Bir söylentiye göre) Pir Sultan darağacında iken hak tarafın-
dan kendisine bir köpek gönderilmiş. Köpek gelip tam altında
durmuş. Pir Sultan onun üstüne basarak ipini çözmüş, yerine
köpeği bağlamış. Sabahleyin kalkanlar bakmışlar ki darağacında
Pir Sultan'ın yerinde bir köpek asılı duruyor...

(Bir başka söylentiye göre de) Asılışının ertesi günü halk kah-
vede toplanmış konuşuyormuş. İçlerinden biri demiş ki:

— Duydunuz mu? Bu gece Hızır Paşa, Pir Sultan'ı astırmış...

Bir başkası hemen karşı çıkmış ona:

— Olamaz! Ben onu sabahleyin Koçhisar yolunda, Seyfebe-
li'nde gördüm.

İkincisi:

— Senin yanışın var, demiş, ben onu gün ışıırken Malatya
yolunda Kardeşler Gediği'nde gördüm.

Üçüncüsü:

— Yeni Han yolunda, Şahna Gediği'nde gördüm.

Dördüncüsü:

— Ben Tavra Boğazı'nda gördüm...

Dinleyenler şaşırmış. Kalkıp birlikte darağacının bulunduğu
yere gitmişler. Bakmışlar ki darağacında Pir Sultan'ın hırkası asılı,
kendisi ortada yok.

Meğer Pir Sultan darağacından inip yola düzölmüş. Bunu
duyan kasalar ardına düşmüşler, onu yakalamak isterlermiş.
Fakat yetişememişler. Pir Sultan çabucak Kızılırmak Köprüsü'nün

öte başına geçmiş. Kasasların yaklaştığını görünce:

— Eğil köprü, eğil! demiş.

Köprü eğilip suya batmış. Kasaslar karşı yakada şaşakalmışlar. Pir Sultan'ın kerametli bir kişi olduğunu anlayıp geri dönmüşler.

Pir Sultan, Şah'a gitmek için İran yolunu tutmuş. Adını "Kanberoğlu" diye değiştirmiş. Yolda İstanbul'dan gelen bir musahiple karşılaşmış. Musahip ona kim olduğunu sormuş. Pir Sultan da kendini tanıtmış, ama adamı inandıramamış. Çünkü musahip, Pir Sultan'ın asıldığını duymuş; bu yüzden Sivas'ta ateşlerin yanmadığı, kazanların kaynamadığı söyleniyormuş. Musahip: "Sen Pir Sultan isen bana bir nefes oku!" demiş. Pir Sultan birkaç nefes okumuş. En sonunda da, eğer Hızır Paşa, asılı köpeğin dübüründen üfürürse ateşlerin yanacağını açıklamış.

Sivas'a varan musahip duyduklarını gidip Hızır Paşa'ya anlatmış. Paşa, köpeği darağacından indirip dübüründen üfürmüş. Birinci üfleşte köpek dile gelmiş: "Pir Sultan" diye bağırmış. İkinci üfürüşte "Can Sultan", üçüncü üfürüşte "Yan Sultan" deyince bütün ateşler yanmış...

* * *

Pir Sultan gide gide Horasan'a varmış. Şah'ın katına çıkmış. "Neye geldin Urum Sofusu?" diye sormuşlar. O da almış sazı eline, şu karşılığı vermiş:

Zâhir bâtın On'ki İmam aşkına
Aman Şah'ım mürüvvet deyü geldim
Pirim nazar eyle şu ben düşküne
Aman Şah'ım mürüvvet deyü geldim

Bakmaz mısın cesedimin nârına
Elim ermez oldu cihan kârına
Yüzüm yerde geldim durdum dârına
Aman Şah'ım mürüvvet deyü geldim

Hacı Bektaş oğlun günahkâr gördüm
Arağım isyanı özümde buldum
Yüzümün karasın elime aldım
Aman Şah'ım mürüvvet deyü geldim

Erenler yolunda bir taş kaldırdım
Gönül bahçesinde gülün soldurdum
Bugün eksikliğim nefsi öldürdüm
Aman Şah'ım mürüvvet deyü geldim

Pir Sultan'ım eydür karşımda durma
Gidip münkirlere yol erkân kurma
Alnımın karasın yüzüme vurma
Aman Şah'ım mürüvvet deyü geldim

Pir Sultan, az sonra Horasan'dan ayrılıp Erdebil'e gitmiş.
Erdebil'de ölmüş. Oraya gömülmüş.

BELGELERE GÖRE PİR SULTAN'IN YAŞAMI

Önceki bölümden de anlaşılacağı gibi, Pir Sultan'ın inançlı, tutarlı, namuslu, yürekli kişiliği halkın ağızında destanlaşmış, efsaneleşmiştir. Söylentilerde yaşamı da yer yer değiştirilmiş, abartılmış, hatta uydurulmuştur. Bundan ötürü, gerçeği ortaya çıkarmak için, sağlıklı belgelere başvurmak gerekiyor. Yazık ki böylesi belgeler de çok sınırlıdır. Yine de, onlardan yararlanarak, birtakım sonuçlara varmak olanaksız değildir.

Gerek kendi şiirlerinden, gerekse başkalarının onunla ilgili şiirlerinden ve bazı kaynaklardan edinilen bilgilere göre, Pir Sultan'ın çağı ve çevresiyle birlikte gerçek yaşamı şöyledir:

XVI. yüzyılda yaşayan Pir Sultan, Sivas'ın Yıldızeli ilçesinin Çırçır bucağına bağlı Banaz köyündendir. Köy, Yıldızdağı'nın eteklerinde, Çırçır'a 48 km. uzaklıktadır. Denizden 1700 metre yükseklikte bir yaylanın üzerindedir. Evleri kerpiçten, damları topraktandır. Ak toprakla sıvalı duvarları, soğuktan korunmak amacıyla biraz yere gömülüdür.

Pir Sultan gördüğü bir düşle ilgili nefesinde adının "Haydar" olduğunu söyler:

...

Bir saatte yedi iklim dolandım
Saat geçti karar kıldım uyandım
Hikmeti görünce yine bulandım
Biraz çalkalandım cihan içinde

O ruh girdi bana Haydar dost dedi
Yaradandan nasibini istedi

...

(A. 141)

Öz adının Haydar olmasına karşın, şiirlerinde Pir Sultan tapşırmasını (mahlasını) kullanır.

Ölümü üstüne kızı Sanem'in yaktığı söylenen ağıtta Pir Sultan'ın uzun boylu, ölçülü vücutlu ve Banazlı olduğu açıklanır:

...

Pir Sultan kızıydım ben de Banaz'da
Kanlı yaş akıttım baharda yazda
Koç babamı kurban verdim Sivas'da
Darağacı ağlar Pir Sultan deyü

...

Uzundu usuldu Dede'min boyu
Yıldız'dır yaylası Banaz'dır köyü
Yaz bahar ayında bulanır suyu
Çaylar ağlar ağlar Pir Sultan deyü
(C. 197)

“Kimliği” bölümünde tanıtmaya çalıştığım, Pir Sultan Abdal tapşırmasını kullanan ve Pir Sultan'ın çağdaşı, yandaşı olduğu sanılan şair de Sanem'in verdiği bu bilgileri doğrular:

...

Bize de Banaz'da Pir Sultan derler
Bizi kem kişi de bellemesinler
Paşa huddamına tenbih eylesin
Kolum çekip elim bağlamasınlar
(C. 200)

Çok sevdiği yandaşının ağzıyla konuşan, kendini onun yerine koyan bu şairin dediğine bakılırsa, Pir Sultan'ın birkaç çocuğu vardır:

...

Ali Baba eğer söze uyarsa
Emir Hüdâ'nındır Beyler kıyarsa
Ala gözlü yavrularım duyarsa
Al'ın çözüp kara bağlamasınlar
(C. 200)

Pertev Naili Boratav'a göre, "Pir Sultan'ın üç oğlu, bir kızı varmış. Oğullarından Seyit Ali, Banaz'ın üst yanındaki çam korusunda yatar; Pir Mehmet Tokat'ın Daduk köyünde, Er Gayıp da Dersim'de yatar."¹

Boratav, aşağıdaki deyişi öne sürerek diyor ki: "Burada şair sarahatle Pir Mehmet ve kendisinin Pir Sultan'ın oğlu olduğunu teyit ediyor."

Deyiş şöyle:

...

Aşk oduyla ciğerleri dağlıyım
Boş değilim bir ikrara bağlıyım
Abdal Pir Sultan'ın abdal oğluyum
Adım Pir Muhammet pirim Ali'dir

Boratav'dan sonra aynı görüş başka incelemelerde de tekrar edilir.² Oysa, dörtlüğün ikinci dizesinden de anlaşılacağı gibi, Pir Muhammet, 'Pir Sultan'ın değil, 'Abdal Pir Sultan'ın oğludur. Üstelik, XVI. yüzyılda değil, XIX. yüzyılda yaşamıştır. Bunu da bir deyişinde açığa vurmuştur:

...

Sene bin iki yüz yirmi yedi
Yezitler belâsın buldu
Mehdi'ye Döldül'ü geldi
Çağrıştılar yâ Hüseyin³

...

Hicrî 1227 yılı, Milâdî 1812 tarihine denk düşmektedir. Demek ki Pir Muhammet o tarihte sağdır.

Buna karşılık, Abdülbâki Gölpinarlı –bulduğu yeni bir belgede– Pir Sultan için kızı Sanem'in yaktığı ağıdın, şairin oğlu Pir Mehmet adına kayıtlı olduğunu belirtir.⁴ Ağittaki bazı dizeler söz konusu cönkte şöyledir:

1 Pertev Naili Boratav-Abdülbâki Gölpinarlı, Pir Sultan Abdal, 1943, sf. 40.

2 Cevdet Kudret, Pir Sultan Abdal, 1965, sf. 12/Abdülbâki Gölpinarlı, Pir Sultan Abdal, 1969, sf. 13/Cahit Öztelli, Pir Sultan Abdal, 1983, sf. 48-52 vb.

3 Bak: İbrahim Aslanoglu, "Pir Sultan Abdallar", Türk Folkloru, Ocak 1980.

4 Abdülbâki Gölpinarlı, Alevi-Bektaşî Nefesleri, sf. 98.

Pir Sultan oğluydum ben de Banaz'da

...

Pir Mehmet'im aydur ey yüce Ganî

(C. 197)

Abdülbâki Gölpınarlı aynı belgede Pir Mehmet'in birkaç nefesini daha gördüğünü açıklar. Böylece, Pir Sultan'ın Pir Mehmet adında şair bir oğlu bulunduğu yolunda Boratav'ın ileri sürdüğü sav –başka bir kanıtla– pekişir.

Öte yandan, Cahit Öztelli de Pir Sultan Abdal adlı bir başka şairin oğlu Mehemmet için yazdığı ağıdı Pir Sultan'a mal eder.⁵ Ağıtta bir gencin attan düşerek ölüşü –babanın ağzından– anlatılmaktadır.

...

Mehemmet'in atı bağdan boşandı

İndi ak gövdeler yere döşendi

Kılıcın kalkanın eller kuşandı

Uyan Mehemmet'im sinem bülbülü

Mehemmet'in atın saza koydular

Sinne taşların düze koydular

Yaza ahdettiler güze koydular

Uyan Mehemmet'im sinem bülbülü

Gelgelelim, bu ağıdın altında 'Pir Sultan' değil, 'Pir Sultan Abdal' tapşırması bulunur:

...

Pir Sultan Abdal'ım inip gitmeli

Atlar eğlenmiş binip gitmeli

Garip bülbül şu cihanda ötmeli

Uyan Mehemmet'im sinem bülbülü

Öte yandan, Vahit Lütfi Salcı'nın derlediği, Pir Sultan tapşırması bir ağıtta da yine bir gencin ölümü söz konusu edilir, fakat adı belirtilmez:

⁵ Cahit Öztelli, Pir Sultan Abdal, 1983, sf. 49-50/ "Mehemmet" olarak geçmektedir (bak: Pir Sultan Abdallar, 1984, sf. 364-365). Aleviler 'Mehemmet'e 'Muhammet' derler).

Dinleyin âşıklar benim sözümü
Felek yaktı kül eyledi özümü
Elimden aldurdım körpe kuzumu
Her gün kıyamet oğlum diye diye
Bir gün kıyamet oğlum diye diye

Türkü biçiminde düzenlenen bu ağıt, Pir Sultan'ın çok sevdiği ve ölümünde derinden üzüldüğü bir çocuğuyla ilgili olsa gerektir. Gerçi çocuğun adı bildirilmemiştir ama, bir bakıma, Mehmet olmayacağı düşünülebilir. Çünkü Pir Mehmet, babasının asılmasını görmüş, onun için yukarıda sözü geçen şiiri söylemiştir. Belki de Pir Sultan'ın daha önce Mehmet adında bir oğlu olmuştur. Ölümü üzerine, ondan sonra gelen oğluna da Mehmet adını vermiştir. Böylece, sevgisini dile getirmek, küçük yaşta ölen yavrusunun anısını yaşatmak istemiştir.

Türkü biçimindeki bir başka şiirinde Pir Sultan soyunun sopyunun Horasan'dan, Hoy'dan geldiğini açıklar:

Benim aslım Horasan'dan Hoy'dandır
Kırklar olduğun Kanber yandadır
Tanrı'nın Arslanı Ali nurdandır
Kırklar'a serçeşmesin pirim Ali
Cümlemizden ulusun Kızıl Deli

...

(A. 22)

Horasan, İran'ın doğusundaki bir kenttir. Hoy da İran Azerbaycan'ında bir kasabadır. Türklerin yoğun olarak bulunduğu bir yerdir. Belki de Pir Sultan'ın Türkmen ataları Horasan'dan Hoy'a göçmüş, oradan da Anadolu'ya geçmiş, Sivas'a yerleşmişlerdir. Banaz yakınında mezarı bulunan Pir Sultan soyundan Seyyit Ali Sultan'ın Horasanlı oluşu, bunun bir kanıtı sayılabilir.

XIX. yüzyıl halk şairlerinden Deli Boran da bir şiirinde Pir Sultan'ın soyca Horasanlı olduğunu söyler.⁶

...

6 Cahit Öztelli, "Pir Sultan Abdal İçin Neler Söylemişlerdi?", Sivas Folkloru, Şubat 1974.

Aslı Horasan ilinden Pir Sultan'ın kuluyuz
Dâr-ı âlem ü nâs içinde beli sefil deliyiz

...

Bundan ötürü, bir şiirde geçen “İsmim Koca Haydar, neslim Yemen’de” dizesine ilişkin yorumların doğru olmaması gerekir. Nitekim, söz konusu şiir de Pir Sultan’ın değil, Pir Sultan Abdal tapşırmasını kullanan “Koca Haydar” adlı bir başka şairindir. Şiirde bu durum açıkça görülmektedir:

...

Pir Sultan Abdal’ım destim dâmende
İsmim Koca Haydar neslim Yemen’de
Garip başa bir hâl gelse zamanda
Orda her kişinin dostu bulunmaz

(C. 202)

Söylentilere göre, Pir Sultan, çocukluğunda çobanlık yapar, babasının koyunlarını otlatır. Bir gün kırdı uyuyakalır. Düşünde ak sakallı bir ihtiyar görür. Bir elinde dolu (içki), öbüründe elma tutmaktadır. Pir Sultan önce içkiyi içer, ardından elmaya uzanır. İhtiyarın avucunda parıldayan yeşil bir ben vardır. Bundan onun Hacı Bektaş Veli olduğunu anlar. Sarılıp elini öper. Hacı Bektaş ona “Pir Sultan” adını verir, ününün her yana yayılmasını, sazının üstüne saz ve sözünün üstüne söz gelmemesini diler. Gözden silinir.

Pir Sultan bir şiirinde bu düşe değinir:

...

Pir elinden dolu içtim
Doğdum elinize düştüm
Ak cenneti gördüm geçtim
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

(A. 11)

Daha sonra Pir Sultan tarikata girer. Okuyup yazma öğrenir. Bir dörtlüğünde okuryazarlığından söz eder:

...
Pir Sultan'ım okuyuban yazarım
Türab oldum ayaklarda tozarım
Yâr elinden içtim sermest gezerim
Elden içilmeyen meyi n'eylersin
(A. 54)

Belki Sivas'a gidip tekkede eğitim de görmüştür, tarikata Ali Baba ile birlikte girmiştir. Bir kaynağa göre, Pir Sultan'ın musahibi Büyük Ali Baba, 1553'te vezir olan Rüstem Paşa'nın (1500-1561) hocasıdır. 1546 (Hicrî 953) tarihli bir vakfiyesi vardır. (Torunu Sagir/Küçük Ali Baba'nın da 1631/H. 1041 tarihli bir vakfiyesi bulunduğu biliniyor). Rüstem Paşa, hocasına iyilik olsun diye, Sivas'taki bostanlarını ona bağışlamıştır. O da oraya bir camiyle tekke yaptırmıştır. Pir Sultan'ın asılmasından önce, 1546'da ölmüştür.⁷

Oysa, Pir Sultan'ın ölümüne tanık olan Pir Sultan Abdal tapşırılmalı şairin bir nefesinden, Ali Baba'nın o sıra yaşadığı anlaşılıyor. Şiirde Pir Sultan, karısından ve ondan şunları istiyor:

...
Ala gözlüm zülfün kelep eylesin
Döksün mah yüzüne nikap eylesin
Ali Baba Hak'tan dilek dilesin
Bizi dâr dibinde eğlemesinler
(C. 200)

Bu dizelerde anlatılan doğruysa, adı geçen musahip ya 1546'da ölmemiştir ya da o, Rüstem Paşa'nın hocası olan kişi değildir, başka biridir.

İkinci bir kaynağa göre, darağacına götürülürken Pir Sultan'ın taşlanması yolunda Hızır Paşa bir buyruk çıkarmış. Ali Baba da ona uymak zorunda kalmış. Fakat eli varmamış, taş yerine bir gül atmış. Bunu gören Pir Sultan şu demeyi söylemiş:

Şu kanlı zâlimin ettiği işler
Garip bülbül gibi zâreler beni
Yağmur gibi yağar başıma taşlar
Dostun bir fiskesi pâreler beni⁸

7 İbrahim Aslanoğlu, "Pir Sultan Abdal'ın Zindandaki Yaşamı", Türk Folkloru, Ekim 1979/ İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, sf. 41-42.

8 Abdülbâki Gölpınarlı-Pertev Naili Boratav, Pir Sultan Abdal, 1943, sf. 46.

Gegelelim, yapılan araştırmalar, hiçbir cönkte rastlanmayan bu şiiri Ali İzzet'in uydurduğunu ortaya çıkarmıştır. şiir, aslında, XIX. yüzyıl şairlerinden Aşık Hüseyin ile Sıdkı Baba'nın bazı dizelerinin karılmasından oluşmuştur. Pir Sultan'ın değildir.⁹

Öte yandan, Ali Baba'nın da Pir Sultan için bir şiir yazdığı öne sürülmüştür.¹⁰ Fakat, araştırma sonunda, bunun da doğru olmadığı anlaşılmıştır: Söz konusu şiir, Ali Baba'nın değil, XIX. yüzyılda yaşayan İğdecikli Aşık Veli'nindir.¹¹

şiirin Pir Sultan'la ilgili bölümü şöyledir:

...
Eşin mi yitirdin hey güzel turna
ık Yıldızdağı'na bir semâ eyle
Orda Pir Sultan var ziyaret eyle
O seni geçirir coşkun sellerden

...

Aşık Veli gibi, Pir Sultan da Aleviliğe ve onun Caferî koluna bağlıdır. İlk üç halifeyi (Ebubekir, Ömer, Osman) tanımaz. Ali'yi 'Pir, şah' sayar. Muhammet'i 'mürşit', Ali'yi 'rehber' bilir. İkisini de candan sever. Bunu şiirlerinde coşku ve dirençle dile getirir:

Bu dünyada benim gönül verdiğim
Birisi Muhammet birisi Ali
Adına şanına kurban olduğum
Birisi Muhammet birisi Ali

...

(A. 31)

...

Mürşidim Muhammet buldum yolumu
Rehberim Ali'dir verdim elimi
Tığbend ile bağladılar belimi
Erenler sırrına erdim bu gece

...

(A. 68)

9 Cahit Öztelli, Pir Sultan Abdal, 1983, sf. 27, 469/İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, 1984, sf. 68.

10 Bak: Abdülbâki Glınarlı, Pir Sultan Abdal, 1969, sf. 11-12/Cevdet Kudret, Pir Sultan Abdal, 1965, sf. 15/Memet Fuat, Pir Sultan Abdal, 1980, sf. 154.

11 Cahit Öztelli, "Pir Sultan Abdal İçin Neler Söylemişler?", Sivas Folkloru, şubat 1974/şiirin btn için bak: İbrahim Aslanoğlu, Aşık Veli, 1984, sf. 24

Pir Sultan, Ali'ye 'Sultan-ı Server', 'Şah-ı Merdan' diye seslenir. Onun soyundan gelen 'On İki İmam'a inanır. Ali'nin oğlu Hüseyin'i Kerbela'da öldürten Yezit'ten tiksindir. 'Ehl-i Beyt'i, Muhammet'in ailesini ise sevgiyle anar:

...

Pir Sultan'ım tamam oldu sözümüz
Muhammet Mehdi'ye var niyazımız
On İki İmam'a bağlı özümüz
Mürvet günahıma kalma yâ Ali

(A. 100)

...

Sabreyle ey gönül geçmez mi bu gam
Herkes çilesini çekmez mi tamam
Nasıl geçti Kerbelâ'da serencam
Düşün Ehl-i Beyt'i sabret bakalım

...

(A. 78)

On İki İmam'dan altıncısı olan Cafer'üs-Sâdık koluna, onun mezhebine uyar:

...

Eğnimize biz kırmızı giyeriz
Hâlimizce biz de mânâ uyarız
İmam Cafer mezhebine uyarız
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

(A. 149)

Ali'den sonra Hacı Bektaş Veli ile Balım Sultan'ı 'Pir' kabul eder; bu arada tekkenin şeyhi Hasan Efendi'ye de bağlılığını belirtir:

...

Hasan Efendi postunda oturur
Rum'un abdalları hizmet yetirir
Zemheride deste gülü getirir
Hacı Bektaş Veli Sultan Balım var

...

(A. 41)

Hacı Bektaş Veli ile Balım Sultan, Bektaşiliğin pirleri ve kurucularıdır. Hasan Efendi'nin de dergâhta posta oturan halifelerden olduğu sanılıyor. Pir Sultan yukarıdaki şiirinde ona 'biat ettiğini' (elini tutup uyduğunu) açıklıyor.

Pir Sultan sanatı gibi yaşamını da inancıyla birleştirmeye çalışır. Bu uğurda her türlü üzüye sabırla göğüs gerer. Gözünü budaktan sakınmaz, en kötü durumlarda bile umudunu yitirmez, inancından caymayı düşünmez:

Koyun beni Hak aşkına yanayım
Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan
Yolumdan dönüp mahrum mu kalayım
Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan

...

(A. 126)

Bu korkusuz, inançlı davranış onu Sünniliğe bağlı, baskıcı Osmanlı yönetimiyle uyuşmazlığa düşürür. O sıra İran'da Şah Tahmasp (1524-1576) hükümdardır. Türk kökenli önceki Safevî hükümdarları gibi o da Şiidir ve Anadolu'daki Alevi Türkmenlere arka çıkmakta, onları kışkırtmaktadır. Aleviler de ister istemez onu tutmakta, Mehdî/kurtarıcı gibi görmektedir. Bunda Osmanlı yöneticilerinin olumsuz davranışları da etken olmaktadır. Çünkü imparatorlukta Türkmen/Türk halkı enikonu bir azınlık durumuna sokulmuş, aşağılanmış, çoğu zaman yönetimin dışında bırakılmıştır. Devlet yöneticileri Enderun'dan alınmış, Enderun'a ise daha çok devşirme Kapıkulu Ocakları'nın seçkinleri girebilmiştir. Nitekim, XV. yüzyılın ortalarından XVI. yüzyılın ortalarına kadar görev yapmış 48 vezir-i azamdan ancak 4'ü Türk'tür. Sarayın gözünde Türk 'kaba, görgsüz, ilkel' sayılmaktadır. Bu da, doğal olarak, "etrâk-ı bî-idrâk" diye aşağılanan Türkler arasında tepkiler doğurmaktadır. Halkın yoksul, vergilerin ağır, ekonominin bozuk oluşu da bunu beslemektedir. Bu durum, daha çok kırsal kesimde, birtakım ayaklanmalara yol açmaktadır. 1510-1530 yılları arasında patlak veren ve güçlkle bastırılan Şah Kulu, Nur Halife, Şeyh Celâl, Kalender Çelebi ve Baba Zünnûn başkaldırıları bunun örnekleridir.

“Bu ayaklanmalar, mezhebî mahiyette görünüyorsa da, gerçekte iktisadî sebeplerle ilgilidir. (...) Ayaklanmaların gerçek sebebi, Türkmenlerin iktisaden sıkıntı içinde bulunmaları ve onlara yalnız istismar edilen unsur gözü ile bakılmasıdır. Bu telâkki Osmanlı devrinde de devam etmiş ve bu devletin başına birçok gaileler açmıştır.”¹²

Sivas yöresi bu çeşit ‘gaileler’in merkezi gibidir. İçin için sürekli kaynamaktadır. Bundan tedirgin olan Saray, Alevilere karşı sık sık fermanlar çıkarmaktadır. Fermanlarda özetle şöyle denilmektedir:

8 Şubat 1576

“Rum Beylerbeyi’ne hüküm:

Bazı kimselerde rafizî kitapları bulunup hatta bunlardan bazıları da kendisinde emânet olduğunu bildirmekle kendisinde olan ve şairlerde bulunan kitapların ve sahiplerinin İstanbul’a gönderilmesi hakkında...”

8 Şubat 1577

“Rum Beylerbeyi’ne hüküm:

Kangallı ve Alıpınar ahalisinin ekserisi İran’a meyl ve muhabbet üzere olduğu bildirilmekle bu gibileri tahkik edip tahakkuk ettikte başka bir bahane ile katlolunmaları hakkında...”

22 Kasım 1577

“Bozok Beyi Çerkez Bey’e hüküm:

Kızılbaşlıkla müttehem olan kimselerin defterleri sureti gönderildiği ve şer’ile teftiş olunup sâbit olursa idam edilmeleri, şer’ile sâbit olmayıp lâkin müttehem olduklarına kanaat gelirse Kıbrıs’a sürülmeleri hakkında...”¹³

Başbakanlık Arşivi’ndeki Mühimme defterlerinde yer alan bu birkaç fermanın da anlaşılacağı gibi, çoğu Türkmen olan Aleviler hiç de iyi gözle görülmemekte, sürekli izlenmekte, gözetim ve baskı altında tutulmaktadır. O kadar ki, yanında Alevilerle ilgili kitap bulundurmak bile sakıncalıdır. Buna uymayanlar yakalanıp kitaplarıyla birlikte İstanbul’a gönderilecektir. İran’a yakınlık

12 Faruk Sümer, Oğuzlar, 1980, sf. 158, 172.

13 Bak: İbrahim Aslanoglu, Pir Sultan Abdallar, 1984, sf. 48-49.

duydukları sanılan Kangallı ve Alıpınarlıların durumları soruşturulacak, gerçekten öyle oldukları anlaşılana kadar –bir başka bahaneyle– başları vurulacaktır. Kızılbaşlıkla suçlananlar yargılanacak, suçu belirlenenler öldürülecek, öbürleri Kıbrıs'a sürülecektir.

Yalnızca sözü geçen fermanlarda değil, onları pekiştiren fetvalarda da Alevilere karşı ağır yaptırım önerileri yer almaktadır. Örneğin, Yavuz Selim'in isteğiyle Müftü Hamza Efendi ile Şeyhülislâm İbni Kemal'in yazdığı fetva ve risalelerde Aleviler "kâfir ve mühlid" olarak gösterilmiş, onları "kırıp cemaatlerini dağıtmak Müslümanlara vacip ve farz" sayılmış, bunu gerçekleştirenlerin kesinlikle cennete gidecekleri belirtilmiştir.¹⁴ Daha sonra Kanunî döneminin ünlü şeyhülislâmı Ebussuud Efendi de "Kızılbaş taifesinin şer'en kıtali helâl olup katledenin gazi ve maktul olanın şehit" olacağı yolunda fetva verir.¹⁵ Hatta, Yunus Emre'nin ilâhiyesiyle zikredenlerin bile "katledilmesini mubah" görür.¹⁶

Bütün bu sert önlemlere karşın, temelde toplumsal yapının bozukluğundan kaynaklanan Alevi hareketlerinin sonu gelmez. Pir Sultan da bunlara ilgisiz kalmaz.

1487'de Erdebil'de doğan Şah İsmail (1502-1524) Şeyh Haydar'ın oğludur. Dedesi, Akkoyunlu hükümdarı Uzun Hasan'ın öldürülmesi üzerine devletin başına geçmek amacıyla 1499'da Lahican'dan ayrılır. 1500'de Arcuvan'da yedi Türk oymağına (Avşar, Dulkadir, Kaçar, Rumlu, Tekeli, Ustaculu) bağlı müritlerinden oluşan ordusuyla Erdebil'e girer. 1500'de Erivan'dan Kağızman-Erzurum yoluyla Tercan'ın güneyindeki Sarukaya yaylağına varır. Türk oymaklarından gelen ve çoğu yoksul halktan kişilerden oluşan müritlerini çevresinde toplar. 1502'de Erzincan seferine çıkar, Şirvan hükümdarı Ferruh Bey'i ve Diyarbakır hakimi Elvend Bey'i yener, Tebriz'e gelip taç giyer. Şiilerin şahı ve imamı olur. 1503'te Akkoyunlu hükümdarı Sultan Murat'ı Hamedan'da bozguna uğratar. Irak'a girer. 1504'te Siraz'ı, 1507'de Hoy'u, Harput'u, Diyar-

14 Şehabettin Tekirdağ, "Yeni Kaynak ve Vesikaların Işığı Altında Yavuz Sultan Selim'in İran Seferi", İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih dergisi, Mart 1967.

15 Cavit Baysun, "Şeyhülislâm Ebussuud Efendi Fetvaları", İslâm Ansiklopedisi, Cilt IV, 1945, sf. 92.

16 M. Ertuğrul Düzbağ, Şeyhülislâm Ebussuud Fetvaları, 1983, sf. 87.

bakır'ı, Bitlis'i, Elbistan'ı, Erciş'i ele geçirir. 1509'da Bağdat'ı alır. İmam Cafer'i Sadık'ın oğlu Yedinci İmam Musa Kâzım'ın mezarının üstüne büyük bir türbe yaptırır. Yazdığı Türkçe şiirler ve gönderdiği halifelerle Anadolu'daki Alevileri etkiler. Bunu tehlike sayan (ve Farsça şiirler yazan) Yavuz Selim (1512-1520) kırk bin kadar Aleviyi öldürtür. 1514 Çaldıran Seferi'nde Şah İsmail'i bozguna uğratar.

Şah İsmail'in ölümüyle yerine büyük oğlu Şah Tahmasp (1524-1576) geçer. 1533'te Kanunî Sultan Süleyman (1520-1566) İran'a savaş açar. Önden giden Sadrazam İbrahim Paşa Adilcevaz, Erciş ve Van'ı alarak 1534'te Tebriz'e girer. Tahmasp içerlere çekilir. Osmanlı ordusu güneye yönelir. Bağdat valisi Şerefeddin oğlu Muhammet Han Tahmasp'ın buyruğuna uyarak şehri bırakıp kaçar. Kanunî, Zağros dağlarını aşarak hiçbir direnmeyle karşılaşmadan Bağdat ile Basra'yı alır.

Pir Sultan bu olaya üzüdür, "Güzel Şah'ım" dediği Tahmasp'a sitemde bulunur:

...

Pir Sultan'ım der ki Üçler Yediler
Kırklar da anda hazır idiler
Bağdat'ı Basra'yı verdi dediler
Aslı nedir neye verdin Bağdat'ı

(A. 98)

(Pir Sultan'ın bu şiiri 20-24 yaşlarında yazdığı varsayılırsa, 1510-1514 yılları arasında doğduğu ileri sürülebilir.)

Bu şiir, hem Pir Sultan'ın yaşadığı dönemi, hem de İran Şahı'na duyduğu eğilimi göstermektedir. Gelgelelim, onun yaşamöyküsünü bununla sınırlamak yanlış olur. Söz konusu eğilimin yanında/ temelinde Osmanlı toplumunda halkın, özellikle reaya köylünün gördüğü haksızlıklarından, yolsuzluklardan, yoksunluklardan yakınma ve çözüm arama da vardır. Bu da doğal karşılanmalıdır. Çünkü şairin kendisi de sıkıntı çeken, umarsız kalan halktan biridir, namuslu bir köylüdür. Bundan ötürü rüşvetçi kadıları, yobaz müftüleri, zalim paşaları –yani halka kötülük edenleri– eleştirmekten geri durmaz:

Koca başlı Koca Kadı
Sende hiç din iman var mı
Haramı helâli yedi
Sende hiç din iman var mı

...

(A. 125)

Gerek sözü geçen eğilim, gerek bu yakınma ve eleştirme Pir Sultan'ın yaşamını belirler. Bir kurtarıcı özlemiyle On İkinci İmam Muhammet-ül-Mehdî'nin gelmesini bekler. Gözyaşlarını dindirecek, yoksulları güldürecek, barışı getirecek olan Mehdî, ona göre, "Şah"tır. Şah, Urum'a (Anadolu'ya) gelince kutlu günler doğacaktır:

...

Devşire beyi paşayı
Zapteyleye dört köşeyi
Husrev ede temaşayı
Ali divan kura bir gün

...

Gülü Şah'ın doğdu deyü
Bol irahmet yağdı deyü
Kutlu günler doğdu deyü
Şu âlem şâd ola bir gün

...

(A. 103)

Acaba bu özlemle çağrılan/beklenen Şah kimdir? Ali mi, Mehdî mi, I. Tahmasp mı, II. Şah İsmail mi, yoksa başka biri mi? Pir Sultan için 'Şah' genelde kurtuluşun/umudun simgesidir, çoğu zaman da Ali'nin öbür adıdır, ama arada bir değişik anlamları içerdiği de olmaktadır. Bunların başında İran Şahı Tahmasp gelmektedir.

Tahmasp "Ala Gözülü Şah", "Dehmen Şah" diye de anılır. Başarıyla sonuçlanan 1535 ikinci İran seferinden sonra Kanunî İstanbul'a döner. Avrupa'ya seferler düzenler. Bunu fırsat bilen Tahmasp Azerbaycan'ı geri alır...

1547'de Almanya ile barış antlaşması imzalayan Kanunî, 1548'de İran'a karşı yeniden sefere çıkar. Van'ı, Tebriz'i ala-

rak Hoy'a girer. Van'dan Erciş-Muş yoluyla Diyarbakır'a gelir. Tahmasp Kars, Hınıs ve Muş'u ele geçirir. Tatioğlu Ali Sultan'ı Ahlat, Güzeldere ve Adilcevaz'ı yağmaya gönderir. Kendisi de Tercan'dan geçip Erzincan'a ulaşır. Bunun üzerine Vezir Kara Ahmet Paşa Erzurum'a hareket eder. Arkasından Kanunî de yola çıkar. Osmanlı ordusundan çekinen Tahmasp Erzincan'dan ayrı- lıp Karabağ'a gider. Ramazan'ı Diyarbakır'da geçiren Kanunî Halep'te kışladıktan sonra 1549'da İstanbul'a döner...

1552'de Kanunî'nin Edirne'de bulunduğu ve Kara Ahmet Paşa komutasındaki ordunun Temeşvar ile Eğri'nin zaptıyla uğraş- tığı sırada, Tahmasp bundan yararlanarak Doğu Anadolu'ya saldırır. Erciş, Ahlat, Adilcevaz kalelerini ele geçirir. Kuvvetleri Van, Gevaş, Muş, Bitlis yöresine egemen olur. Oğlu İsmail Mir- za Ahlat'tan Erzurum'a yürür, İskender Paşa'yı pusuya düşürüp bozguna uğratar, Biga sancak beyini tutsak alır. Kendisi de Kars, Hınıs, Muş, Tercan üzerinden Kemah'a kadar ilerler.

Bu zaferler Sivas çevresindeki Alevileri sevindirir. Pir Sultan Abdal takma adlı şairin aşağıdaki dizeleri bunu yansıtır:

Yürüyüş eyledi Urum üstüne
Ali nesli güzel İmam geliyor
İnip temenna eylerim destine
Ali nesli güzel İmam geliyor

...

Meydana çıkar görünü görünü
Kimse bilmez evliyanın sırrını
Koca Haydar Şah-ı cihan torunu
Ali nesli güzel İmam geliyor

...

Birinci dörtlükte geçen "Urum" sözcüğü ile genelde Anado- lu, özelde Sivas, Çorum, Yozgat, Amasya, Tokat gibi Alevilerin yoğun olarak buldukları yöre amaçlanır.

İkinci dörtlükte adı geçen Koca Haydar, Şah İsmail'in babasıdır. Şah Tahmasp ise Koca Haydar'ın torunu ve Şah İsmail'in oğludur.¹⁷

17 Pertev Naili Boratav-Abdülbâki Gölpinarlı, Pir Sultan Abdal, 1943, sf. 28/Abdül- bâki Gölpinarlı, Pir Sultan Abdal, 1969, sf. 6.

Pir Sultan'ın da "geliyor" redifli bir şiiri vardır. Gerçi şiirde 'Şah' sözcüğü geçmez, ama bazı dizelerde onun amaçlandığı sezilir:

Horasan'dan kalktı sökün eyledi
Elestü deminin yeli geliyor
Urum abdalları akın eyledi
Boşandı Kevser'in seli geliyor

...

(A. 112)

Fakat Pir Sultan'ın sevinci uzun sürmez. Umutla beklediği Şah, Sivas'a/Banaz'a gelemez. Pir Sultan'ın gözü yollarda kalır:

Hasretinle beni uryan eyledin
Beklerim yolların gel efendim gel
Gönül kuşu kalktı cevlan eyledi
Beklerim yolların gel efendim gel

...

(A. 104)

Kanunî 1553'te yeniden sefere çıkar. Kışı Halep'te geçirip 1554 baharında Urfa-Diyarbakır-Erzurum-Kars üzerinden Arpaçay'a ulaşır. Karabağ ile Revan ve Nahcivan'a girdikten sonra Erzurum'a döner. Tahmasp yine iç bölgelere çekilmiştir. Kanunî Amasya'da kışlamaya karar verir. Tahmasp ona elçiler gönderir, barış isteğinde bulunur. 1555 Mayıs'ında Osmanlılarla İranlılar arasında Amasya Barış Antlaşması imzalanır. Aleviler yeni bir bekleme dönemine girerler, ama eylemlerinden de büsbütün vazgeçmezler. Öte yandan, İran şahları da türlü yollardan onların umutlarını beslemekten geri durmazlar.

1576'da Tahmasp ölür. Yerine geçen II. Şah İsmail (1576-1578) ile Muhammet Mirza (1578-1587) silik hükümdarlardır, önemli bir etkinlik gösteremezler. III. Murat (1574-1595) zamanında Osmanlılar yeniden savaş hazırlıklarına girerler. 1578 baharında Lala Mustafa Paşa Üsküdar'dan Erzurum'a hareket eder. Oysa, o sıra ülkede durum oldukça karışıktır:

"İktisadî darlık artmakta devam ediyordu. Halkın ödeme gücü gittikçe düşerken, harp yeni masraflar ve fedakârlıklar istemek-

teydi. Vilâyet idarecileri ve vergi toplama memurları, daima kanunî miktardan fazla para ve mal istemelerine devam ediyorlar, pek çok şikâyetlere rağmen, hükümet bunlara karşı hiçbir şey yapamıyordu. (...) Yalnız Anadolu tarafında değil, Rumeli ve hatta İstanbul'da da fazlaca bir asayişsizlik vardı. (...) Köylü sınıfından çiftini bozanların miktarı gittikçe artıyordu. (...) Geniş halk tabakalarıyla idareci sınıfı arasında büyük bir didişmenin çıkması için bütün şartlar mevcuttu.”¹⁸

O kadar ki, XVI. yüzyılın ikinci yarısında, Anadolu'da ve özellikle Sivas yöresinde yoksul düşen halk, çocuklarını boğazlayıp yemek zorunda kalır. Sivaslı Şeyh Recep Necmü'l-Hüdâ, fi Menâkıb-ı Şeyh Ebü's-Sehâ adlı eserinde bu korkunç durumu şöyle anlatır:

“Toprak baştan başa sahipsiz, boş ve muattal kaldığından kıtlık ve açlık başladı. Fakir halk ot yapraklarını, ağaç kabuklarını, daha sonra çöplüklerde ve yollarda buldukları cifeleri yediler. Kurtlar gibi köpekleri, kedileri avladılar. Kedi, köpek de kalmayınca halk kokmuş hayvan kanlarını, lâşelerini ve nihayet çocuklarını boğazlayıp yemeye başladılar. (...) Fakirlik, açlık insanları böyle kötü akıbetlere, ağır fenalıklara sevk eder.”¹⁹

Bundan ötürü Anadolu'da sık sık Celâlî ayaklanmaları patlak verir. Alevî halk hareketleri de eksik olmaz. Pir Sultan da sazı ve sözüyle onları destekler. Baskı ve zulmü kaldırmak, adaleti kurmak, Kerbelâ'da şehit edilen Hüseyin'in öcünü almak için birleşmelerini ister:

Gelin canlar bir olalım
Münkire kılıç çalalım
Hüseyin'in kanın alalım
Tevekkeltü taâlâllah

...

(A. 82)

Pir Sultan, 1578'de İran'da II. Şah İsmail'in ölümünden hemen

18 Mustafa Akdağ, Türk Halkının Dirlik ve Düzenlik Kavgası, 1975, sf. 290.

19 İbrahim Atis, “Karayazıcı İsyanında Sivas'ta Kıtlık ve Çocuklarının Etlerini Yiyenler”, Tarih Konuşuyor, cilt V, sayı 27, Nisan 1966 (Anan: Mehmet Bayrak, Pir Sultan Abdal, 1986, sf. 84).

sonra, Türkmenlerin Şam Bayadı/Diyade aşireti çevresinde Maraş'ta başlayan harekete arka çıkar. Hareketin önderi kendini Şah İsmail diye tanıtan ve (halifesi Köse Yunus'un söylediğine göre) Farsça konuşan, orta boylu, uzun saçlı, köse sakallı biridir. "Vilâyet-i Acem'den Şah İsmail namına gelip 985 kişiyi Amik Ovasın'dan geçirdikten sonra Yeni İl'e bağlı Kemerli ve Pehlivanlı cemaatlarıyla yaylağa çıkmıştır."²⁰

Şah İsmail etkinliğini Maraş, Malatya, Sivas (Yeni İl), Tokat, Yozgat, Kırşehir yöresinde yoğunlaştırır. Yanına elli bin kadar insan toplar. Sultan Korusu ile Arslantaş'ta toplantılar düzenler. Malatya'dan Kırşehir'e gelerek Bozok'ta Hacı Bektaş Türbesi'nde büyük bir kalabalık önünde kurbanlar keser. Ünlü eşkıya Ebu Rişoğlu ile haberleşip Hısn-ı Mansur (Adıyaman) Alaybeyi'nin çayırını basarak atlarını alıp götürür.²⁰

Bir yıl kadar önce Bozok (Yozgat-Kırşehir) ile Sivas bölgesine gönderdiği halifesi Köse Yunus'un Pir Sultan'la görüşüp konuştuğu öne sürülüyor. Pir Sultan'ın da Yalancı Şah İsmail'in gelişini umutla, özlemle beklediği sanılıyor.²¹ Aşağıdaki parçalar bunun kanıtları sayılabilir:

Hak'tan inayet olursa
Şah Urum'a gele bir gün
Gazada bu Zülfikâr'ı
Kâfirlere çala bir gün

Hep devşire gele iller
Şah'a köle ola kullar
Rum'da ağlayan sefiller
Şâd ola güle bir gün

...

(A. 103)

Pir Sultan'ın bekleyişi giderek dayanılmaz bir çağrıya dönüşür ve girişilecek eyleme katılma isteğiyle birleşir:

²⁰ Bekir Kütükoğlu, Osmanlı-İran Siyasî Münasebetleri, 1962, sf. 12/Mustafa Akdağ, Celâli İsyanları, 1963, sf. 111-113.

²¹ Mehmet Bayrak, Halk Haraketleri ve Çağdaş Destanlar, 1984, sf. 115/Sabahattin Eyupoğlu-İlhan Başgöz, Pir Sultan Abdal, 1977 sf. 54.

Pir Sultan'a Hüdâ yardım etmez mi
Müminler bağında bülbül ötmez mi
Bunca yattığımız gayrı yetmez mi
Kalkalım bakalım nic'olur olsun

(A. 132)

Aynı şiirin ikinci dördlüğünde bir mağarada toplananların artık dışarı çıkması gerektiğini bildirir:

Mahlûk Deccal oldu insan haşarı
Asla bilen yoktur hayırı şeri
Teber çekip şu mağradan dışarı
Çıkalım bakalım nic'olur olsun

...

Acaba mağaradakiler dışarı çıktılar mı, çıktılarsa neler yaptılar? Sonları ne oldu? Bilemiyoruz.

Pir Sultan bir başka şiirinde Düzmece Şah İsmail ile halifelerini "Urum"a gelen "Kırklar"a benzetir:

...

Kırklar Urum'a geçti sen duydun mu
Tanrı'nın Arslanı geldi bildin mi
Pınar yanında kendini buldun mu
Kırklar'a serçeşmesin pirim Ali
Cümlemizden ulusun Kızıl Deli

...

(A. 22)

Bir dördlüğünde de Şah İsmail'in korusunun Sarıkaya'da bulunduğunu açıklar:

Kapıyı çaldı Kırklar'ın birisi
Birinden mestoldü cümle gerisi
Sarıkaya derler Şah'ın Korusu
Konalım gaziler İmam aşkına

...

(A. 13)

Gerçi Sivas'ın Yıldızeli ilçesi Direkli bucağında, Şarkışla ilçesi Orta bucağında, Tokat'ın Turhal ilçesinde, Yozgat'ın Çekerek ilçesinde ve Erzincan'ın merkez ilçesinde de Sarıkaya köyü vardır. Ama burada sözkonusu olan, herhalde, Banaz ile Bedirli arasında, Yıldızeli'ne bağlı köydür. Belki Düzmece Şah İsmail Banaz'a da uğramış ve Pir Sultan'la konuşmuştur. (O dönemdeki İran şahlarından II. Şah İsmail ile Muhammet Mirza'nın Anadolu'ya geçmedikleri düşünülürse, bu olasılık daha bir güçlenir). Nitekim, Pir Sultan'ın soyundan İnce Mehmet'in müridi İsmail bir şiirinde,²² Şah'ın gelip Yıldızdağı'nda semâ eylediğini ve Banaz'da uzun süre kaldığını belirtir:

...

Şah Yıldızdağı'nda semâ eyledi
Bir ayak üstünde bin bir kelâm eyledi
İndi Banaz'ı hoş vatan eyledi
Haylı devr ü zaman geçti arada

Koca Şah Urum'a bir elma saldı
Dolandı Urum'u Banaz'a geldi
Pir Sultan elmaya bir tekbir kıldı
İnsan taaccübde kaldı orada

...

Pir Sultan'ın yaşamına değinen İsmail'in şiirindeki bir dörtlükte asılma olayından da söz edilir:

...

Yüce gördü şehitliğin yolunu
Mansur gibi kabul kıldı dârını
Kokladı elmayı verdi serini
Mevlâm hırkasını asılı koydu orada

...

[Burada adı geçen Mansur (857-922), "Enel Hak", yani "Ben Tanrırım" dediği için Bağdat'ta asılan sofi Hallacı Mansur'dur.]

Düzmece Şah İsmail'in çabaları o çağın yöneticilerince dikkatle izlenir. 1578'de, Gürcistan ve Şirvan üzerine yürümek amacıyla,

22 Bak: Abdülbâki Gölpınarlı-Pertev Naili Boratav, Pir Sultan Abdal, 1943, sf. 42-43.

Serdar Lala Mustafa Paşa, İstanbul'dan Sivas'a gelir. Maraş Beylerbeyi ile Elbistan Kadısı, Şah İsmail'in girişimlerini ona duyururlar. Mustafa Paşa, Türkmen Sancakbeyi Murat Bey ile Bozok Mirlivası Çerkez Bey'e ve Rum Defter Kethüdası Mahmut'a hükümler gönderirler. Şah İsmail ile adamlarının mahkemeye çağrılmalarını, gelmeyenlerin yakalanıp cezalandırılmalarını buyurur.²³

Yapılan arama ve çatışmalarda Şah'ın halifelerinden Hüseyin ve Köse Yunus, Bozok Beyi'nin kuvvetlerince ele geçirilir. Ayrıca, Malatya Kadısı'nın ordusu da (Doğanşehir ya da Çolaklı'ya bağlı) Elmalı köyü yöresinde Şah'ın kuvvetlerini bozguna uğratar. Şah, Fırat'ı geçerek Siverek'e doğru kaçar. Veziri Han Piri yakalanır. Askerleri dağılır.²⁴ Böylece Malatya ile Arapkir, Maraş, Sivas ve Karaman çevresindeki obalarda örgütlenen ayaklanma girişimi – hazırlıkların sürdüğü bir sırada– önlenmiş olur.

Bu hazırlıklara Pir Sultan da katılmış olsa gerekir. Çünkü bir şiirinde yetmiş üç kişiyle yalın kılıç beklediklerinden söz eder:

...

Yetmiş üç er idik girdik bu yola
Yalbırdak kılıçlar hep aldık ele
Mevlâm Kur'an nasip olsa bir kula
Kudretten okunur onun Yâsin'i

...

(A. 32)

Parıldayan kılıçlar kullanıldı mı, yoksa elde mi kaldı? “Yetmiş üç er” Hz. Hüseyin'in Kerbelâ'da yanında bulunan kişiler midir, yoksa Pir Sultan'ın savaşmaya hazırlanan arkadaşları mı? Belli değil. Başkaldırı önlendiğine göre, kılıçların kullanılmadığı düşünülebilir. Dolayısıyla, Pir Sultan'ın da cezaya uğramadığı yahut hafif bir cezayla kurtulduğu öne sürülebilir. Olup bitenlerin ayrıntıları bilinmese de, şairin bir ara tutuklandığını söylemek yanlış olmaz:

23 Bekir Kütükoğlu, Osmanlı-İran Siyasî Münasebetleri (1578-1590), 1962, sf. 12-13.

24 A.g.e., sf. 13/Mehmet Bayrak, “Pir Sultan'ın Yaşamında Düzmece Şah İsmail Olayı”, Yazko Edebiyat, Eylül 1984, sf. 84-85.

...

Bir hâl ile içeriye katıldık
Kemlik ettik biz taşraya atıldık
Bir münkirin tuzağına tutulduk
Ulaş yetiş pirim İmam Hüseyin

...

(A. 13)

Gerçi ayaklanma –başlamadan– önlenir, ama halkın çoğu sıkıntı içinde, ortam da elverişli olduğundan olayların arkası kesilmez. 1580’de Antalya’da “Şah Geldi” denilen bir Celâlî ayaklanması olur. 1589’da Tunus’ta Yahya İbni Yahya Mehdilik savıyla başkaldırır. Aynı yılın kış aylarında Kiğı (Erzurum) Sancağı’nda bir başka Alevi hareketi görülür: Kendisinin Tahmasp soyundan geldiğini söyleyen yeni bir Düzmece Şah İsmail olayı patlak verir. Çevresine Kürtlerin yoksul kesimini toplayan biri –tarihçi Selanikî’nin deyişiyle– “memleket içinde velvele bırakır, halkın erzak ve eşyasını yağma eder. Üzerine varan bir beylerbeyini öldürür.”²⁵ Kemahlı Rahip Grigor’un belirttiğine göre, ayaklananlar Kiğı beyini öldürürler. Erzincan’a kadar giderler, “orada çıkardıkları yangınlar ve yaptıkları talanlarla büyük tahribatta bulunurlar.”²⁶

Bunu duyan Ordu-yu Hümâyün kumandanı Ferhat Paşa, Erzurum Beylerbeyi Hızır Paşa’yı hareketi bastırmakla görevlendirir. Yanına topçularla sipahileri alan Hızır Paşa, âsileri bir boğazda pusuya düşürür. Elebaşılardan Çirkin ile Türebî yakalanır, Erzurum’a götürülerek asılır.

Burada adı geçen Hızır Paşa’nın, Köse Hüsrev Paşa’nın damadı olduğu sanılıyor.²⁷ Erzurum Beylerbeyi Hasan Paşa, İran seferine katılmaktan kaçınınca, 1588’de onun yerine atanıyor. Gence’nin fethinde bulunuyor, Aras boylarına akınlar yapıyor.

25 Selânikî Tarihi 1970, sf. 266-258/Sabahattin Eyupoğlu-Azra Erhat-İlhan Başgöz, Pir Sultan Abdal, 1977, sf. 54-55.

26 Hrand Andreasyan, “Bir Ermeni Kaynağına Göre Celâlî İsyanları”, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih dergisi, 1962-1963, cilt XIII, sf. 30.

27 Mehmet Bayrak, Halk Hareketleri ve Çağdaş Destanlar, 1984, sf. 127/Bekir Kütükoğlu, Osmanlı-İran Siyasî Münasebetleri, 1962, sf. 108.

1592'de Van, 1596'da Karaman Beylerbeyi, 1603'te Tuna ve 1606'da Budin Muhafızı oluyor. 1608'de ölüyor.

Pir Sultan'ın yaşamında bu Hızır Paşa'nın bir yeri yok. Onunla ilgili olan Hızır Paşa, III. Murat (1574-1595) dönemi paşalarındandır. Divane/Deli Hızır Paşa diye anılır. Gelgelelim, o da, daha önce Sivas valiliği yapmış bir başka Hızır Paşa'yla karıştırılır. Oysa, önceki Hızır Paşa, Kanunî Süleyman (1520-1566) dönemi yöneticilerindedir. Başbakanlık Arşivi Rüüs ve Mühimme defterlerindeki kayıtlara göre, 1547-1554 yılları arasında Sivas valiliği yapmıştır. Daha sonra Halep, Şam (1554) ve Bağdat (1560) beylerbeyliğinde bulunmuştur. İlimli, tutkusuz bir kişidir. 1567'de ölmüştür.²⁸

Deli Hızır Paşa ise 1582'de Van, 1587'de Kars ve sonra Revan Beylerbeyi olup Minuçehr'e baş eğdirmek üzere düzenlenen İran seferine katılır.²⁹ 1588 Aralıkta Mehmet Paşa'nın yerine Sivas beylerbeyi olur; 1590 Mayısında Sivas'tan ayrılır, yerine Arnavut Ayaz Paşazâde Mustafa Paşa geçer.³⁰ 1591 Temmuzunda Yemen'den gelen Hızır Paşa Halep Beylerbeyliği'ne atanır.³¹ 1592 Ocağında yerini Ferhat Paşazâde Bey'e bırakır. 1596'da Gürcistan'da Kral Simon üzerine varıp onu yener. 1597'de mallarını yiğit kişilere dağıtır ve bir veba salgınında ölür.³²

Deli Hızır Paşa bir kez Sivas valisi olmuştur. Valiliği aralıksız on sekiz ay sürmüştür. Kimi yazarların³³ onu ikinci kez Sivas valiliğine atanmış göstermeleri doğru değildir.

Pir Sultan Abdallar gibi bu Hızır Paşalar da birbirine karıştırılmış, Pir Sultan'ın yaşamıyla ölümüne ilişkin gerçek dışı yorumlara gidilmiştir. Örneğin, kimi incelemeciler Sofular köyündeki vakıflar dolayısıyla Hızır Paşa'nın hem oralı, hem de Pir Sultan'la tanış oldu-

28 Bak: Başbakanlık Arşivi, Divân-ı Hümâyün Rüüs Defteri, genel sayı 208, özel sayı 1, defter 2, sf. 27/Mühimme Defteri, sıra 1055, sf. 184/Alî, Kühn-ül Anbâr, cilt 2, yaprak 58, 95/İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, 1984, sf. 44-45.

29 İsmail Hamî Danişmend, İzahlı Osmanlı Tarihi Kronolojisi, cilt III, 1961, sf. 24, 104.

30 Hüseyin Hüsamettin, Amasya Tarihi, cilt III, 1927, sf. 333-335.

31 Selânikî Tarihi, sf. 294/Sicilî Osmanî, cilt II, sf. 279.

32 Selânikî Tarihi, sf. 274, 297, 345/İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, 1984, sf. 46-47/Mehmet Bayrak, Pir Sultan Abdal, 1986, sf. 129.

33 Cahit Öztelli, Pir Sultan Abdal, 1983, sf. 35/Memet Fuat, Pir Sultan Abdal, 1980, sf. 9/Mehmet Bayrak, Halk Hareketleri ve Çağdaş Destanlar, 1984, 126-127 vb...

ğunu ileri sürmüşler, halk da aynı yolda söylentiler uydurmuştur. Oysa, gerek Sofular köyünde, gerekse Sivas, Amasya ve Tokat'ta bulunan vakıflar –Deli Hızır Paşa'nın değil– Amasya valisi Örgüç Paşa'nın 1484'te ölen kardeşi Hayrettin Hızır Paşa'nındır.³⁴ Başka bir deyişle, Deli Hızır Paşa, Sofular Köyünden olmadığı gibi³⁵ Pir Sultan da onun piri değildir. Fakat Pir Sultan'ı astıran bu Paşadır. Öyleyken, kimi yazarlar Pir Sultan'ı 1547-1554 yılları arasında Sivas beylerbeyi olan Hızır Paşa'nın öldürttüğünü ileri sürerler.³⁶ Gelgelelim –önce de açıklandığı üzere– 1577'de baş gösteren Düzmece Şah İsmail hareketiyle Pir Sultan'ın ilgisi düşünülürse, bunun doğru olamayacağı anlaşılır. Öte yandan, kimi yazarlar da Pir Sultan'ı I. Ahmet (1603-1617) döneminde görevli Hızır Paşa'nın öldürttüğünü ileri sürerler.³⁷ Oysa, Sivas'ta valilik yapmadığından, bu Hızır Paşa'nın Pir Sultan'ı orada astırması olanaksızdır.

1577'de başlayan ve aralıklarla süren Osmanlı-İran savaşları 1578'de Tiflis'in, 1583'te Bakû'nun, 1584'te Tebriz'in alınmasını sağlar. 1588'de Osmanlılar'ın başında III. Murat (1574-1595), Safeviler'in başında ise on yedi yaşındaki Abbas Mirza (1587-1629) bulunmaktadır. İran'da karışıklıklar, taht kavgaları vardır. III. Murat bundan yararlanmak ister. Ferhat Paşa komutasında büyük bir ordu hazırlanır. Ordu-yu Hümayûn Erzurum'da kışlarken Kığı'da ortaya çıkan yeni Alevi başkaldırısı Osmanlı yönetimini tedirgin eder. Erzurum Beylerbeyi Hızır Paşa isyancıların üstüne gider. 1589'da ayaklanmayı bastırır. 1590'da Sivas valiliğine atanır.

Kolları komşu il Erzincan'ı da kucaklayan söz konusu ayaklanmanın etkileri Sivas'a kadar gelmiş olmalıdır. Toplumsal ortam buna elverişlidir. Özellikle Türkmenlerin durumu iyice sarılmıştır. Pir Sultan da bir şiirinde buna değinmiştir:

34 Sofular'daki vakıf Amasya'da Hızır Paşa Medresesi'ne bağlıdır. Mütevellisi Amasyalıdır. 1234 (1819) tarihli Sivas Şer'iye Sicili'nde kaydı vardır (bak: İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, 1984, sf. 43-44).

35 Hüseyin Buluz, bir kaynağa göre, Deli Hızır Paşa'nın Diyarbakırlı olduğunu ileri sürer, fakat kaynağın adını belirtmez (bak: Başkent Ankara, 26.9.1969).

36 Abdülbâki Gölpinarlı, Pir Sultan Abdal, 1969, sf. 9/Cevdet Kudret, Pir Sultan Abdal, 1965, sf. 11.

37 Fuat Köprülü, "Pir Sultan Abdal", Hayat, 1928, sayı 64/Sadettin Nüzhet, Pir Sultan Abdal, 1929, sf. 14-15.

Bu yıl bu dağların karı erimez
Eser bâd-ı sabâ yel bozuk bozuk
Türkmen kalkıp yaylasına yürümez
Yıkılmış aşiret il bozuk bozuk

...

(A. 33)

Belki o sırada Sivas yöresinde henüz toplu bir hareket olmamış ve Pir Sultan da ona katılmamış yahut sözcülük, öncülük etmemiştir, ama etmesi olasıdır. Üstelik, yöneticiler de bunu bilmektedir.

Bundan ötürü, olası kıpırdanmaları engellemek ya da sindirmek amacıyla birtakım önlemler almak gerekmiştir. Bu arada belki Pir Sultan'ın da üzerinde durulmuştur. Belki Pir Sultan birincisine olduğu gibi, ikinci Düzmece Şah İsmail hareketine de yakınlık duymuştur; fakat yollar tutulduğu ve kendisi de izlendiği için Şah'ın çağrısına uyamamıştır. Aşağıdaki üzüntü dolu dizeleri bununla ilgili olsa gerekir:

...

Pir Sultan'ım yaratıldım kul deyü
Zâlim Paşa elinden mi öl deyü
Dostum beni ısmarlamış gel deyü
Gideceğim amma yol bozuk bozuk

...

(A. 33)

Belki de bu umarsızlığın doğurduğu öfkeyle kendini tutamamış, ileri geri konuşmuştur:

Seyran edip şu âlemde gezerken
Âh bana bir kanlı zâlimden oldu
Yine dilim ile düştüm belâya
Sabır edemeyip dilimden oldu

...

(B. 196)

Belki bu yüzden –yöneticilerin Aleviler ile Bedreddinliler arasına soktuğu gizli ajanlarca– ihbar edilmiştir. Nitekim, Pir Sultan Abdal tapşırma şairin bir dörtlüğünde buna ilişkin ipuçları vardır:

...

Urganım çekildi sığındım dâra
Üstüme döküldü ak ile kara
Muhbirim üstünde çıralar yara
Erler himmet edin ben gidiyorum

...

(C. 205)

İhbarın değerlendirilmesinde Pir Sultan'ın bilinen kişiliği de rol oynamış olabilir. Gerilimli bir ortamda etkili bir dedenin ve usta bir şairin susturulması ilgililerce yararlı görülebilir. Bunun için onu "Kızılbaş rafizî" diye suçlamak yeterlidir.³⁸ Belki de birileri Pir Sultan'ı bu yolda çekiştirip karalamış, o da kızıp aşağıdaki dizeleri yazmıştır:

Lânet olsun sana ey Yezit pelit
Kızılbaş mı dersin söyle bakalım
Biz ol âşıklarız ezel gününden
Râfizî mi dersin söyle bakalım

...

(B. 193)

Sert, acımasız bir yönetici olan Deli Hızır Paşa bu gerekçelerden herhangi birine yahut birkaçına dayanarak Pir Sultan'ı tutuklatır. Adı geçen ve Pir Sultan'ın yakını, müridi, çağdaşı olduğu sanılan, onun ağzıyla konuşan Pir Sultan Abdal tapşırılmalı şairin de belirttiği gibi, Banaz'dan Sivas'a götürülür:

...

Banaz'dan sürdüler bizi Sivas'a
Erler himmet edin ben gidiyorum
Garipçe canıma kıydılar cefâ
Erler himmet edin ben gidiyorum

...

(C. 203)

38 Nitekim, Kanuni'nin ünlü Şeyhülislâmı Ebussuud Efendi "bu taifenin kıtali sair kefare kıtalinden ehemdir" (bu topluluğun öldürülmesi öteki kâfirlerin öldürülmesinden daha önemlidir) diye fetva vermiştir (bak: M. Cavid Baysun, "Şeyhülislâm Ebussuud Efendi", İslâm Ansiklopedisi, cilt IV, 1945, sf. 92).

Pir Sultan Sivas'ta Paşa Kalesi'ne hapsedilir. Burası şimdiki Çifte Minare, Şifaiye, Büruciye Medresesi ile Kale Camisi ve Mahmut Paşa Hamamı'nın bulunduğu yerdedir. (Eskiden Sivas valilerinin oturduğu Paşa Sarayı ile kışlalar, evler ve büyük bir zindan varmış kalede. Duvarları iki kat yontma örülüymüş.) İlk sorgulama burada yapılır. Belki ortada dişe dokunur bir suç yoktur, biraz öğüt ve gözdağıyla olay kapatılacaktır.³⁹ Fakat sorgu sırasında Pir Sultan'ın takındığı ödünsüz tavır işin gidişini değiştirir: Ondan, içinde Şah'ın adı geçmeyen bir şiir söylemesi istenir. Bunu yaparsa salıverilecektir. Pir Sultan buna yanaşmaz. Tersine, döner uyaklarla Şah'ın adını tekrarlayan şiiri okur:

Hızır Paşa bizi berdar etmeden
Açılın kapılar Şah'a gidelim
Siyaset günleri gelip yetmeden
Açılın kapılar Şah'a gidelim

...

(A. 109)

Bunun üzerine Hızır Paşa da, görevliler de irkilirler. Öfke ve şaşkınlığa kapılırlar. O'nu, Paşa Kalesi'nden Toprakkale'ye naklelerler. Burası 40 metre yükseklikteki bir tepenin üzerine kurulmuştur. Kalın duvarlarla çevrilmiştir. Paşa Kalesi'ne bakan yönüne toplar yerleştirilmiştir.⁴⁰

Pir Sultan Abdal bir şiirinde Toprakkale'den ve dolaylı olarak Pir Sultan'dan söz eder:

Benden selâm söyle güzel Ali'ye
Güzeli sevenler düşer belâya
Yolumuz uğradı Toprakkale'ye
Gitti kervanımız Ali'ye doğru

39 İbrahim Aslanoğlu, "Pir Sultan Abdal'ın Zindandaki Yaşamı", Türk Folkloru, Ekim 1979, sayı 4.

40 İsmail Hakkı Uzunçarşılı-Rıdvan Nafiz Ergüder, Sivas Şehri, 1928, sayı 14.

Helâllik vermedik kavim kardaşlar
Yandı ciğerciğim yüreğim hışlar
Üç gün üç gecedir yağan yağışlar
Gitti kervanımız Ali'ye doğru⁴¹

...

...

(Bu şiir Pir Sultan Abdal'ın Pir Sultan'dan ayrı bir şair olduğunu göstermektedir.)

Pir Sultan alt katta bir odaya konur. Tuttuğu yoldan ayrılması, aman dilemesi önerilir, yoksa canından olacaktır. Bunu kanıtlamak amacıyla onu yukarıya, kale duvarına çıkarırlar, aşağı atmakla korkuturlar, sonra yine "dahma"ya (ölülerin konulduğu mahzene) indirirler:

...

Çıkardılar ağ bedenden atmaya
Şimdi indirdiler yine dahmaya
Kanrıldım çevrildim baktım zahmaya
Duysun canlar deyü bizi asarlar

...

Pir Sultan bu ve benzeri tehditlere, işkencelere karşı şu dizeleri söyler:

...

Kadılar müftüler fetva yazarsa
İşte kement işte boynum asarsa
İşte hançer işte kellem keserse
Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan

...

(A. 126)

Bu korkusuz, dirençli sözler hem görevlileri, hem Hızır Paşa'yı iyice kızdırır. Pir Sultan'ın hücresi değiştirilir, daha içerilere götürülür. Boynundan ve ayaklarından sıkıca zincire vurulur:

41 Sadettin Nüzhet, XVII. Asır Saz Şairlerinden Pir Sultan Abdal, 1929, sf. 67.

...

Her nereye gitsem yolum dumandır
Bizi böyle kılan ahd u amandır
Zincir boynum sıktı hâlim yamandır

...

Yaz selleri gibi akar çağlarım
Hançer aldım ciğerciğim dağlarım
Garip kaldım şu arada ağlarım

...

(A. 109)

“Kapısı taştan demirden” yapılmış kalenin zindanında Pir Sultan’ın “yanları yaştan” çürür. Bileklerine takılan kelepçeler “kollarını keser”. Zincir boynunu sıkır. Bunu duyan dostlarının içi kan ağlar, ama ellerinden bir şey gelmez:

...

Kalenin kapısı taştan demirden
Yanlarım çürüdü yaştan yağmurdan
Bir kimsem de yok ki dellal çağırtam

...

(C. 206)

Kethüdasıyla yazışmalarından Hızır Paşa’nın vezir-i azam olmayı tasarladığı anlaşılıyor.⁴² Bir an önce bu makama yükselmeyi kuran hırslı birinin kendisine gölge düşürecek bir olaya karışmak istemeyeceği bellidir. Pir Sultan yörede çok sevilen, sayılan ünlü ve ulu bir kişidir. Bundan ötürü, Hızır Paşa, durumu Padişah’a bildirip ondan gelecek buyruğu beklemeyi uygun bulur. Pir Sultan ise bir türlü suçlu olduğuna inanamaz, kendisini saraya gammazlayan Hızır Paşa’ya kızar:

Şah’ı sevmek suç mu bana
Kem bildirdin beni Han’a
Can için yalvarmam sana
Şehinşah bana darılır

...

(A. 179)

42 Bak: İbrahim Aslanoğlu, “Pir Sultan Abdal ve Hızır Paşa”, Türk Folkloru, Ağustos 1979, sayı 1.

Oysa, Pir Sultan Abdal tapşırılmalı şairin bir şiirinden öğrendiğimize göre, kadı/müftü, “Şah” diyenin dilinin kesileceği yolunda fetva vermiştir. Ayrıca, Hızır Paşa da Sultan’dan ferman almıştır:

Fetva vermiş koca başlı Kör Müftü
Şah diyenin dilin keseyim deyü
Satır yaptırmış Allah’ın lâneti
Ali’yi seveni keseyim deyü

...

Hakk’ı seven âşık geçmez mi candan
Korkarım Allah’tan korkum yok sende
Ferman almış Hızır Paşa Sultan’dan
Pir Sultan Abdal’ı asayım deyü

(C. 203)

Öyleyken, Şah’ı içtenlikle, çıkar gözetmeden sevmenin suç olmayacağını düşünen Pir Sultan bir gün kurtulacağını umar. Fakat umudu boşa çıkar. Saraydan gelen ferman olumsuzdur:

Sultan Ali’nin bir iş geldi başıma
Yan yana ağlanacak iş oldu
Malûm olsun yârânıma eşime
Ferman geldi serim yere düş oldu

...

(A. 152)

Çok güvendiği, candan sevdiği dostlarıyla yandaşları da korkup onu yalnız bırakırlar, gereken ilgi ve yardımı göstermezler:

...

Hani benim ile lokma yiyenler
Başı canı dost yoluna koyanlar
Sen ölmeden ben ölürüm diyenler
Dostlar da geriye kaçtı bulunmaz

...

(C. 202)

Sonunda, korkulan gün gelip çatar. “Elinde kelepçe, boynunda zincir”le Pir Sultan, eskiden Keçibulan (şimdi Keççeli) denilen semte götürülür. Sabahleyin yolda giderken, kimileri –buyrukla-

üstüne taş, kimileri de –gizlice– gül atarlar. 1589 (ya da 1590) yılında, bugünkü Sanayi Çarşısı'nın karşısında, kesimevinin bulunduğu yerde, sur dibinde ipe çekilir.

...

Pir Sultan Abdal'ım kaddim büküldü
Gözümün gevheri yere döküldü
Kendir kement boğazıma takıldı
Duysun canlar deyü bizi asarlar⁴³

(C. 207)

Başkalarına, özellikle Alevilere ibret olsun diye asılan Pir Sultan'ın ölüsünü, yakınlarıyla yandaşları korkudan ya da baskıdan ötürü köyüne taşıyamazlar. Ancak, asıldığı yere “Darağacı” adını takarlar.

Bektaşî geleneğine göre, Pir Sultan'ın Merzifon'da gömülü olduğu söylenir.⁴⁴ Fakat mezarı, günümüzde Mal Pazarı olarak kullanılan alanda, Gazhane'nin yanında, sıra söğütlerin bitimindeki toprak tümsektir. Üstü taşlarla örtülüdür. Boyu beş, eni bir metre kadardır. Bakımsızdır. Yatır mezarlarına benzemektedir.⁴⁵

43 Asılmaya götürülen birinin bunları söyleyemeyeceği düşünülürse, Pir Sultan Abdal'ın Pir Sultan'dan ayrı bir şair olduğu, kendisini onun yerine koyduğu, onun ağzından konuştuğu ve onun ölümünden sonra da yaşadığı anlaşılır. Dolayısıyla, ikisinin aynı kişi olduğunu öne sürmenin olanaksızlığı, yanlışlığı ortaya çıkar.

44 Saadettin Nüzhet, XVII. Asır Şairlerinden Pir Sultan Abdal, 1929, sf. 17.

45 Hüseyin Buluz, “Pir Sultan Abdal”, Başkent Ankara, 23.9.1969-24.9.1969.

Sanatı

İÇERİK

Nicedir bilinen bir gerçek: Başarılı her sanat eserinde içerik ile biçim uyumlu bir 'bütün' oluştururlar. Son çözümlemede içeriğin belirleyiciliğine karşın, aralarında diyalektik bir ilişki vardır: Birbirlerini karşılıklı olarak etkilerler, birbirlerinden ayrılmazlar.

Bu temel gerçeği unutmamakla birlikte, incelemeyi kolaylaştırmak amacıyla, içerik ile biçimi ayrı bölümlerde gözden geçireceğim.

ALEVİLİĞİN ÇEVRESİNDE

Kimi şairlerin şiirleri genellikle bir 'eksen' çevresinde döner. Gerçi hepsi onunla sınırlanamaz, az ya da çok başka yana yönelenleri de vardır, ama bunlar bile –pamuk ipliğiyle de olsa– bir yerden ona bağlanırlar. Hiç değilse, ona aykırı gitmezler. Söz gelişi, Yunus Emre'de bu eksen 'tasavvuf'tur, Karacaoğlan'da 'aşk'tır, Köroğlu'nda 'kavga'dır, Dadaloğlu'nda 'göç'tür.

Pir Sultan'da ise 'inanç'tır: Aleviliğin çevresinde yer alan görüşler, duyular ve davranışlar ile töreler, yollar ve yaşantılardır. Kuşkusuz, bütün ürünlerini bunlara indirgemek yanlış olur; doğa, insan, toplum, aşk, dostluk, ayrılık, özlem, zulüm, kavga, direnme, yaşam, ölüm vb. temler de işlenir. Gerçi bu işleyiş bile inanca ters düşmez, ama Pir Sultan'ı yine de tümüyle 'öğretici' (didaktik) saymak güçtür: Yunus Emre gibi o da çoğunlukla 'içli' (lirik) bir şairdir. Buna karşın, şiirlerinde ağır basan ögenin Alevilik olduğu gözden kaçmaz.

(Gerçi çağımızın toplumsal, siyasal, sınıfsal sorunlarına Aleviliğin geçerli çözümler getiremeyeceği öne sürülebilir. Geçmişte

Fatimiler'le Safeviler'in, şimdi de Humeyni'nin Şiiliğe yaslanan yönetimlerinin sözü edilen temel sorunları çözemediği, halkı esenliğe kavuşturamadığı söylenebilir. Pir Sultan'ın şiirlerinden bir kesiminin içeriği de –bu bakımdan– eleştirilebilir. Fakat bu şiirleri iyice anlamak ve nesnel ve bilimsel açıdan değerlendirmek için Aleviliği tarafsızca tanımak gereği göz ardı edilemez.)

ALEVİLİĞİN KÖKENLERİ

İslâm'da iki mezhep vardır: Sünnilik, Şiilik.

Sünnilik dört kola ayrılır: Hanefî, Malikî, Hanbelî, Şafiî. Bu kolların hepsi de Ebubekir, Ömer ve Osman'ı halife sayarlar. Şiiler ise, onları değil Ali'yi ikinci halife kabul ederler. Onlara göre Muhammet'ten sonra onun halife olması zorunludur. Çünkü o, Ehl-i Beyt'tendir, Muhammet'in ailesindedir. Onun hem damadı, hem de amcasının oğludur. Müslümanlığın yayılmasında büyük yararlıkları olmuştur. Muhammet'in övgüsünü kazanmış, "Tanrı'nın Arslanı" diye anılmıştır.

Öyleyken, Muhammet'in ölümünden sonra, Ebubekir halife olur. Aleviler bunu bir haksızlık olarak görürler. Fakat İslâm'ın bölünmemesi için, Ali ses çıkarmaz, bekler; Osman'ın ölümü üzerine halife seçilir. Emevi soyundan gelen Şam Valisi Muaviye bunu kabul etmez. Savaş çıkar. Yenileceğini anlayan Muaviye askerlerin mızraklarına Kuran'ın yapraklarını bağlatır. Çarpışma durur. Halifeyi hakemlerin belirlemesi önerilir. Hakemler, kan dökülmemesi amacıyla, bir başkasının halife seçilmesini uygun görürler. Hakemi Ebu Musa, Ali'yi halifelikten çektiğini açıklar. Muaviye'nin hakemi Amr İbn'ül As ise oyunbazlık eder. Muaviye'yi halifelığe getirdiğini bildirir. 'Harici' denilen ve Müslümanların birbirine düşmesini istemeyen Araplar Ali'yi de, Muaviye'yi de onaylamazlar, ordudan çekilirler. Ali onları izleyip bastırırsa da kargaşa dinmez. Hariciler, Ali ile Muaviye ve As'ı öldürmek üzere üç gönüllü seçerler. Bunlardan Mülçemoğlu Ali'yi camide namaz kılarken hançerle arkadan vurur. Ali birkaç gün geçince ölür. Öteki gönüllüler görevlerini başaramazlar. Muaviye halifeliği ele geçirir. Ali'nin oğlu Hasan,

İkinci İmam olur. Fakat Muaviye karısını kandırarak onu zehirler. Oğlu Yezit de Hüseyin'i Kerbelâ'da öldürtür.

Osman'ın ölümünden sonra çıkan bu olaylar yüzünden Müslümanlar ikiye bölünür: Osman'ın yerine Muaviye'nin geçmesini uygun bulanlara 'Şia-i Osman' (Osman'ın yandaşları), Ali'nin halife olmasını savunanlara da 'Şia-i Ali' (Ali'nin yandaşları) denilir. Zamanla 'Şia' sözcüğü yalnızca Ali'yi tutanlar için kullanılır. 'Şii' de "Ali'ye uyan" anlamını kazanır.¹

Ali'nin ölümünü izleyen yıllarda Şiilik, giderek dört mezhebe ayrılır: Keysaniye, Zeydiye, İmamiye, Galiye. Bunlar da birtakım kollara bölünürler. Adı geçen mezheplerin en aşırı gideni Galiye, Ali'yi Tanrı düzeyine çıkarır. En yaygın mezhep İmamiye'dir. Onun en yaygın kolu ise Caferîye'dir. Bu kol daha çok İran ve Anadolu'da kök salar.

Caferîler, Ali'nin torununun torunu olan Cafer-üs-Sâdık'ı altıncı imam sayarlar. Ondan önceki imamlar Ali, Hasan, Hüseyin, Zeyn-el-Abidin, Muhammet-el-Bâkır'dır. Yedinci imam konusunda uyuşmazlık çıkar. Cafer-üs-Sâdık'ın oğullarından İsmail, Muhammet, Abdullah ve İshak'tan birinin imamlığını savunanlar ayrı kollar (fırkalar) oluştururlar. Fakat Cafer-üs-Sâdık'ın öbür oğlu Musa-el-Kâzım'ı seçenler asıl İmamiye'yi temsil ederler. Ondan sonra beş imam daha gelir: Ali Rıza, Muhammet Takî, Ali Nakî, Hasan-ül-Askerî, Muhammet Mehdî.

Böylece Ali'nin soyundan gelen imamların sayısı on iki olur. Bu imamlara bağlananlara 'İsnâ Aşeriye' (On İkiciler) adı verilir. (İranlılar On İki İmam'a 'Düvazde İmam' derler). 'Sâhib-i zaman' diye de anılan son imam Mehdî'nin ölmeyip gizlendiğine, bir gün ortaya çıkarak dünyayı düzene sokacağına, insanları barışa ve kardeşliğe kavuşturacağına inanılır. İmamların ikincisi Hasan'ı Emeviler'den Muaviye'nin, üçüncüsü Hüseyin'i Yezit'in, altıncısı Cafer-üs-Sâdık'ı Abbasiler'den Hârun'un, sekizincisi Ali Rıza'yı Memûn'un, Ali Nâki'yi Mutemet'in öldürtmesi Aleviler arasında dinmeyen bir acı ve hınç uyandırır.

1 Neşet Çağatay-Agâh Çubukçu, İslâm Mezhepleri Tarihi, I. 1965, sf. 48.

ANADOLU'DA ALEVİLİK

Arabistan'da doğan Şiiliğin temel görüşlerine yaslanmakla birlikte, çeşitli kültürlerin etkisiyle Alevilik, Anadolu'da kendine özgü bir nitelik kazanır.²

Türkler, XI. yüzyılda Anadolu'ya sızmaya başlarlar. 1071 Malazgirt Savaşı'ndan sonra ülkenin kapıları iyice açılır. Türkistan ve İran'dan gelen Oğuzlar, Türkmenler Anadolu'ya geçerler. 1220'lerde beliren Moğol kasırgası bu geçişi hızlandırır. Moğollar'dan kaçan ya da Orta Asya'dan göçen kalabalık Türk boyları, Anadolu'ya yerleşirler. Aralarında Sünniler ile Şiiliği benimseyenler, Şamanlık'tan kurtulamayanlar, batınî ya da tasavvufî eğilimlere kapılanlar vardır. Ayrıca, bazılarının tarikatları (Yesevî, Haydarî, Melâmî, Kalenderî, Hurufî) ile şeyhleri ve dervişleri de eksik değildir.

Şiiliğin daha çok Caferî koluna bağlı Aleviler, bunların yanı sıra Anadolu'daki eski inanç ve göreneklerden de etkilenirler. Böylece, Alevilik giderek yeni bir biresiime doğru yol alır.³

Bu biresimin oluşumunda İran'daki Türk kökenli Safevîlerin de payı görülür. İshak Safiyeddin (1252-1334) Halvetilikle Kalenderiliği birleştirerek Erdebil'de Safevî tarikatının temellerini atar. Torunu Alâeddin Ali, tarikatı Şiiliğe bağlar. Onu izleyen Şeyh Cüneyt, Şeyh Haydar ve İsmail de Şiiliği yaymaya, Anadolu'ya da sokmaya çalışırlar. Şah İsmail 1502'de Türkmenlerin de desteğiyle Safevî devletini kurar. Anadolu'ya yolladığı halifeler, dağıttığı armağanlar ve halk Türkçesiyle yazdığı şiirlerle Alevileri yanına çekmeyi başarır. Osmanlı padişahları ise Alevilere sırt çevirir, onlara karşı Sünnileri tutarlar. Alevilerin izlenmesi, denetlenmesi, hatta öldürülmesi yolunda fermanlar çıkarır, fetvalar verdirirler. Örneğin, Şeyhülislâm Ebussuud Efendi, Alevileri öldürmeyi "şer'an helâl" ve öldüreni "gazi" sayar: "Kızılbaş taifesinin şer'an kâtîli helâl olup katleden gazi ve Kızılbaş taifesinin ellerinde maktul olanlar şehit olur mu? Elcevap: Olur, gazâ-yi ekber ve şehâdet-i azimedir".⁴

2 İsmet Zeki Eyupoğlu, Bütün Yönleriyle Bektaşilik (Alevilik), 1980, sf. 13.

3 Atilla Özkırımlı, Alevilik-Bektaşilik ve Edebiyatı, 1985, sf. 16.

4 M. Ertuğrul Düzdağ, Şeyhülislâm Ebussuud Efendi Fetvaları, 1972, sf. 109-110.

Güç koşullar içinde ve baskı altında (özellikle köylerde) yaşayan Aleviler de buna karşı İran şahlarına yakınlık duyar, onları İmam, Mehdî, kurtarıcı gibi görürler. (1514 yılında Çaldıran Seferi'ne giderken Yavuz Selim'in Anadolu'da kırk bine yakın Aleviyi öldürtmesini ise bir türlü unutamazlar.)

Bektaşilik

Anadolu'da Aleviliğin ulaştığı bireşiminin bir boyutu da Bektaşiliktir.

Bektaşiliğin kurucusu Hacı Bektaş Veli (1210-1271?), Horasan'dan kalkıp Kırşehir'e varır, Karacahöyük'e yerleşir. Kendisi gibi doğudan gelen Baba İlyas'a bağlanır.⁵ Onun halifesi Baba İshak, 1240'ta Selçuklular'a karşı ayaklanır ve yenilir. Babalılar ayaklanmasından arta kalan Batınî ve Aleviler, Hacı Bektaş'ın çevresinde toplanırlar. Onun yerine geçen Balım Sultan, Bektaşiliği kurumlaştırır. Tarikat kurallarını, törelerini belirler. Bundan ötürü, Balım Sultan Bektaşiliğin ikinci piri (pir-i sâni) sayılır.

Bektaşiler de Aleviler gibi Caferî mezhebini benimser, On İki İmam'a bağlanırlar. Muhammet'i mürşit, Ali'yi rehber, Hacı Bektaş'ı pir sayarlar.

Bektaşilik, daha çok kent ve kasabalarda yayılan bir tarikattır. Devletle, kurulu düzenle uzlaşmış tekkeleri, vakıfları, Yeniçeriler arasında ocakları vardır. Bektaşî olmak isteyen dilediği babaya başvurur, ondan nasip alır, ikrar verip 'âyin-i cem'le tarikata girer. Tekkede hizmet görerek derviş olur. Alevilik ise daha çok kırsal bölgelerde yaygındır; kurumları yoktur; babadan oğula geçer. Dışardan biri Alevi olamaz. Ergenlik çağına gelen ve evlenen her genç (tâlip), kendisi gibi evli bir gençle (musahip) dedeye başvurur, özel bir törenle yola girer. Dedeler de tâlipler gibi soy güderler.⁶

Tarikata bağlananların sabırlı, iyi kalpli, alçakgönüllü olmasını isteyen Bektaşiler, birisine el kaldırmayı, acı söz söylemeyi, namusuna dokunmayı doğru bulmazlar:

5 Ahmet Yaşar Ocak, Babailer İsyanı, 1980, sf. 166.

6 Abdülbâki Gölpinarlı, Alevi-Bektaşî Nefesleri, 1963, sf. 4.

Elini tek tut
Dilini pek tut
Belini berk tut

Bu ögüde uymayanlar ‘düşkün’ sayılır ve cezalandırılır. Gerçekte Bektaşiler genellikle uzlaşmacı ve hoşgörülüdürler, yönetime başkaldırmazlar. Fakat mezhep ayrımı güden Sünni yönetimin aşağıladığı, ağır vergilere koştığı köy Alevileri arada bir ayaklanırlar (ancak Cumhuriyet döneminde ‘laik’ bir düzenin kurulması, vicdan özgürlüğünün sağlanması ve mezlep baskısı ile ayrıcalığının kalkmasıyla ayaklanmalar sona erer).

ŞİİRLERDE ALEVİLİK

Önce de değindiğim gibi, Alevilik, Pir Sultan’ın yaşamı kadar sanatını da yönlendiren temel etkenlerden biridir. Çoğu şiirleri onun esinleri ve belirtileriyle yoğrulmuştur. Fakat Pir Sultan bunu ‘propaganda yapmak’ için değil, içtenlikle bağlandığı inancını dile getirmek için yapmıştır. Bundan dolayı, Cahit Öztelli’nin, onu “büyük bir propagandacı” diye nitelemesi⁷ doğru değildir.

İnancının yol açtığı konular, temler, duygular, düşünceler şöyle özetlenebilir:

1) Hak/Mevlâ, Muhammet, Ali, Hasan, Hüseyin, Hatice, Fatma, Hacı Bektaş, Seyyit Ali, Balım Sultan, Eba Müslim, Mehdî, Nesimî ve Mansur’a sevgi;

2) On İki İmam, Safevî Şahları, Üçler, Yediler, Kırklar, pirlar ve erenlere bağlılık;

3) Muaviye, Yezit, Mervan, Mülcemoğlu, padişah ve Hızır Paşa’dan nefret;

4) Alevilik/tarikat, kural, töre ve törenlerini, özel deyimiyle “erkân”ı anlatma.

Bu özetlemede adı bulunan kişilerin hepsi için ‘özel’ şiirler söylenmez. Örneğin Hatice, Fatma, Eba Müslim, Mansur, Nesimî, Muaviye, Yezit, Mervan ve Mülcemoğlu’nun bazı şiirlerde yalnız-

⁷ Cahit Öztelli, Pir Sultan Abdal, 1983, sf. 175.

ca adları anılır ya da yaptıklarına hafifçe değinilir. Üçler, Yediler ve Kırklar için de durum aynıdır. Fakat onların adlarının kullanılması yararlı olur: Ana konunun/temin daha iyi işlenmesine yardım eder. Ötekilerin (Muhammet, Ali, Hüseyin, Hasan, Hacı Bektaş Veli, Seyyit Ali vb.) adları da ara sıra aynı amaçla değerlendirilir, ama bunlardan bir ya da birkaç şiiri kapsayanlar da az değildir.

Yukarıdaki özetlemede yer alan eğilimlerden çoğu Alevi-Bektaşî şiirinin de ortak özellikleridir.

Bu özelliklere göre, Pir Sultan'ın şiirleri, aşağıdaki nitelik ve örnekleri belirtilen dört ana kümede toplanabilir:

1. Sevgi Şiirleri

Bu kümeye giren şiirlere 'güzelleme' yahut 'ululama' da denilebilir. Çünkü, söz konusu varlıkların –Alevilik açısından– hep güzel, yüksek yanlarını yansıtır ve onlara duyulan hayranlık dolu sevgiyi dile getirirler. Öbür kümedekilere oranla en büyük yeri bunlar tutarlar.

Hak

Pir Sultan 'Tanrı' yerine 'Allah, Hüdâ, Mevlâ, Kudret, Didâr, Hak' sözcüklerini kullanır. Özellikle 'Hak' sözcüğü sık sık karşımıza çıkar. Üstelik, yalnızca 'Tanrı' anlamıyla değil, 'hak, adalet, gerçeklik' anlamlarını da kapsar. Buna karşın, 'Tanrı' bağımsız bir konu olarak işlenmez. Kuşkusuz, Pir Sultan da Tanrı'yı çok sever. Gerçi Yunus Emre gibi salt bu sevgiyi konu alan coşkun şiirler söylemez, ama bazı parçalardaki değinmelerinden onun Tanrı'ya ilişkin belli başlı duygu ve düşüncelerini öğrenebiliriz.

Aşağıdaki dizelerden de anlaşılacağı üzere, bunlar içerikçe yeni, derin ve geniş olmadıkları gibi geleneksel örnekleri de aşmazlar.

Pir Sultan'a göre, "Allah bir Muhammet Ali Hak"tır. Her yerde "hazır ve nâzır"dır. Her şeyi bilir. Çok güçlüdür, kurduğu yapı yıkılmaz. Cömert ve zengindir. Kendisine inananları korur:

Allah bir Hak Muhammet Ali'dir

(A. 7)

Hak her yerde hazır nâzır

(A. 62)

Kaadir Mevlâ'm bilir bunun ötesin

(A. 52)

Allah'ım cömertsin cömert ganisin

(A. 93)

Yıkılır mı Hakk'ın kurduğu yapı

(A. 87)

Müminleri Hak kendisi kayırdı

(A. 1)

Bu özelliklerden ötürü, Pir Sultan, Hak yolunu tutmuştur. Özünü Hakk'a bağlamıştır. Tanrı aşkıyla yanmak, tüm varlığını ona adamak ister. Ondan gelen her şeye baş eğer. Yüzünü hep ona çevirir, tapınır, dua eder:

Hakk'a ulaşır râhımız

(A. 96)

Hakk'a bağlamışım özüm

(A. 130)

Koyun beni Hak aşkına yanayım

(A. 130)

Küllî varım Hakk'a teslim ederim

(A. 68)

Biz de râzı olduk Hak'tan gelene

(A. 118)

Daim Hakk'a doğru meylim nazarım

(A. 35)

Hakk'a edelim niyazı

(A. 79)

Tasavvuf yolunu izleyenler gibi, Pir Sultan da insanın Tanrı'dan geldiğine ve Tanrı'nın insanda yansıdığına inanır. Bundan dolayı insana büyük değer verir. Tanrı'ya ulaşmak için yüreğini temiz tutmasını öğütler:

Ben Hakk'ım Hak'tan gelirim

(A. 140)

Bizdedir Hakk'ın nişanı
Hakk'a kurban verdim canı

(A. 161)

Sen Hakk'ı yabanda arama sakın
Kalbini pâk eyle Hak sana yakın

(A. 59)

Bu parçalara karşın, Pir Sultan'da tasavvuf düşüncesi zayıftır. Genişliğine ve derinliğine işlenmemiştir.

Muhammet

Pir Sultan, Hak'tan sonra sırayla Muhammet ve Ali'nin adlarını anar. Fakat doğrudan doğruya ya da tek başına Muhammet'e adadığı şiirlerin sayısı birkaçı geçmez. Buna karşılık, Muhammet'le Ali'nin adlarını yan yana, hatta tek bir isim gibi andığı birçok şiiri vardır. Bu da, onun, Ali'yi Muhammet'ten ayırmadığını, ikisini nerdeyse bir kişi düşündüğünü gösterir. Aşağıdaki dizeler buna birer örnektir:

Allah bir Muhammet Ali'dir Ali
Gel Muhammet Ali katarına gel

(A. 7)

Evveli Muhammet âhırı Ali

(A. 87)

Kerem Muhammet'ten mürvet Ali'den

(A. 53)

Mürşidim Muhammet buldum yolumu
Rehberim Ali'dir verdim elimi

(A. 68)

Muhammet Ali'nin cem'ine düştüm

(A. 26)

Bu dünyada benim gönül verdiğim

Birisi Muhammet birisi Ali

Adına şanına kurban olduğum

Birisi Muhammet birisi Ali

(A. 31)

Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

(A. 70)

Birkaç şiirde Pir Sultan yalnızca Muhammet'ten söz açar. Örneğin, "Medet senden medet ey mürvet kâni" ile başlayıp "Yâ Muhammet sana imdâda geldim" dizesiyle biten şiir böyledir. Bu şiirde Muhammet'in üstün niteliklerine, din uğrunda çektiklerine değinilir. Şair sevgi, içtenlik ve duyarlıklı bir deyişle ondan yardım diler:

...

Muhammet'tir gönlümüzün aynası

Salâvat verenin nur olsun sesi

On sekiz bin âlemin Mustafa'sı

Yâ Muhammet sana imdâda geldim

...

Melâmet hırkasın giydim eğnime

Hakk'ın birliğini koydum kalbime

Aşkın kitabını aldım elime

Yâ Muhammet şana imdâda geldim

...

(A. 128)

Ali

Yalnızca Muhammet'ten söz eden şiirlerin azlığına karşılık tek başına Ali'yi konu alan şiirlerin sayısı kabarıktır. Bu da, Pir Sultan'ın Aleviliği ve Ali'nin konumuyla yorumlanabilir. Önce de belirtil-diği gibi, Ali, Ehl-i Beyt'tendir, Muhammet'in ailesindedir: Hem onun damadı (kızı Fatma'nın kocası), hem de yeğenidir (amcası Ebu Tâlip'in oğludur). Üstelik, Alevilerin Pir'idir, Birinci İmam'dır; İkinci İmam Hasan'ın ve Üçüncü İmam Hüseyin'in babasıdır. İslam'ın zaferi için büyük yararlık ve yiğitlik göstermiştir. Bundan ötürü, Muhammet onu "Tanrı'nın Arslanı" diye övmüştür; "Ali benden-dir, ben ondanım. Ben bilimin kentiyim, Ali de kapısıdır" demiştir.⁸ Öyleyken, ona haksızlık edilmiş, yerine başkaları halife olmuştur (bu açıdan Ali, 'haksızlığa uğrayan insan'ın simgesi olarak da yorumlan-mıştır).

Ali'nin bu özelliklerine Pir Sultan, şiirlerinde içtenlik ve duyar-lıkla sık sık parmak basar. Onları sevgi ve övgüyle anlatır:

...

Hak dostudur şu meydana getiren
Sofra kurup hep açları doyuran
Peygamber'in köşkünde de oturan
Müminlere Hû yetiren Ali'dir

...

(A. 77)

Gel güzel yola gidelim
Adı güzel Ali ile
Açlar doyar susuz kanar
Leblerinin balı ile

(A. 80)

Al kırmızı giyip küffârı kıran
Tutup ejderhanın etrafın dolan
Kavashık eyleyip muhiti bulan
Ali'dir ki Şah-ı Merdan Ali'dir

...

8 Rüştü Şardağ, Her Yönüyle Hacı Bektaş Veli, 1985, sf. 11-12.

(A. 113)

Pir Sultan, Ali'yi "ay, güzel Ali'm, Sultan Ali'm, Sultan-ı Ser-ver, Şah, Şah-ı Merdan, Arslan, Tanrı'nın Arslanı, Haydar-ı Ker-rar" gibi yüceltici sıfatlarla anar:

Ay Ali'dir, gün Muhammet

(A. 163)

Özen güzel Ali'm özen

(A. 106)

Sultan Ali'm bir iş geldi başıma

(A. 152)

Şah-ı Merdan kulu benim

(A. 140)

Tanrı'nın Arslanı Ali geliyor

(A. 112)

Çoğunlukla 'ululama', 'güzelleme' niteliği taşıyan bu şiirlerde Ali'nin yalnızca erdemlerinden, yaşantılarından, yiğitliklerinden değil, atı Döldül, kılıcı Zülfikâr, eşi Fatma ve kölesi Kanber'den de söz edilir:

Döldül'e Kanber'i Fatma Ana'yı

Zâkir oldum zikrederim Ali'yi

(A. 61)

Kanber akıttı gözlerin yaşın

İşittiler Döldül'ün kişneyişin

(A. 121)

Çekip Zülfikâr'ın beni öldürsen

Elim eteğinde kalsam yâ Ali

(A. 101)

Pir Sultan Ali'ye "Şah'ım, pirim, kılavuzum, güzel Ali'm" diye seslenir, sıkıntılı zamanlarında onu yardıma çağırır, ölümle karşı-laşsa bile ondan ayrılmayacağını bildirir:

Evvel ebed pirim Muhammet Ali
Böyle günde olur imdat edici

(A. 148)

Kalma günahlara mürvet yâ Ali

(A. 100)

Yedi kat da yeryüzünden aşağı
İndirseler ben Ali'den ayrılmam

(A. 176)

Hasan ile Hüseyin

Pir Sultan, Ali'nin oğullarına da içtenlik ve duyarlıkla yaklaşır. Hasan'ın zehirlenerek, Hüseyin'in Kerbelâ'da başı vurularak öldürülmesini yüreği yanarak anar. Ayrıca, onların ikinci ve üçüncü imam olduklarını da unutmaz. Bundan dolayı, onlarla ilgili şiirleri hem 'güzelleme', hem de 'ağıt' türünden izler taşır. "Âlemlerin serverisin" dizesiyle başlayan şiir buna örnektir:

...

Hasan Hüseyin'in yârı
Muhammet'in gözü nuru
Hem Ali'nin yadigârı
Ah Hüseyin vah Hüseyin

(A. 6)

Hasan ile Hüseyin –bu şiirde olduğu gibi– bazen birlikte, bazen de ayrı ayrı ele alınır. Örneğin, "Gündüz hayalimde gece düşümde" dizesiyle başlayan şiir yalnızca Hüseyin'e adanmıştır:

Hatice rehberi divânda bir yâr
Fatma Ana ağlar hem saçın yolar
Hakk'a terazi olmuş mizan kurar
Şehit donu giyen İmam Hüseyin

...

(A. 95)

Pir Sultan, başlarına gelen acı sonu düşünerek, Hasan ile Hüseyin'in öçlerinin alınmasını ister:

Gelin canlar bir olalım
Münkire kılıç çalalım
Hüseyin'in kanın alalım
Tevekkeltü teâlâllah

...

(A. 82)

Hacı Bektaş Veli,
Balım Sultan

Pir Sultan'ın severek, sayarak, överek andığı, sıkıntılı zamanlarında yardıma çağırdığı ulu kişiler arasında Bektaşiliğin kurucularından/pirlerinden Hacı Bektaş Veli ile Balım Sultan da vardır. Özellikle Hacı Bektaş Veli 'güzelleme' denilecek birkaç şiire konu olur, 'kerametleri' anlatılır:

...

Güvercin donunda duran
Cümle eksikler bitiren
Beş Taşı şâhit getiren
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

(A. 11)

...

Yalancı dünyanın varın getiren
Güvercin donuna girip oturan
Zemheride gonca güller bitiren
Pirim Hacı Bektaş Veli nerd'olur

(A. 97)

Bazı şiirlerde Hacı Bektaş Veli ile Balım Sultan birlikte anılır:

Çok şükür olsun Hûdâ demine
Hacı Bektaş Veli Sultan Balım var

...

(A. 41)

...
Balım Sultan er köçeği
Keser kılıncı bıçağı
Cümle erenler gerçeği
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

...
(A. 11)

Yıkım günlerinde Hacı Bektaş Veli ile Sultan Balım imdada çağrılır:

...
Yetiş imdâdîma celli Celâl'im
Hünkâr Hacı Bektaş Şah Sultan Balım
Efendime malûm benim de hâlim
Benim derdim cümle derde baş oldu

...
(A. 152)

Seyit Ali Sultan

Pir Sultan'ın sevgiyle, saygıyla, övgüyle sözünü ettiği Alevi-Bektaşî ulularından biri de Seyit Ali Sultan'dır.⁹ Kızıl Deli ve Kızıl Lâle/Lala adlarıyla da anılan Seyit Ali Sultan'ın Yunanistan'da Dimetoka'da dergâhı, Sofulu'da mezarı vardır. XIV. ya da XV. ve XVI. yüzyılda yaşadığı söylenmektedir. Yaşamına ilişkin yeterli, sağlıklı bilgi yoktur.

Pir Sultan, Kızıl Deli'nin adını Ali, Hacı Bektaş Veli ve Balım Sultan'la birlikte anar:

Bizlere bir dolu Ali'den geldi
Bir sen iç sevdiğim bir de bana ver
Balım Sultan Kızıl Deli'den geldi
Bir sen iç sevdiğim bir de bana ver

(A. 30)

Kızıl Deli'nin Rumeli'nin fethi sırasındaki öncülük ve yararlılığından Pir Sultan övgüyle söz eder:

⁹ Seyit Ali Sultan yahut Kızıl Deli için "Pir Sultan Abdallar" bölümünün "Pir Sultan'ım Haydar" kesimine bakınız.

Kırklar Rum elinde mekân tuttular
Makamlar açtılar çırağ yaktılar
Bütün kâfirleri dine çektiler
Kırklar'a serçeşmesin pirim Ali
Cümlemizden ulusun Kızıl Deli

(A. 22)

2. Bağlılık Şiirleri

Bunlar On İki İmam'a, İran'ın Safevî şahlarına, Üçler'e, Yediler'e, Kırklar'a, pirlere ve erenlere bağlılığı dile getiren şiirlerdir. Bu bakımdan, onları, "tevellâ şiirleri" diye adlandırmak yanlış olmaz. Çünkü Ali'yi ve soyunu sevip izleyenlere duyulan yakınlığı yansıtırlar. "Sevgi Şiirleri"nden sonra sayıca ikinci sırayı alırlar.

On İki İmam

Anadolu Alevileri çoğunlukla İmamiye'nin Caferî koluna bağlanırlar. Onlara göre Muhammet, Tanrı'nın buyruğuna uyup ümmetine imam ve kendisine halife olarak Ali'yi önermiş, onu öteki imamların izleyeceğini, son imamın da Mehdî olacağını bildirmiştir.

Pir Sultan da bu inancı paylaşır. Bazı şiirlerinde On İki İmam'a bağlılığını belirtir, onlardan saygıyla söz eder, yardım bekler:

Gel uyalım İmam Cafer yoluna

(A. 8)

On İki İmam'dır ulu şahımız

(A. 14)

On İki İmam'a uyanlardanız

(A. 194)

On İki İmam meydanında dârımız

(A. 88)

Kanım kaynar İmamlar'ın yoluna

Seher vakti On İki İmam sen yetiş

(A. 74)

Bazı şiirlerinde ise On İki İmam'ın adlarını sırayla ve saygıyla anar, kısaca erdemlerine değinir (A. 6, 8, 61, 86, 100, 111, 134 sayılı şiirler böyledir).

İki örnek:

İmam Cafer'dir yârımız
Musa-yı Kâzım şahımız
Budur şems ile mâhımız
Ah Hüseyin vah Hüseyin

...

(A. 6)

...

İmam Takî İmam Nakî'dir virdim
Anlara sığındım dayandım durdum
Hasan-ül-Asker'e yüzümü sürdüm
Mürvet günahıma kalma yâ Ali

(A. 100)

Safevî Şahları

Önce de açıkladığımız nedenlerle XVI. ve XVII. yüzyılda, Anadolu Alevileri, İran'ın Safevî şahlarınının On İki İmam soyundan geldiklerine inanırlar. Bundan ötürü onlara yakınlık gösterir, Mehdî gibi gelip kendilerini kurtarmalarını beklerler. Şah İsmail ile Şah Tahmasp'ın Anadolu'ya yönelik seferlerini sevinç ve umutla karşılarlar.

Pir Sultan da aynı duygu ve davranışı paylaşır. Gerçi ad vermez, ama arada bir Şah'a bağlılığını dışa vurmaktan da geri durmaz. Örneğin, Kanunî Süleyman'ın 1534'te Bağdat'ı Tahmasp'tan geri almasına üzülen yazdığı şiirde ondan -ad vermeksizin- "Güzel Şah'ım" diye söz eder:

Güzel Şah'ım çok yerlerden görünür
Aslı nedir neye verdin Bağdat'ı
Şah'ım birdir bin bir dona bürünür
Aslı nedir neye verdin Bağdat'ı

...

(A. 98)

Birkaç şiirde daha alttan alta Şah'a sevgisini, özlemini yansıtır. Hızır Paşa'yı kızdıran ünlü şiirinde ise duygularını açığa vurur:

...

Pir Sultan'ım eydür mürvetli Şah'ım
Yaram baş verdi sizler ciğergâhım
Arşa direk direk olmuştur âhım
Açılın kapılar Şah'a gidelim

(A. 109)

Ne var ki, kimliği karanlık bırakılan 'Şah' sözcüğü her zaman İran Şahı'nı temsil etmez. Nitekim, yukarıdaki dörtlükte sözü geçen Tahmasp değil, belki Düzmece Şah İsmail'dir. Ayrıca, 'Şah' sözcüğüyle Ali'nin amaçlandığı şiirler de az değildir. Aslında 'Şah' –Mehdî gibi– kurtuluşun simgesidir, umuttur, özlemdir. Bu bakımdan, Pir Sultan'ın Şah'a yönelişi abartılmamalıdır. Belirli koşullar içinde, onun, Alevilere yakınlık gösteren Şii Safevî şah-larını tutuşu, fakat mezhep ayrımı güden Sünni Osmanlı padişahlarını sevmeyeşi de yadırganmamalıdır. Gerçek Pir Sultan için önemli olan şah ya da padişah değil, tüm varlığıyla bağlandığı kutsal inancıdır, Tanrı'dır. Bunu bir şiirinde özenle vurgular:

Benim Hakk'a münacaatım
Şaha padişaha değil
Ali Hasan'a minnetim
Şaha padişaha değil

...

Pir Sultan'ım der şahım var
Hızır Paşa'da âhım var
Benim bir tek Allah'ım var
Şaha padişaha değil

(B. 183)

Kırklar, Yediler,
Üçler, Pirlər

Peygamber'in kızı Fatma'nın evindeki bir toplantıya katılıp Ali'nin elinden üzüm suyu içen Kırklar, Muhammet'in gizini bilen

Tanrı elçisi bir kutupla altı ya da iki erenden oluşan Yediler ve Üçler, Pir Sultan'ın bağlılık gösterdiği kutsal kişilerdendir. Bunların, Tanrı adına, dünyayı yönettiği kabul edilir. Ehl-i Beyt ve On İki İmam kadar sık ve ayrıntılı olmamakla birlikte, onlardan da ara sıra saygıyla söz edilir:

Çekilip Kırklar'a vardık
Niye geldin can dediler
Baş kesip niyaz eyledik
Geç otur meydan dediler

...

(A. 37)

...

Pir Sultan'ım der görenler
Pirlere niyaz edenler
Üçler Yediler erenler
Mürvete geldim yalnız

(A. 66)

Tarikat başı olan pirlere, dedelere, mürşitlere de aynı saygı ve bağlılıkla anılır:

...

Benim pirim gayet ulu kişidir
Yediler ulusu Kırklar eşidir
On İki İmam'ın server başıdır
Dönen dönsün ben dönmezem pirimden

...

(A. 126)

...

Benim mürşidimin gönlü ganidir
Mürşidin didârı Hak didârıdır
Girebilir isen gönül evidir
Giremezsen senin yerin değildir

...

(A. 50)

3. Yergi Şiirleri

Bunlara, bir çeşit 'teberra' (Muhammet soyuna, özellikle Ali ile çocuklarına ve yandaşlarına/Alevilere kötülük edenlere uzak durma) şiirleri de denebilir. Bu şiirlere konu olan kişiler genellikle kınanıp yerilir. Pir Sultan onlara toptan 'Yezit'ler' adını verir. Belli başlıları Muaviye, Yezit, Mervan, Mülcemoğlu, Hızır Paşa ve Osmanlı padişahlarıdır.

Yezit bunların önde gelenidir. Ali'den halifeliği hileyle alan ve Hasan'ı zehirleten Muaviye'nin oğludur. Hüseyin'i Kerbelâ'da pusuya düşürerek on dört suçsuz çocukla birlikte öldürmüştür. Bundan dolayı Pir Sultan ondan ilenç, öfke ve hınçla söz eder:

...
Hey Yezit Muhammet Ali desene
Kin ile kibiri geri kosana
Ağu verdin ise İmam Hasan'a
Kırarlar başında ağı tasını

...
(A. 32)

...
Hasan'la Hüseyin Ali'nin oğlu
Yezit'in elinden ciğeri dağlı

...
İnşallah Yezit'in nesli kırılır
Mümin olan Hak cemine derilir

...
(A. 174)

Pir Sultan, Yezit'in babası Muaviye ile Ali'yi hançerle öldüren Mülcemoğlu'nu da arada bir taşlar:

...
Pir Sultan'ım ne hoş bulmuş yerini
Ben pirime arzederim hâlimi
Muaviye sevsin Mülcemoğlu'nu
Sürün dergâhtan dedi İmam Hüseyin

(A. 95)

Alevilere zulmeden Hızır Paşa'ya gelince... "Yaşamı" bölümünde Pir Sultan'ın onunla ilişkileri üzerinde epeyce durmuştum. Bundan ötürü, ondan söz açmam gereksiz. Buraya hem onunla, hem de padişahla ilgili bir dörtlüğü almakla yetineceğim:

Yürü bire Hızır Paşa
Senin de çarkın kırılır
Güvendiğin padişahın
Onlar da bir gün devrilir

...

(A. 179)

4. Töre Şiirleri

Pir Sultan bazı şiirlerinde Aleviliğin tarikat töreleri, yolları, törenleri ve uygulamalarına ilişkin kısa bilgiler verir, öğütlerde bulunur. Bunlara, özel deyimiyle, 'erkân şiirleri' denilir. "Er, tâlip, musahip, mürebbî, rehber, mürşit, pir, ikrâr ayn-i cem, meydan, dört kapı, dâr, şerbet, çırağ" gibi sözcüklerin/temlerin geçtiği bu şiirlerin sayısı kabarık değildir.

Böylesi şiirlerin tümü ya da bazı dizeleri erkânla ilgilidir. Örneğin, aşağıya ilk dörtlükleri aktarılan şiirlerde hep erkândan söz edilir:

Derildi ayn-i cem kuruldu erkân
Erenler oturmuş postu postuna
Niyaz edip Hakk'a açıldı meydan
Meydancılar çırağ oldu destine

...

(A. 46)

Mürşide varmaya tâlip olursan
İptida insandan rehber isterler
Verdiğin ikrâra doğru gelirsen
Ahd ile peymandan rehber isterler

...

(A. 135)

Tarikata ikrâr verdim
Lânet Yezit'ten el yudum
Muhammet Ali'yi gördüm
Firdevs-i âlâ içinde

...

(A. 161)

Çoğu 'öğretici' olan bu şiirlerde düşünce duyguyla, kafa gönülle birleşmiştir. Bu yüzden, kimi Alevi-Bektaşî şairlerin nefeslerinde görülen 'kuruluk'a onlarda az rastlanır.

ALEVİLİĞİN DIŞINDA

Gerçi Pir Sultan'ın çoğu şiirlerinin ekseni Aleviliktir, ama onun dışına taşan, daha doğrusu, onu çığnemedenden aşan ürünleri de az değildir. Hatta, bugün de yaşarlığını yitirmeyen şiirlerinin çoğu bunlar arasındadır. Bunları genellikle doğa, insan, aşk, dostluk, ayrılık, özlem, yaşam, ölüm, toplum, zulüm, kavga, direnme, umut gibi konulara/temlere bağlayabiliriz.

Doğa

Pir Sultan, doğaya 'bağımsız' bir tem olarak yanaşmaz. Onu kendisiyle, inancıyla, yaşamıyla ilişkileri içinde ele alır. Bazı duygularını, düşüncelerini onun aracılığıyla dile getirir. Bu da şiirlerine bir ölçüde somutluk kazandırır.

Şiirlerde en çok hayvanlarla çiçeklerin sözü edilir.

Hayvanlardan en çok adı geçenler turnalarla, bülbüller, öküzler, koyunlar ve arılardır. Özellikle turnalar birkaç şiire birden konu olur. Örneğin, Ali'ye özlemini anlatan bir şiirde Pir Sultan O'nu uzaktan gelen turnalara sorar. Turnaları 'haber getirip götüreren' postacılara benzetir:

Yemen illerinden beri gelirken
Turnalar Ali'mi görmediniz mi
Hava üzerinde semâ ederken
Turnalar Ali'mi görmediniz mi

...

(A. 170)

Böylece Ali ile doğa ve özlem arasında bir ilişki kurmuş olur. Bir başka şiirinde de Ali'den (Şah'tan ve İmam'dan) ayrı kalmanın üzüntüsünü yaşarken turnaların neşeyle şakımasından duyduğu tedirginliğe dokunur:

...

Pir Sultan'ım eydür kesme amânı
Erenlere bağlamışım gümânı
Seversen Ali'yi Şah'ı İmâm'ı
Ötme turnam ötme gönül şen değil

(A. 39)

“Alay alay olmuş gelen turnalar” dizesiyle başlayan şiirde ise kuşların gökte kanat çırparak uçuşu ile Hasan ve Hüseyin için semâ yapanlar arasında bir benzerlik bularak üzülür:

...

Silkinip uçar da kanadın çatar
Seçer kılavuzlar önüne katar
Hasan Hüseyin'in sema'ın tutar
Kerbelâ'da illeri var turnanın

...

(A. 5)

Koyunla ilgili bir şiirinde de aynı tutumu sürdürür. Bir yandan koyunun güzelliğini anlatırken, öbür yandan kuzusunun kurban edilişinden duyduğu üzüntüyü açıklar ve bu olayla Kerbelâ'da Hüseyin'in şehit edilişi arasında da alttan alta bir benzerlik kurar:

Kerbelâ çölünden bir koyun geldi
Kuzum diye meleyüben ağladı
Koyunun sedası bağrımı deldi
Yürekteki yaralarım dağladı

...

(A. 123)

Pir Sultan doğadaki bazı oluşumlarla kendi acıklı durumu arasında da benzerlikler görür. Örneğin, ayrılık acısıyla içine düştüğü durumu, “gülünden ayrılan bülbülün” ya da “gölünden olan ördeğin” ağlanası durumuna benzetir:

...

Sağlığında yâd avcılar bulundu
Arkamızdan tor şahinler salındı
Ayrılıktan ciğerciğim delindi
Ördek de ağlar ki gülünden oldu

...

Pir Sultan'ım bize böyle yazıldı
Dost elinde şeker şerbet ezildi
Güller gazel oldu bağlar bozuldu
Bülbül de ağlar ki gülünden oldu

(A. 94)

Sevgilisinden ayrılınca, yıkıntılarda acı acı öten “hüma kuşu”na döner:

Deli gönül inil inil inleme
Kadir Mevlâ'm hasretime sal beni
Viranlıkta görsen baykuş sanırsın
Bir hüma kuşuyum sen de bil beni

...

(A. 43)

Suyu bulanmış pınar gibi deli dolu akıp durur:

Akpınar'ın bozbulanık seliyim
Ol sebepten aklım yoktur deliyim

(A. 43)

Buna karşın, Pir Sultan doğaya bir ‘anlatım aracı’ gözüyle bakmaz. Onu canı gönülden sever, kendinden ayırmaz. Boş bulunup da attığı taşla ölen bir bülbül için ağıt yakar, özür diler:

Her sabah her sabah Anka-yı devran
Ne hûb dertli dertli ötersin bülbül
Gafildim de bir taş çıktı elimden
Va'den tekmil imiş yatarsın bülbül

...

(A. 107)

Öküzü anlatırken bu sevgi enikonu ‘arkadaş sevgisi’ne dönüşür.

Sanki sözü edilen hayvan değil de bir dosttur, tarlada çalışan bir insandır. Onun için, Pir Sultan içi titreyerek, çiftçilere öğüt verir:

...

Öküzün damını alçacık yapın
Yaş koman üstüne kuruluk sepin
Koşumdan koşuma gözlerin öpün
İreçberler hoşça görün öküzü

...

(A. 42)

Öküzü gibi ağaca da sevgiyle yaklaşır. Niteliklerini öve öve bitiremez:

Öt benim sarı tamburam
Senin aslın ağaçtandır
Ağaç dersem gönüllenne
Kırmızı gül ağaçtandır

...

(A. 139)

Pir Sultan çiçekleri de insan gibi görür. Örneğin, sarı çiğdemle dostça konuşur. Çiğdem ona nerede kışladığını, benzinin neden sarardığını, ana babasının kimler olduğunu açıklar:

...

Sordum sarı çiğdeme
Benzin neden sararmış
Ne sorarsın hey derviş
Hak korkusun çekerim

...

(A. 150)

Çiğdem yan sıra şiiirlerde gülün de adı geçer. Fakat hayvanlara oranla öbür çiçekler ile bitkiler, dağlar, ırmaklar az yer tutar. Toprak, yağmur ve rüzgârdan ise daha az söz edilir.

İnsan

Pir Sultan insana önem ve değer verir, sevgi ve saygı gösterir. Çünkü onda birçok güçler, erdemler, yücelikler bulur:

Emanet âlemde âdem bir güldür

(A. 55)

Pir Sultan eydür şunda

Çok keramet var insanda

(A. 165)

İnsanı yücelten bu insanca (hümanist) görüşte tasavvuf felsefesi ile Yunus Emre'nin de etkisi olsa gerektir. Tasavvufa göre, Tanrı, insanın özünde vardır, insan onun bir görüntüsüdür. Dolayısıyla, insan kutsal/tanrısal bir yaratıktır. Aşağılanması doğru değildir.

Pir Sultan da insanın hor görülmesine karşı çıkar:

...

Irak bilme Hakk'ı kendinden sakın

Kalbini pâk eyle Hak sana yakın

İnsanı hor görme hem mucizatın

Cümlesini insanda buldum erenler

...

(A. 59)

Fakat bu üstünlüklerinden ötürü insanın böbürlenmesini, bencilliğe kapılmasını, soydaşlarına tepeden bakmasını, onları çekiştirmesini haklı bulmaz:

Ululuk büyüklük Hakk'a yaraşır

Nasihatım dinle sakın gururdan

(A. 156)

Şeytan benlikle dergâhtan azdı

(A. 54)

Allah'a yakışır benlik

İnsanda da keramet var

(A. 71)

Erenler yerdeki yüze basmazlar
Can olanlara derinden küsmezler
(A. 51)

İnsanların alçakgönüllü oldukları kadar temiz ve geniş yürekli olmalarını da ister:

Akan sulardan ibret aldın mı
Yüzünü yerlere sürüyüp gider
(A. 158)

Gönülde karası olan gelmesin
(A. 144)

Arıtsın kalbini çöksün otursun
(A. 124)

Gönlümüz geniştir kin tutmayız
(A. 149)

Dindarlık taslayan, yalan söyleyen, haram yiyen, “ödünç alıp ödünç satan”, ikiyüzlü, “kalbi kara kalleş sofu”lardan tiksindir:

...
Helâl haram yiyen kişi
Hakk'ınan yoktur bir işi
Oturmuş da salları başı
Zikrullahım dese gerek

...
(A. 120)

Gurura, kine, bencilliğe, kötülüğe karşı çıkan Pir Sultan, insanların dürüstçe, dostça, kardeşçe yaşamasını, dayanışmasını ve birbirlerine iyilik etmesini, anlayışlı davranmasını salık verir:

...
Sordum sarı çiğdeme
Sende kardeşlik var mı
Ne sorarsın hey derviş
Ben erlerle kardeşim
(A. 150)

Pir Sultan ulular izini izle
Kemliği terk eyle iyiliği gözle

(A. 156)

...

Bir kardaşa meyil verip
Tuz ile ekmeğin yiyip
Azıcık noksanın görüp
Tez başına kakma gönül

...

(A. 9)

Aşk

Pir Sultan'ın şiirlerinde aşk iki biçimde belirir:

— Birincisi Tanrı, Muhammet, Ali, Hasan, Hüseyin, On İki İmam ve pirlere duyulan büyük sevgidir. (Bunu "Sevgi şiirleri" bölümünde açıklamıştım.) Âşık da bu sevgiyle her türlü üzgüye katlanan tarikat eridir:

Aşk ile yürüdük sen pire geldik
Muhammet cemâlin seyrana geldik
Muhabbet nârına yanmaya geldik
Zâtını görmeye meydana geldik

...

(A. 14)

Sevişme, muhabbet ise tarikattakilerin bir alanda toplanarak içki içip, saz çalıp, nefes söyleyip, sema edip söyleşmesidir:

...

Rengine boyandım meyinden içtim
Nice canlar ile didâr görüştüm
Muhabbet eyleyip candan seviştim
Muhabbeti küfür sayan gelmesin

...

(A. 144)

— İkinci çeşit aşk şiirlerinde Aleviliğin dışına çıkılır, karşı cinse duyulan derin sevgi anlatılır. Sevgilinin güzelliği ve zalimliği ile aşkın yakıcılığı ve ayrılığın acısı dile getirilir.

Aşk kişiyi işinden gücünden eder, tatlı yemeğine zehir katar, sel gibi alıp götürür:

...
Gider idim ben de kendi işime
Aşkın doluları yağdı başıma
Ağu kattı benim tatlı aşıma
Ummanlara garkeyledi sel beni

...
(A. 43)

Öyleyken insanoğlu bu tatlı belaya katlanır. Çünkü “gül yüz-
lü, keman kaşlı, ince belli, servi boylu, kumru dilli” sevgilinin sesi,
varlığı ona “hayat verir”. Fakat sevilen, sevene hiç yüz vermez;
tersine, onu “aşk oduyla” yakar, çılgına çevirir:

Derdimi yandığım kınamayasın
Âşık maşûkunu del'eyler imiş
Bir kömür gözlünün ateşi közü
Yakar bendelerin kül eyler imiş

...
(A. 45)

Sevgili, güzelliğiyle çevrede ün salmıştır. Herkesin gözü üstün-
dedir. Öyleyken o, aldırmaz. “Nicelerini kül edip gider”:

Âlem hüsnüne bakışır
Gerdanda benler tokuşur
Ancak yeşil don yakışır
Ebruların döküp gider

(A. 99)

Bunca zalimliğine karşın, seven ondan ayrı kalmaya dayana-
maz, “gülşeni solar”, ama onsuz edemez. Çünkü “yarasına mer-
hem saracak” odur. Bu yüzden, “gözleri yollarda bekler” durur:

...

Türlü donlar giyer gülden nazıktır
Bülbüle cevretme güle yazıktır
Çok hasretlik çektim bağrım eziktir
Güle güle gelir canlar pâresi

...

(A. 44)

Ölüm ile Yaşam

Pir Sultan ölüme de, yaşama da 'gerçekçi' bir gözle bakar. Ona göre, dünya geçicidir. Ölüm ise kaçınılmazdır. Herkes er geç onunla karşılaşacaktır:

...

Ağaçlarda yeşil yaprak
Bastığımız kara toprak
Yer altında kefen yırtmak
Başımızdan geçer bir gün

...

(A. 83)

Ölüm aynı zamanda acı ve korkunçtur. Varlığın yokluğa dönüşmesi, insanın umarsız kalmasıdır:

Be hey acayip âdem
Öldüğünü bilemezsin
Korlar bir karanlık dama
Kapı baca bulamazsın

...

(A. 18)

Ölümün çirkinliğine karşılık yaşam güzeldir. Gerçi kısadır, acılarla doludur, öyleyken insanoğlu bu dünyadan üzülerək, ağlayarak gider:

...

Aha bak gözüm yaşına
Dahi ne gelir başıma
İndim musalla taşına
Gidiyorum dertli dertli

...

(A. 167)

Bunu düşünerek yaşamı sevmek, iyi değerlendirmek gerekir. “Baykuş mezar taşında dertli dertli ötmeden” yaşamın tadını çıkarmalı, yiyip içmeye çalışmalıdır:

Gelin yiyelim içelim
Bu güzellik geçer bir gün

...

(A. 83)

Pir Sultan yaşamdan doyasıya yararlanmayı önerirken bencil bir tutumla yalnızca kendini değil, öbür insanları da düşünür ve bunun hoş bir davranış olduğunu vurgular. İnsancı ve özgeci bir görüşle şöyle der:

...

Yeyip yedirmesi hoştur
Taban kahbe yürek taşır
Can dedikleri bir kuştur
Kuş kafesten uçar bir gün

(A. 83)

Ayrılık ile Özlem

Pir Sultan'ın ölüm gibi acı ve dayanılmaz saydığı, içli bir anlamla dile getirdiği bir durum da birbirini çok sevenlerin ayrı düşmesidir. Özellikle dostların, eşlerin, âşıkların ayrılması yürek burkucudur. Nitekim, Pir Sultan da sevdiğinden ayrılınca pek üzülür. Onun ağlamasını yüreği kaldırmaz:

...

Dostun zülüfleri bölük bölüktür
Benim ciğerciğim delik deliktir
Muhabbetin sonu tez ayrılıktır
Dost beni gönder de var andan ağla

...

(A. 3)

Ayrılıktan sonra, gittikçe uzayan özlem dolu bekleyiş günleri gelir:

Hasretinle beni uryan eyledin
Beklerim yolların gel efendim gel
Gönül kuşu kalktı cevlan eyledi
Beklerim yolların gel efendim gel

...

(A. 104)

Bekleyiş sürüp de direnci aşınca gözlerden yaşlar boşanır:

...

Göllerde ötüşür turna
Sesi hayat verir bana
Ben ağlarım yana yana
Gözlerim yaş ile doldu

...

(A. 178)

Fakat dosttan haber alınca gönlü deniz gibi dalgalanıp coşar:

Yine dosttan haber geldi
Dalgalandı taşıtı gönül
Yâr elinden Kevser geldi
Deryâ gibi coştı gönül

...

(A. 171)

Toplum

Yaşamı ile Aleviliğini anlatırken de belirtmişim: Pir Sultan, şiirlerinde arada bir çağının bazı önemli kişilerine, tarihsel olaylarına, toplumsal aksaklıklarına, kadırlarla müftülerin yaptıklarına dokunur. Bunlar genellikle yüzeyde dolaşan, temel etkenlere inmeyen, küçük boyutlu saptamalardır. Çoğu yakınma ya da yergi niteliğindedir. Örneğin, Kanunî Süleyman 1534'te Bağdat'la Basra'yı Safevîler'den geri alınca, Pir Sultan üzüdür, başarısızlığından ötürü Şah Tahmasp'a sitemde bulunur:

...

Yok mu bunda erenlerin yardımı
Ne çekersin bu cefânın derdini
Yiğitlere ârdır vermek yurdunu
Âh Hünkâr'ım neye verdin Bağdat'ı

...

(A. 98)

Birkaç şiirinde kırsal kesimde yaşayan Türkmenlerin yöreleri ile yaşamlarının bozulduğundan, aşiretlerinin yıkıldığından üzümlere söz eder:

Bu yıl bu dağların karı erimez
Eser bâd-ı sabâ yel bozuk bozuk
Türkmen kalkıp yaylasına yürümez
Yıkılmış aşiret il bozuk bozuk

...

(A. 33)

Aynı şiirin son dördlüğünde kimi yöneticilerin zâlimliğinden yakınır:

...

Pir Sultan'ım yaratıldım kul deyü
Zâlim Paşa elinden mi öl deyü
Dostum beni ısmarlamış gel deyü
Gideceğim amma yol bozuk bozuk

Bir başka şiirinde de şeriata uyulmadığından, zulmün arttığından, kıyamet gününün yaklaştığından söz açar:

...

Şeriat göğe çekildi
Yüz suyu yere döküldü
Âlem zulm ile yakıldı
Kıyametten işaret var

...

(A. 71)

Şiirlerden anlaşıldığına göre, yalnızca toplumun düzeni bozulmamış, Pir Sultan'ın yaşamı da mutsuzluk ve yoksunlukla geçmiştir:

...

Bozuk şu cihanın pergeri bozuk
Yazıktır şu geçen ömrüme yazık
Tükendi daneler kalmadı azık
Bir dost bulamadım gün akşam oldu

...

(A. 147)

Toplumdaki ve kişisel yaşamdaki bu bozulmada kimi din ve adalet görevlilerinin de payı vardır. Özellikle haram (rüşvet) yiyen, “yalan yulan hüküm” veren, dini imanını unutan, “koca başlı koca kadı”ların payı büyüktür:

...

İman eder amel etmez
Hakk'ın buyruğuna gitmez
Kadılar yaş yere yatmaz
Hiç böyle kör şeytan var mı

...

(A. 125)

Vicdan özgürlüğünü çiğneyerek mezhep ayrımı güden, Alevilere karşı ağır fetvalar çıkaran, “Şah” diyenin dilini kestiren kimi Sünni müftülerin burdaki payı da unutulmamalıdır. Buna Sivas Valisi Hızır Paşa gibi kıyııcı yöneticilerin yaptıkları da eklenmelidir.

Kavgâ ve Umut

Pir Sultan Osmanlı toplumunda gördüğü sözü geçen haksızlık ve yolsuzluklar karşısında baş eğip susmaz. Elinden geldiğince onları açığa vurur, ilgilileri eleştirir, sorunların çözülmesi için sesini yükseltir. Hatta, zulüm ve baskının artması üzerine halkı eyleme çağırır:

...

Özü öze bağlayalım
Sular gibi çağlayalım
Bir yürüyüş eyleyelim
Tevekkeltü teâlâllah

...

(A. 82)

Bu eylem, çoğunca Aleviliğin inanç ve özlemleriyle beslenir. Bunu da olağan görmelidir. Çünkü ortaçağı dolduran köylü hareketlerinin çoğu –ekonomik, politik etkenlerden kaynaklananlar bile– din ve mezhep örtüsü altında yürütülmüştür. Kaldı ki, XVI. yüzyıl Osmanlı toplumunda köy halkının durumu da iyi değildir. Batıda Amerika keşfedilmiş, yeni ticaret yolları ile gelir kaynakları bulunmuş, Rönesans başlamıştır. Bu gelişmeler Osmanlı İmparatorluğu’nu olumsuz yönde etkilemiş, savaş ve ticaretten sağlanan çıkarları azaltmıştır:

“Malî ve ekonomik sahada meydana gelen bu sıkıntı, evvelce olduğu gibi zaferler ve ganimetlerle kapatılamamış, bu yüzden mukataaların satılmasına, iltizama verilmesine ve ağır vergilerin tarhedilmesine sebep olmuştur. Bu suretle imparatorlukta, hususiyle Anadolu kısmında para darlığı, düzensizlik ve huzursuzluk başgöstermiştir. Mültezimler, âmirler kısa zamanda zengin olabilmek için reyadan fahiş para almışlar ve halkı hükümetten soğutmuşlardır”.⁹

Bundan dolayı, daha çok kırsal alanda yaşayan yoksul halkın büyük bir bölümü, sarayın egemen Sünni ideolojisine karşı Aleviliğe sarılmak zorunda kalmış ve onu zamanla kendi ideolojisine dönüştürmüştür.

⁹ Çağatay Uluçay, “Yavuz Sultan Selim Nasıl Padişah Oldu?”, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi, Tarih dergisi, cilt VI, Mart 1954.

Bu dönüşümle Pir Sultan da içinden geldiği halkla birlikte Aleviliğe bağlanır. Halk gibi o da kurtuluşu, adaleti onda görür, onun diliyle konuşur:

Hazret-i Ali'nin devri yürüye
Ali kim olduğu bilinmelidir
Alay alay gelen gaziler ile
İmamlar'ın öcü alınmalıdır

...

(A. 191)

Pir Sultan bu dileğe dört elle sarılır. Onun gerçekleşmesi yolunda canla başla çalışır, her türlü üzgüyü göze alır:

...
Müminleri bir katara düzelim
Güruh güruh şu âlemi gezelim
Münkirlerin sarayını bozalım
Çıkalım bakalım nic'olur olsun

...

(A. 132)

Buna karşın, özlenen eylemin nasıl yapılacağı ya da yapıldığı pek belirtilmez. Başka bir deyişle, başkaldırı çağrısı şiirlerde genellikle bir tasarı/dilek olarak kalır, daha doğrusu, bunun uygulanışına ilişkin açıklamalar çok azdır. Birkaç parçada, yürütülen kavganın soyut, kırık dökük belirtilerine rastlanır:

Yetmiş üç er idik girdik bu yola
Yalbirdak kılıçlar hep aldık ele

(A. 32)

Teber çekip şu mağradan dışarı
Çıkalım bakalım nic'olur olsun

(A. 132)

Sarıkaya derler Şah'ın korusu
Konalım gaziler İmam aşkına

(A. 73)

Ele alınan kılıçlar, çekilen teberler kullanıldı mı? Mağaradan dışarı çıkıldı mı? Başkaldırı gerçekleşti mi, yoksa hazırlık aşamasında iken engellendi mi?

Pir Sultan'ın şiirleri bu soruların gereğince aydınlatılmasına elvermez (ancak, yapılan incelemelere ve tarihsel kaynaklara dayanarak bazı dizeler ile Şah Tahmasp'ın Anadolu seferi, birinci ve ikinci Düzmece Şah İsmail'in hareketleri arasında –yorumlama yoluyla– küçük bağlantılar kurulabilir).

Buna karşılık, şu gerçek gözden kaçmaz: Eylem sırasında ne denli sıkışırsa sıkışsın, Pir Sultan direncini, umudunu yitirmez, yolundan dönmez:

Koyun beni Hak aşkına yanayım
Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan
(A. 126)

Umut, onun şiirlerinde çokluk 'Mehdî' kavramıyla birleşir. Önce de açıklandığı gibi, Muhammet-ül Mehdî, On İkinci İmam'dır. 868 yılında doğmuş ve Alevilere göre, ölmeyip gizlenmiştir. Bir gün ortaya çıkacak, dünyayı barış, kardeşlik ve adaletle yeniden düzene sokacaktır:

...
Mehdî Dede'm gelse gerek
Âli divan kursa gerek
Haksızları kırsa gerek
İntikamın ala bir gün

...
(A. 103)

Mehdî burada bir kurtarıcı, bir umuttur, 'mutlu yarınlar'ın simgesidir. Üstelik, öbür dünyada değil, bu dünyada beklenmektedir. Tanrı'nın yardımıyla Mehdî (ya da Şah) er geç Anadolu'ya gelecek, kötülerini cezalandıracak, bozulan işleri yoluna koyacaktır:

Hak'tan inayet olursa
Şah Urum'a gele bir gün
Gazâda bu Zülfikâr'ı
Kâfirlere çala bir gün

...

Devşire beyi paşayı
Zapteyleye dört köşeyi
Husrev ede temaşayı
Âli divan kura bir gün

...

(A. 103)

Acaba Mehdî/Şah gelip de zulmeden padişah ile suç işlemiş olan beyler ve paşalar yüce divanda yargılanırsa, toplumun tüm sorunları çözülecek midir? Pir Sultan öyle olacağına inanır. Şimdi ağlayan yoksullarla düşkünlerin yüzü ancak o zaman gülecektir:

...

Hep devşire gele iller
Şah'a ola köle kullar
Rum'da ağlayan sefiller
Şâd ola da güle bir gün

...

(A. 103)

Bu dört gözle beklenen Şah kimdir? Ayrıca, söz konusu düzen nasıl kurulacaktır? Toplumun ekonomik, ideolojik, politik yapısı nasıl olacaktır? Sözgelimi toprak mülkiyeti nasıl düzenlenecektir, vergi adaleti nasıl sağlanacaktır, sınıf ve mezhep çelişkileri nasıl çözülecektir?

Pir Sultan'ın şiirleri bu sorulara açık, somut cevaplar ya da öneriler getirmez, ama halkın muhalefetini ve âdil bir topluma özlemini dile getirmekten de geri kalmaz. Böylece, belirli bir ölçüde, halkın gözü, kulağı ve sesi olurlar.

BİÇİM

Bir önceki kesimde yönsemeleri ve ana çizgileriyle sergilenen içeriği, Pir Sultan, kendine özgü bir sanatsal biçimle anlatır. Bu biçimin niteliği 'dil, deyiş, koşuk' düzeni açısından birtakım özellikler taşır. Daha doğrusu, bu özellikler onun niteliğini belirler.

DİL

Koşuk düzeniyle halk edebiyatı geleneğini sürdüren Pir Sultan, diliyle de halka bağlanır: Şiirlerinde halkın dilini kullanır.

Bu kullanışın başlıca özellikleri şunlardır:

— Şiirlerin dili, çağına göre, düzgün ve temizdir. Yabancı sözcüklerle tamlamalar sayılıdır. Sözcüklerin seçilişinde ve düzenlenişinde halk dilinin tadı, sıcaklığı, kıvraklığı, yalınlığı görülmektedir. Bu bakımdan Pir Sultan, Yunus Emre'yi andırır. Öyle ki, onun açtığı çığırdaki yürüdüğü, hatta ondan etkilendiği söylenebilir. Aşağıdaki dörtlük bunun bir kanıtıdır:

— Dolap niçin inilersin
— Derdim vardır inilerim
Ben Mevlâ'ya âşık oldum
Anın için inilerim¹

...

(Yunus Emre)

— Gel benim sarı tanburam
Sen ne için inilersin
— İçim oyuk derdim büyük
Ben anın'çin inilerim

...

(Pir Sultan, A. 76)

1 Sabahattin Eyupoğlu, Yunus Emre, 1971, sf. 220.

— Pir Sultan'ın şiirlerinde bulunan sözcükler çoğunlukla halkın konuşma dilinde geçen sözcüklerdir. Gerçi bunların bir kesimi zamanla unutulmuştur. Örneğin şu Türkçe sözcükler artık İstanbul ağzında kullanılmıyor: Ağu, ağmak, ayıtmak, balkımak, baz, bek, belî, belik, bencileyin, bile, bilece, boylamak, börk, burcak burcak, buymak, çığa, çigin, dağlı, devlik, derilmek, deyü, dillemek, don, dolu, dölek, eğn, em, farımak, gövel, ısıcak, ıssı, iye, kakımak, kanara, kanda, kırçı, körelemek, muzulamak, od, ol, okuyuban, peyik, sayrı, sınık, sonuk, söğünmek, şar, şol, tamu, tapı, tınmak, toylamak, uçmak, uğrun uğrun, urmak, usul, öğrümek, varı, yağı, yağlık, yalabık, yanıl... Fakat bunların sayısı azdır. Hatta, aşağı yukarı, bu kadardır da denebilir. Geri kalan sözcüklerin çoğu bugün de yaşayan, halkça bilinen, dilden düşmeyen sözcüklerdir. Bu durum, aradan yüzlerce yıl geçmesine karşın, şiirlerin dilini canlı ve anlaşılır kılmaktadır.

— Şiirlerde Arapça, Farsça kökenli sözcüklere de yer verilmiştir: Âgâh, ahd, âhir, âhiret, âlem, ârif, Arş, âşinâ, ayn, bâde, bend, berdâr, cân, cefâ, cemâl, cevır, cûş, çarh, çile, dâr, dehr, dergâh, derviş, dest, didâr, elest, erkân, evliyâ, eyyâm, ezel, fâni, firkat, gazâ, gılman, gülbank, hâk, Hak, hidayet, hilâl, himmet, hûb, Hüdâ, ihlâs, ilm, ikrâr, irfân, irşâd, kelâm, kem, Kevser, küfr, leb, libas, mâh, ma'şûk, mevâi, mevt, mey, muhabbet, musâhib, mümin, mürşid, mürvet, nikab, nihan, penâh, peymân, pinhân, râh, rahmet, rehber, rızâ, safâ, sâhib, ser, seyr, sofî, şah, şeb, şek, tâlib, tarik, türâb, ummân, üryân, vahdet, veli, virân, yâd, yeksân, yemin, zâhid, zâhir, zibâ, ziyâ vb...

Bunlar İslâm kültürünün, tasavvuf felsefesinin, din, mezhep ve tarikat yaşamının etkisiyle dilimize girmişlerdir. Sayıları kabarıklık olmadığı gibi çoğu halkça da bilinmektedir. Üstelik, bazıları asıllarında olduğu gibi değil, halkın söylediği biçimde kullanılmıştır. Örneğin, "Acaib, âhir, arz-ı hâl, âşinâ, avâre, esir, hûri, kalleş, kıymet, lâyık, müşkil, rahmet, rakib, rehber, rençber, renk, ruba, Rum" sözcükleri şiirlerde çokluk "acayip, âhır, arzuhal, aşna, avara, kallaş, kıymat, yesir, hörü, ilayık, müşkül, ırahmet, ırakıp, irehber, ireçber, irenk, uruba, Urum" biçiminde aktarılmıştır.

Halkın söyleyişine, daha doğrusu, köylü ağzına yaslanma özel-

liği kimi Türkçe sözcüklerde de görülmektedir. Sözelimi “ela, elma, ile, kardeş” sözcükleri şiirlerde “ala, alma, ilen, kardeş” biçiminde geçmektedir.

Halka bunca yakın olmasına karşın, Pir Sultan, arada bir divan şairlerine/aydınlarına özenmekten geri durmaz: Türkçede karşılığı bulunan âşinâ (tanış), bâde (içki), dâr (darağacı), dest (el), didâr (yüz), hâb (uyku), hûb (güzel), mâh (ay), mey (içki), nazar (bakış), nihân (gizli), râh (yol), ser (baş), şeb (gece), türâb (toprak), virân (yıkık), yâd (anma), ziyâ (ışık) vb. yabancı sözcükleri kullanır. Hatta, bunların bazen yerlisine, bazen yabancısına başvurur: Ağu-zehir, coşma-cûş, deniz-bahr, dest-el, dolu-bâde, kötü-kem, kul-bende, yel-bâd vb.

Bunu, bugünkü görüşle, bir çeşit özensizlik ve tutarsızlık sayanlar çıkabilir.

— Şiirlerde en çok geçen sözcükler Alevi inanç, duyuş, töre, tarikat, tarih ve büyükleriyle ilgili olanlardır: Ahd, Ali, arslan, ayn-ı cem, Bektaş Veli, cemâl, cûş, çerağ, dâr, dergâh, didâr, Dül-dül, Ehl-i Beyt, erkân, evliyâ, gülbank, Hasan, Hüseyin, ikrâr, irşâd, intikâm, Kerbelâ, Mehdî, Mervan, muhabbet, Muhammet, musâhib, mürşid, niyâz, On İki İmam, pir, sema, şah, tâlib, tevhid, vahdet, veli, Yezit, yol, zâhid, Zülfikâr vb...

Bunlardan sonra ya da bunların yanında doğa, insan, yaşam, sevgi, dostluk, acı, ayrılık, zulüm, direniş, kavga temleriyle ilgili sözcükler gelmektedir.

— Şiirlerde karışık, kapalı, uzun, ağdalı tümcelere başvurulmaz. Tümceler genellikle düz, kısa, açık seçiktir ve bir ya da iki dizede bitmektedir. Şu dörtlükte olduğu gibi:

...

Aşk harmanında savruldu
Hem elendim hem yoğruldu
Kazana girdim kavruldu
Meydana yenmeğe geldim

...

(A. 24)

— Şiirlerde sığata az, fiile çok yer verilir. Bu da Pir Sultan'ın

tasviri değil, eylemi yeğ tuttuğunu gösterir ve deyişinin yalın, hareketli olmasına yardım eder.

DEYİŞ

Şiirlerin diline ilişkin çözümlenmeler, belirli bir ölçüde deyişine de ışık tutar. Çünkü Pir Sultan'ın deyişinin temelinde halk/köylü Türkçesi yatar. Temiz olduğu kadar duru, yalın olduğu kadar yoğun, açık olduğu kadar akıcı bir deyiştir bu:

...

Ağaçlarda yeşil yaprak
Bastığımız kara toprak
Yer altında kefen yırtmak
Başımızdan geçer bir gün

...

(A. 83)

Bu dörtlük, deyişteki birkaç özelliği daha ortaya çıkarıyor: İçtenlik ve duyarlık, çıplaklık ve doğallık.

Pir Sultan yapmacık, süslü, çapraşık, örtülü deyişten kaçar. O kadar ki, Alevilikle ilgili 'öğretici' ürünlerinde bile sözü geçen özelliklerden ayrılmaz. Bundan ötürü, kuruluk ve bilgiçliğe düşmez. Aşağıdaki lirik parçalar buna birer örnektir:

...

Kaadirsin Allah'ım sen de kaadirsin
Üstümüze dört direkli çadırın
Çağırdığımız yerde hazır nazırsın
Cümlemiz üstüne yürüyüp gider

...

(A. 158)

...

Şeriat yolunu Muhammet açtı
Tarikat menzilini Ali seçti
Bu meydandan nice erenler geçti
Turnalar Ali'mi görmediniz mi

...

(A. 170)

Tanrı'yla ilgili olan birinci dörtlük (A. 158), deyişin bir özelliğini daha gösteriyor: Somutluk. Pir Sultan soyut bir varlık olan Tanrı'yı bile somut bir varlığa, "dört direkli çadır"a benzetiyor.

"Yaşamı" bölümünde de belirtilmişti: Pir Sultan okuyup yazan bir şairdir. Tekkede eğitim görmüştür. Seyrek de olsa, yabancı sözcüklere, tamlamalara yönelmesi bunun bir kanıtıdır. Gelgelelim, bunun dışında, şiirlerinde aydınca bir özentiye rastlanmaz. Çünkü o, bir köylü olduğunu hiç unutmaz. Ayrıca oyundan, gösteriştan, yapaylıktan da hoşlanmaz. Kurum ve çalım satmaya karşı alçakgönüllü davranmayı önerip ver:

...

Alçaklık dediğın bir iyi şeydir
Erden evliyadan kalma bir huydur
Toprağı sorarsan atası nurdur
Gel gönül yerlerden alçak olalım

...

(A. 16)

...

Hünerin var ise kendini devşir
Söylenecek sözü kalbinde pişir
Ululuk büyüklük Hakk'a yaraşır
Nasihatim dinle sakın gururdan

...

(A. 156)

Pir Sultan doğruluk ve doğallıktan yanadır. Bundan ötürü ancak yaşadığını, gördüğünü, duyduğunu dile getirir. Sanatında, hayalin önünde gerçekliğın ağır basması da bundandır. Bu gerçekliğın derin bir doğa ve insan sevgisiyle yoğrulduğunu, duyarlılık ve yalınlıkla yansıtıldığını vurgulamak gerekir. Şu dörtlükte olduğu gibi:

Sordum sarı çiğdeme
— Anan baban var mıdır
— Ne sorarsın hey kardaş
Anam yer babam yağmur

...

(A. 150)

Burada çiğdem yerle yağmurun çocuğu gibi ele alınmakta, doğa insanlaşarak konuşmaktadır. Gelgelelim, eskilerin 'teşhis' (kişileştirme) ve 'intak' (konuşturma) dedikleri bu ya da başka türden edebi sanatlara, söz hünerlerine Pir Sultan'da az rastlanır.

Deyişte görülen bir başka özellik de 'coşku'dur. Buna 'inancın coşkusu' demek daha uygun olur. Pir Sultan, Aleviliğe yürekten 'bağlanmış' lirik bir şairdir. Onun için, "söyleyeceği sözü yüreğinde pişirerek" söyler. İnancıyla yaşamı, yüreği ve sanatı arasında tam bir 'tutarlık' kurar. İnandığından sapmak ya da ödün vermektense ölmeyi yeğ tutar. Bu tutum, deyişine yiğitçe bir ses ve sıcakça bir hava verir:

...

Azrail'in kılıçtandır kuşağı
Kara toprak sır örtüsü döşeği
Sarkıtsalar saptırmadan aşağı
İndirseler ben Ali'den ayrılmam

...

(A. 176)

KOŞUK (NAZIM)

Pir Sultan, divan edebiyatına imrenmez. Bu edebiyatın onun üzerindeki etkisi çok sınırlıdır. Kimi tasavvuf ve Alevi/Bektaşî şairleri aruza da yönelmekten, gazel ve rubailer yazmaktan geri durmazlar. Fakat o, aruzla bir tek dize bile yazmaz. Hep heceyi kullanır. Halk edebiyatı geleneğine öylesine bağlıdır.

Birim:

Pir Sultan'ın şiirleri Halk edebiyatının koşuk birimi olan 'dörtlük'lerden oluşur. Şiirler en az 3, en çok 12 dörtlükten kurulur, fakat bunlar azınlıktadır. Çoğunlukta olanlar 5 dörtlükten kurulu olanlardır. Bunu 6, 7 ve 4 dörtlükten kurulanlar izler. Ayrıca, bentleri üçlüklerden ve kavuştakları ikiliklerden oluşan, türkü biçiminde iki şiir vardır.

Dörtlük sayısına göre şiirler şöyle bir dağılım gösterir:

Şiirdeki dörtlük	Şiir sayısı	Yüzde
3	5	2.6
4	26	13.3
5	103	53.4
6	32	15.4
7	24	12.8
8	3	1.5
11	1	0.5
12	1	0.5
Toplam:		196
		100

Yukarıdaki döküm Pir Sultan'ın uzun ve yaygın sözden kaındığına, kısa ve yoğun deyişine bir kanıt sayılabilir.

Tr:

Dörtlük sayısı ile ölçü (vezin) ve uyak (kafiye) düzeni bakımından Pir Sultan'ın şiirleri  tre ayrılır: Koşma, semai, türkü.

Bunlardan en çok görüleni koşmadır (tüm şiirlerin %70'i). Koşmanın 'yedekli, ayaklı, zincirleme, musammat' eşitleri denenmemiş, yalnızca 'düz koşma'yla yetinilmiştir. Koşmalardan 11 (6+5) hece lsyle ve 5 dörtlükle kurulanları çoğunluktur. İki türlü ayak düzenleri vardır:

1) a b a b	c c c b	d d d b...
2) x a x a	b b b a	c c c a...

Birinci düzende: İlk dörtlüğün birinci ve üçüncü dizeleri bağımsızdır, ikinci ve dördüncü dizeleri uyaklıdır. Öbür dörtlüklerin baştan  dizesi kendi aralarında, dördüncü dizeleri ise ilk dörtlüğün son dizesiyle uyaklı olur. Koşmaların çoğu bu türdendir.

İkinci düzende: İlk dörtlüğün birinci ve üçüncü dizeleri bağımsızdır, ikinci ve dördüncü dizeleri uyaklıdır. Öteki dörtlüklerin son dizeleri ilk dörtlüğün son dizesiyle, baştan üçer dizeleri ise kendi aralarında uyaklı olur.

Her iki çeşit koşmanın da drtlklerinin son dizeleri çoğunlukla ya redifli ya da kavuştak (nakarat)lıdır.

Redifli:

Sefâsına cefasına dayandım
Bu sefaya dayanmayan gelmesin
Rengine hem boyasına boyandım
Bu boyaya boyanmayan gelmesin

Rengine boyandım meyinden içtim
Nice canlar ile didâr görüştüm
Muhabbet eyleyip candan seviştim
Muhabbeti küfür sayan gelmesin

...

(A. 144)

Kavuştaklı:

Çevrilip çevrilip üstü yanımda
Ötme turnam ötme gönül şen değil
Benim derdim yeter bir de sen katma
Ötme turnam ötme gönül şen değil

Bir sağlık yeğ imiş dünya malından
Nice vazgeleyim zülfü telinden
Ayrı düştüm ol şahımın ilinden
Ötme turnam ötme gönül şen değil

...

(A. 39)

Koşmalarda dizeleri son uyaklı, baş uyaklı ve iç uyaklı dört-
lükler de eksik değildir.

Yukarıda aktarılan dörtlükler 'son uyak'a birer örnek sayıla-
bilir. Böylesi örnekler çoktur, ama 'baş uyak'lı örnekler sayılıdır.

Baş uyaklı dörtlüklere bir örnek:

...

Müminleri bir katara dizelim
Güruh güruh şu âlemi gezelim
Münkirlerin sarayını bozalım
Yıkalım bakalım nic'olur olsun

Pir Sultan'a Hüdâ yardım etmez mi
Müminler bağında bülbül ötmez mi
Bunca yattığımız gayrı yetmez mi
Kalkalım bakalım nic'olur olsun

(A. 132)

Koşmalardan sonra en büyük yeri 'semai'ler kaplar (%30). 7 heceli olan biri dışında, semailerin hepsi 9 hecelidir ve çoğunlukla duraksızdır. Uyak düzenleri koşmalarinkine benzer. Şiirlerin, aşığı yukarı, yarısında ilk dörtlükler düz, yarısında bağımsız uyaklıdır. Baş uyaklı dörtlükler, koşmalara oranla daha çoktur, ama yine sayılıdır. Buna karşılık, redifli şiirlerin sayısı kabarıktır (hemen hemen semailerin yarısı). Böylece, yarım uyaklardan doğan uyum eksikliği giderilmeye çalışılır.

Hem redifli, hem de baş uyaklı bir örnek:

Erenlere eş olayım
Bu yola yoldaş olayım
İçeyim sarhoş olayım
Aymak elinden gelir mi

...

Dere tepe dümdüz olur
Gece geçip gündüz olur
Gökte kaç bin yıldız olur
Saymak elinden gelir mi

...

(A. 58)

Türkü türünde ancak iki şiir vardır. Örülüşleri aynıdır: Bentler üç dizeli, kavuştaklar iki dizelidir. Bentler de, kavuştaklar da kendi aralarında uyaklıdır.

Birinci türkü $4+4+3=11$ ölçüsüyle kurulmuştur:

...

Kırklar Urum'a geçtiler duydun mu
Tanrı'nın Arslanı geldi bildin mi
Pınar yanında kendini buldun mu
Kırklar'ın serçeşmesinin pirim Ali
Cümlemizden ulusun Kızıl Deli

...

(A. 22)

İkinci türkünün bentleri $6+5=11$, kavuştakları $5+6=11$ hecedir:

Dinleyin âşıklar benim sözümü
Felek yaktı kül eyledi özümü
Elimden aldırırım körpe kuzumu
Her gün kıyamet oğlum diye diye
Bir gün kıyamet oğlum diye diye

...

(A. 47)

Ölçü:

Pir Sultan en çok $6+5$ ve $4+4+3$ duraklı 11 heceli, çoğu duraksız 8 heceli kalıplara başvurur. Seyrek olarak $5+6$ duraklı 11 heceli ve duraksız 7 heceli kalıpları da denediği olur.

Kalıpların şiirlere göre dağılışı şöyledir:

Kullanılan ölçü	Türü	Şiir Sayısı	Yüzde
11 ($6+5$) heceli	Koşma	114	57.4
11 ($4+4+3$) heceli	Koşma	24	12.2
8 heceli	Semai	57	29.9
7 heceli	Semai	1	0.5
	Toplam:	196	100.0

11 heceli şiirlerde, genel olarak, durakların yeri değişmez. Ancak 15 kadar şiirde belli bir düzen içinde bazı dörtlüklerde $4+4+3/6+5$ ya da $6+5/5+6$ duraklı karma kalıpların kullanıldığı görülür.

Örneğin 176 sayılı birinci dörtlüğünde $4+4+3$ kalıbı, ikinci dörtlüğünde $6+5$ kalıbı kullanılır:

Yüksek isem ben gönlümü indirmem
İndirsem de ben Ali'den ayrılmam
Azrail'i ak göğsüme kondurmam
Kondursam da ben Ali'den ayrılmam

Kıratım kıratım benli kıratım
Arş'aya çıktı ünüm fırcatım
Kesilse kefenim yunsa meyyitim
Yusalar da ben Ali'den ayrılınam

...

Şiirin üçüncü, dördüncü dörtlüklerinde 4+4+3 kalıbı tekrarlanır.

177 sayılı şiirde ilk dörtlükte sırayla 4+4+3, 6+5, 4+4+3, 6+5 kalıplarına ve sonraki dörtlüklerde yalnızca 6+5 kalıbına başvurulur:

Yükseklerden alçaklara indim ben
Felek şol kanadım kıral'dan beri
Aklım aldı divaneye döndüm ben
Kudret oku elim vural'dan beri

Şu dünyaya gelen bir bir gitmede
Hiç eksilmez derdim her gün artmada
Tûr Dağı tutuşmuş yanıp tütmede
Hakk'ın didârını görel'den beri

...

84 sayılı şiirde ise dörtlüklerin dizelerinde şu ölçü düzeni izlenir:

Dörtlükler	1. dize	2. dize	3. dize	4. dize
1. dörtlük	6+5	5+6	5+6	5+6
2. dörtlük	6+5	5+6	6+5	5+6
3. dörtlük	5+6	6+5	5+6	5+6
4. dörtlük	6+5	5+6	6+5	5+6
5. dörtlük	6+5	6+5	6+5	5+6

Şiirin birinci ve ikinci dörtlükleri şöyledir:

Gelsin ikrârına beli diyenler
Anladım derdim Muhammet Ali'dir
İsmim'anınca salavat verenler
Meşrebim virdim Muhammet Ali'dir

Gör ki Mansûr kabul eyledi dârı
Âlemde nesne bulmadı serseri
Her kande bakarsam mürşitle piri
Gözümle gördüm Muhammet Ali'dir

...

Yukarıdaki örneklerden de anlaşılacağı üzere, durakların arada bir yerlerinin değiştirilmesi 'gelişigüzel' değildir, belirli bir 'düzene göre' yapılmaktadır. Bundan amaç, ölçülemede tekdüzeliği kırmak, ahenge çeşitlilik ve zenginlik kazandırmak olsa gerekir. Çünkü, Pir Sultan ölçüyü genellikle başarıyla uygular. Ancak, zorda kalınca, kimi sözcüklerden bir harf çıkarır.

Birkaç örnek:

Tanrı'nın Arslanı Ali nerd(e)'olur
(A. 97)

On'(İ)ki İmam dergâhına varamaz
(A. 134)

Yağm(a)'eyledim malım bundan sana ne
(A. 136)

Dünyanın temelin kural(ı)'dan beri
(A. 177)

Neyse ki bunlara benzer örnekler azdır (195 şiiirden ancak 15'inde birkaç dizede bu çeşit kısaltmalara gidilmiştir).

Uyak:

Ölçü ve deyişteki özene karşılık, Pir Sultan'ın uyak düzeninde gerektiği kadar titiz davrandığı söylenemez. Belki uyakların 'tam' olmasını ister, ama bunun için yeterince çaba harcamaz. Dizelerini daha çok 'yarım' uyaklarla yürütür. (Yarım uyak halk koşuşunun da genel geçer bir özelliğidir.)

Tam uyağa bir örnek:

Yaz selleri gibi akar çağlarım
Hançer aldım ciğerciğim dağlarım
Garip kaldım şu arada ağlarım
Açılın kapılar Şah'a gidelim
(A. 109)

Yarım uyağa bir örnek:

...
Bir kapı açıldı içeri girdim
Hak mizan terazi ben anda gördüm
Bir ayak üstüne bir saat durdum
Eridi iliğim kemik halloldu
(A. 57)

Ara sıra yarım uyağın bile gerçekleşmediği olur. İki örnek:

Getirip elmayı terceman verdi
Şah eline alıp dört pâre kıldı
Bir pâresin Şah'ım nûş edip kandı
(B. 185)

...
Sürünün önünde giden avcılar
Sıcak sıcak günde yakar güneşler
Evvel zaman yemiş veren ağaçlar
...
(A. 158)

Bunlara benzer sayılı örneklerdeki uyumsuzlukların hepsini Pir Sultan gibi usta bir şaire yakıştırmak güçtür, belki birazı onundur ama çoğu başkalarınınındır: Şiirler yüzyıllar boyu kulaktan kulağa iletilirken ya da cönkten cöng'e aktarılırken yer yer bozulmuş, değiştirilmiştir.

Daha da ilginç var: Kişiliğine, sanatına duyulan sevgiden ötürü başka şairlerin bazı ürünleri de Pir Sultan'a mal edilmiştir. Hatayî, Kul Himmet, Abdal Musa, Derviş Ali, Kul Hüseyin ve

Mihmanî'nin kimi şiirleri böyledir.² Örneğin, aşağıya yalnızca birinci dördlükleri aktarılan ve üstünde asıl şairi gösterilen şiirler birtakım kaynaklarda (özellikle Cahit Öztelli'nin derlemelerinde) yanlışlıkla Pir Sultan'ın diye sunulmuştur:

Hatayî:

Ne hoş yerde makamın var
Senin hey Murtaza Ali
Kudretten gelen yeyilir
Nânın hey Murtaza Ali³

...

Kul Himmet:

Dün gece seyrim içinde
Ben dedem Ali'yi gördüm
Eğildim niyaz eyledim
Ben dedem Ali'yi gördüm⁴

...

Abdal Musa:

Hak'tan emir oldu dünyaya geldim
Gözüm açtım mâil oldum ol burca
Ârif oldum Hak kelâmın söyledim
Elif kaddim dal yazıldım ol burca⁵

...

Derviş Ali:

Deryanın üstünde bir gemi gördüm
Oturmuş üç kişi bir mânâ söyler
Gayet lûf ile birbirine söyler
Pirim Ali ahır zamanı söyler⁶

Kul Hüseyin:

Serime bir sevda düştü
Tâ kalû belâdan beri
Yandı vücudum kül oldu
Âteş-i püryândan beri⁷

2 Bunlar için bak: Abdülbâki Gölpınarlı-Pertev Naili Boratav, Pir Sultan Abdal, 1943, sf. 25-30/İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, 1984, sf. 491-498/Ziya Gürel, Hak Âşıklarından Deyişler, 1980, sf. 90-105.

3 Cahit Öztelli, Pir Sultan Abdal, 1983, sf. 88-89, no. 11.

4, 5, 6, 7 A.g.e., sf. 99-100, 234, 318, 115-116; no. 22, 153, 246, 39.

Mihmanî:

Pirim Şah'tan bize işaret oldu
Arzulayıp size geldim erenler
Fazl-ı Hak'tan yine cesaret oldu
Arzulayıp size geldim erenler⁸

...

Belli bir düzeyin üstünde bulunan bu örneklere, başarısız kimi şairlerin, Pir Sultan takma adıyla söyledikleri şiirleri de eklemek ve bozuk uyaklar konusunda kesin, genel yargılardan kaçınmak gerekir.

8 Sadettin Nüzhet, XVI. Asır Saz Şairlerinden Pir Sultan Abdal, 1929, sf. 48-49/Selâmi Münir Yurdatap, Pir Sultan Abdal, sf. 168.

ETKİSİ

Bundan önceki kesimin sonunda Pir Sultan'a mal edilen ya da onun adıyla söylenen şiirlerden bazı örnekler sunulmuştu. Ancak bir bölümü aktarılan bu örnekler Pir Sultan'ın hem şairlerce, hem de cönk düzenleyenlerce nasıl sevildiğini, önemsendiğini gösteriyor.

ETKİLEME

Pir Sultan'ın, sağlığında tarikat önderi olarak da saygın bir yeri vardı. Nesimî ve Mansur gibi inancı uğrunda yaşamını yitirdikten sonra bu yer daha da yüceldi, genişledi. Gitgide ünü tüm Anadolu, Rumeli ve Azerbaycan'a yayıldı. Bunun yanı sıra şiirleri de kulaktan kulağa, kuşaktan kuşağa geçti; bazı nefesleri Bektaşî tekkelerinde, Alevi törenlerinde yüzyıllarca okundu. Kişiliği gibi sanatı da şairlerce baş tacı edildi. İncelememizin "Pir Sultan Abdallar" bölümünde Kul Himmet, Kalender Abdal, Âşık Mehmet, Âşık Mansur, Deli Boran, Âşık Veli, Pir Yakup ve Küstahoğlan gibi değişik çağların halk şairlerinden aktarılan övgü dolu dörtlükler bunun kanıtlarıdır. Ayrıca, Pir Sultan'ın şiirlerini temel alan benzekler de bunun örnekleridir.

Sözelimi, Pir Sultan'ın:

Güzel âşık cevrimizi
Çekemezsin demedim mi
Bu bir rıza lokmasıdır
Yiyemezsin demedim mi

...

Pir Sultan Şah'ımız
Hak'a ulaşır râhımız
On İki İmam katarımız
Uyamazsın demedim mi

(A. 96)

dörtlükleriyle başlayıp sonra eren semaisine Alevi şairlerinden Bosnavî aşağıdaki benzeği söylemiştir:

Be hey kardaş yolumuza
Giremezsin demedim mi
Bizim gizli sırrımıza
Eremezsın demedim mi

...

Bosnavî de ezeliden
Himmat almış ol veliden
Okur ismini Ali'den
Duyamazsın demedim mi¹

Yine Pir Sultan'ın,

Yükseklerden alçaklara indirdi
Felek şol kanadım kıral'dan beri
Aklım aldı divaneye döndürdü
Kudret oku ile vural'dan beri

...

Pir Sultan Ah eyledi de gülmedi
Aradı derdine derman bulmadı
Hak uğruna serin verdi dönmedi
Ferhat şu dağları delel'den beri

(A. 177)

dörtlükleriyle başlayıp biten şiirinde Kul Nesimî şu benzeği yazmıştır:

Kalbim defter dilim kalem yazarım
Hakikat emrini duyal'dan beri
Yitirdim Leylâ'mı gurbet gezerim
Mecnûn gibi aşka uyal'dan beri

...

Mahlasım Nesimî ismim Ali'dir
Bu çarh dönmetedir sanmam hâlidir
Şükür kalbim iman ile doludur
Cürm-i isyanımız bilel'den beri²

Âhû (Âhî) da aynı şiire bir benzek yazmıştır:

1 İsmet Zeki Eyupoğlu, Bütün Yönleriyle Bektaşilik (Alevilik), 1980, sf. 544-545.

2 Cahit Öztelli, Kul Nesimî, 1969, sf. 27-28.

Dilim kalem kalbim defter yazarım
Muhabbet bahrine dalal'dan beri
Leylâm deyip kan ağlayıp gezerim
Mecnûn gibi aşka uyal'dan beri

...

Mahlasım Âhû'dur ismim Ali'dir...
Sanma derûnumda dünya malıdır
Şükür kalbim iman ile doludur
Kendi noksanımı bilel'den beri³

Pir Sultan yalnızca Alevi-Bektaşî şairlerince değil Karacaoğlan, Köroğlu, Dadaloğlu, Âşık Kerem, Kâtibî vb. şairlerce de beğenilmiş, bazı şiirleri zaman zaman onlara esin kaynağı olmuştur. Aşağıdaki parçalar bunun örneklerindedir:

Arzumanın kaldı gonca gülümde

...

Şu yalan dünyaya geldim giderim

(Pir Sultan)

Arzumanın kaldı ala gözünde

...

Şu yalan dünyaya geldim geveli

(Karacaoğlan)

* * *

Bizden selâm olsun sofı canlara

(Pir Sultan)

Bizden selâm olsun Bolu Beyine

(Köroğlu)

* * *

Münkir olanların hâli nic'oldu

(Pir Sultan)

3 İsmet Zeki Eyupoğlu, Bütün Yönleriyle Bektaşılık (Alevilik), 1980, sf. 515-516.

Usul boylu hatunların nic'oldu

(Dadaloğlu)

* * *

Çevrilip çevrilip üst ü yanımda
Ötme turnam ötme gönül Şen değil
Benim derdim yeter bir de sen katma
Ötme turnam ötme gönül Şen değil

(Pir Sultan)

Gökyüzünde ötüp gelen turnalar
Ötme garip bülbül gönül hoş değil
Benim bir derdime bin dert katarsın
Ötme garip bülbül gönül hoş değil

(ÂŞık Kerem)

* * *

Mürşide varmağa tâlip olursan
İptida insandan rehber isterler

(Pir Sultan)

Gel gönül Ali'ye tâlibim dersen
Tâliplikte senden rehber isterler

(Kâtibî)

Önce de belirtildiği üzere, Pir Sultan'ı yalnızca bazı Şairler değil, cönk düzenleyenler de beğenip sevmiŐler, ara sıra başka Şairlerin ürünlerini de ona mal etmiŐlerdir. (Tıpkı birtakım ürünlerin de Yunus Emre'ye mal edilmesi gibi...)

ETKİLENME

Bu geniş etkilemeye karşılık, Pir Sultan da arada bir kimi Şairlerden etkilenir, daha doğrusu, esinlenir.

Yunus Emre ile Pir Sultan

Bunların başında Yunus Emre gelir. Pir Sultan, Yunus Emre'ye büyük bir sevgi ve hayranlık duyar. Birkaç şiirinde onu örnek alır:

Ata belinden bir zaman
Anasına düştü gönül
Haktan bize destan oldu
Hazineye düştü gönül

...

Bu çağ ile sakal biter
Güzeller katında biter
Görenin gülesi tutar
Sevesiye düştü gönül⁴

(Yunus Emre)

Yine dosttan haber geldi
Dalgalandı taştı gönül
Yâr elinden Kevser geldi
Derya gibi coştı gönül

Sır Ali'deki sır idi
Seyredeni sever idi
Ben kulu da kemter idi
Pir aşkına düştü gönül

...

(Pir Sultan, A. 171)

* * *

Bu dünyaya gelenlerin
Hiçbirisi kalmaz imiş
Fena imiş dünya işi
Giden geri gelmez imiş⁵

(Yunus Emre)

4 Abdülbâki Gölpinarlı, Yunus Emre ve Tasavvuf, 1961, sf. 396.

5 Cahit Öztelli, Yunus Emre, 1971, sf. 346.

İsm-i âzâm duasıdır
Hergiz usanılmaz imiş
Uçtu bülbül kafesinden
Göçen canlar dönmez imiş
(Pir Sultan, A. 175)

* * *

Gelin bu faktan geçelim
Lâle gevherler biçelim
Aşkın şarabın içelim
İçebilirsen gel beri⁶
(Yunus Emre)

...

Pir Sultan'ım ere yettik
Vardık bir dâmenin tuttuk
Biz ağuyu bala kattık
İçebilirsen gel beri

...

(Pir Sultan, A. 102)

Bu parçaları taklit saymak yanlış olur: Yunus Emre'ye benzek (nazire) olarak söylenmişlerdir. Halk şiirinde 'benzek' geleneksel bir türdür. Şairler ara sıra birbirlerine benzek dizerler. Yunus Emre de buna en çok hedef olanlardan biridir. Örneğin, onun "bir gün" redifli şiiri Pir Sultan'ın yanı sıra (belki de ondan etkilenerek) Kul Hüseyin, Gedayî ve Seyranî gibi şairlerce de örnek alınmıştır:

Vaktinize hazır olun
Ecel vardır gelir bir gün
Emanettir kuşca canın
Issı vardır alır bir gün⁷

...

(Yunus Emre)

6 A.g.e., sf. 178.

7 Sabahattin Eyupoğlu, Yunus Emre, 1971, sf. 265.

Gelin yiyelim içelim
Bu güzellik geçer bir gün
Âlem yâran yâran olmuş
Ali'im sırrın açar bir gün
(Pir Sultan, A. 83)

Ala gözlü güzel Şah'ım
Gelir mihman olur bir gün
Haklıyı haksızı seçer
Herkes suçun bilir bir gün⁸
(Kul Hüseyin)

Deli gönül melûl olma
Giden meral gelir bir gün
Kendine gel helâk bulma
Ko yıl tamam olur bir gün⁹
(Gedayî)

Can ipini ten yününden
Saran kirmen ular bir gün
Sulu yalçınlar önünden
Açılan gül solar bir gün¹⁰
...
(Seyranî)

Güzel senin güzelliğin
Kalmaz böyle gider bir gün
Felek alır bu gençliğin
Sen(i)'ihtiyar eder bir gün
...
(Ali İzzet)

Halk şiirinde bunu andıran birçok benzeğe rastlanır. Gerçi Pir Sultan'da benzekler azdır, ama bir esinlenmeyi/etkilenmeyi gösterdikleri de ortadadır. Öyleyken –başka şairlerin de Yunus Emre'ye benzekler

8 Cahit Öztelli, Pir Sultan'ın Dostları, 1984, sf. 253.

9 Sunullah Arısoy, Türk Halk Şiiri Antolojisi, 1985, sf. 145.

10 Haşim Nezihi Okay, Seyranî, 1953, sf. 112.

dizdiklerini düşünerek– bunu abartmamak, hatta doğal karşılamak gerekir. Çünkü tasavvuf edebiyatının olduğu kadar, “Alevi-Bektaşî edebiyatının da kaynağı Yunus Emre’dir”. Üstelik, “bu edebiyatın en yüksek şairi de, hiç tereddütsüz söyleyebiliriz ki, Pir Sultan’dır”.¹¹ Bundan dolayı, Aleviler onu yedi büyük (yıldız) şairden biri saymışlardır: Nesimî, Fuzulî, Hatayî, Pir Sultan, Kul Himmet, Yeminî, Viranî.

Hatayî ile Pir Sultan

Pir Sultan’ın, Yunus Emre’den sonra, yakınlık duyduğu ikinci şair Hatayî’dir.

Türk soyundan gelen ve 1487-1524 yılları arasında yaşayan Hatayî’nin asıl adı İsmail Safevî’dir. Şah İsmail diye de anılır. Türkmen oymaklarını çevresinde toplayarak İran’da Safevî devletini kurmuş ve onun dinsel başkanı olmuştur. Dolayısıyla hem Şah, hem de İmam sayılmıştır. Azeri halk Türkçesiyle yazdığı, Şiiliği savunan içli ve öğretici şiirleriyle Anadolu’da Aleviler arasında ün yapmıştır. Sevgiyle okunan eserleri birtakım şairlere örnek olmuş, benzekler yazmalarına yol açmıştır. Pir Sultan da aynı yolda yürümekten geri kalmamıştır. Örneğin, şu dörtlülle sona eren nefesini Hatayî’ye benzek olarak söylemiştir:

...

Pir Sultan’ım baştan dalga aşırır
O dalgadır âşıkları çoşurur
Her bildiğin rehber çığ mi pişirir
Yanıp ateşlere kül olmayınca
(Pir Sultan, A. 168)

...

Şah Hatayî’m edem bu sırrı beyan
Kâmil midir câhil sözüne uyan
Bir baştan ağlamak ömredir ziyan
İki baştan muhip yâr olmayınca¹²
(Hatayî)

¹¹ Abdülbâki Gölpınarlı, Pir Sultan Abdal, 1969, sf. 15.

¹² Atillâ Özkırımlı, Alevilik-Bektaşilik ve Edebiyatı, 1985, sf. 100.

Kul Himmet'in de aynı redifle kurulu bir şiiri vardır:

...

Dertmend olmayınca gönül hâk olmaz
Âşık olmayınca sine çâk olmaz
Kul Himmet'im eydür vücut pâk olmaz
Mürşid-i kâminden el olmayınca¹³

Pir Sultan'ın aşağıda ilk ve son dörtlükleri sunulan,

Çekilip Kırklar'a vardık
Niye geldin can dediler
Baş kesip niyaz eyledik
Geç otur meydan dediler

...

Pir Sultan'ım kanım katlim
Gönlünü gönlüme kattım
Doksan yıl da ölü yattım
Gine sağsın can dediler

(A. 37)

“Dediler” redifli şiiri de Hatayî'nin şu şiirine benzektir:

Kırklar meclisine vardım
Gel beri ey can dediler
İzzet ile selâm verdim
Gir işte meydan dediler

...

Şah Hatayî'm nedir hâlin
Hakk'a şükret kaldır elin
Gıybetten kesegör dilin
Cümlemiz yeksan dediler¹⁴

Öte yandan, Hatayî'nin bazı şiirleri de cönklerde Pir Sultan'ın-
kilerle karıştırılmıştır. Daha doğrusu, Pir Sultan'a duyulan derin
sevgi dolayısıyla ona mal edilmiştir. Sözgelimi, Hatayî'nin aşağıya
son dörtlükleri alınan şiirleri bazı kaynaklarda Pir Sultan adıyla
sunulmuştur:

13 Cahit Öztelli, Pir Sultan'ın Dostları, 1984, sf. 125.

14 Abdülbâki Gölpinarlı, Türk Tasavvuf Şiiri Antolojisi, 1972, sf. 202-203.

Pir Sultan'ım hatmeyledi kelâmı
Evvel Cebrail getirdi selâmı
Bir içim su veren mahrum kala mı
Ali ile Muhammet'in aşkına¹⁵

...

Pir Sultan bizi bu işle yetire
Mehdi gelir şevk âlemi tutara
Özünü katalar ulu katara
Şah kulundan sitem olmaz inşallah¹⁶

...

Pir Sultan mürvete kalman
Hak Muhammet Ali Sultan
Senî sevenlere kurban
Canım hey Murtaza Ali¹⁷

...

Pir Sultan'ım eydür erenler nerde
Çalışız kayasız bir sahra yerde
Kerbelâ çölünden kandilde nurda
Gel dinim imanım İmam Hüseyin¹⁸

...

Söyler Pir Sultan'ım söyler
Hakk'ın birliğini birler
Doğmuş bu âleme nurlar
Nur Muhammet Ali'nindir¹⁹

...

Himmet eyle pirim misafir gele
Yavan yaşık yiyip yüzümüz güle
Pir Sultan uğuru tut sen gel eve
Mihmanlar siz bize sefâ geldiniz²⁰

15 Cahit Öztelli, Pir Sultan Abdal, 1983, sf. 81-no. 4, sf. 214-no. 133, sf. 89-no. 11, sf. 122-no. 45, sf. 112-no. 35, sf.148-no. 70.

16, 17, 18, 19, 20 Cahit Öztelli, Pir Sultan Abdal, 1983, sf. 81-no. 4, sf. 214-no. 133, sf. 89-no. 11, sf. 122-no. 45, sf. 112-no. 35, sf.148-no. 70.

Kaygusuz Abdal ile Pir Sultan

Pir Sultan'ın sevdiği şairlerden üçüncüsü Kaygusuz Abdal'dır. Kaygusuz Abdal bir tekke şairidir. Bektaşî edebiyatının kurucularındandır. Fakat köylü Aleviliğin bir sözcüsü olan Pir Sultan üzerindeki etkisi sınırlıdır. Nitekim, iki şairin birbirini andıran şiirlerinin sayısı birkaçı geçmez.

Hatayî ve Kaygusuz Abdal da Yunus Emre'ye benzekler yazarlar. Onun gibi zaman zaman aruza başvurur, divan türlerini de denerler. Pir Sultan ise heceden ve halk şiir geleneğinden ayrılmaz. Üstelik, adı geçen şairlerden aldığı etkileri de özümleyip aşar, kendine özgü, güçlü bir biresim kurar. Bu bakımdan, onun, Alevi-Bektaşî edebiyatının "en lirik ve gerçekten de orijinal şairi" sayılması²¹ boşuna değildir.

Yunus Emre'nin,

...

Sordum sarı çiçeğe
Anan atan var mıdır
Çiçek eydür ey derviş
Bu ne aceb sorudur²²

...

dörlüğünün sunduğu şiire Pir Sultan'ın yazdığı şu benzek bunun bir örneğidir:

...

Sordum sarı çiğdeme
Anan baban var mıdır
Ne sorarsın hey derviş
Anam yer babam yağmur

...

(A. 150)

21 Abdülbâki Gölpınarlı, *Tasavvuf*, 1985, sf. 163.

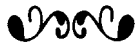
22 Bak: Cevdet Kudret, *Pir Sultan Abdal*, 1965, sf. 23.

ŞİİRLER

(Derleme)

Şiirleri Derlerken

Pir Sultan'ın şiirleri şimdiye değin Pir Sultan'ım Haydar, Abdal Pir Sultan ve Pir Sultan Abdalların şiirleriyle karıştırılmıştır. Daha doğrusu, hem adı geçen şairlerin, hem de başka bazı şairlerin ürünleri tümüyle Pir Sultan'a mal edilmiştir. Oysa bunlar, kimlikleri gibi eserleri de birbirinden ayrı şairlerdir.

Buna ilkin İbrahim Aslanoğlu değinmiş ve şiirleri gerçek şairlerine göre bölümlenmeye girişmiştir.¹

Pir Sultan'ın şiirlerini yeniden derlerken, ben de, söz konusu karışıklığı gidermeye, ayrımları belirtmeye ve yanlışları düzeltmeye çalıştım. Bunun için şöyle bir yol izledim:

— Genellikle, son dörtlüğünde 'Pir Sultan' tapşırması bulunan şiirleri seçtim. Bununla yetinmeyerek, şiirlerin içerik ve biçimlerine de baktım. Pir Sultan'ınkilere benzeyenleri ayıklamaya uğraştım. Bunu sağlamak üzere incelemelerden de yararlandım. Örneğin, Pertev Naili Boratav'ın şu saptamasını göz önünde tuttum: "Rumeli'den, Otman Baba'dan, Akyazılı'dan ve şair azizlerden bahseden şiirlerin Pir Sultan'ın olması şüphelidir".²

— Araştırma ve çözümlerim sonunda Pir Sultan'ın olduklarına inandıklarımı (a) "Pir Sultan'ın Şiirler", onun olup olmadıklarını kesinlikle belirleyemediklerimi (b) "Kuşkulu Şiirler" başlığı altında topladım. Pir Sultan'ın yaşamı ile kişiliğini aydınlatmaya yarayacağını sandıklarımı ise (c) "Pir Sultan'la ilgili Şiirleri" başlığıyla bir araya getirdim. (Bunları yazanlar Pir Sultan'ı yakından tanıdıkları anlaşılan, kendilerini onun yerine koyan, onun ağzıyla konuşan ve çoğunca Pir Sultan Abdal tapşırmasını kullanan şairlerdir.)

— Şiirleri ilk dizelerindeki birinci sözcüğün baş harflerine göre sıralayıp numaraladım. (Pir Sultan'la ilgili Şiirler'i ise şairin yaşa-

1 İbrahim Aslanoğlu, Pir Sultan Abdallar, 1984.

2 Abdülbâki Gölpınarlı-Pertev Naili Boratav, Pir Sultan Abdal, 1943, sf. 26.

mındaki olayların sürecine göre düzenledim.)

— Değişik cönkler ve dolayısıyla temel derlemeler arasındaki ayrımları kapsamak üzere –'eleştirili basım' yönteminden yararlanarak– şiirlerin çeşitlemelerini (varyantlarını) sayfa altlarında ya da sonraki sayfalarda gösterdim.

— Şiirlerde gördüğüm dizgi, aktarma, ölçü ve uyak yanlışlarını yapıyı bozmadan elden geldiğince düzelttim.

— Hangi kaynaklardan alındıklarını belirtmek amacıyla, şiirlerin altına, derleyicilerin ad ve soyadlarının baş harflerini koydum.

Kullandığım kısaltmalar şunlar:

A. B. (Ali Balım), A. B. G. (Abdülbâki Gölpınarlı), A. İ. (Ali izzet), B. A. (Besim Atalay), C. Ö. (Cahit Öztelli), C. K. (Cevdet Kudret), D. R. (Derviş Ruhullah), F. K. (Fuat Köprülü), H. Ç. (Hasibe Çatbaş), İ. A. (İbrahim Aslanoğlu), M. E. (Mehmet Eröz), M. K. (Maarif Kitabevi), M. S. K. (M. Sabri Koz), M. Ş. Ü. (M. Şakir Ülkütaşır), P. N. B. (Pertev Naili Boratav), S. E. (Sabahattin Eyuboğlu), S. N. E. (Sadettin Nüzhet Ergun), S. M. Y. (Selâmi Münir Yurdatap), V. L. S. (Vahit Lütfü Salcı), Z. G. (Ziya Gürel).

Bu derleyicilerin Pir Sultan'la ilgili yazı ve kitaplarını "Kaynakça" bölümünde belirttim.

— Anlamı kolayca çıkarılamayan eski Türkçe ve yabancı (Arapça-Farsça) sözcükler ile Aleviliğe özgü deyimleri açıklamak dileğiyle şiirlerin sonuna bir "Sözlük" bölümü ekledim.

— Ölçüyü tutturmak üzere Pir Sultan'ın bazı dizelerden çıkarıldığı sesleri (harfleri), parantez içinde, ilgili sözcüğe ekledim. Örneğin, "n'eyleyim, nic'olur, on'ki" sözcüklerini "n(e)'eyleyim, nic(e)'olur, on'(i)ki" biçiminde gösterdim. Anlaşılmayı kolaylaştırmak için sözcüklere eklediğim bu seslerin şiirin aslında bulunmadığı unutulmamalıdır.

A

Pir Sultan'ın
Şiirleri

1.

Âdemoğlu Şu dŭnyaya gelince
Yeni aĉmıŐ gŭle benzer misali
Anasından doğup kırkı ĉıkınca
KalaylanmıŐ tasa benzer misali

Mushaf alıp hocasına varınca
Destur alıp mektebinden dŭnŭnce
On yaŐından on beŐine girince
Yen(i)'aŐlama dala benzer misali¹

Yirmisinde kara sakal getirir
Otuzunda bađdaŐ kurmuş oturur
Kırk yaşında sohbetleri yetirir
Ŗnŭ bendli gŭle benzer misali*

Ellisinde kara sakal bozarır
AltmıŐında dinlenmekten haz alır
Kalbi dıkızlanır aklı azalır
İĉi ĉŭrŭk koza benzer misali*

1 Bu dizedeki “Yen(i)'aŐlama” sŭzcŭkleri Şiirin aslında “Yen'aŐlama” biĉimindedir.

* Bu dŭrtlŭkler C. Ŗ. derlemesinde Őŭyledir:

Yirmisinde kara sakal getiri
Otuzunda bađdaŐ kurmuş oturu
Kırk yaşında da sohbetler yetiri
Ŗnŭ bendli gŭle benzer misali

Ellisinde kara sakal bozarı
AltmıŐında o da Hakk'ın nazarı
Kalbi dıkızlanır aklı azalı
İĉi ĉŭrŭk koza benzer misali

Yetmişinde deve gibi mozular
Sekseninde ilik kemik sızılar
Doksanında yol göründü gaziler
Gazel olmuş güle benzer misali

Pir Sultan'ım bunu böyle buyurdu
Müminleri Hak kendisi kayırdı
Yüz yaşında talan geldi savurdu
Uçup gider kuşa benzer misali

(İ. A.)

2.

Âgâh olun hey erenler
Gelen Murtaza Ali'dir
Ahdine sâdık duranlar
Gelen Murtaza Ali'dir

Turnaya vermiş sesini
Melekler tutar yasını
Kırklar ile yer üzümü
Yiyen Murtaza Ali'dir

Toprağa vermiş yüzünü
Kan ile yumuş özünü
Hep binip devesini
Çeken Murtaza Ali'dir

Ali çeker kılıcı
Düldül çeker köçünü
Muhammet'in miracını
Gören Murtaza Ali'dir

Ali Fâtıma'nın yârı
Âşıklar çeker zârı
Yezitler Zülfikâr'ı
Çeken Murtaza Ali'dir

Cennetteki kızıl alma
Gül benzi sararıp solma
Pir Sultan'ım gafil olma
Gelen Murtaza Ali'dir

(C. Ö.)

3.

Ağlayı ağlayı durma karşımda
Dost beni gönder de var andan ağla
Kirpikleri top top etmiş kaşında
Dost bizi gönder de var andan ağla

Dostun zülüfleri bölük bölüktür
Benim ciğerciğim delik deliktir
Muhabbetin sonu tez ayrılıktır
Dost beni gönder de var andan ağla

Başına bağlamış aldır valası
Aldı beni kaşlarınının karası
Hasan ile Hüseyin'in anası
Dost beni gönder de var andan ağla

Başına bağlamış al ile sarı
Arkamızca etme âh ile zârı
Koca Pir Sultan'ın gül yüzlü yârı
Dost bizi gönder de var andan ağla

(İ. A.)

4.

Ala gözlü Şah'tan bir dolu geldi¹
Bir sen iç sevdiğim bir de bana ver
Balım Sultan Kızıl Deli'den geldi
Bir sen iç sevdiğim bir de bana ver

Payım gelir imamlar'ın payından
On ik(i)'imam nesli Ali soyundan²
Kırklar'ın içtiği üzüm suyundan
Bir sen iç sevdiğim bir de bana ver

Beline kuşanmış nurdan bir kemer
Aşkın dolusunu içenler kanar
Herkes sevdiğinden bir dolu umar³
Bir sen iç sevdiğim bir de bana ver

Pir Sultan'ım hamı hası seçerim
Ağ okurum aşk kitabın açarım
Yâr elinden ağı gelse içerim
Bir sen iç sevdiğim bir de bana ver

(C. Ö.)

Bu dizeler P. N. B.'de şöyledir:

1 Bizlere bu dolu Ali'den geldi

2 Bu dizedeki "On ik(i)" sözü şiirin aslında "On ik" biçimindedir.

3 Herkes sevdiğine bir dolu sunar.

5.

Alay alay olmuş gelen turnalar
Kanadı var kolları var turnanın¹
Silkinip uçamaz menzil görenler
Gökyüzünde yolları var turnanın

Silkinip uçar da kanadın çatar
Seçer kılavuzlar önüne katar
Hasan Hüseyin'in sema'ın tutar²
Kerbelâ'da illeri var turnanın³

Sesleri naziktir medhi okunur
Avâzı bağrımı deler dokunur
Yalabık yalabık tüyler takınır
Eğrim eğrim telleri var turnanın

Pir Sultan yardımcın Yaradan olsun
Âşık olan âşık didârın bulsun
Ârif olan anlar câhil ne bilsin
Her mânâdan dilleri var turnanın

Bu dizeler S. M. V. derlemesinde şöyledir:

1 Kanadı kolları vardır turnanın

2 Hasan Hüseyin'in senden tutar

3 Kerbelâ'da mekânı var turnanın

6.

Âlemlerin serverisin
Ah Hüseyin vah Hüseyin
Şehitlerin serdârısın
Ah Hüseyin vah Hüseyin

Hasan Hüseyin'in yârı
Muhammet'in gözü nuru
Hem Ali'nin yadigârı
Ah Hüseyin vah Hüseyin

Zuhur oldun imam Zeynel
Muhammet Bâkır'dan evvel
Didene yanayım gönül
Ah Hüseyin vah Hüseyin

İmam Cafer'dir yârımız
Musa-yı Kâzım şahımız
Budur şems ile mâhımız
Ah Hüseyin vah Hüseyin

Ali Musa ilim hüner
Muhammet Takî el sunar
Hüseyin'im deyip yanar
Ah Hüseyin vah Hüseyin

Ali Takî Hasan Asker
Muhammet Mehdî ser-defter
İmam-ı Seyyid-i ekber
Ah Hüseyin vah Hüseyin

Pir Sultan haber ver dosttan
Bülbül ötüyor kafesten
Hem gül ağlar hem gülistan
Ah Hüseyin vah Hüseyin

(C. Ö.)

7.

Allah bir Muhammet Ali'dir Ali
Gel Muhammet Ali katarına gel
İsmin bu cihanda doludur dolu
Gel Muhammet Ali katarına gel

Serseriye sır kapısı açılmaz
Mürşit olmayınca müşkül seçilmez
Kılavuzsuz yedi derya geçilmez
Gel Muhammet Ali katarına gel

Gizlidir gizliden haber alınmaz
Gönle girmeyince sırlar bilinmez
Benlik ile Hakk'a kulluk olunmaz
Gel Muhammet Ali katarına gel

Dökme bir su ile gönül alınmaz
Faraş ile süpürgesi görünmez
Kul olmayınca sultanlık bilinmez
Gel Muhammet Ali katarına gel

Pir Sultan'ım münkir yola gelir mi
Kaplumbağa uçup menzil alır mı
Hiç mürşitsiz kişi Hakk'ı bilir mi
Gel Muhammet Ali katarına gel

(İ. A.)

8.

Allah birdir Hak Muhammet Ali'dir
Anın ismi cümle âlem doludur¹
Bu yol Hak Muhammet Ali yoludur
Gel Muhammet Ali dergâhına gel

Özünü arıtıp pâk eyler isen
Umman budur bahri olup dalarsan
Hakk'ın didârını görmek dilersen
Gel Muhammet Ali dergâhına gel

Hasan'ın ismi gönlümden ayrılmaz²
Şah Hüseyin diyen diller yorulmaz
Bu yolda ölene soru sorulmaz
Gel Muhammet Ali dergâhına gel

Şah Zeynel Âbidin'in âbına³
Yezit sığmaz oldu derler kabına
Muhammet'in sancağının dibine
Gel Muhammet Ali dergâhına gel

Gel varalım imam Bâkır-Oğlu'na
Uymayalım şol Yezit'in fi'line
Gel uyalım imam Cafer yoluna
Gel Muhammet Ali dergâhına gel

Bu dizeler A. B. G.'de şöyledir:

1 Anın ismi cüml'âlemle doludur

2 Gönlümden Hasan'ın ismi ayrılmaz

3 Şah'ını Zeynel Âbidin'in âbına

İmam Musa Kâzım canlar canıdır
Ali Musa Rıza mürvet kânıdır
Yarın varacağımız Hak divanıdır⁴
Gel Muhammet Ali dergâhına gel

Takî bilin Nakî ile buluşur
Varır Hasan Askerî'ye karışır
Anlara kavuşan Hakk'a kavuşur
Gel Muhammet Ali dergâhına gel

Pir Sultan'ım eydür pervaz râhiden⁵
Fetvâ budur çıkarırsan dilinden
Eğer aman diler isen Mehdî'den
Gel Muhammet Ali dergâhına gel

(C. Ö.)

4 Varıp varacağımız Hak divanıdır

5 Pir Sultan'ım eydür pervaz râhından

9.

Amanın eyle mürüvvet
Gördüğüne tapma gönül
Yüzüne bakmayanın sen
Tozuna da bakma gönül

Bir kardaşa meyil verip
Tuz ile ekmeğin yiyip¹
Azıcık noksanın görüp
Tez başına kakma gönül

Arap ata binip coşma²
Karlı buzlu dağlar aşma
Her gördüğüne sır açma
Doluları dökme gönül

Pir Sultan'ım gündür ava
Çektiğim emekler hava
Nasihatım olsun sana
Sen hatırlar yıkma gönül

(H. Ç.)

Bu dizeler S. M. Y.'de şöyledir:

1 Tuzun ekmeğin yiyip

2 Arap ata binip eşme

10/a.

Arkası yok deme Şah'ım oğlunun
Zâhırde bâtında yüz bin er vardır
On dört mâsum ile On iki imam
Yanınca Muhammet'e Ali vardır

Önümüzce Rabb'im sözüm pişirir
Yaramaz sofuları Şah şaşırır
Dervişler arı oldu çiçek devşirir
Arının gömecinde balı vardır

Şükürdür derler dostumun düşmanı
Oddan kılıçtan keskindir gülbengi
Kırmızıdır donu hem aldır rengi
Renginde dürüm dürüm alı vardır

Şükürdür derler dostumun figanını
Kalır mı sandın erenler âhını
Horasan'da yatar derler imam Rizâ'yı
Yeşil türbe üstünde nuru vardır

Pir Sultan'ım der ki vaktin beklesin
İkrârını mümin olan haklasın
Ârif olan kalp evine saklasın
Erenlerin çok gizli yolu vardır

(C. Ö.)

10/b.

Arkası yok deme Şah'ın oğlunun
Zâhirde bâtında yüz bin eri var
On dört masum ile On iki imam
Yanlarında Muhammet'le Ali var

Rabb'im önümüzce sözün pişirir
Yaramaz sofular Şah'ı şaşırır
Dervişler arıdır çiçek devşirir
Arıların gömecinde balı var

Dostumun şükürdür asıl düşmanı
Kılıçtan keskindir oddan gülbengi
Kırmızıdır donu hem aldır rengi
İrenginde dürüm dürüm alı var

Pir Sultan'ım der ki vaktin beklesin
İkrârını mümin olan haklasın
Ârif olan kalp evine saklasın
Erenlerin gizli gizli yolu var

(İ. A)

11.

Arzuladım size geldim
Hünkâr Hacı Bektaş Veli
Eşiğine yüzüm sürdüm
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

Pir elinden dolu içtim*
Doğdum elinize düştüm
Ak cenneti gördüm geçtim
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

Güvercin donunda duran¹
Cümle eksikler bitiren²
Beş Taş'ı şahit getiren³
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

Kırk Budak'ta şem'a yanar
Dolusun içenler kanar
Âşıkların semâ döner⁴
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

Bahçende gördüm gülünü
Erenler sürsün demini
İmam Riza'nın torunu
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

Balım Sultan er köçeği**
Keser kılıncı bıçağı
Cümle erenler gerçeği⁵
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

Pir Sultan'ım gerçek veli
Erenlerden çekmem eli
On iki imam'ın yolu
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

(C. Ö.)

Bu dizeler S. N. E. ve S. E.'de şöyledir:

- 1 Güvercin donunda durur
- 2 Cümle eksikler yitirir
- 3 Beş Taş'lı şahit getirir
- 4 Abdalları semâ döner (A. B.)
- 5 Erenlerin bal çiçeği

Bu dörtlükler A. B.'de şöyledir:

- * Pir elinden dolu içtik
Cânân illerine düştük
Ak cenneti gördük coştuk

...

- ** Balım Sultan er köçeği
Keskindir kılıç bıçağı
Hünkâr Hacı Bektaş Veli

Âşık senin kıya kıya bakışın
Âşık mevâliye benzer gözlerin
Âşıkların aşk oduna yakışın
Âşık mevâliye benzer gözlerin

Bilirim sultanım sâhip-nazarsın¹
Sevdiğin âşık dilde pazarsın
Hazret(i)'Ali pirim deyü gezersin
Âşık mevâliye benzer gözlerin

Hakikat sevdası düştü serime²
Şeydallah nasibin sundu pirime³
Hiç akıllar ermez dostun sırrına⁴
Âşık mevâliye benzer gözlerin

Erenler nutkunu açıkta söyler⁵
Bahçende açılmış ol gonca güller
Sabah seherinde şakır bülbüller
Âşık mevâliye benzer gözlerin

Üstattan mı aldın sen bu kemâli
Bakışın değıyor dünyanın malı⁶
Ya imam soyusun ya nesl-i Ali
Âşık mevâliye benzer gözlerin

Derviş olan hırka giyer eğnine
Seher vaktı uğrar yolu üstüne
Kıymayın kardaşlar Allah dostuna
Âşık mevâliye benzer gözlerin

Bu dizeler S. N. E.'de şöyledir:

1 Bildim a sultanım sâhip-nazarsın

2 Erenler sevdası düştü serime

3 Şeydallah nasip eylemiş pirime

4 Hiç akıllar ermez Hakk'ın sırrına

5 Erenler nutkunu açıktan söyler

6 Bakışına değer dünyanın malı

Erenlerin yolu incedir ince⁷
Karinca çalışır hem kaderince⁸
Pir Sultan'ım Hû der dostu görünce
Âşık mevâliye benzer gözlerin

(C. Ö.)

12/b.

Âşık senin kıya kıya bakışın
Kardaş mevâliye benzer gözlerin
Âşıkların aşk oduna yakışın
Kardaş mevâliye benzer gözlerin

Bildim şâhım bildim sâhip-nazarsın
İstekli âşıkı dilde yazarsın
Ali şâhım deyü deyü gezersin
Kardaş mevâliye benzer gözlerin

Üstattan mı aldın sen bu kemâli
Bakışına değer dünyanın malı
Ya imam soyusun ya nesl-i Ali
Kardaş mevâliye benzer gözlerin

Derviş olan hırka alır destine
Seher vakti uğrar yolu üstüne
Kıymayın kardaşlar Ali dostuna
Kardaş mevâliye benzer gözlerin

Derviş oldum ben okudum heceden
Diz çöküp dersimi aldım hocadan
Ya Hâşimî ya gürûh-ı Nâcîden
Kardaş mevâliye benzer gözlerin

7 Erenlerin yolu inceden ince

8 Karinca savaşıır hem kararınca

Erenlerin yolu incedir ince
Karınca çalışır halli halince
Pir Sultan'ım gezer Hakk'ı bulunca
Kardaş mevâliye benzer gözlerin

(A. B. G.)

13.

Âşıkın başına gelmez hâl olmaz
Ulaş yetiş pirim imam Hüseyin
Sende bende deyü sual olunmaz
Ulaş yetiş pirim imam Hüseyin

Erenler basmamış yerlere yüzü
İletip çamura çiğnetme bizi
Yarın yok deminde isteriz sizi
Ulaş yetiş pirim imam Hüseyin

Âşık olan âşık dârdan ayrılmaz
Takî Nakî seven âşık yorulmaz
Tâlip bunalmazsa piri çağırılmaz¹
Ulaş yetiş pirim imam Hüseyin

Bu hâl ile biz onlara katıldık²
Kemlik ettik dışarıya atıldık³
Bir münkirin tuzağına tutulduk
Ulaş yetiş pirim imam Hüseyin

1 Tâlip bunalmayınca ere çağırılmaz (S. M. Y.)

2 Bu hâl ile biz içeriye katıldık (C. Ö./S. M. Y.)

3 Kemlik ettik biz taşraya atıldık (S. M. Y.)

Pir Sultan'ın dâim düşmektir işi⁴
Yol yol oldu akan çeşmimin yaşı
On iki imam'ın serçeşme başı
Ulaş yetiş pirim imam Hüseyin
(İ. A.)

14.

Aşk ile yürüdük sen pire geldik*
Muhammet cemâlin seyrana geldik
Muhabbet nârına yanmaya geldik
Zâtını görmeye meydana geldik

Can bülbülü neden ediyor feryat
Şah-ı velâyettir cümleye irşat
Bektaş-ı Veli'den umarız imdat
Kerbelâ aşkına imdada geldik

Mert olanlar ikrâr eder cânâna
Erenler yolunda gelir meydana
Şükür Mevlâ'ya ol sırr-ı Yezdân'a
Mansûr'un dârında erkâna geldik

On iki imam'dır ulu şahımız
Muhammet Ali'ye çıkar râhımız
On dört mâsum bizim hem-penâhımız
Hidâyet bahrinde cevlâna geldik

Pir Sultan edelim Yezit'e lânet
Mürşidin eteğin tutmuşuz elbet
Ali evlâdına okuruz rahmet
Şah'ımın cemâlin görmeğe geldik
(C. Ö.)

4 Daima düşmektir Pir Sultan işi (S. M. Y.)

* Bu dize şöyle olmalı:

Aşk ile yürüdük pir sana geldik

15.

Bağdat'ı Bağdat'ı şirin Bağdat'ı
İbtida binasının kuran kim idi
On iki imam koydu mihrap taşını
Onun duasını eden kim idi

Bağdat'ın yaylasın bile yayladı
İndi aşkın deryasını boyladı
İki Cihan Fahrı dua eyledi
Allah Allah deyip duran kim idi

Yapıcılar gelir yapı yapınağa
Yapıp yapısını tamam etmeğe
Şirin Bağdat seni seyran etmeğe
Nurdan kandil ile inen kim idi

Uçurdum kuşumu uçan kuş ilen
Gözlerim de doldu kanlı yaş ilen
Üç yüz altmış altı pir derviş ilen
Bağdat'ı Şeydullah eden kim idi

Pir Sultan'ım var mı sözün hatâsı
Öldür hırsı nefsin Hakk'a yetesi
İsmail'e inen koçun atası
Kurt donunda alıp giden kim idi

(C. Ö.)

16.

Bakmaz mısın yeryüzünde bostana
Özün türâb etmiş kendi mestane
Bunda alçak olan orda üstüne
Gel gönül yerlerden alçak olalım

Alçaklık dediğin bir iyi şeydir
Erden evliyadan kalma bir huydur
Toprağı sorarsan atası nurdur
Gel gönül yerlerden alçak olalım

Toprak iyi dedi Hak onu övdü
Erenle evliya topraktan geldi
Kulunun nasibin topraktan verdi
Gel gönül topraktan alçak olalım

Uzayan ağaçlar göğe değmedi
İblis benlik ile menzil almadı
Topraktan gayrıya nazar olmadı
Gel gönül yerlerden alçak olalım

Pir Sultan'ım topraktır nazarım
Elim(e) alıp aşk kitabın yazarım
Ne ararın dağda taşta gezerim
Gel gönül topraktan alçak olalım

(C. Ö.)

17.

Bâtın erlerinden Sultan-ı Server
Geldi dergâhımız oldu münevver
Yanında rehberi Hazret-i Kanber
Heman bir dem geşt ü güzâr göründü

Bir ulu dergâha varıp eriştim
Erenler elinden bir dolu içtim
Aklımı zay'edip hâl olup düştüm
Kuruldu bir ulu pazar göründü

Gönüller tahtının bülbülü geldi
Elinde bir dolu gül rengi geldi
Önümde bir sini dopdolu geldi
Bu hâl bize andan uçar göründü

On iki tarikin nişânı mevcut
Pir Sultan'ım anda pirim de mevcut
Gördü cümlemizi anda bir vücut
Pervaz vurup gökte uçar göründü

(C. Ö.)

18.

Be hey acayıp âdem
Öldüğünü bilemezsin
Korlar bir karanlık dama
Kapı baca bulamazsın

Yağınur yağar yeller eser
Mezarı başına yıkar
Seksen bin canavar sıkar
Hiçbirine vuramazsın

Gel bu öğüdü al benden
Yarın fırsat gider elden
Hak saklasın cehennemden
Karanlıktır çıkamazsın

Yer pamuk olur atılır
Cümle deryalar katılır
Dilin damağın tutulur
Doğru cevap veremezsin

Pir Sultan'ım der ki deli
Elden koymaz doğru yolu
Ne yanarsın dünya malı
Birin alıp gidemezsin

(İ. A.)

19.

Be yârenler be kardaşlar
Gör n(e)'yledi zaman bizi¹
Gözüm yaşını akıttı
Sel eyledi zaman bizi

Can nice ayrılır tenden
Ten nice ayrılır candan
Ayak ayak nerdübandan
İN eyledi zaman bizi

Gelin gidelim Zecril'e
Can kurban olsun asîle
Bir halden bilmez câhile
Kul eyledi zaman bizi

Kimi baydır kimi fakir
Yaradan Mevlâ'ya şükür
Ne akıl kodu ne fikir
Del(i)'eyledi zaman bizi²

Pir Sultan'ım döne döne
Dolu içtim kana kana
Şu yerde kim yana yana
Dul eyledi zaman bizi

(C. Ö.)

1, 2 Bu dizelerdeki “n(e)'yledi, Del(i)'eyledi” sözcükleri şiirin aslında “n'eyledi, Del'eyledi” biçimindedir.

20/a.

Ben dervişim dersin dava kılarınsın
Hakk'ı zikretmeye dilin var mıdır
Kendini gör elde sen ne ararsın
Hâli hâl etmeğe hâlin var mıdır

Dertli olmayanlar derde yanar mı
Sâdık derviş ikrârından döner mi
Dertsiz bülbül gül dalına konar mı
Ben bülbülüm dersin gülün var mıdır

Bir gün balık gibi ağa sararlar
Mürşitten rehberden haber sorarlar
Tütsü yakıp köşe köşe ararlar
Ben arıyım dersin balın var mıdır

Mürşit huzurunda dâra durmağa
Dâra durup Hakk'a boyun vermeğe
Muhabbetten geçip hırka giymeğe
Çar pâreden derviş şalın var mıdır

Pir Sultan'ım senin derdin deşilmez
Derdi olmayanlar derde düş olmaz
Mürşitsiz rehbersiz yollar açılmaz
Mürşit eteğinde elin var mıdır

(B. A.)

20/b.

Ben dervişim diye göğsün gerersin*
Hakk'ı zikretmeğe dilin var mıdır
Sen kendin görsene ilden n(e)'ararsın
Hâli hâl etmeğe hâlin var mıdır

Bir gün balık gibi ağa sararlar
Mürşidinden rehberinden sorarlar
Tütsü yakıp köşe köşe ararlar
Ben arıyım dersin balın var mıdır

Dertli olmayanlar derde yanar mı
Tahkik derviş ikrârından döner mi
Her bir uçan gül dalına konar mı
Ben bülbülüm dersin gülün var mıdır

Pir Sultan'ım senin derdin deşilmez
Derdi olmayanlar derde duş olmaz
Mürşitsiz rehbersiz yollar aşılmaz
Mürşit eteğinde elin var mıdır

(A. B. G.)

* Bu dörtlük C. Ö.'de şöyledir:

Ben dervişim dersin göğsün açarsın
Hâli hâl etmeğe hâlin var mıdır
Sen kendini gör elde ne ararsın
Hakk'ı zikretmeğe dilin var mıdır

21.

Ben hocamdan böyle aldım dersimi
Okur idim elif deyü be deyü¹
Kimse bilmez şu cihanın harfinden
Tâ ezelden çağırırım Hû deyü

Oğul ıssız iken üzüm çoğiken
Davut sofra iken bıçak yoğiken
İsmail'e inen kurban sağiken
Kime dedi şu lokmayı ye deyü

Kimin azarlayıp kimin kakıdır
Kimine ders verir kimin okudur
Kime dedi meydan kimin hakkıdır²
Kime dedi şu meydanı yu deyü

Fatma Ana Şah Ali'nin gelini³
Mi'rac'a inerken öptü elini
Haksızlara koklatmazdı gülünü⁴
Muhammet'in bergüzarı bu deyü⁵

Pir Sultan'ım şunda bir dolu içti
İçti o doluyu serinden geçti
Aşkın ateşine yandı tutuştu
Kemığın hâl oldu ilik su deyü

(İ. A.)

Bu dizeler C. Ö.'de şöyledir:

- 1 Okur idim elifi de be deyü
- 2 Kime dedi şu meydan kimin hakkıdır
- 3 Fatma Ana can Ali'nin gelini
- 4 Haksızlara kokturmazdı gülünü
- 5 Muhammet'in bergüzarıdır deyü

Benim aslım Horasan'dan Hoy'dandır
 Kırklar olduğun Kanber de yandadır¹
 Tanrı'nın Arslanı Ali nurdandır

Kırklar'a ser-çeşmesin pirim Ali²
 Cümlemizden ulusun Kızıl Deli

Kırklar Rum eline sökün eyledi
 Döndü geri cümle Kırklar'a söyledi³
 Bir etek kum ilen derya bağladı

Kırklar'a ser-çeşmesin pirim Ali
 Cümlemizden ulusun Kızıl Deli

Kırklar Urum'a geçti sen duydun mu⁴
 Tanrı'nın Arslanı geldi bildin mi
 Pınar yanında kendini buldun mu

Kırklar'a ser-çeşmesin pirim Ali
 Cümlemizden ulusun Kızıl Deli

Kırklar bir bir arda sökün eyledi
 Domuz kâfirlerin yolun bağladı
 Tanrı'nın Arslanı imdat eyledi

Kırklar'a ser-çeşmesin pirim Ali
 Cümlemizden ulusun Kızıl Deli

Bu dizeler İ. A.'da şöyledir:

- 1 Kırklar'ın övdüğü Kanber yandandır
- 2 Kırklar'ın serçeşmesinin pirim Ali
- 3 Döndü geri cümlesine söyledi
- 4 Kırklar Urum'a geçtiler duydun mu

Geldi Kazova'sın duman bürüdü⁵
Kara kâfirlerin yağı eridi
Allah Allah deyüp Kırklar yürüdü
Kırklar'a ser-çeşmesin pirim Ali
Cümlemizden ulusun Kızıl Deli

Kırklar Rum elinde mekân tuttular
Makamlar açtılar çırağ yaktılar
Bütün kâfirleri dine çektiler
Kırklar'a ser-çeşmesin pirim Ali
Cümlemizden ulusun Kızıl Deli

Pir Sultan'ım bu sözleri söyledi
Kâfirlerin Yezit'lerin bağladı
İlk selâmı esselâda söyledi
Kırklar'a ser-çeşmesin pirim Ali
Cümlemizden ulusun Kızıl Deli

(V. L. S.)

23.

Bir kişi Hakk'ın emrinde olmasa
Ana nesne gelmez selâmın alman
Dört kapıda bir niyazı yok ise
Haramdır lokması el sunup yemen

İkrârı imanı bir değil ise
Gediğın gözetir er değil ise
Avradı kendine yâr değil ise
Andan hayır gelmez tercüman olman

Dokunma yaylasın sahra dağ ise
Açma kapağın mübah yağ ise
Mürebbsi müsahibi yoğ ise
Ölüsü murdardır namazın kılman

Sakının rakipten nâşiden hazer
Gönül bir seyyahtır âlemi gezer
Bağbandı olmayan bahçeyi bozar
Kader bahçesine hoyratı salman

Pir Sultan'ım okuyuben yazarım
Erden ere kimiyadır nazarım
Muhammet Ali'den açtım pazarım
İrehberden kaçıp imansız olman

(İ. A.)

24/a.

Bir nefescik söyleyeyim¹
Dinlemezsen n(e)'eyleyeyim
Aşk deryasın boylayayım
Ummâna dalmağa geldim

Ben Hak'la oldum âşına
Kalmadı gönlümde nesne
Pervaneyim ateşine
Oduna yanmağa geldim

Aşk harmanında savruldu
Hem elendim hem yoğruldu
Kazana girdim kavruldu
Meydana yenmeğe geldim²

Ben Hakk'ın ednâ kuluyum
Kem damarlardan beriyim
Ayn-ı cemin bülbülüym
Meydana ötmeğe geldim

Pir Sultan'ım der gözümde³
Hiç hata yoktur sözümde⁴
Eksiklik kendi özümde⁵
Dârına durmağa geldim

(D. R.)

Bu dörtlük A. B. G. ile A. B.'de şöyledir:

1 Bir nefescik söyleyelim
Dinlemezsen n'eyleyelim
Aşk deryasın boylayalım
Ummâna dalmağa geldim

2 Meydana yetmeye geldim (C. Ö.)

3 Pir Sultan'ım yeryüzünde (A. B. G.)

4 Var mıdır noksan sözümde (A. B. G.)

5 Eksişim kendi özümde (A. B.)

24/b.

Bir nefesçik söyleyelim
Dinlemezsen n'eyleyelim
Aşk deryasının boylayalım
Ummâna dalmağa geldim

Aşk harmanında kavruldum
Hem elendim hem yoğruldum
Kazana girdim kavruldum
Meydana yenmeğe geldim

Ben Hakk'ın ednâ kuluyum
Kem damarlardan beriyim
Ayn-i cemin bülbülüym
Meydana ötmeğe geldim

Ben Hak ile oldum aşna
Kalmadı gönlümde nesne
Pervâneyim âteşine
Şem'ine yanmağa geldim

Pir Sultan'ım yeryüzünde
Var mıdır noksan sözümde
Eksiklik kendi özümde
Dârına durmağa geldim

(A. B. G.)

25.

Bir servi dalında kaldı nazarım
Cennette Tûbâ'yı görmezden evvel
Kaşların mihrabın tavaf eyledim
Kâbe-i ulyâyı görmezden evvel

Aşkî olmayanı insan sanırdım¹
Gördüğüm boncuğu mercan sanırdım²
Bu aşkı bilmezden âsân sanırdım
Başımda sevdâyı görmezden evvel

Hüdâ halkeyledi can ile teni
Ya nice beslemez gidince beni
Ta ezelden verdi kismetim Gani
Bu fâni dünyayı görmezden evvel

Cümlenin kismetin Gani vermiştir
Muhammet bir ikrâr üzre durmuştur
Bu fâni dünyada neler görmüştür
Âdem'i Havva'yı görmezden evvel

Pir Sultan'ım diler vasl-ı cânânı³
Hayaldir demişler geri kalanı⁴
İstemem cenneti hûri gılmanı
Hazret-i Mevlâ'yı görmezden evvel⁵

(S. N. E.)

C. Ö.'de bu dizeler şöyledir:

- 1 Gördüğüm âdemi âşık sanırdım
- 2 Bulduğum boncuğu mercan sanırdım
- 3 Pir Sultan'ım Hû der vasl-ı cânânı
- 4 Hebâdır demişler geri kalanı
- 5 Hazret-i Şah'ımı görmezden evvel

26.

Birlik makamında bir güzel gördüm
Leblerinin şekeri var kandi var¹
Âşıkı çok imiş aradım buldum
Nice bencileyin derdimendi var

Cemâli geliyor hayalde düşte
Canım âsümânda Kandil'de Arş'ta
Uzakta yakında yeminde pişte
Her nereye baksam Ali'in kendi var

Gâh bahçeye girer gülden görünür
Gâh mânâ söyleşir dilden görünür²
Gâh gönül evinde mihman görünür³
Âşıkına türlü türlü fendi var

Şükür olsun bu sevdaya ulaştım⁴
Muhabbet bağını gezdim dolaştım
On iki imam'ın cem'ine düştüm
Şimdi boynumuzda aşk kemendi var

Bu dizeler öbür derlemelerde şöyledir:

- 1 Leblerin sükkeri var kandi var (S. N. E./S. M. Y.)
- 2 Gâh mânâ söylenir dilden görünür (S. N. E./S. M. Y.)
Gâh mâni söyleşir dilden görünür (A. B.)
- 3 Gâh gönül evinde sultan görünür (S. N. E./S. M. Y.)
- 4 C. Ö. ve S. M. Y'de bu dörtlük şöyledir:

Şükür olsun bu sevdaya ulaştık
Muhammet Ali'nin cem'ine düştük
Muhabbet bağına girdik dolaştık
Şimdi boynumuzda aşk kemendi var

Aynı dörtlük S. N. E.'de şöyledir:

Şükür olsun bu sevdaya ulaştım
Muhabbet bağını gezdim dolaştım
Muhammet Ali'nin cem'ine düştüm
Şimdi boynumuzda aşk kemendi var

Pir Sultan'ım sever böyle dilberi⁵
Bu cümle cihanın yektâ gevheri
Kahrın lûtfun çeker isen gel beri
Sevdiğimin nerde bir menendi var⁶
(A. B. G.)

27.

Biz bunda bülbüllük eylemeyiz
Gülistan kuşuyuz güle gideriz
Bizim kıymatımız bunda bilinmez
Kıymatımız bilen ile gideriz

Ne dâvâm var benim şu eller ile
Benim dâvâm Hak ehli kullar ile
Kerbelâ'ya giden abdallar ile
İmam Hüseyin'e bile gideriz

Sır ile hakikat söylenmez oldu¹
Ulular nefesi dinlenmez oldu²
Şahinim kolumda eğlenmez oldu³
Turnası çok olan göle gideriz.

5 Pir Sultan'ım sever böyle güzeli (S. M. Y.)

6 Sevdiğimin ne misli menendi var (S. M. Y.)

Bu dizeler M. K.'da şöyledir:

1 Sırr-ı hakikati söylemez oldu

2 Öldürelim nefsi dinlemez oldu

3 Şahinim kolumda eğlemez oldu

Cennetin kokusu gelir uçmaktan
Âşıklar usanmaz yiyip içmekten
Öyle Sırat Köprüsü'nden geçmekten
Akar bozbulanık sele gideriz

Pir Sultan'ım eydür niyazım Hak'tan
Sensin cümlemizi yoktan var eden⁴
Âşıklar usanmaz bayırdan sarptan
Erenler yol kurmuş yola gideriz

(C. Ö.)

28/a.

Bizden selâm olsun sofı canlara
Vücudun şehrini yuyanlar gelsin
Yedi kat göklerin yedi kat yerin
Kudret binasını kuranlar gelsin

Sofı dedikleri bir kolay iştir
Erenler gördüğü bir engin düştür
Eti yok kanı yok bir uçar kuştur
O kuşun adını bilenler gelsin

Pirimi sorarsan Ali'dir Ali
Altında çakılmış Düldül'ün nalı
Kim sürdü kuyuda kırk arşın yolu
Bu yolun erkânın bilenler gelsin

Pir Sultan'ım eydür özüm Didâr'da
Saklayalım Hak katında nazarda
Çıkmadık can kazılmadık mezarda
O canın namazın kılanlar gelsin

(A. B. G./P. N. B.)

4 Sensin cümlemizi var eden yoktan

Bizden selâm söylen Kul Himmet kardaşa¹
Vücudun şehrinin gezsün de gelsün
Yedi kat yer ile yedi kat göğün
Onun mânâsını versün de gelsün

Benim aradığım Hazret-i Ali
Altında dökülmüş Düldül'ün nalı
Kırk arşın kuyudan kim çıkarmış yolu²
Yolun tedarikin sürsün de gelsün

Dervişlik dediğin bir kolay iştir
Ali'nin gördüğü mübarek düştür
Canı yok cismi yok bu nasıl kuştur
Bu kuşun dilinden bilsün de gelsün

Derviş dediğin arıdır özü³
Araya mı gitti garibin sözü
Demirin üstünde karınca izi
Karanlık gecede görsün de gelsün

Pir Sultan Abdal'ım özümüz darda
Seni sakınırım ağyar nazarda
Çıkmadık can kazılmadık mezarda⁴
Cenaze namazın kılsın da gelsün

(C. Ö.)

1, 2, 3, 4 Bu dizelerde ölçü bozuktur. Birinci dizedeki "Kul Himmet" adının sonradan eklendiği ve şiirin değiştirildiği anlaşılıyor.

29.*

Bizim içtiğimiz dolu
Doluların dolusudur¹
Ummanlara dalıp çıkan
Erenlerin gemisidir

Hiç ummana dalmadın mı
Dalıp gevher bulmadın mı
Tâlip yola gelmedin mi
Yine gönül dolusudur

Ulaşırklar bedestenler²
Al çiçekli gülistanlar
Ala gözlü nevrestenler³
Erenlerin korusudur⁴

Kimdir bunu böyle diyen
Erenlerden öğüt alan
Yeşil alem çekip gelen
Pirim Ali kendisidir

Pir Sultan'ım didâra bak⁵
Mansûr ipin boynuna tak
Nesimî oldu Hak'la Hak
Yüzen kendi derisidir⁶

(M. Ş. Ü./C. Ö.)

* Bu şiir, Pertev Naili Boratav-Halil Vedat Fıratlı'nın izahlı Halk Şiiri Antolojisi'nde (1949, sf. 72) Hatayî'nin diye gösterilmiş olup şu dizeleri değişiktir:

1 Erenlerin dolusudur

2 Ulu şarlar bedestanlar

3 Ala gözlü ol mestanlar

4 Pirim Ali korusudur

5 Şah Hatayî Didâr'a bak

6 Ol yüzülen derisidir

Bizlere bu dolu Ali'den geldi¹
 Bir sen iç sevdiğim bir de bana ver
 Balım Sultan Kızıl Deli'den geldi
 Bir sen iç sevdiğim bir de bana ver

Payım gelir imamlar'ın payından
 On ik(i)'imam nesli Ali soyundan
 Kırklar'ın içtiği üzüm suyundan
 Bir sen iç sevdiğim bir de bana ver

Beline kuşanmış nurdan bir kemer
 Aşkın dolusunu içenler kanar
 Herkes sevdiğinden bir dolu umar
 Bir sen iç sevdiğim bir de bana ver

Pir Sultan'ım hamı hası seçerim
 Ağ okurum aşk kitabın açarım
 Pir elinden ağı gelse içerim²
 Bir sen iç sevdiğim bir de bana ver

(P. N. B.)

* Bu dizeler C. Ö.'de şöyledir:

1 Ala gözlü Şah'tan bir dolu geldi

2 Yâr elinden ağı gelse içerim

31/a.

Bu dünyada benim gönül verdiğim¹
Birisi Muhammet birisi Ali
Adına şânına kurban olduğum
Birisi Muhammet birisi Ali

Can bülbülü ne gezersin kafeste²
Ali'nin sırrını söylen nefeste³
Dünya kurulmadan oturan postta⁴
Birisi Muhammet birisi Ali

Hızır Nebi içti âb-ı hayatı⁵
Yezit'e Zülfikâr zehirden katı⁶
Yine sizden olur er kerâmâtı⁷
Birisi Muhammet birisi Ali

Âb-ı hayat çeşmelerin açtıran
Dalga vurup deryâları coşturan
Dolu kevserleri bize içtiren
Birisi Muhammet birisi Ali

Pir Sultan'ım bu nefesi haklayan
Evliyanın gizli sırrın saklayan
Sırat Köprüsü'nün başın bekleyen
Birisi Muhammet birisi Ali

(İ. A.)

Bu dizeler C. Ö.'de şöyledir: .

1 Şu dünyada benim gönül verdiğim

2 Can bülbülü gezer ten kafesinde

3 Ali'nin sırrın söyler nefesinde

4 Dünya kurulurken oturan postta

5 Ali söyler Hızır yazar âyeti

6 Elinde Zülfikâr zehirden katı

7 Âşikâre Ali'nin keremâtı

31/b.

Şu dünyada benim gönül verdiğim
Birisi Muhammet birisi Ali
Adına şanına kurban olduğum
Birisi Muhammet birisi Ali

Ali söyler, Hızır yazar âyeti
Elinde Zülfikâr zehirden katı
Âşikâre Ali'nin kerâmâtı
Birisi Muhammet birisi Ali

Âb-ı hayat çeşmelerin açtıran
Dalga urup dalgaları coşturan
Dolu kevser ile bizi kandıran
Birisi Muhammet birisi Ali

Can bülbülü gezer ten kafesinde
Ali'nin sırrın söyler nefesinde
Dünya kurulurken oturan postta
Birisi Muhammet birisi Ali

Pir Sultan'ım bu nefesi haklayan
Evliyanın gizli sırrın saklayan
Sırat köprüsünün başın bekleyen
Birisi Muhammet birisi Ali

(C. Ö.)

Bu gece seyrimde bir eri gördüm
Muhammet Ali'ye benzer kesimi¹
Yine bâtınında bir ere sordum²
Dedi bilmez misin Ebâ Müslim'i

Yetmiş batmandan bir teber çekerdi
Yezit'in kalesin burcun yıkardı³
Bunca âlem onun havfın çekerdi
Çok şükür ki bulduk Yezit hasmını

Yetmiş üç er idik girdik bu yola
Yalbirdak kılıçlar hep aldık ele
Mevlâ'm Kuran nasip olsa bir kula⁴
Kudretten okunur onun Yâsin'i

Hey Yezit Muhammet Ali desene
Kin ile kibiri geri kosana
Ağu verdin ise imam Hasan'a
Kırarlar başında ağı tasını

Yayla senin ova senin il senin
Sefil senin gedâ senin kul senin
Muhammet Ali'ye giden yol senin
Silebilsen kalp evinin pasını⁵

Bu dizeler A. B. ile A. B. G.'de şöyledir:

1 Tavaf eyledim haslar hasını (A. B.)

2 Elinde bir teber bir eri gördüm (A. B.)

3 Vurunca Kûh u Kaf dağlar yıkardı (A. B.)

4 iman Kur'an nasip olsa bir kula (A. B./A. B. G.)

5 Pâk edip de kalp evini silsene (A. B.)

Göre idim sultanımı hanımı
Sever idim can içinde canımı⁶
Mehdi alır imamlar'ın kanını
Ko desinler n'oldu Seyyit Nesimî

Pir Sultan'ım yaraları yeniler
Şah'ın sesi kulağımda çınlar
Ali'm nara vursa dağ taş iniler
Şu gelen ses yoksa Düldül sesi mi

(P. N. B.)

32/b.*

Bu gece seyrimde bir eri gördüm
Tavaf eyledim haslar hasını
Elinde bir teber bir eri gördüm
Dedi bilmez misin Ebâ Müslüm'i

Yetmiş batmandan bir teber çekerdi
Vurunca Kûh u Kaf dağlar yıkardı
Bunca âlem onun havfın çekerdi
Çok şükür ki bulduk Yezit hasmını

Yetmiş üç er idik girdik bu yola
Yalbırdak kılıçlar hep aldık ele
İman Kur'an nasip olsa bir kula
Kudretten okunur onun Yâsin'i

Gidi Yezit Muhammet Ali desene
Kin ile kibri geri kosana
Ağu verdin ise imam Hasan'a
Kırarlar başında ağı tasını

6 Bula idim can içinde canımı (A. B.)

* Bu şiirin bir başka çeşitlemesi için bak: "Dün gece seyrimde bir er gördüm" (No: 48)

Yayla senin ova senin il senin
Sefil senin gedâ senin kul senin
Muhammet Ali'ye giden yol senin
Pâk edip de kalb evini silsene

Göre idim Sultan'ımı hânımı
Bula idim can içinde cânımı
Mehdi alır imamlar'ın kanını
Ko desinler n'oldu Seyyit Nesimî

Pir Sultan Abdal'ım der ey gaziler
Böyle yazılmıştır bize yazılar
Kerbelâ dedikçe sinem sızılar
Şu gelen ses yoksa Düldül sesi mi

(A. B.)

33.

Bu yıl bu dağların karı erimez
Eser bâd-ı sabâ yel bozuk bozuk
Türkmen kalkıp yaylasına yürümez
Yıkılmış aşiret il bozuk bozuk

Kızılırmak gibi çağladım aktım
El vurdum göğsümün bendini yıktım
Gül yüzlü cerenin bağına çıktım
Girdim bahçesine gül bozuk bozuk

Elim tutmaz güllerini dermeye
Dilim tutmaz hasta hâlin sormaya
Dört cevabın mânâsını vermeye
Sazım düzen tutmaz tel bozuk bozuk

Pir Sultan'ım yaratıldım kul deyü
Zâlim Paşa elinden mi öl deyü
Dostum beni ısmarlamış gel deyü
Gideceğim amma yol bozuk bozuk

(A. İz-P. N. B.)

34.

Bu yolun iler(i)si Hak'tır
Mürüvvet kerem erenler
Bu yoldan özge yol yoktur
Mürüvvet kerem erenler

Yolda nefis öldürmezler
Mürüt düşse kaldırmazlar
Mürvet dese düşürmezler
Mürüvvet kerem erenler

Kur'an oldu delilimiz
Sırr-ı hakikat yolumuz
İmam Cafer'dir ulumuz
Mürüvvet kerem erenler

Pir Sultan'ım hâle geldik
Hâl içinde yola geldik
Mansûr gibi dâra geldik
Mürüvvet kerem erenler

(A. B. G.)

35/a.

Bülbül olsam gül dalında şakırım
Öz bağında biten gül neme yetmez¹
Süleyman'ım kuş dilinden okurum
Bana tâlim olan dil neme yetmez

Aşk kitabın ele aldım yazarım
Daim Hakk'a doğru meylim nazarım
Neme gerek dağı taşı gezerim
Karşıda görünen yol neme yetmez

Derviş oldum pir eteğin tutarım
Hakk'a doğru çekilmiştir katarım
Baykuş gibi garip garip öterim
Issız viraneler çöl neme yetmez

Dünyanın ötesi neden malûmdur
Bu ilmin sırrına eren âlimdir²
Az yaşa çok yaşa sonu ölümdür
Bana hırka ile çul neme yetmez

Pir Sultan'ım sırrın kimseler bilmez³
Tevekkül malını erteye koymaz
Kişi kısmetinden artığın yemez⁴
Bana kısmet olan mal neme yetmez

(İ. A.)

Bu dizeler S. N. E. ile S. E.'de şöyledir:

1 Öz bağında biten gül neme yetmez (S. E.)

2 Anın da aslına eren âlimdir (S. E.)

Anın aslına eren âlimdir (S. E. N.)

3 Pir Sultan'ım sırrım kimseler bilmez (S. N. E./ S. E.)

4 Kişi kısmetinden ziyade yemez (S. N. E.)

35/b.

Bülbül olsam gülistanda şakırım
Öz bağımnda biten gül neme yetmez
Süleyman'ım kuş dilince okurum
Bana tâlim olan dil neme yetmez

Aşkın kitabını aldım yazarım
Dâim Hakk'a doğru meylim nazarım
Neme gerek dağı taşı gezerim
Şol pirin gittiği yol neme yetmez

Derviş oldum pir eteğin tutarım
Hakk'a doğru çekilmiştir katarım
Baykuş gibi garip garip öterim
Issız viranlarda çöl neme yetmez

Şu dünyanın ne olacağı malûmdur
Bu ilmin sırrına eren âlimdir
Az yaşa çok yaşa sonu ölümdür
Bana hırka ile çul neme yetmez

Pir Sultan'ım Haydar Nesimî'yiz
Tâ ezelden Şah'a kurban serimiz
On iki imam'lar dâr meydanımız
Biz şehidiz Ali'dir serdârımız

(C. Ö.)

36.

– Bülbül olsam varsam gelsem
Hakk'ın divânına dursam
Ben bir yanal alma olsam
Dalında bitsem ne dersin

– Sen bir yanal alma olsan
Dalımda bitmeye gelsen
Ben bir gümüş çövmen olsam
Çeksem indirsem ne dersin

– Sen bir gümüş çövmen olsan
Çekip indirmeye gelsen
Ben bir avuç darı olsam
Yere saçılısam ne dersin

– Sen bir avuç darı olsan
Yere saçılmaya gelsen
Ben bir güzel keklik olsam
Bir bir toplasam ne dersin

– Sen bir güzel keklik olsan
Bir bir toplamaya gelsen
Ben bir yavru şahan olsam
Kapsam kaldırısam ne dersin

– Sen bir yavru şahan olsan
Kapıp kaldırmaya gelsen
Ben bir sulu sepken olsam
Kanadın kırsam ne dersin

– Sen bir sulu sepken olsan
Kanadım kırmaya gelsen
Ben bir deli poyraz olsam
Tepsem dağıtsam ne dersin

– Sen bir deli poyraz olsan
Tepip dağıtmaya gelsen
Ben bir ulu hasta olsam
Yoluna yatsam ne dersin

– Sen bir ulu hasta olsan
Yoluma yatmaya gelsen
Ben bir Azrail olsam
Canını alsam ne dersin

– Sen bir Azrail olsan
Canımı almaya gelsen
Ben bir cennetlik kul olsam
Cennete girsem ne dersin

– Sen bir cennetlik kul olsan
Cennete girmeye gelsen
Pir Sultan üstadın bulsan
Bilece girsek ne dersin

(P. N. B./İ. A.)

37.

Çekilip Kırklar'a vardık
Niye geldin can dediler
Baş kesip niyâz eyledik
Geç otur meydan dediler

Kırklar meydanı ganîdir
Görenin kalbin eridir
Küllî şeklerden beridir
Nerelisin can dediler

Kırklar ile yedik içtik
Kaynayıp sohbette coştuk
Yetmiş yıl kürede piştik
Dahi çığsin yan dediler

Rehberine ver özünü
Erenler göre gönlünü
Müşahibin hak bileni
Edelim ihsan dediler

Pir Sultan'ım kanım katlim
Gönlünü gönlüme kattım
Doksan yıl da ölü yattım
Gine sağsın can dediler

(C. Ö.)

38.

Çektiğim cevr ü cefâyı
Çekerim senden ötürü
İkrâr iman bir olunca
Sen de çek benden ötürü

İkrâr imanı güderim
Sensiz âlemi n'iderim
İşte geldim uş giderim
Bir tatlı dilden ötürü

Severim tatlı dilleri
Koklarım gonca gülleri
Sararım ince belleri
Gittiğim yoldan ötürü

Bana ne kıyak bakarsın
Sinemi oda yakarsın
Bana ne sitem edersin
İkrârsız elden ötürü

Ferhat Şirin'ine tapar
Külüngün havaya atar
Başını altına tutar
Can verir candan ötürü

Mümin olan Hakk'a tapar
Münafıklar yoldan sapar
Arka vermiş dağı çeker
Ferhat Şirin'den ötürü

Pir Sultan'ım deme yalan
Etme imanına talan
Bu dünyada gerçek olan
Ser verir sırdan ötürü

(M. K.)

39/a.

Çevrilip çevrilip üst ü yanımda
Ötme turnam ötme gönül şen değil
Benim derdim yeter bir de sen katma
Ötme turnam ötme gönül şen değil

Bir sağlık yeğ imiş dünya malından
Nice vazgeleyim zülfü telinden
Ayrı düştüm ol şâhımın ilinden
Ötme turnam ötme gönül şen değil

Bakmaz mısın şu ırmağın cûşuna
İn havadan otur gönlüm köşküne
Seni beni yaradanın aşkına
Ötme turnam ötme gönül şen değil

Pir Sultan'ım eydür kesme amânı
Erenlere bağlamışım gümânı
Seversen Ali'yi Şah'ı imâm'ı
Ötme turnam ötme gönül şen değil

(A. B. G.)

39/b.

Çevrilip çevrilip üst ü yanımda
Ötme turnam ötme gönlüm hoş değil
Benim derdim yeter bir de sen katma
Ötme turnam ötme gönlüm hoş değil

Bir sağlık yeğ imiş dünya malından
Nice vazgeleyim zülfün telinden
Ayrı düştüm vatanından ilinden
Ötme turnam ötme gönlüm hoş değil

Bakmaz mısın akan suya coşkuna
Gökten inip otur gönlüm köşküne
Seni beni yaradanın aşkına
Ötme turnam ötme gönlüm hoş değil

Pir Sultan'ım eydür kesmem ricamı*
Bulamazsın bencileyin tamamı
Seversen Ali'yi On iki imam'ı
Ötme turnam ötme gönlüm hoş değil

(B. A.)

* Bu dörtlük C. Ö.'de şöyledir:

Pir Sultan'ım eydür kestin amânını
Bulamazsın bencileyin tamamın
Seversen Ali'yi On iki imam'ın
Ötme turnam ötme gönül hoş değil

Aynı dörtlük S. E.'de de şöyledir:

Pir Sultan'ım eydür kesme amânı
Erenlere bağlamışım gümânı
Seversen Ali'yi Şah'ı imam'ı
Ötme turnam ötme gönül hoş değil

40.

Çok dedelik gördüm sarı kürkünde
Dedelik nişanı vardır borkünde
Altın mıdır gümüş müdür terkinde
Bire dedem yağmadan mı gelirsin¹

Tarikat evinde vardır yurdunuz²
Marifetten hakikate girdiniz³
Beş düğeyi sattı yedi dördünüz⁴
Bire dedem yağmadan mı gelirsin⁵

Pir Sultan'ım bu sözüme küstünüz
Hasım ola hırka ile postunuz
Tâlipleri damızlıktan kestiniz
Bire dedem yağmadan mı gelirsin⁶

(İ. A.)

Bu dizeler C. Ö.'de şöyledir:

- 1, 5, 6 Bire dede yağmadan mı gelirsin
- 2 Tarikattenmarifete geldiniz
- 3 Hakikat emrinde vardır yurdunuz
- 4 Beş düğeyi de kasılıp yediniz

41.

Çok şükür olsun Hüdâ'nın demine¹
Hacı Bektaş Veli Sultan Balım var
Mehdî evsafı eyledim temine
Hacı Bektaş Veli Sultan Balım var

Hasan Efendi postunda oturur
Rum'un abdalları hizmet yetirir
Zemheri'de deste gülü getirir
Hacı Bektaş Veli Sultan Balım var

Bir güneş doğdu dünyanın yüzüne
Âşıkların nûr göründü gözüne
Cümle canlar niyaz etti özüne
Hacı Bektaş Veli Sultan Balım var

Hoca Ahmet Yesevî anın piridir
Velâyet dağları taşları yürütür²
Hazret-i Hakk'ın bu gizli sırrıdır
Hacı Bektaş Veli Sultan Balım var

Pir Sultan'ım biat ettik ol erden
Muhabbet kokusu geliyor serden
Katarından ayırma Şah-ı Merdan
Hacı Bektaş Veli Sultan Balım var

(S. M. Y.)

Bu dizeler C. Ö. ve İ. A.'da şöyledir:

1 Çok şükür olsun Hüdâ demine (C. Ö.)

Çok şükürler olsun Hüdâ demine (İ. A.)

2 Velâyet dağlarla taşları yürütür (İ. A.)

42.

Dağdan kütür kütür hezen indirir
İndirir de ateşlere yandırır
Her evin devliğin öküz döndürür
İreçberler hoşça görün öküzü*

Öküzün damını alçacık yapın
Yaş koman altına kuruluk sepin
Koşumdan koşuma gözlerin öpün
İreçberler hoşça görün öküzü*

Pir Sultan'ım der ki kaynar coşunca
Tekne hamur kalmaz ekmek pişince
Âdem At(a)'öküzün çifte koşunca
İreçberler hoşça görün öküzü*

(P. N. B.)

* Bu dize A. B. G.'de şöyledir:

İreçberler hoşça tutun öküzü

43.

Deli gönül inil inil inleme¹
Kadir Mevlâ'm hasretime sal beni
Viranlıkta görsen baykuş sanırsın
Bir hü mâ kuşuyum sen de bil beni

Ulu bezirgânım kumaş satarım
Gökyüzünde uçan kuşu tutarım
Yetmiş iki dilden bilir öterim²
Anın için fark edemez el beni³

Akpınar'ın bozbulanık seliyim⁴
Ol sebepten aklım yoktur deliyim
Naci derler dört güruhun biriyim
Ararsan Hak divanında bul beni

Gider idim ben de kendi işime
Aşkın doluları yağdı başıma
Ağu kattı benim tatlı aşıma⁵
Ummânlara garkeyledi sel beni

Pir Sultan'ım ırak yoldan gelirsin
Gevherim kıymetin nasıl bulursun
Eksikliğim çoktur sen de bilirsin
Eksiklikle kabul eyle gel beni

(İ A.)

Bu dizeler A. B. G. ile S. N. E. derlemelerinde şöyledir:

- 1 Deli gönül inim inim inleme (A. B. G.)
- 2 Eksikliğim çoktur ben de bilirim (S. N. E.)
- 3 Eksikliğim kabul eyle gel beni (S. N. E.)
- 4 Başpınar'ın bozbulanık seliyim (S. N. E.)
- 5 Ağ u kattı imam Hasan aşıma (S. N. E.)

44/a.

Derdim çoktur kangısına yanayım
Yine tazelendi yürek yarası
Ben bu derde kande çare bulayım¹
Meğer Şah elinden ola çâresi

Türlü donlar giyer gülden naziktir
Bülbüle cevretme güle yazıktır²
Çok hasretlik çektim bağrım eziktir
Güle güle gelir canlar pâresi

Gel benim uzun boylu serv çınarım³
Yüreğime bir od düştü yanarım
Kiblem sensin yönüm sana dönerim⁴
Mıhrabımdır iki kaşın arası

Didâr ile muhabbete doyulmaz
Muhabbetten kaçan âşık sayılmaz⁵
Yezit üflemele çırağlar sönmez⁶
Tutuşunca yanar aşkın çırası

Pir Sultan Abdal yüksek uçarsın
Selâmsız sabahsız gelir geçersin
Âşık muhabbetten niçin kaçarsın⁷
Böyle midir yolumuzun töresi

(C. Ö.)

Bu dizeler S. N. E.'de şöyledir:

1 Ben bu dertten kande derman bulayım

2 Bülbül cevreyleme güle yazıktır

3 Benim uzun boylu serv-i refâtârım

4 Kiblem sensin yüzüm sana dönerim

5 Muhabbetten kaçan insan sayılmaz

6 Münkirler bin kere püf dese sönmez

7 Aşk u muhabbetten niçin kaçarsın

44/b.

Derdim çoktur hangisine yanayım
Yine tazelendi yürek yarası
Ben bu derde kimden derman umayım
Meğer Şah elinden ola çâresi

Türlü libas giymiş gülden naziktir
Bülbül cevreyleme güle yazıktır
Çok hasretlik çektim bağrım eziktir
Güle güle gelir canlar pâresi

Benim uzun boylu servi çınarım
Yüreğime bir od düştü yanarım
Kiblem sensin yüzüm sana dönerim
Mihrabımdır iki kaşım arası

Güzel ile muhabbete doyulmaz
Muhabbetten kaçan insan sayılmaz
Münkir üflemele çırağ söyünmez
Tutuşunca yanar aşkın çırası

Pir Sultan'ım katı yüksek uçarsın
Selâmsız sabahsız gelir geçersin
Dilber muhabbetten niçin kaçarsın
Böyle midir ilinizin töresi

(D. R.)

45.

Derdimi yandığım kınamayasın
Âşık maşûkunu del(i)'eyler imiş*
Bir kömür gözlünün ateşi közü
Yakar bendelerin kül eyler imiş

Gelin bakın ateşime közüme
Kim dayanır bu zâlimin sözüne
Gül yüzlü yâr bassa geçse yüzüme
Basar bendelerin yol eyler imiş

Hûblar göçü uğradı da yol etti
Kim ne bilir elif kaddim dal etti
Aktı çeşmim yaşı çaylar sel etti
Çevirir önünü göl eyler imiş¹

Su değilim akam akam durulam
Acep binem aşk atına yorulam
Yusuf gibi Zelha'sına sarılam²
Satar kend(i)'özünü kul eyler imiş

Pir Sultan'ım yâra kullar olurum
El katmazsam ben bu dertten ölürüm
Çektiğim çileyi senden bilirim
Âşika n(e)'ederse Al(i)'eyler imiş*

(A. B. G.)

Bu dizeler P. N. B. ile İ. A.'da şöyledir:

1 Çevirir önüne göl eyler imiş

2 Yusuf gibi Zelha'sına sarılanı

* Bu dizelerin aslı şöyledir:

Âşık ma'sûkunu del'eyler imiş

Âşika n'ederse Al'eyler imiş

Derildi ayn-ı cem kuruldu erkân
 Erenler oturmuş postu postuna
 Niyaz edip Hakk'a açıldı meydan
 Meydancılar çırağ aldı destine

Baş eğdiler erenlerin yoluna
 Hû dediler ehlullah erkânına
 Çağırdılar Tanrı'nın Arslan'ına
 Kevser getirdiler meydan üstüne

Erenlerin gazileri geldiler
 Kabul edip cur'asından aldılar
 İçip âb-ı Kevser sermest oldular
 Mâil oldum gözlerinin mestine

Zikrettiler erenlerin nefesin
 Cûş ettiler tâliplerin hepisin
 Sildiler cümle gönüllerin pasın
 Özlerin teslim ettiler dostuna

Pir Sultan'ım bahçesini zeyneder
 Üstat nazarında erkânın güder
 Kırklar semâ ile hak yola gider
 Üçler Yediler geldiler erkân üstüne

(C. Ö.)

47.

Dinleyin âşıklar benim sözümü
Felek yaktı kül eyledi özümü
Elimden aldırđım körpe kuzumu
Her gün kıyamet oğlum diye diye
Bir gün kıyamet oğlum diye diye

Felek bana şöyle bir oyun saldı
Dudu dilli kuzucağımı aldı
N(e)'eyleyim kardaşlar elim boş kaldı
Her gün kıyamet oğlum diye diye
Bir gün kıyamet oğlum diye diye

Yakarım yakarım ateşim tütmez
Seslerim seslerim bülbülüm ötmey
Oğlumun hayali karşımdan gitmez
Her gün kıyamet oğlum diye diye
Bir gün kıyamet oğlum diye diye

Pir Sultan'ım dünya fânidir fâni
İnsana verdiler emanet canı
Dünyadan ahrete uludur yolu
Bundan gayrı yol yoktur dönesin geri
Her gün kıyamet oğlum diye diye
Bir gün kıyamet oğlum diye diye

(C. Ö.)

Dün gece seyrimde ben bir er gördüm
 Muhammet Ali'ye benzer kesimi
 Yine bâtınında bir ere sordum
 Dedi bilir misin Ebâ Müslîm'i

Yetmiş bin batmandan teber çekerdi
 Yezit'in kalesin burcun yıkardı
 Gördüğün yerleri oda yakardı
 Çok şükür anlar da buldu hasmını

Yetmiş kişi idik geldik bu yola
 Yalın kılıncı alınacak ele
 Mevlâ'm iman nasip etse bir kula
 Kudretten okunur anın Yâsin'i

Hey Yezit Muhammet Ali desene
 Gönüldeki kibri kini kosana
 Ağu verdin ise imam Hasan'a
 Başında kırarlar ağü tasını

Görebilsem sultanımı hânımı
 Sever idim can içinde canımı
 Mehdî alır imamlar'ın kanını
 Kanlar içinde Seyyit Nesimî

Bahçe sizin bağlar sizin nar sizin
 Alma sizin turunç sizin gül sizin
 Öksüz sizin didâr sizin kul sizin
 Silebilsen kalp evinin pasını

Pir Sultan'ın yaraları sızılar
 Şah'ın sesi kulağında çınılar
 Ali'nin nâra vursa dağ taş iniler
 Kışne Düldül dinleyeyim sesini

(C. Ö.)

* Bu şiirin bir çeşitlemesi için bak: "Bu gece seyrimde bir eri gördüm" (No. 32)

Dünyadan el çek ey divâne gönlüm
 Ulaş bir üstada er ile görüş
 Mürşidin nazarından yâd edersen
 İkilikten geçip bir ile görüş

Mürşide yüzünü sürmek dilersen
 Emrine zâtına ermek dilersen
 Hakk'ın cemâlini görmek dilersen
 Nur ile nur olup sır ile görüş

Sen nefsini öldür olagör yeksan
 Erler meydanında olagör kurban
 Yedi iklim dört köşede lâmekân
 Erenlerin sırrı nur ile görüş

Âşık-ı sâdıklar ölegelmiştir
 Ağlayanlar bir gün gülegelmiştir
 El ele el Hakk'a yola gelmiştir
 Tanı kendi özün pir ile görüş

Pir Sultan'ım kemter kuldur Şah'ına
 Hünkâr Hacı Bektaş nazargâhına
 Deli gönül hâk ol düş dergâhına
 Er olayım dersen er ile görüş

(C. Ö.)

50.

Eğer gözlü isen dizil katara
Bu yol gözlünüdür körün değildir
Âşık mısın ne ararsın bu bağda¹
Bu gül bülbülüdür hârın değildir

Benim mürşidimin gönlü ganidir²
Mürşidin didârı Hak didâridir
Girebilir isen gönül evidir
Giremezsin senin yerin değildir

Kapıya varmadan dibe geçilmez
Mürşit olmayınca müşkül seçilmez
Çarşıya varmadan dükkân açılmaz
Bedesten ararsan şarın değildir

İkilik tutanın hem yüzü kara
Cihanda kendine bir mürşit ara
Eğer âşık isen gel gir katara
Âşık değil isen yerin değildir

Bak şu erenlerden gelen doluya³
Çaylak kâr eylemez şahin avına⁴
Pir Sultan'ım çağırısın pirine⁵
Gelip yetişmezse pirin değildir

(H. Ç.)

Öbür derlemelerde bu dizeler şöyledir:

1 Ne yitirdin ne ararsın burada (C. Ö.)

2 Benim mürşidim gönlü ganidir (C. Ö.)

3 Bak şu erenlere durmuş divana (A. B.)

4 Şahin avlanmamış çaylak avına (A. B.)

5 Pir Sultan'ım Hu de yalvar pirine (A. B.)

51.

Eksiğim aldım da meydana geldim
Ben günahkâr kulum erenler mürvet
Kabihatim andan cürmümü bildim
Ben günahkâr kulum erenler mürvet

Erenler yerdeki yüze basmazlar
Can olanlara derinden küsmezler
Bir suç ile bir kardaştan geçmezler
Ben günahkâr kulum erenler mürvet

Erenler bağlı kapılar açarlar
Müşkülü de müşkülünden seçerler
Kan edenin günahından geçerler
Ben günahkâr kulum erenler mürvet

Ey erenler benim yüzüm yeredir
Yüzüm yerde ise özüm dârdadır
İkrâr nerde ise imân ordadır
Ben günahkâr kulum erenler mürvet

Pir Sultan'ım şerbet içmiş ayılmaz
Ezelden yazılan yazı bozulmaz
Aman Rabb'im diyenlere kıyılmaz
Ben günahkâr kulum erenler mürvet

(M. K.)

Eksiğim aldım da meydana geldim
 Aman mürvet günahkârım erenler
 Kabahatim andan cürmümü bildim
 Aman mürvet günahkârım erenler

Şeriat taşından bir taş kaldırdım
 Mârifet ehlinin gülün soldurdum
 Ne yaman kanlıyım nefis öldürdüm
 Aman mürvet günahkârım erenler

Altıncımız yer altında türedi
 Yedincimiz yer yüzünü bürüdü
 Bize de Hû demek Ali'den kaldı¹
 Aman mürvet günahkârım erenler

Yoldan çıktım ise yola getirin
 Kırılmış dalların şunda bitirin²
 Pişirip kotarıp bezme getirin
 Aman mürvet günahkârım erenler

Pir Sultan'ım eydür sözün hatasın
 Kadir Mevlâ'm bilir bunun ötesin
 Var bir amel kazan Hakk'a yetesin
 Aman mürvet günahkârım erenler

(S. N. E.)

Bu sözler C. Ö. ile S. M. Y.'de şöyledir:

1 Bizde Hû demek Ali'den kaldı

2 Kırılmış dallarım şunda bitirin

Eksikliğim aldım dergâha geldim
 Bin kanım var bin mürüvvet erenler
 Arardım atamı özümde buldum
 Bin kanım var bin mürüvvet erenler

Erenler bağlı kapıyı açarlar
 Müşkölünü müşkülünden seçerler
 Kan edenin günahından geçerler
 Bin kanım var bin mürüvvet erenler

Hey erenler benim yüzüm yerededir
 Yüzüm yerde ise özüm dârdadır
 İkrâr nerde ise imân ordadır
 Bin kanım var bin mürüvvet erenler

Beşincide yer ile gök dolmuştur
 Altıncıda vakıt tamam olmuştur
 Muhammet Ali'den kerem kalmıştır¹
 Bin kanım var bin mürüvvet erenler

Ak gül Muhammet'in alın terinden²
 Kerem Muhammet'ten mürvet Ali'den
 Pir Sultan'ım böyle aldık uludan
 Bin kanım var bin mürüvvet erenler

(C. Ö.)

1 Kerem Muhammet Ali'den kalmıştır (S. M. Y.)

2 Ak gül Muhammet'in alını terinden (S. M. Y.)

54/a.

Elif'tir doksan bin kelâmın başı
Var Hakk'a şükreyle be'yi n(e)'eylersin¹
Arıtırsan kalbin evini arıt
Yüzünü yumaya suyu n(e)'eylersin²

Yalan söyleyip de geçme sıraya
Evliya nefesin verme araya
Var bir amel kazan Hakk'a yaraya
Hakk'a yaramayan huyu n(e)'eylersin³

Şeytan benlik ile yolundan azdı
Âşık ma'sûkunu aradı gezdi
İki Cihan Fahri bir engür ezdi
Fakr ile fahı olmaz bayı n(e)'eylersin⁴

Varın görün irakipler kandedir*
Hak ehli kardaşlar yolda demdedir
Bilim ayn-el-yakîn Ali cemededir
Cemiyet olmayan köyü n(e)'eylersin⁵

Piri Sultan'ım okuyuben yazarım
Türap oldum ayaklarda tozarım
Yâr elinden içtim sermest gezerim
Erden içilmeyen meyi n(e)'eylersin⁶

(D. R./İ. A.)

1, 2, 3, 4, 5, 6 Bu dizelerdeki "n(e)'eylersin" sözcüğü şiirin aslında "n'eylersin" biçimindedir.

* Bu dördlük A. B.'de şöyledir:

Sordular kim Bağdat şehri kandedir
Bildiler kim lâl ü gevher andadır
Gördüler kim Hakk-el, yakın cemededir
Hakikî olmayan köyü n'eylersin

54/b.

Elif'tir doksan bin âlemin başı
Var Hakk'a şükreyle be'yi neylersin
Vücudun şehrini arıtmayınca
Yüzünü yumaya suyu n(e)'eylersin

Vücudun şehrini verme haraba¹
Hatır yıkıp göç eyleme saraya²
Var bir amel kazan Hakk'a yaraya
Hakk'a yaramayan huyu n(e)'eylersin

Şeytan benlik edip dergâhtan azdı³
Âşık ma'sûkunu aradı gezdi⁴
İki Cihan Fahrı bir engür ezdi⁵
Fakrı fahrı olmayan meyi n(e)'eylersin⁶

Sordular kim Bağdat şehiri kanda
Lâl ü güher olan yârim de anda
İlm-el yakîn ayn-el yakîn ceminde
Cemiyet olmayan köyü n(e)'eylersin

Pir Sultan'ım eydür okur yazarım
Türap olup ayaklardan tozarım
Ezelden içmişim sermest gezerim
Pirden içilmeyen doluyu n(e)'eylersin

(C. Ö.)

Bu dizeler A. B.'de şöyledir:

1 Vücudun şehrini verme gayrıya

2 Hatır yıkıp göç eyleme sayrıya

3 iblis benlik ile dergâhtan ırdı

4 Âşık olan ma'sûkunu aradı

5 iki cihan fahrı bir engür verdi

6 Fakr ile fahr olmaz şeyi n'eylersin

Eliftir doksan bir kelâmın başı
 Var Hakk'a şükreyle be'yi n'eylersin
 Vücudun şehrinin arıtmayınca
 Yüzünü yumağa suyu n'eylersin

Vücudun şehrinin verme gayrıya
 Hatır yıkıp göç eyleme gayrıya
 Var bir amel kazan Hakk'a yarıya
 Hakk'a yaramayan huyu n'eylersin

İblis benlik ile dergâhtan ırdı
 Âşık olan ma'sûkunu aradı
 İki cihan fahrı bir engûr verdi
 Fakr ile fahr olmaz şeyi n'eylersin

Sordular kim Bağdat şehri kandadır
 Bildiler kim la'leü gevher andadır
 Gördüler kim Hakk el-yakin cemedir
 Hakiki olmayan köyü n'eylersin

Pir Sultan'ım okuyuban yazarım
 Türap oldum ayaklarda tozarım
 Yâr elinden içtim sermest gezerim
 Yârdan içilmeyen meyi n'eylersin

(A. B.)

55.

Emanet âlemde âdem bir güldür
Geldi dost kokusu ol güle düştü
Âdem'e âşıklar belî dediler¹
Feryat ile figan bülbüle düştü

İblis anlamadı Âdem'de sırrı
Açıldı vechinde Hakk'ın menşûru
Geldi zuhur etti Muhammet nûru
Yayıldı âleme gulgule düştü

Hak deyip âlemden tutmuşuz eli
Sıtk ile ederiz Âdem'e belî
Pirimizdir bizim Muhammet Ali²
El ele el Hakk'a silsile düştü

Azrail eder mi Âdem'e ikrâr
Secde et diye Hak emretti tekrar
Boyun eğmez gider Âdem'e her bâr
Kendini bilenler bu yola düştü

Pir Sultan'ım iblis kendini gördü
Hak lânet eyledi dergâhtan sürdü
Âdem aslı yüzün toprağa sürdü
Allemel'esmâ'sı her dile düştü

(S. N. E.)

Bu dizeler C. Ö.'de şöyledir:

1 Adem'e âşıklar cümle beli der

2 Pirimiz bizim Muhammet Ali

56.

Emek çektim bir ev yaptım erenler
Yine bu güzele bildiremedim
Bahar geldi çiçek bitti ot bitti¹
Toprak güldü taşı güldüremedim

Önüne irehber almış kadıyı²
Gelir kitabın okuyu okuyu
Bürhan ile buldum yetmiş ikiyi
İkisin bir kaba sığdıramadım

Yüreğimde belli belli yaralar
Şeytan kalbin almış gözün köreler
Hakk'a niyaz eylemeye âr eyler
Eğilip bir secde kıldıramadım

Hû demine bir ikrârı güdenin
Tu yüzüne ikrârından dönenin
Pir Sultan'ım münâfığın nâdânın
Gönül aynasını sildiremedim

(A. İz./P. N. B.)

Bu dizeler A. B. ile S. M. Y.'de şöyledir:

1 Bahar geldi çiçek bitti o bitti

2 Önüne rehber almıştır kadıyı

Enelhak dedik de çekildik dâra
Edep erkân bize doğru yol oldu
Geldi zebaniler sual sormağa¹
Yardımcımız Şah-ı Merdan Al(i)'oldu²

Kıldan köprü kurmuş gel de geç deyü³
Pirim bana dolu verdi iç deyü⁴
Arkamdaki bir el vurdu uç deyü⁵
Yurdumun üstünde tozlu yol oldu

Bir kapı açıldı içeri girdim
Hak mizan terazi ben anda gördüm⁶
Bir ayak üstüne bir saat durdum⁷
Eridi iliğim kemik hall'oldu⁸

Bu dizeler öbür derlemelerde şöyledir:

- 1 Sorgucular geldi sual almaya (A. B.)
- 2 Yardımcımız da Merdan Ali oldu (C. Ö.)
- 3 Kıldan ince köprü kurmuş bize geç deyü (C. Ö.)
Kıldan ince köprü kuruldu ki geç deyi (A. B.)
- 4 Pirimden bir dolu geldi iç deyü (C. Ö.)
Pirimden bir bâde geldi iç deyi (A. B.)
- 5 Arkamdan bir elin urdu uç deyü (C. Ö.)
Dalımdan ittiler beni uç deyi (A. B.)
- 6 Mizan terazisin ben orda gördüm (A. B.)
- 7 Hak dizar üstüne bir saat durdum (C. Ö.)
Bir ayak üzere bir saat durdum (A. B.)
- 8 iliksizdi kemiklerim halloldu (A. B.)

Dâra durdu meleklerin hepsi⁹
Ana secde kıldı mümin tapusu¹⁰
Karşımda açıldı cennet kapısı
Hakk'ın emri ile bize gel oldu¹¹

Pir Sultan'ım eydür şahların şahı¹²
Yüzüne nur doğmuş Ali'nin mâhı¹³
Ben pirimi gördüm dönmem bir dahi¹⁴
Durağımız âb-ı Kevser göl oldu¹⁵

(A. İz./P. N. B.)

57/b.

Enelhak dedik de çekildik dâra
Âdap erkân bize doğru yol oldu
Geldi zebâniler sual sormağa
Yardımcımız da Merdan Ali oldu

Kıldan köprü kurmuş bize geç deyü
Pirimden bir dolu geldi iç deyü
Arkandan bir elin urdu uç deyü
Yurdumun üstüne tozlu yol oldu

9 Dâra durmuş meleklerin hepsi (C. Ö.)

Cemd(e) oturur meleklerin hepsi (A. B.)

10 Hakk'a secde eder kulların hepsi (C. Ö.)

11 Ol ahret evinden bize gel oldu (A. B.)

12 Pir Sultan Abdal'ım göreyim şahı (A. B.)

13 Alnında balkıyor âlemler mâhı (A. B.)

14 Ben Şah'ı görmüşem dönmezem dahi (A. B.)

15 Elinden içtiğim bâde dol(u) oldu (A. B.)

Bir kapı açıldı içeri girdim
Hak dîzar kurmuşlar ben anda gördüm
Bir ayak üstüne bin saat durdum
Eridi iliğim kemik halloldu

Dâra durmuş meleklerin hepsi
Hakk'a secde eder kulların hepsi
Karşımdan açıldı cennet kapısı
Hakk'ın emri ile bize gel oldu

Pir Sultan'ım eydür, şahların şahı
Yüzüne nur doğmuş Ali'nin mâhı
Ben pirimi gördüm dönmem bir dahi
Durağımız âb-ı Kevser göl oldu
(C. Ö.)

58.

Erenlere eş olayım
Bu yola yoldaş olayım*
İçeyim sarhoş olayım
Aymak elinden gelir mi

Alna yazılmış yazıyı
Besili körpe kuzuyu
Hakk'ın yazdığı yazıyı
Bozmak elinden gelir mi

Dere tepe dümdüz olur
Gece geçip gündüz olur
Gökte kaç bin yıldız olur
Saymak elinden gelir mi

Pir Sultan'ım der Hatâyî
Dilimiz söyler hatâyî
Pişmedik çiğ yumurtayı
Soymak elinden gelir mi
(C. Ö.)

* Bu göze kaş olayım (S. M. Y)

Erenlerin erkânına yoluna
 Tâ ezelden âşık oldum erenler
 Can u gönülden soruştum dolaştım¹
 Şükür mürşidimi buldum erenler²

Can ile gönülden gezdim aradım
 Didâr ile muhabbettir muradım³
 Kestim kurbanımı gördüm didârım⁴
 Mürüvvet kapına geldim erenler⁵

Vermişim canımı korkmam ölümden⁶
 Zâhit bilmez gerçeklerin yolundan⁷
 Yezit oğlu Yezitlerin elinden
 Çok demdir didârdan kaldım erenler⁸

Sen Hakk'ı yabanda arama sakın
 Kalbini pâk eyle Hak sana yakın
 Âdeme hor bakma gözünü sakın
 Cümlesin âdemde buldum erenler

Pir Sultan'ım arzedeyim hâlimi
 Sarfedeyim elimdeki malımı
 Şükür gördüm erkânını yolunu
 Ya bugün ya yarın öldüm erenler⁹

(C. Ö.)

Bu dizeler S. N. E.'de şöyledir:

- 1 Can ile gönülden durdum düşündüm
- 2 Bugün mürşidimi buldum erenler
- 3 Geçmişim serimden korkmam ölümden
- 4 Didâr ile muhabbettir talebim
- 5 Bugün yarın diye öldüm erenler
- 6 Geçmişim serimden korkmam ölümden
- 7 Münkir bilmez evliyanın sırrından
- 8 Çok zaman didârdan kaldım erenler
- 9 Mürüvvet kapına geldim erenler

59/b.

Evliyanın erkânına yoluna
Tâ ezelden mecbur idim erenler
Ermişim Kırklar'ın menziline
Bugün mürşidimi buldum erenler

Tâ ezelden düştüm aradım
Nazarına ermek idi muradım
Dizâr ile muhabbettir talebim
Bugün yarın diye öldüm erenler

Dolumuzu içeliden ezelden
Münkir ne bilir evliya sırrından
Yezit olan bilmez benim canımdan
Çok dizârdan demde kaldım erenler

Irak bilme Hakk'ı kendinden sakın
Kalbini pâk eyle Hak sana yakın
İnsanı hor görme hem mucizâtın
Cümlesin insanda buldum erenler

Pir Sultan'ım arzu eder abdalını
Dost yoluna harceyledi varını
Yüzüm üstüne sürünü sürünü
Kabul edin işte geldim erenler

(C. Ö./S. M. Y.)

60.

Erenlerin gülü canların canı
Ben seni defter-i Rahman'a yazdım
Hoş safa geldiniz Şah'ın mihmanı
Ben seni defter-i Rahman'a yazdım

Mihmandan Ali'nin kokusu gelir
Mihman gelse gönül şadıman olur
Küçük büyük cümle kadrini bilir
Ben seni defter-i Rahman'a yazdım

Mihmanı sevmezin yanına varma*
Hasta dahi olsa hatırın sorma
Muhabbete gelse bile oturma
Ben seni defter-i Rahman'a yazdım

Erenler mihmana olayım kurban
Mihmanı görünce olurum handan
Pir Sultan'ım hoş tut daima mihman
Ben seni defter-i Rahman'a yazdım
(C. Ö.)

61.

Erlər himmet eylen niyaz eyleyim
Zâkir oldum zikrederim Ali'yi
Fürkan'ın okurum medhin eylerim
Zâkir oldum zikrederim Ali'yi

Vardım gördüm ötesi yok fâniyi
Can arzular kerem ıssı Veli'yi
Düldül'ü Kanber'i Fatma Ana'yı
Zâkir oldum zikrederim Ali'yeli'yi
Düldül'ü Kanber'i Fatma Ana'yı
Zâkir oldum zikrederim Ali'yi

* Bu dize İ. A.'da şöyledir:

Mihmanı sevmezsen yanına varma

Medet senden iki Cihan Serveri
Şefaât umarım her dem yalvarı
Hasan Hüseyin'in bunca yarları
Zâkir oldum zikrederim Ali'yi

İmam Zeynel yardım eyle fakirim
Şefaât umarım her dem Bakır'ım
İmam Cafer kitabını okurum
Zâkir oldum zikrederim Ali'yi

Kâzım Musa Rıza ol benim derdim
Ali-el Rıza'dır dilimde virdim
Takî Nakî Asker gerçeğe vardım
Zâkir oldum zikrederim Ali'yi

Yolundan azmışlar imana gelin
Gelin bu mekândan bir haber alın
Mehdî alçaktadır birlikte kalın
Zâkir oldum zikrederim Ali'yi

Yezit'lere lânet edin gaziler
Zira can iverken ceset sızılar
Pir Sultan'ım Şah Meyit'i arzular
Zâkir oldum zikrederim Ali'yi

(İ. A.)

62.

Evvel bu dergâhtan kısmet
Alır da var almaz da var
Tarikate kadem basıp
Gelir de var gelmez de var

Bazını almış destine
Hizmet ederdi dostuna
Ahd ile ikrâr üstüne
Durur da var durmaz da var

Olayım der isen Hızır
İrfan defterine yazıl
Hak her yerde hazır nâzır
Görür de var görmez de var

İçin bizim dolumuzdan
Çıkman sakın yolumuzdan
Pir Sultan'ım hâlimizden
Bilir de var bilmez de var

(C. Ö.)

63.

Evvel baştan bu dünyaya
Tanrı'nın Arslanı geldi
Yüz döndürmez yüz bin erden
Kuşağına dolu geldi

Ali'dir gaziler başı
Hızır Nebî'dir yoldaşı
Ali manendi bir kişi
Sultan Seyyit Veli geldi

Yusuf'u kuyuy(a)'attılar
Hem aldılar hem sattılar
Kurtlara bühtân ettiler
Mısır'ın sultanı geldi

Halil Kâbe'yi yapınca
İslâm dinine tapınca
Gökten Muhammet kopunca
Nûr âleme dolu geldi

Aşk elinden oldum hasta
Var derdine derman iste
Dahi küçücek neveste
İsmail kurbanı geldi

Pir Sultan'ım nesne bilmez
Âb-ı hayat içip ölmez
Kâfir Müslümanı yenmez
Ezelden basılı geldi

(M. K.)

Evvel ikrâr verip belî diyenler
İkrârı üstünde kaim dursunlar

.....
.....

Akıl başta olur gerçek er ise
Yorulmaya eğer hâli var ise
Günleyin evinde mihman görürse
Hak olan lokmayı ana versinler

Mihman' üçtür görmek yerli yerince
Gerçek tâlip bilir hemen görünce
Kondurup mihmanı yerli yerince
Yarasına göre merhem sarsınlar

Mestolmuştur aşk şarabın içenler
Nefsine uymuştur serden geçenler
Sohbet edip mihmanından kaçanlar
Erkândan cüdâdır anı sürsünler

Pir Sultan'ım eydür yola bendeyim
İki seksen üç evvelin ceddiyim
Ayn-el-yakin hak olan mihman benim
Beni eşya Hak mihmanda görsünler

(C. Ö.)

65.

Evvelin evveli Muhammet Ali
Zâhir bâtın kerem Şah-ı Merdan'ın
Tenimiz Muhammet canımız Ali
Cümle şâd ü hurrem Şah-ı Merdan'ın

Vücutun fer'idir zuhûra gelen
Muhammet'tir Şah'ın kudretin bilen
Âdeme tecelli eyleyip gelen
Adı ism-i Âzam Şah-ı Merdan'ın

İbrahim varından geçti Halil'dir
Ateşi gülistan eden Celil'dir
Rehber Muhammet'tir mürşit Ali'dir
Âl(-i)'âba ayn-ı cem Şah-ı Merdan'ın

Âşıklar erenler yolun izledi
Gönül hanesine Şah'ı gizledi
Hem Muhammet Şah Ali'yi gözledi
Celâli mükerrerem Şah-ı Merdan'ın

Pir Sultan'ım bu vücudun sultanı
Bir katrede sır eylemiş ummanı
Hakikat sultanı ol kerem-kânı
Hep insana mahrem Şah-ı Merdan'ın

(C. Ö.)

66.

Ey benim divâne gönlüm
Dağlara düştüm yalnız
Bu cefâya kendi özüm
Pek mâil oldum yalnız

Dağlar var dağlardan yüce
Can mı dayanır bu güce
Durmadan üç gün üç gece
Söylesem derdim yalnız

Şah'ın ayağına varsam
Hayırlı gülbengin alsam
Kızıl ırmaklara dolsam
Çağlasam aksam yalnız

Şah'ımız ırmağı aktır*
Lezzeti şekerden çoktur
Bir Allah'tan büyük yoktur
Hak dedim durdum yalnız

Pir Sultan'ım der görenler
Pirlere niyaz verenler
Üçler Yediler erenler
Mürvete geldim yalnız

(İ. A./A. B.)

* Bu dördlük C. Ö.'de yoktur. Son dördlük ise şöyledir:

Pir Sultan'ım hey erenler
Erine niyaz edenler
Üçler Kırklar Yediler
Mürvete geldim yalnız

67.*

Ey benim sarı tamburam
Sen niçin böyle ağlarsın
Derdim büyük içim oyuk
Ben Şah'ım deyü ağlarım

Göğsüne tahta döşerler
Çaldıkça bağrım deşerler
Durmayıp beni okşarlar
Ben Şah'ım deyü ağlarım

Koluma taktılar perde
Uğrattılar beni derde
Kim konar kim göçer yurda
Ben Şah'ım deyü ağlarım

Koluma taktılar teli
Söyletiler bin bir dili
Oldum ayn-ı cem bülbülü
Ben Şah'ım deyü ağlarım

Bağlamadır benim adım
Arşa dayanır feryadım
Pir Sultan'dır üstadım
Ben Şah'ım deyü ağlarım

(C. Ö.)

* Bu şiirin çeşitlemesi için bak: no. 76

68.

Ey erenler çün bu sırrı dinledim
Huzur-ı mürşide vardım bu gece
Hakikat sırrını andan anladım
Evliya merdanın gördüm bu gece¹

Mürşidim Muhammet bildim yolumu²
Rehberim Ali'dir verdim elimi³
Tığbent ile bağladılar belimi
Erenler sırrına erdim bu gece⁴

Erenler râhına eyledim imân
Kalmadı gönlümde şek ile gümân
Ne bilir bu sırrı Yezit'le Mervan
Küllî varım Hakk'a verdim bu gece

Andelip misâli âvâz ederek
Kati semâ üzre pervâz ederek
Yedi azâ ile niyâz ederek
Ayn-ı cem güllerin derdim bu gece⁵

Pir Sultan'ım Hakk'a niyaz ederim
Erenler râhına doğru giderim
Küllî varım Hakk'a teslim ederim
Hakk'ın cemâlini gördüm bu gece

(İ. A.)

Bu dizeler S. N. E. ve C. Ö.'de şöyledir:

1 Erenler meydanın gördüm bu gece (S. N. E.)

Evliyâ erkânın gördüm bu gece (C. Ö.)

2 Rehberim Muhammet buldum yolumu (C. Ö.)

3 Mürşidim Ali'dir bildim Şah'ımı (C. Ö.)

4 Erenler meydanın gördüm bu gece (C. Ö.)

Evliyâ erkânın gördüm bu gece (S. N. E.)

5 Erenler erkânın gördüm bu gece (S. N. E.)

69.

Ey gönül bülbülleri
Mihmanlar hoş geldiniz
Hak zikreden dilleri
Mihmanlar hoş geldiniz

Şen olsun otağınız
Sürülsün devranınız
Ol bizim sultanımız
Mihmanlar hoş geldiniz

Aşk pazarına gelen
Sırr-ı hakikat bilen
Deryâ-yı ummân olan
Mihmanlar hoş geldiniz

Âşıklar serden geçer
Sıratı bunda seçer
Sâkiden kevser içer
Mihmanlar hoş geldiniz

Âşık oldum erenler
Aşk hâlinden bilenler
Dost cemâlin görenler
Mihmanlar hoş geldiniz

Pir Sultan'ım âşıklar
Budur kalbi sâdıklar
Uyumaz uyanıklar
Mihmanlar hoş geldiniz

(M. K.)

Ey Yezit bizlerde kıl u kal olmaz
 Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz
 Tarikat ehline mezhep sorulmaz
 Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Eğnimize kırmızılar giyeriz
 Halimizce her mânâdan duyarız
 İmam Cafer mezhebine uyarız
 Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Her kimin çerağın yaksa Hak yakar
 Mümin olanları katara çeker
 Aslımız On iki imam'a çıkar
 Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Muhammet Ali'dir Kırklar'ın başı
 Anı sevmeyenin nic(e)'olur işi
 Atalım Yezit'e lâneti taşı
 Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Biz tüccar değiliz alıp satmayız
 Erkândır yolumuz yoldan sapmayız
 Karnımız genişdir biz kin tutmayız
 Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Baharda açılır gonca gülümüz
 Ol dergâha doğru gider yolumuz
 On iki imam'ı okur dilimiz
 Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Pir Sultan'ım eydür erenler gani
 Evveli Muhammet âhırı Ali
 Anlardan öğrendik erkânı yolu
 Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

(B. A.)

* Bu şiirin C. Ö.'deki çeşitlemesi için bak: "Sofu mezhebimizi ne sorarsın" (no. 146/a.-b.)

71.

Felekler zuhûr olalı
Arttı derdim fizâhım var
Günahım çoktur gamım yok
Mehdi gibi bir mâhım var

Gayettir Ali'nin demi
İmam Hasan gevher kânı
Şah imam Hüseyin gibi
Muallakta dergâhım var

Şeriat göge çekildi
Yüz suyu yere döküldü
Âlem zulm ile yakıldı
Kıyametten işaret var

Pir Sultan'ım eydür erlik
İşin bilmektir serverlik
Allah'a yakışır benlik
İnsanda da kerâmet var

(İ. A.)

72.

Gafil olman hey erenler
Gelen Murtaza Ali'dir
Yezit'e bâtın kılıcın
Çalan Murtaza Ali'dir

Alçağa tutmuş yüzünü
Hakk'a bağlamış özünü
Kırklar ile bir üzümü
Yiyen Murtaza Ali'dir

Turnaya vermiş sesini
Âşıklar tutsun yasını
Hem önünce devesini
Yeden Murtaza Ali'dir

Ali'dir Allah'ın dostu
Hû dedi Zülfikâr kesti
Selman'a sümbüllü desti
Veren Murtaza Ali'dir

Gülün bağlar deste deste
Bağlar da gönderir dosta
Mihmandan bir dolu iste
Sunan Murtaza Ali'dir

Derildi çıktı havaya
İndi döşendi ovaya
Güvercin donda kayaya
Konan Murtaza Ali'dir

Gülün bağlar baka baka
Bağlar da gönderir Hakk'a
Ejderhayı iki şakka
Bölen Murtaza Ali'dir

Dost bağında kızıl alma
Gül rengi sararıp solma
Pir Sultan'ım gafil olma
Gelen Murtaza Ali'dir

(M. Ş. Ü.)

73.

Gece gündüz arzumanım Kerbelâ
Gidelim gaziler imam aşkına
Serden başka benim sermâyem yoktur
Verelim gaziler imam aşkına

Kapıyı çaldı Kırklar'ın birisi
Birinden mest oldu kalan hepsi¹
Sarıkaya derler Şah'ın korusu
Konalım gaziler imam aşkına

Böyle öter bu yerin bülbülleri²
Mânâ verir hakikatin dilleri
Taze açmış dost bağının gülleri
Derelim gaziler imam aşkına

Tâlip rehberini aklına getir³
Noksan işlerini tamama yetir⁴
Rıza lokmasını meydana getir
Yiyelim gaziler imam aşkına

Pir Sultan'ım der yol uludur deyü
Cümlemiz hakikat kuludur deyü
Muhammet çağırır Ali'dir deyü
Çağ(ı)ralım gaziler imam aşkına

(C. Ö.)

Bu dizeler S. N. E.'de şöyledir:

1 Birinden mest oldu cümle hepsi

2 Böyle m'öter bu yerin bülbülleri

3 Tâlip rehberini akıla getir

4 Noksan işlerini tamama getir

Gece gündüz yalvarırım pirime
 Seher vakti On iki imam sen yetiş
 Kanım kaynar imamlar'ın yoluna
 Seher vakti On iki imam sen yetiş

İlettiler bizi Mansur dârına
 Hep teberrâ okudular pirine
 Lânet olsun ikrârından dönene
 Seher vakti On iki imam sen yetiş

Bülbül figân eder bağı gülşanda
 Mansûr'un kimsesi yoktur meydanda
 Bunca sefillerin boynun urganda
 Seher vakti On iki imam sen yetiş

Kimi allar giyer akçası yoktur
 Kimi şallar sarar bohçası yoktur
 Vücudum evinin bahçesi yoktur
 Seher vakti On iki imam sen yetiş

Pir Sultan'ım Kulhü Allah'ı ahed*
 Can cesetten ayrılmıyor bir saat
 Dünü günü zikrim Ali Muhammet
 Seher vakti On iki imam gel yetiş

(S. N. E.)

* Son dörtlük C. Ö.'de şöyledir:

Pir Sultan Abdal'ım Kulhuvallahu ahed
 Can cesedden ayrılmıyor bir saat
 Dün ü gün zikrimdir Ali Muhammet
 Seher vakti On iki imam sen yetiş

Geçemezsin deli gönül geçilmez
 Bir tuzakta tutamazsın ebsem dur¹
 Bu erenler dolusudur içilmez
 Bağrın deşsen içemezsin ebsem dur

Gerçek ere bir münasip yâr gerek²
 Er odur ki ikrârında dur gerek
 Cesedinden el yuyanlar nur gerek
 Bu kavil ile duramazsın ebsem dur³

Evvel ikrâr verip sonra dönersen
 Sehil yokuş görüp sonra kaçarsan⁴
 Ondurayım deyip yara açarsan⁵
 Azdırıp da saramazsın ebsem dur⁶

İkrâr alıp ikrârında durmazsan⁷
 Varıp mürşit eteğinden tutmazsan
 Kalbini arıtıp temiz etmezsen⁸
 Kıraç yerde bitemezsin ebsem dur⁹

Pir Sultan'ım söyler sözün doğrusun
 Yezit bundan ne anlasın ne duysun
 Kalbin arıt tahta sultan olursun¹⁰
 Sonra onu korumazsın ebsem dur¹¹

(İ. A.)

Bu dizeler C. Ö.'de şöyledir:

- 1 Bu tuzağa tutulursan ebsem dur
- 2 Gerçek ere bir müsahip yâr gerek
- 3 Çiğnenmeye kail olmazsan ebsem dur
- 4 Sehil yokuş görüp dönüp kaçarsan
- 5 Ondurayım derken yara açarsan
- 6 Merhem vurup saramazsan ebsem dur
- 7 ikrâr alıp ikrârından dönersen
- 8 Arıtıp kalbini temiz etmezsen
- 9 Hiç çiğ yerde tohum bitmez ebsem dur
- 10 Arıt kalbin tahta sultan olursun
- 11 Tacın tahtın terk edersen ebsem olur

Deli gönül geçemezsen geçilmez
 Bir tuzağa tutulursun ebsem dur
 Bu erenler dolusudur içilmez
 İçenlerin bağrın keser ebsem dur

Evvel ikrâr verip sonra dönersen
 Sehil yokuş görüp döner kaçarsan
 Undurayım dersen yaram açarsan
 Azdırıp da saramazsan ebsem dur

Mürşidinin nasihatın tutmayan
 Gönülcüğün müsahibe katmayan
 Eritip kalp evin temiz etmeyen
 Çığ yerde tohum bitmez ebsem dur

Eroğluna bir münasip yâr gerek
 Verdiği ikrâra pek duran gerek
 Cesedinden el yuyanlar nur gerek
 Çıkmaya kail olmazsan ebsem dur

Pir Sultan'ım söyler sözüm doğrusun
 Yezit bundan ne anlasın ne duysun
 Arıtıp kalp evin sultan otursun
 Tacın tahtın terk etmezsen ebsem dur

(S. N. E.)

Geçemezsin deli gönül geçilmez
Bir tuzağa tutulursan ebsem dur
Bu erenler dolusudur içilmez
İçenlerin bağrın keser ebsem dur

Gerçek ere bir müshahip yâr gerek
Er odur ki ikrârına dur gerek
Cesedinden el yuyanlar nur gerek
Çiğnenmeğe kayıl olmazsan ebsem dur

Evvel ikrâr verip sonra dönersen
Sehil yokuş görüp dönüp kaçarsan
Ondurayım deyip yara açarsan
Merhem vurup saramazsan ebsem dur

İkrâr alıp ikrârından dönersen
Varıp mürşit eteğinden tutmazsan
Arıtıp kalbini temiz etmezsen
Kıraç yerde bitemezsin ebsem dur¹

Pir Sultan'ım söyler sözün doğrusun
Yezit bundan ne anlasın ne duysun
Arıt kalbin tahta sultan olursun
Tacın tahtın terk edersen ebsem dur²

(C. Ö.)

Bu dizeler C. Ö.'de şöyledir:

1 Hiç çiğ yerde tohum bitmez ebsem dur

2 Arıt kalbin tahta sultan olursun

– Gel benim sarı tamburam
 Sen ne için inilersin
 – içim oyuk derdim büyük
 Ben anın'(i)çin inilerim

Koluma taktılar teli
 Söyletirler bin bir dili
 Oldum ayn-ı cem bülbülü
 Ben anın'(i)çin inilerim

Koluma taktılar perde
 Uğrattılar bin bir derde
 Kim konar kim göçer burda
 Ben anın'(i)çin inilerim

Göğsüme tahta döşerler
 Durmayıp beni okşarlar
 Vurdukça bağrım deşerler
 Ben anın'(i)çin inilerim

– Gel benim sarı tamburam
 Dizler üstünde yatıram
 Yine kırıldı hâtıram
 Ben anın'(i)çin inilerim

– Sarı tambur benim adım¹
 Arşa çıkıyor feryadım²
 Pir Sultan'dır üstadım
 Ben anın'(i)çin inilerim

(B. A.)

* Bu şiirin çeşitlemesi için bak: no. 67

1 Sarı Tamburadır adım (A. B.)

2 Göklere ağar feryadım (A. B.)

77.

Gel beri gel Şu meydanı bilirsen
Yedi kere konup göçen Ali'dir
Şu meydandan eğer haber sorarsan
Hak ile bätını seçen Ali'dir

Hak dostudur Şu meydanı getiren
Sofra kurup hep açları doyuran
Peygamber'in köşkünde de oturan
Müminlere Hû yetiren Ali'dir

Kim uyardı seksen yıllık ölüyü
Kim dokudu bin çiçekli halıyı
Kırklar meydanında bir kez doluyu
Serverle nûş edip içen Ali'dir

Haydar Zülfikâr'ı kına takınca
Bir saatta bin menzile yetince
Kendi kendin mancınıktan atınca
Yine pervaz edip uçan Ali'dir

Pir Sultan'ım Şu meydana erince
Őükreyleyip Resûllah'a gelince
Hak eyvallah deyip dâra durunca
Cümle günahlardan geçen Ali'dir

(C. Ö.)

78.

Gel gönül nazar kıl merdanelere
Düşün Ehl-i Beyt'i sabret bakalım
Sakin akıl yorma efsanelere
Düşün Ehl-i Beyt'i sabret bakalım

Hak'tan ola bu çilenin kolayı
Mert isen kabul et her bir belâyı
Duymadın mı Şehit-i Kerbelâ'yı
Düşün Ehl-i Beyt'i sabret bakalım

Sabreyle ey gönül geçmez mi bu gam
Herkes çilesini çekmez mi tamam
Nasıl geçti Kerbelâ'da serencam
Düşün Ehl-i Beyt'i sabret bakalım

Pir Sultan'ım buna can mı dayanır
Bir dostum var gâh uyur gâh uyanır
Ehl-i Beyit al kanlara boyanır
Düşün Ehl-i Beyt'i sabret bakalım

(P. N. B.)

79/a.

Gel güzelim kaçma benden¹
Yâd değiliz bülbülüz biz²
Biz yol ehli kardaşlarız³
Erkân içinde yoluz biz

Söyleşelim hâlden hâle⁴
Dilleşelim dilden dile⁵
Biz gezeriz ilden ile⁶
Taze açılmış gülüz biz

Gel söyleşelim bu sözü
Hakk'a edelim niyazı
Ko kınasın eller bizi
..... biz

Eğer zâhirde bâtında
Görünen her sıfatında
Cevâhir sarraf katında
Nâdân yanında puluz biz

Öbür yayınlarda bu dizeler şöyledir:

- 1 Gel güzelim kaçma bizden (A. B. G.)
- 2 Yâda gelmeyen eriz biz (S. N. E.)
Yâdî değiliz eriz biz (C. Ö.)
- 3 Biz hâl ehli kardaşlarız (A. B. C./S. N. E.)
- 4 Biz gezeriz halden hale (C. Ö.)
- 5 Söyleniriz dilden dile (C. Ö.)
- 6 Ko gezelim ilden ile (C. Ö.)

Pir Sultan'ım ne ağlarsın
Gözünden kan yaş dağlarsın⁷
Sen bizden ateş umarsın⁸
Yanmış üfrülmüş külüz biz⁹

(İ. A.)

79/b.

Gel güzelim kaçma benden
Yâda gelmiyen eriz biz
Biz hâl ehli kardaşlarız
Erkân içinde yoluz biz

Söyleşelim hâlden hâle
Dilleşelim dilden dile
Biz gezeriz elden ele
Taze açılmış gülüz biz

Pir Sultan'ım ne ağlarsın
Gözünden kan yaş damlarsın
Sen bizden ateş mi umarsın
Yanmış üfrülmüş külüz biz

(S. N. E.)

7 Gözünden kan yaş damlarsın (S. N. E.)
Gözünden kanlı yaş damladırısın (S. N. E.)
Gözünden kan yaş çağlarsın (A. B. G.)

8 Sen bizden ateş mi umarsın (S. N. E.)

9 Yanmış kor olmuş külüz biz (A. B. G.)

79/c.

Gel güzelim kaçma benden
Yâdî değiliz eriz biz
Biz yol ehli kardaşlarız
Erkân içinde yoluz biz

Biz gezeriz halden hale
Söyleniriz dilden dile
Ko gezelim ilden ile
Taze açılmış gülüz biz

Gel söyleşelim bu sözü
Hakk'a edelim niyazı
Ko kınasın eller bizi
..... biz
Eğer zâhirde bâtında
Görünen her sıfatında
Cevahir sarraf katında
Nâdân yanında puluz biz

Pir Sultan'ım ne ağlarsın
Gözünden kan yaş dağlarsın
Sen bizden ateş umarsın
Yanmış üfrülmüş külüz biz

(C. Ö.)

80.

Gel güzel yola gidelim
Adı güzel Ali ile
Açlar doyar susuz kanar
Leblerinin balı ile

İçilmez dolu içilmez
Sevgili yârdan geçilmez
İkisi birden seçilmez
Has bahçenin gülü ile

Ali'in bana neler etti
Aldı elim dâra çekti
Üstüme yürüyüş etti
Elindeki dolu ile

Ağaç kuru devrân döner
Kuş yuvaya bir dem konar
Doldurmuş dolusun sunar
Ali'in kendi eli ile

Erenler lokması nurdur
Lokmaya elini sundur
Pir Sultan'ım doğru yoldur
Ali'in kendi yolu ile

(C. Ö.)

81.

Geldik dârına duşlandık
İrehbere bağışlandık*
Bir aşıyla aşıldık
Durmaz Yezit oklar bizi

Gönül bir ulu şehirdir
Rızasız lokma zehirdir
Tâlip yiyemez küfürdür
Hak iyesi haklar bizi

Tarikattadır elimiz
Hakikattadır yurdumuz
Hakk'la olunca virdimiz
Her kazadan saklar bizi

Meydana merdân güzarım
Hak olan yere nazarım
Gaibde sırda gezerim
Göremesin çoklar bizi

Pir Sultan tâlip devirir
Mervan'ın külün savurur
Yedi kat bârû çevirir
Ali anda saklar bizi

(A. B. G.)

* Bu dize S. M. Y.'de şöyledir:
Bir rehberle bağışlandık

Gelin canlar bir olalım
 Münkire kılıç çalalım
 Hüseyin'in kanın alalım
 Tevekkeltü teâlâllah

Özü öze bağlayalım
 Sular gibi çağlayalım
 Bir yürüyüş eyleyelim
 Tevekkeltü teâlâllah

Açalım kızıl sancağı
 Geçsin Yezit'lerin çağı
 Elimizde aşk bıçağı
 Tevekkeltü teâlâllah

Mervan soyunu vuralım
 Hüseyin'in kanın soralım
 Padişah'ın öldürelim
 Tevekkeltü teâlâllah

Pir Sultan'ım geldi cûşa
 Münkirlerin aklı şaşsa
 Takdir olan gelir başa
 Tevekkeltü teâlâllah

(A. İz-P. N. B.)

83.

Gelin yiyelim içelim
Bu güzellik geçer bir gün
Âlem yâran yâran olmuş
Ali'm sırrın açar bir gün

Yiyip yediren bir âdem¹
Eksik etmez bâri Hudâ'm
Gök ekin misali âdem²
Anı eken biçer bir gün

Yiyip yedirmesi hoştur
Taban kahpe yürek taşır³
Can dedikleri bir kuştur
Kuş kafesten uçar bir gün

Ağaçlarda yeşil yaprak
Bastığımız kara toprak⁴
Yer altında kefen yırtmak
Başımızdan geçer bir gün⁵

Pir Sultan'ım dökümüzde
Uzak değil karşımızda
Baykuş mezar taşımızda
Dertli dertli öter bir gün

(A. B. G.)

84.

Bu dizeler S. N. E., C. Ö. ve S. M. Y.'de şöyledir:

1 Yeyip yedirse bir âdem (S. M. Y.)

2 Gök ekine misal âdem (S. N. E.)

3 Dayan kahpe yürek taşır (S. N. E./S. M. Y.)

4 Yastığımız kara toprak (C. Ö./S. M. Y.)

5 Boynumuzdan aşar bir gün (S. N. E./S. M. Y.)

Gelsin ikrârına belî diyenler
Anladım derdim Muhammet Ali'dir¹
İsmin(i) anınca salâvat verenler
Meşrebim virdim Muhammet Ali'dir

Gör ki Mansûr kabul eyledi dârı
Âlemde nesne bulmadı serseri
Her kande bakarsam mürşitle piri²
Gözümle gördüm Muhammet Ali'dir

Kimse bahane bulmadı naklime
Hak'tan gayrı nesne gelmez aklıma
Düşünceğiz bir gayrılık iklime³
Mekânım yurdum Muhammet Ali'dir

Gezeyim âlemde bir yâr bulayım
Akan çeşmimin yaşını sileyim
Arıttım pâk ettim gönlüm sarayım
İçeri girdim Muhammet Ali'dir

Dosttan haber geldi inil inil
Onul yürekteki yaralar onul
Pir Sultan der melül olma ey gönül
Kalmışa yardım Muhammet Ali'dir⁴

(P. N. B.)

Bu dizeler öbür derlemelerde şöyledir:

1 İniltim derdim Muhammet Ali'dir (A. B.)

2 Her kande bakarsan mürşidi piri (A. B.)

3 Düşünceğiz bir gurbetlik iklime (A. B.)

4 Kalmışsa bir dem Muhammet Ali'dir (C. Ö.)

85.

Gerçek âşıklara salâ denildi
Derdi olan gelsin dermanı buldum¹
Âh ile vâh ile cevân ederken²
Canımın içinde cânânı buldum

Âşıklar sâdıklar doğru varırlar
Anda cem olmuşlar verip alırlar
Cümle enbiyalar divân dururlar³
Hakk'a karşı olan divânı buldum

Açılmış dükkânlar kurulmuş pazar
Canlar mezat olmuş tellâl da gezer
Oturmuş ümmetin berâtın yazar
Cevâhir bahş olan dükkânı buldum

Akardı gözümde yaş yerine kan
Zerrece görünmez gözüme cihan
Deryalar nûş edip kandırmaz iken⁴
Âşıklar kandıran ummânı buldum

Pir Sultan'ım eydür hoş pazar imiş⁵
Âşıklar seyredip hem gezer imiş
Cümlenin maksudu bir didâr imiş
Hakk'a karşı duran şeytanı buldum

(İ. A.)

Bu dizeler S. M. Y. ile C. Ö.'de şöyledir:

1 Aşkî olan gelsin dermanı buldum

2 Ah ilen vah ilen cevân ederken

3 Cümle enbiyalar divân sorarlar

4 Deryalar nûş edip de kanmaz iken

5 Pir Sultan'ım Hû der hoş pazar imiş

Gezdim seyrettim dünyayı
 Şu dünyada melâlet var
 Silindi gönlümün pası
 Yüreğimde zılâlet var

Ne yolcular izin izler
 Ne meşâyih sırrın gizler
 Ne kadı şer'isin gözler
 Ne beylerde adalet var

Ne kız ayâl hicap saklar
 Ne gelinler usûl bekler
 Ne kocalar özün yoklar
 Ne yiğitte mârifet var

İmam Zeynel leyl ü nehâr
 İmam Bakır kırdı küffâr
 Mihr içinde imam Cafer
 Şemsi gibi bir mahım var

Musa-yı Kâzım'a düştük
 Ali Rıza'ya eriştik
 Muhammet Takî'den içtik
 Türlü türlü kadehim var

Pir Sultan'ım Nakî candır
 Askerî dindir imandır
 Mehdî sâhib-i zamandır
 Mürvetli padişahım var

(İ. A.)

87/a.

Giden kimdir kimden haber alayım
Er hak nedir gedâ nedir kul nedir
Eğlen hocam eğlen haber sorayım
Tarîk nedir erkân nedir yol nedir

Âşık ile ma'şûk bir yere gele¹
Aşkın kitabını eline ala²
Sual olunursa cevabın vere³
Ağız nedir dudak nedir dil nedir

Gönlümde bir mânâ yazıp dururum
Aşkın gemisini düzüp dururum
Arab'ı Acem'i gezip dururum
Derya nedir umman nedir sel nedir

Dört kardaşız bir gömlekte yatarız
Gömlek birdir bir vücuda çatarız
Kendimizi ateşlere atarız
Ateş nedir duman nedir kül nedir

Bu dizeler C. Ö.'de şöyledir:

1 Âşık ile ma'şûk bir yere gelse

2 Aşkın kitabını ellere alsa

3 Sual olunursa cevabın verse

Evveli Muhammet âhırî Ali
Erenler kurdular erkânı yolu
Üç yüz altmış altı servinin dalı
Budağında açan gonca gül nedir⁴

Din Muhammet dini taptığım tapı
Yıkılır mı Hakk'ın kurduğu yapı
Kırk sekiz bahçede on iki kapı⁵
Eşiğin bekleyen iki kul nedir⁶

Pir Sultan'ım aşkı elde aramam⁷
Pirimden bir haber geldi duramam⁸
Menzilim ıraktır belki varamam⁹
Cümle şeye vücut olan bil nedir

(B. A.)

4 Bahçesinde bülbül nedir gül nedir

5 Kırk sekiz bahçedir on iki kapı

7 Pir Sultan'ını aşkı elden koyamam (C. Ö./S. M. Y.)

Bu dizeler S. N. E. ile S. M. Y.'de şöyledir:

6 Eşiği bekleyen iki kul nedir (S. N. E./S. M. Y.)

8 Pirimden bir haber geldi duramam (S. M. Y.)

Pirden haberim var gayrı soramam (S. N. E.)

9 Menzilim uzaktır belki varamam (S. N. E.)

Giden kimdir, kimden haber alayım
 Er hak nedir gedâ nedir kul nedir
 Eğlen hocam eğlen haber sorayım
 Tarîk nedir erkân nedir yol nedir

Âşık ile ma'şûk bir yere gelse
 Aşkın kitabını ellere alsın
 Sual olunursa cevabın verse
 Ağız nedir dudak nedir dil nedir

Gönlümde bir mânâ yazıp dururum
 Aşkın gemisini düzüp dururum
 Arab'ı Acem'i gezip dururum
 Derya nedir umman nedir sel nedir

Dört kardaşız bir gömlekte yatarız
 Gömlek birdir bir vücuda çatarız
 Kendimizi ateşlere atarız
 Ateş nedir duman nedir kül nedir

Evveli Muhammet âhiri Ali
 Erenler kurdular erkânı yolu
 Üç yüz altmış servinin dalı
 Bahçesinde bülbül nedir gül nedir

Din Muhammed dini, taptığım tapu
 Yıkılır mı Hakk'ın kurduğu yapı
 Kırk sekiz bahçedir on iki kapı
 Eşiği bekleyen iki kul nedir

Pirimden bir haber geldi duramam
 Menzirim ıraktır belki varamam
 Pir Sultan'ım aşkı elden koyamam
 Cümlesin vücutta buldum bil nedir

(C. Ö.)

Gidi Yezit bize Kızılbaş demiş¹
Meğer Şah'ı sevmiş dese yoludur²
Yetmiş iki millet sevmezler Şah'ı
Biz severiz Şah-ı Merdan Ali'dir

Kırkımız da bir katara dizildik
Hak Muhammet ümmetine yazıldık
Hakikat şerbeti olduk ezildik
Biz içeriz bize sunan Ali'dir³

Gidi Yezit bizler haram yemedik
Bâtındaki gördüğümüz demedik
İkrâr birdir dedik geri dönmedik
Yediler'iz birincimiz Ali'dir⁴

Muhammet dinidir bizim dinimiz
Tarikat altından geçer yolumuz
Hem Cibrîl-i Emin'dir rehberimiz
Biz müminiz mürşidimiz Ali'dir

Pir Sultan'ım Nesirî'dir pirimiz
Evvel kurban ettik Şah'a serimiz
On ik(i)'imam meydanında dârımız
Biz şehidiz serdarımız Ali'dir

(S. E.)

C. Ö. ile S. N. E.'de bu dizeler şöyledir:

1 Gidi Yezit bize Kızılbaş dedi (S. N. e.)

2 Meğer Şah'ı sevdi dese yoludur (C. Ö.)

3 Biz içeriz sâkicimiz Ali'dir (C. Ö.)

4 Yedileriz yedicimiz Ali'dir (C. Ö.)

Gidi Yezit bize Kızılbaş demiş
 Meğer Şah'ı sevdi dese yeridir
 Yetmiş iki millet sevmedi Şah'ı
 Biz severiz Şah-ı Merdan Ali'dir

Kırkımız da bir katara dizildik
 Hakk'a Muhammet'e ümmet yazıldık
 Hakikate şerbet olduk ezildik
 Biz içeriz sâki peyman Ali'dir

Gidi Yezit bizler haram yemedik
 Bâtın ettik gördüğümüz demedik
 İkrâr birdir dedik geri dönmedik
 Yediler'iz birincimiz Ali'dir

Muhammet dinidir bizim dinimiz
 Tarikat altından geçer yolumuz
 Cebrail Emin'dir hem rehberimiz
 Biz müminiz mürşidimiz Ali'dir

Pir Sultan'ım Nesimî'dir pirimiz
 Evvel kurban ettik Şah'a serimiz
 On'(i)ki imam meydanında dârımız
 Biz şehidiz serdârımız Ali'dir

(İ. A.)

Gittim seyreyledim felek içini¹
 Bunda âşıklara seyran kalmamış
 Elinden aldırılmış gevherin hasın
 Bunda dertilere derman kalmamış

Evlerinin duvarları delinmiş
 Harâmi girmiş kumaşı alınmış²
 Âliminden gâyrı âlim bulunmuş
 Üstat yapısından yapı kalmamış

Burca vermiş çiçek gibi yetmişsin
 Varmış muhabbete gönül katmışsın
 Farımış da sonra inkâr etmişsin
 Pirlerin ceminde yerinkalmamış

Kahreylemiş ense yana bakmışsın
 Şeytanların sen kalbine değmişsin
 Aşnâ ile müsahibin yıkmışsın
 Hakk'ın divanında yerin kalmamış

Yârla ettiğim ahd ü aman n(e)'oldu³
 Arada söylenen nefesler kaldı
 Yola hayıf geldi emek zay'oldu
 Gidelim Pir Sultan kimse kalmamış

(C. Ö.)

Bu dizeler İ. A.'da şöyledir:

1 Girdim seyreyledim felek içini

2 Harâmi girmiş de kumaş alınmış

3 Yâr ile ettiğim ahd'aman n'oldu

– Gitme giden gitme sual sorayım
 Ya ne bu dünyanın üstünde durur
 – Vallâhi billâhi ben onu gördüm
 Dünya Sar(1)'Öküz'ün üstünde durur

– Gitme giden gitme bir dahi soram
 Ya bu öküz neyin üstünde durur
 – Vallâhi billâhi ben onu gördüm
 Öküz de bir salın üstünde durur

– Gitme giden gitme bir dahi soram
 Ya bu sal da neyin üstünde durur
 – Vallâhi billâhi ben onu gördüm
 Sal da bir balığın üstünde durur

– Gitme giden gitme bir dahi soram
 Ya bu balık neyin üstünde durur
 – Vallâhi billâhi ben onu gördüm
 Balık da deryânın üstünde durur

– Gitme giden gitme bir dahi soram
 Ya bu deryâ neyin üstünde durur
 – Vallâhi billâhi ben onu gördüm
 Deryâ da ikrârın üstünde durur

– Gitme giden gitme bir dahi soram
 Ya bu ikrâr neyin üstünde durur
 – Pir Sultan'ım der ki ben onu gördüm
 İkrâr da imânın üstünde durur

(İ. A.)

Gönül gel karardan aşma
Sözüm sana meveddettir
Gafillen bacadan düşme
Evvel kapı şeriattır

Şeriattan edep öğren
Al bu pendî belin bağlan
İlimle üstat olur oğlan
Kimi farz kimi sünnettir

Eğer bu sırra erersen
Dolan kapıdan girersen
Tarikat farzın sorarsan
Yedi farz üçü sünnettir

Gelin girelim bu bâbı
Açılsın âşık kitabı
Eğer anlarsan hesabı
Andan sonra tarikattır

Tarikat bir oddur yakar
Kimi ham kimi has çıkar
Her âşık bir çakmak çakar
Çırağın yakan üstattır

Tarikatta kâmil olan
İlmi ile âmil olan
Bu yolda mükemmel olan
Evvel mertebe hizmettir

Hizmet erenler yoludur
Cümle ilmin evvelidir
Ahdimiz kalû belî'dir
Bundan dönen kişi mattır

Kend(i)'özümüze geelim
Yoklukta sefil olalım
Tarikat nedir bilelim
İbtida yüz iradettir

İbtida tâlip olunca
Düşmana galip olunca
Dört can bir kalıp olunca
Menzili bî-nihayettir

Hakikat genc-i nihandır
Mârifet gevher-i kândır
Yedi yüz yetmiş mizandır
Ötesi ilm-i hikmettir

Mürebbsi Ali gerek
Dört kapıda eli gerek
Müşahibin hâli gerek
Zira Ali Muhammet'tir

Pir Sultan der kalû beli
Dedik yâ Murtaza Ali
Kim kadeh içer kim dolu
Bu bize bir acep derttir

(P. N. B.)

Gönül ne durursun elden geldikçe
 Yine bir mürşide varmadan olmaz
 Aman mürvet deyü sen de yüzünü
 Yine bir mürşide varmadan olmaz

Mürşidini bulur gezen arayı
 Kırklar arasında bulur çâreyi
 Ne kadar okursan aktan karayı
 Yine bir mürşide varmadan olmaz

Bu dünyada sen çok yaşlar yaşarsın
 Bilip dört kitabın dersin açarsın
 Her harfine bin bir mânâ verirsin
 Yine bir mürşide varmadan olmaz

Halil Kâbe yaptı oldu ya delil
 Vardı varan kaldı varmayan melil
 Muhammet'e rehber oldu Cebrâil
 Yine bir mürşide varmadan olmaz

Pir Sultan'ım bu durakta dur dedi
 Hazret-i Muhammet Ali er dedi
 Bunu bilmeyenin işi zor dedi
 Yine bir mürşide varmadan olmaz

(M. K.)

Gönül ne yatarsın gaflet içinde
 Doğdu seher vakti kalk hâcet dile
 Özünü zulümden kurtaram dersen
 Doğdu seher vakti kalk hâcet dile

Evliyâlar enbiyâlar vârisi
 Kalkar hâcet diler gece yarısı
 Çığırışır ötüşür arşın horozu
 Doğdu seher vakti kalk hâcet dile

Evliyâlar enbiyâlar bilişir
 Müezzinler Allah Allah çığırışır
 Gökte aziz melâikler seğırişir
 Doğdu seher vakti kalk hâcet dile

Allah'ım cömertsin cömert ganisin
 Halil gelsin hulle donu biçilsin
 Rabb'im uyumazken sen ne uyursun
 Doğdu seher vakti kalk hâcet dile

Pir Sultan'ım sevdiğine ağlasın
 Yezit'ler bağrına kara bağlasın
 Mümin kullar dergâhında eğlesin
 Doğdu seher vakti kal hâcet dile

(İ. A.)

Gönül pervaz edip gökte dönünce
 Bize de bir kanlı zâlimden oldu
 Âdemin çektiği dili belâsıdır
 Sabrını etmemiş dilinden oldu

Dağların taşların lâlesin verdi
 Münkire kâfire kalesin verdi
 Arıya bal verip belâsın verdi
 Arı da ağlıyor balından oldu

Sağlığında yad avcılar bulundu
 Arkamızdan tor şahinler salındı
 Ayrılıktan ciğerciğim delindi
 Ördek de ağlar ki gölünden oldu

Hayli vakıt oldu dostum küseli
 Kalbime şan oldu kadem basalı
 Arkası hırkalı eli asâlı
 Abdal da ağlar ki yolundan oldu

Pir Sultan'ım bize böyle yazıldı
 Dost elinden şeker şerbet ezildi
 Güller gazel oldu bağlar bozudu
 Bülbül de ağlar ki gülünden oldu

(C. Ö.)

94/b.

Gönül havalanıp gökte gezerken
Bana zulüm kanlı zâlimden oldu
Kişinin çektiği dili belâsı
Her ne oldu ise dilimden oldu

Dağlara taşlara lâlesin verdi
Kâfire hisarın kalesin verdi
Arıya bal verdi belâsın verdi
Arı ağlar bana balımdan oldu

Sulağında yad avcılar bulundu
Arkamızdan tor şahinler salındı
Ayrılık elinden ciğer delindi
Ördek ağlar bana gölümünden oldu

Hayli vakit oldu dostum küseli
Gönlümüz şad oldu kadem basalı
Arkası hırkalı eli asâlı
Abdal ağlar bana şalımdan oldu

Silkini silkini gitme işine
Hayır eyle yârânına eşine
Çığırarak gelir konar başına
Bülbül ağlar bana gülümünden oldu

Pir Sultan Abdal'ım Ali'ye yeter
Ali'ye yeter de el etek tutar
Her sabah her sabah çığırır öter
Turna ağlar bana telimden oldu

(C. Ö.)

95/a.

Gündüz hayalimde gece düşümde
Gel dinim imanım imam Hüseyin
Yılın on'(i)ki ay sabah seherinde
Her dertlere derman imam Hüseyin

Dividim var kalem tutmam elimde
Hakk'ın kelâmın okurum dilimde
Muhammet'in sancağının dibinde
Salınır da mazlum imam Hüseyin

Aşk kitabın Hüdâ bana gönderdi
Gökten Cebrâil de yere indirdi
Yezit'leri cehenneme gönderdi
Alınsın hayfımız imam Hüseyin

Hatice rehberi divânda bir yâr
Fatma Ana ağlar hem saçın yolar
Hakk'a terazi olmuş mizan kurar
Şehit donu giyen imam Hüseyin

Pir Sultan ne güzel bulmuş yerini
Ben pirime kurban verdim serimi
Muaviye oğlu Mülcem soyunu
Sürülsün dergâhtan der imam Hüseyin

(C. Ö.)

95/b.

Gündüz hayalimde gece düşümde
Derdimin dermanı iman Hüseyin
Yılın on iki ayında her mahta
Diller vâlâ olan imam Hüseyin

Dilde virdim kalem tuttum elimde
Hak kelâmını söylerim dilimde
Muhammet Ali sancağı dibinde
Mazlum mazlum duran imam Hüseyin

Felek bize aşk kitabın gönderdi
Gökten yere Cebrail'i indirdi
Yezit'leri cehenneme gönderdi
İblis çıkmaz dedi imam Hüseyin

Ebesi Hatice divâne bile
Fatma Ana oğlu hem saçın yola
Terazi ile mizan kurulunca
Kanlı mizan sarılı imam Hüseyin

Pir Sultan'ım ne hoş bulmuş yerini
Ben pirime arz ederim hâlimi
Muaviye sevsin Mülcemoğlu'nu
Sürün dergâhtan dedi imam Hüseyin

(C. Ö.)

96/a.

Güzel âşık cevrimizi
Çekemezsin demedim mi
Bu bir rıza lokmasıdır
Yiyemezsin demedim mi

Yemeyenler kalır nâçar
Gözlerinden kanlar saçar
Bu bir demdir gelir geçer
Duyamazsın demedim mi

Bak şu âşıkın hâline
Ne gelse söyler diline
Canı başı Hak yoluna
Koyamazsın demedim mi

Âşıklar harâbat olur
Hak yanında hürmet bulur
Muhammet baldan tatlı(1)'olur
Doyamazsın demedim mi

Girelim Ali serine
Çıkalım meydan yerine
Küfrümüz imân yerine
Sayamazsın demedim mi

Pir Sultan'ım der Şah'ımız
Hakk'a ulaşır râhımız
On'(i)ki imam katarımız
Uyamazsın demedim mi

(D. R.)

Güzel âşık cevrimizi
 Çekemezsin demedim mi
 Bu bir rıza lokmasıdır
 Yiyemezsin demedim mi

Yemeyenler kalır nâçar
 Gözlerinden kanlar saçar
 Bu bir demdir gelir geçer
 Duyamazsın demedim mi

Girelim Ali sırrına¹
 Çıkalım meydan yerine
 Can u başı Hak yoluna
 Koyamazsın demedim mi

Dervişler harâbat olur²
 Hak katında hürmet bulur³
 Muhabbet baldan tatlıdır⁴
 Doyamazsın demedim mi

Bu dizeler A. B., A. B. G. ve S. N. E.'de şöyledir:

1 Erelim Ali sırrına (A. B./A. B. G.)

2 Âşıklar harâbat olur (A. B. G./S. N. E.)

Âşıklar kara bahtlı(ı)'olur (A. B.)

3 Hak katında kutl(u)'olur (A. B./S. N. E.)

Hak katında kıymetli(i)'olur (A. B. G.)

4 Muhabbet baldan tatlı(ı)'olur (A. B./S. N. E.)

Muhabbet candan tatlı(ı)'olur (A. B. G.)

Dervişlik ulu dernektir⁵
Görene büyük örnektir⁶
Yensiz yakasız gömlektir
Giyemezsin demedim mi

Bak şu âşıkın hâline
Ne gelse söyler diline
Küfrü imanın yerine
Sayamazsın demedim mi

Pir Sultan Ali Şah'ımız⁷
Hakk'a ulaşır râhımız⁸
On iki imam katarımız
Uyamazsın demedim mi

(C. Ö.)

5 Bu dervişlik bir dilektir (A. B./S. N. E.)

6 Bilene büyük devlettir (A. B./S. N. E.)

7 Pir Sultan Abdal Şahımız (A. B./S. N. E.)

8 Hakka ulaşır yolumuz (S. N. E.)

Güzel âşık cevrimizi
Çekemezsin demedim mi
Bu bir rıza lokmasıdır
Yiyemezsin demedim mi

Yemeyenler kalır nâçar
Gözlerinden kanlar saçar
Bu bir demdir gelir geçer
Duyamazsın demedim mi

Bu dervişlik bir dilektir
Bilene büyük devlettir
Yensiz yakasız gömlektir
Giyemezsin demedim mi

Çıkalım meydan yerine
Erelim Ali sırrına
Can u başı Hak yoluna
Koyamazsın demedim mi

Âşıklar kara bahtl(ı)'olur
Hakkın katında kutl(u)'olur
Muhabbet baldan tatl(ı)'olur
Doyamazsın demedim mi

Pir Sultan Abdal Şahımız
Hakk'a ulaşır râhımız
On iki imam katarımız
Uyamazsın demedim mi

(A. B.)

Güzel âşık sana bir sualim var
 Muhammet Ali'nin gülü nerd(e)'olur¹
 Zâhirde bâtında bir gerçek ersin²
 Tanrı'nın Arslanı Ali nerd(e)'olur

Serim koydum erenlerin yoluna
 Gönüller arz eder Cennet bağına³
 Muhabbetin ırmağına seline
 Uğrayan meleğin yolu nerd(e)'olur

Yalancı dünyanın varın getiren⁴
 Güvercin donuna girip oturan
 Zemheride gonca güller bitiren
 Pirim Hacı Bektaş Veli nerd(e)'olur⁵

Yedisi sırdadır ayândır beşi
 Tedbirle bozulmaz takdirin işi
 Üç yüz altmış altı deryanın başı
 Akan ırmağının seli nerd(e)'olur⁶

Pir Sultan'ın eydür Üçler Yediler
 Erenler kılıncın yola kodular
 Cevap verin müderrisler kadılar
 Tanrı'mızın arslan kulu nerd(e)'olur⁷

(İ. A.)

* Şiirdeki “nerd(e)'olur” sözcükleri aslında “nerd'olur” biçimindedir. Anlaşılmayı kolaylaştırmak için “nerd(e)'olur” biçiminde gösterilmiştir.

1 Kudret bekçisinin gülü nerd(e)'olur (S. N. E.)

2 Zâhirde bâtında bir kâmil cansın (S. N. E.)

3 Gönül de arz eder cennet bağına (C. Ö.)

4 Bu dünyanın varın yoğun bitiren (S. N. E.)

5 Kudretten açan gül dalı nerd(e)'olur (S. N. E.)

6 Çağlayıp akan su başı nerd(e)'olur (S. N. E.)

7 Kudret baharınca gülü nerd(e)'olur (S. M. Y.)

Güzel Şah'ım çok yerlerden görünür
 Aslı nedir neye verdin Bağdat'ı
 Şah'ım birdir bin bir dona bürünür
 Aslı nedir neye verdin Bağdat'ı

Eremedim ben bu sırrın aslına
 Yazık değil mi müminle müslime
 Getirdin Mervan'ı Bağdat üstüne¹
 Aslı nedir neye verdin Bağdat'ı

Yok mu bunda erenlerin yardımı
 Ne çekersin bu cefânın derdini²
 Yiğitlere ârdır vermek yurdunu³
 Ah Hünkârım neye verdin Bağdat'ı

Geldi Mervan hendekleri doldurdu⁴
 Kırdı Hurmalık'ı aldı Bağdat'ı
 Çıgırışıp geliyor yeşil ördeği
 Aslı nedir neye verdin Bağdat'ı

Pir Sultan'ım der ki Üçler Yediler
 Kırklar da bu demde hazır idiler⁵
 Bağdat'ı Basra'yı verdi dediler
 Aslı nedir neye verdin Bağdat'ı

(P. N. B.)

Bu dizeler C. Ö.'de şöyledir:

- 1 Ne getirdin Yezit'i Bağdat üstüne
- 2 Ne çekersin bu cevrin derdini
- 3 Yiğide âr değil mi vermek yurdunu
- 4 Ah gidi Yezit hendek doldurdu
- 5 Kırklar da anda hazır idiler

Hak Muhammet Ali Haydar
 Kılavuzdur çekip gider
 Velâyet madeni Cebbar
 Dost zülfüne takıp gider

Şu âleme ün eylemiş
 Kaşların keman eylemiş
 Güzelliğın şan eylemiş
 Nicelerin yakıp gider

Bülbül oldum dost bağında
 Öterim yolun sağında
 Bir tıfıl hûbluk çağında
 Sarhoş sarhoş bakıp gider

Âlem hüsnüne bakışır
 Gerdanda benler tokuşur
 Ancak yeşil don yakışır
 Ebrûların döküp gider

Sineme vurdular kanca
 Mâhı tabân gülü gonca
 Uzun boylu beli ince
 Kaşların yıkıp gider

Pir Sultan'ım söyler dilden
 Her ne dersen gelir elden
 Al rengini almış gülden
 Burcu burcu kokup gider

(A. İz.-P. N. B.)

100/a.

Hak Muhammet Ali geldi dilime
Kalma günahlara mürvet yâ Ali
Yine ihsan senden ola kuluna
Kalma günahlara mürvet yâ Ali

Hatice Fâtıma mihr-i muhabbet
Allah'ım kuluna edesin rahmet
İmam Hasan imam Hüseyin mürvet
Kalma günahlara mürvet yâ Ali

İmam Zeyn-el-Âbidin'e varalım
Derdimizin dermanını bulalım
Doksan bin erlere yüzler sürelim
Kalma günahlara mürvet yâ Ali

İmam Bâkır imamların serveri
Ol imam Câfer imânım nuru
Allah'ım eydirme amanla zârı
Kalma günahlara mürvet yâ Ali

İmam-ı Mûsa-yı Kâzım er-Rıza
Günahım çok imiş diyeyim size
Allah'ım hidâyet eylesin bize
Kalma günahlara mürvet yâ Ali

İmam Takî imam Nakî'dir virdim
Anlara sığındım dayandım durdum
Hasan-ül-Asker'e yüzümü sürdüm
Kalma günahlara mürvet yâ Ali

Pir Sultan'ım tamam oldu sözümüz
On iki imam'a bağlı özümüz
Muhammet Mehdi'ye var niyâzımız
Kalma günahlara mürvet yâ Ali

(C. Ö.)

Hak Muhammet Ali geldi dilime
Mürvet günahıma kalma yâ Ali
Küllü günahımı aldım elime
Mürvet günahıma kalma yâ Ali

Hatice Fâtıma mihr-i muhabbet
Yine senden ola kuluna rahmet
İmam Hasan imam Hüseyin mürvet
Mürvet günahıma kalma yâ Ali

İmam Zeyn-el-Âbidin'e varalım
İmamların divânına duralım
Doksan bin erlere yüzler sürelim
Mürvet günahıma kalma yâ Ali

İmam Bakır imamların serveri
Ol imam Cafer'dir didemin nûru
Dilerim çektirme âh ile zârı
Mürvet günahıma kalma yâ Ali

Musa-yı Kâzım'la imam Irıza
Umarım inayet edesin bize
Günahım çok benim diyeyim size
Mürvet günahıma kalma yâ Ali

İmam Takî imam Nakî'dir virdim
Anlara sığındım dayandım durdum
Hasan-ül-Asker'e yüzümü sürdürdüm
Mürvet günahıma kalma yâ Ali

Pir Sultan'ım tamam oldu sözümüz
Muhammet Mehdi'ye var niyazımız
On iki imam'a bağlı özümüz
Mürvet günahıma kalma yâ Ali

101/a.

Hak nasip eylese dergâha varsam
Bir dem divânına dursam yâ Ali¹
Eğilsem eşîğ(i)'ne niyâz eylesem²
Yüzün tabanına sürsem yâ Ali³

Yüzün tabanına sürdüğüm zaman⁴
Zerrece gelemez gönlüme güman
Ali'm Düldül'üne bindiği zaman¹¹
Önünce Kanber'in olsam yâ Ali¹²

Kanber gibi hizmetine yeldirsen
Bir dem ağlatırsan bir dem güldürsen
Çekip Zülfikâr'ın beni öldürsen
Elim eteğinde kalsam yâ Ali⁵

Çeker miyim eteğinden elimi⁶
Hak katında kabul ettim ölümü
Doğru sürsek erenlerin yolunu⁷
Mümin kullarını sevsem yâ Ali⁸

Bu dizeler S. E.'de şöyledir:

- 1 Dâim divânında dursam yâ Ali
- 2 Eğilsem pâyîne niyaz eylesem
- 3 Yüzüm toprağına sürsem yâ Ali
- 4 Yüzüm toprağına sürdüğüm zaman
- 5 Elim eteğinden çekmem yâ Ali
- 6 Hiç çekem mi eteğinden elimi
- 7 Doğru sürün Hak erenler yolunu
- 8 Mümince kulların sevsem yâ Ali
- 9 Erenlerin yolu gonca güllüdür
- 10 Dizini dizime verse otursa

Mümin olan neresinden bellidir
Hakk'ı söyler nefesinden bellidir
Erenlerin demi gonca güllüdür⁹
Tomurcuk güllerin dersem yâ Ali

Mümin olan mesâlihini yetirse
Yetirse de ayn-ı ceme getirse
Dizini dizime verip otursa
Doyunca yüzüne baksam yâ Ali

Pir Sultan'ın selâmını getirse¹⁴
Hak cemini hakikate yetirse¹³
Dilerim dergâha gelse otursa¹⁰
Yakından didârın görsem yâ Ali

(B. A.)

Bu dizeler S. N. E.'de şöyledir:

- 2 Eğilsem tozunu yüzüme sürsem
- 3 Ben de muradıma ersem yâ Ali
- 4 Yüzüm eşiğine sürdüğüm zaman
- 9 Erenlerin demi gonca güllüdür
- 10 Dizini dizime ursa otursa
- 11 Şah'ımız Düldül'e bindiği zaman
- 12 Kanber'in cemâlin görsem yâ Ali
- 13 Götürse de ayn-ı ceme yetirse
- 14 Pir Sultan'ım gönül itse götürse

101/b.

Hak nasip eylese dergâha varsam
Bir dem divânına dursam yâ Ali
Eğilsem tozunu yüzüme sürsem
Ben de muradıma ersem yâ Ali

Yüzüm eşğine sürdüğüm zaman
Zerrece getirmem gönlüme güman
Şah'ımız Düldül'e bindiği zaman
Kanber'in cemâlin görsem yâ Ali

Mümin olan neresinden bellidir
Hakk'ı söyler nefesinden bellidir
Erenler bağının gonce gülüdür
Tomurcuk güllerin dersem yâ Ali

Pir Sultan'ım gönül itse götürse
Götürse de ayn-ı ceme yetürse
Dizini dizime vursa otursa
Doyunca yüzünü görsem yâ Ali

(S. N. E.)

Hak nasip eylese dergâha varsam
 Daim divanında dursam yâ Ali
 Eğilsem pâyine niyaz eylesem
 Yüzüm toprağına sürsem yâ Ali

Yüzüm toprağına sürdüğüm zaman
 Zerrece gelmezdi gönlüme güman
 Ali'im Düldül'üne bindiği zaman
 Önce Kanber olsam yâ Ali

Kanber gibi hizmetine yeldirsen
 Bir dem ağladırın bir dem güldürsen
 Çeküp Zülfikâr'ı beni öldürsen
 Elim eteğinden çekmem yâ Ali

Hiç çekem mi eteğinden elimi
 Hak katında kabul ettim ölümü
 Doğru sürün Hak erenler yolunu
 Mümince kulların sevsem yâ Ali

Mümin olan neresinden bellidir
 Hakkı söyler nefesinden bellidir
 Erenlerin yolu gonca güllüdür
 Tomurcuk güllerin dersem yâ Ali

Pir Sultan'ım selâmını getürse
 Hak cemini hakîkate yetürse
 Dizini dizime verse otursa
 Doyunca didârın görsem yâ Ali

(S. E.)

102.

Hakikat bir gizli sırdır
Açabilirsen gel beri
Küfr içinde iman vardır
Seçebilirsen gel beri

Şüphe getirme gönlüne
Hak perde çeker önüne
Oddan bir gömlek eđnine¹
Biçebilirsen gel beri

Ata ana kavim kardaş
Olduk Hak ehline yoldaş
Can ile baştan ey nurdaş²
Geçebilirsen gel beri

Pir Sultan'ım ere yettik
Vardık pir dâmenin tuttuk
Biz ağuyu bala kattık
İçebilirsen gel beri

(C. Ö.)

1 Dondan bir gömlek eğnine (İ. A./S. M. Y.)

2 Can ile baştan ey kardaş (İ. A.)

Haktan inâyet olursa
 Şah Urum'a gele bir gün
 Gazâda bu Zülfikâr'ı
 Kâfirlere çala bir gün

Hep devşire gele iller
 Şah'a ola köle kullar
 Rum'da ağlayan sefiller
 Şâd ola da güle bir gün

Çeke sancağı götüre
 Şah istanbul'a otura
 Firenk'ten yesir getire
 Horasan'da sala bir gün

Devşire beyi paşayı
 Zapteyleye dört köşeyi
 Husrev ede temâşâyı
 Âli divân kura bir gün

Gülü Şah'ın doğdu deyü
 Bol ırahmet yağdı deyü
 Kutlu günler doğdu deyü
 Şu âlem şâd ola bir gün

Mehdî Dede'm gelse gerek
 Âli divân kursa gerek
 Haksızları kırsa gerek
 İntikamın ala bir gün

Pir Sultan'ın işi ahtır
 İntizarım güzel Şah'tır
 Mülk iyesi padişah'tır
 Mülke sahip ola bir gün

(A. İz.-P. N. B.)

Hasretinle beni uryan eyledin
 Beklerim yolların gel efendim gel
 Gönül kuşu kalktı cevlan eyledi
 Beklerim yolların gel efendim gel

Evvel âhır sensin dönmezem senden
 Meyl ü muhabbetin çıkar mı candan
 Gönül göç eyledi kevn ü mekândan
 Beklerim yolların gel efendim gel

Tevarih çoğaldı da hadden aştı
 Urum sofuları bildiğin şaştı
 Şimdi gayret Şah-ı Merdan'a düştü
 Beklerim yolların gel efendim gel

Horasan'dan kalktı Hint'i yarararak
 Top top olmuş Hariciler kırarak
 Bendelerin Şah'ına yalvararak
 Beklerim yolların gel efendim gel

Bozuldu yolcular yollarda kaldı
 Âyin erkân gitti dillerde kaldı
 Bendelerin zayıf hallerde kaldı
 Beklerim yolların gel efendim gel

Pir Sultan'ım Allah Allah diyelim
 Gelin nikabını elden koyalım
 Takdir böyle imiş biz ne diyelim
 Beklerim yolların gel efendim gel

(H. Ç.)

Hayali gönlümde yadigâr kalan
Allah bir Muhammet Ali'dir Ali
Darı çeç üstünde namazın kılan
Allah bir Muhammet Ali'dir Ali

Ali'dir cümle dillerde söylenen
Kisbetini kırallardan bürünen
Cebrail'e nûr içinde görünen
Allah bir Muhammet Ali'dir Ali

Arslan olup yol üstünde oturan
Selman'a destinde nergis getiren
Kendi cenazesin kendin götüren
Allah bir Muhammet Ali'dir Ali

Yer gök arasına nizamlar kuran
Ak kâğıt üstüne yazılar yazan
Engür şerbetini Kırklar'a ezen
Allah bir Muhammet Ali'dir Ali

Muaviye'yi terkisine bindiren
Hamza Pehlivan'a deve gönderen
Yezit'in gözüne perde indiren
Allah bir Muhammet Ali'dir Ali

Pir Sultan'ım eydür ummâna dalan
Yezit'in kalbini gümâna salan
Bin saatlık yolu kuşluktan alan
Allah bir Muhammet Ali'dir Ali

(C. Ö.)

Hazret-i Şah'ın avâzı
 Turna derler bir kuştadır
 Asâsı Nil denizinde¹
 Hırkası bir dervîştedir

Nil denizi ummân oldu²
 Sarardı gül benzim soldu³
 Bakışı arslanda kaldı
 Dögüşü dahi bir koçtadır⁴

Ali'm istemez benliği⁵
 Yürekte tutmaz kinliği⁶
 Zülfikâr'ın keskinliği
 Zerrecesi kılıçtadır

Özen Pir'im oğlu özen⁷
 Var kendine bir yâr kazan
 Hayrını şerrini yazan
 Sağ yanında ferîşteditir

Nerde Pir Sultan'ım nerde
 Özümüzün aslı dârda⁸
 Yemen'den öte bir yerde
 Hâlâ Düldül savaştadır⁹

(A. B.)

1 Âsâsı Nil deryasında (D. R./S. N. E.)

2 Nil deryası ummân oldu (D. R./S. N. E.)

3 Sarardı gül benzin soldu (D. R.)

4 Darbı dahi bir koçtadır (D. R.)

5 Ali'm bilmezdi benliği (D. R./S. N. E.)

6 Dilde tutmazdı kinliği (D. R./S. N. E.)

7 Özen güzel Ali'm özen (D. R.)

Özen gerçek ilim özen (S. N. E.)

8 Özümüz asılı darda (D. R.)

9 Dahi Düldül savaştadır (D. R.)

Hazret-i Şah'ın avâzı
Turna derler bir kuştadır
Asâsı Nil deryasında
Hırkası bir derviştedir

Nil deryası iki şak oldu
Sarardı gül benzin soldu
Bakışı arslanda kaldı
Darbı dahi bir koçtadır

Özen güzel Ali'im özen
Var kendine bir yâr kazan
Hayrını şerrini yazan
Sağ yanında ferîştendir

Ali'im eylemez benliği
Kalbinde tutmaz kinliği
Zülfikâr'ın keskinliği
Zerrecesi kılıçtadır

Mürde Pir Sultan'ım mürde
Özümüz asılı dârda
Yemen'den öte bir yerde
Dahi Düldül savaştadır

(C. Ö.)

Her sabah her sabah Anka-yı devran
 Ne hûb dertli dertli ötersin bülbül
 Gafildim de bir taş çıktı elimden
 Vâ'den tekmil imiş yatarsın bülbül

Yumurtan çoğ imiş zay'dır emeğin
 Sana Hak'tan geldi budur dileğim
 Emir Hakk'ın emri taşı n'eyleyim*
 Vâ'den tekmil imiş yatarsın bülbül

Sana senden oldu hiç benden bilme
 Bir taş değme ile düşüp de ölme
 Sefil Pir Sultan kusuruna kalma
 Vâ'den tekmil imiş yatarsın bülbül

(A. İz.-P. N. B.)

* Bu dize P. N. B.'de yoktur. İ. A. (İbrahim Aslanoğlu) basımında sonradan eklenmiştir.

Hey erenler bir hayale uğradım
 Gafilim bu yere geldim bu gece
 Garip düştüm kimse bilmez halimden
 Kadir Mevlâ'm eyle yardım bu gece¹

Katar katar zibâlar sen ben güzel²
 Yârân güzel sohbet güzel cem güzel
 Doldur doldur doluları sun güzel
 Sanırım Kadir'e erdim bu gece

Bülbül gibi şakır m(1)'ola dilleri
 Sem'a döner kadeh tutar elleri
 Firdevs bahçesinde gonca gülleri
 Aklıma geldi de derdim bu gece³

Pir Sultan'ım fâş eylemez bu sırrı
 Etrafımız almış ihlâsla peri
 Hûri midir melek midir her biri
 Sanırım cennete girdim bu gece

(İ. A.)

C. Ö.'de bu dizeler şöyledir:

- 1 Kadir Mevlâm imdat eyle bu gece
- 2 Katar katar zibâlanırsın güzel
- 3 Derdiğim aklıma geldi bu gece

Hıdır Paşa bizi berdâr etmeden¹
 Açılın kapılar Şah'a gidelim
 Siyaset günleri gelip yetmeden
 Açılın kapılar Şah'a gidelim²

Gönül çıkmak ister Şah'ın köşküne
 Can boyanmak ister Ali müşküne
 Pirim Ali On'(i)ki imam aşkına
 Açılın kapılar Şah'a gidelim

Her nereye gitsem yolum dumandır
 Bizi böyle kılan ahd u amandır
 Zincir boynum sıktı hâlim yamandır³
 Açılın kapılar Şah'a gidelim

Yaz selleri gibi akar çağlarım⁴
 Hançer aldım ciğerciğim dağlarım
 Garip kaldım şu arada ağlarım⁵
 Açılın kapılar Şah'a gidelim

1 Aleviler 'Hızır Peygamber'le karışmaması için 'Hızır Paşa'ya 'Hıdır Paşa' derler.

2 V. L. S.'de "gidelim" redifi "varalım" biçimindedir.

3 Zincir boynum sıktı haylı zamandır (A. B. G.)

4 Yaz seli gibi akarım çağlarım (S. N. E.)

5 Garip kaldım şu cihanda ağlarım (S. N. E.)

İlgıt ılgıt eser seher yelleri
Yâra selâm eylen Urum erleri⁶
Bize peyik geldi Şah bülbülleri
Açılın kapılar Şah'a gidelim

Bir tâze sevgidir yeni beğendim⁷
Anam atam yoktur vere öğüdüm
Kıyman beyler kıyman ben genç yiğidim
Açılın kapılar Şah'a gidelim

Pir Sultan'ım eydür mürvetli Şah'ım
Yaram baş verdi sızlar ciğergâhım
Arşa direk direk olmuştur âhım
Açılın kapılar Şah'a gidelim

(F. K.)

6 Yâra selâm eylen Urum elleri (A. B. G.)

7 Tâze sevgidir yenice beğendim (S. N. E.)

110.

Hiç bilmedim sabahta sarı neden
Gelip şu iklime girip anneden
Şu kalbimin mâsum olduğu neden
Bilemedim eksik hâlim kusurum¹

Bahçede açılmış gülleri derem²
Çok bâdeler içtim gönül çoşuram
Değilim kazancı çiğler pişürem
Bilemedim eksik hâlim kusurum³

..... kalem salıp gelenler
Pirine arz edip yolun sürenler
Pişmiş her kaplardan kismet alanlar
Bilemedim eksik hâlim kusurum⁴

Pir Sultan'ım niyet eden gitmeye
Kim can u gönülden hizmet etmeye
Hak erenlerine gönül katmaya
Bilemedim eksik hâlim kusurum⁵

(İ. A.)

C. Ö.'de bu dizeler şöyledir:

- 1, 3, 4, 5 Bilmedim eksik hâlim ya kusurum
- 2 Bahçelerde açılmış güller derem

Hocam bana ilimleri sorarsa
 Hak Muhammet Ali derdim okurum¹
 Kur'an kilidi ihlâs-ı şerif
 Hasan u Hüseyin'i sevdim okurum

Pirim Hacı Bektaş Zeyn-el' Abâ'ya
 Gündüzün güneşin gecedir aya
 Bunda bir gün doğar yoksula baya²
 Anın divanına durdum okurum

Ali'dir virt olan cümle erlere
 Muhammet Bâkır'dan imam Cafer'e
 Hazret-i Hızır gibi gerçek ere
 Anın divanına durdum okurum

Gönül bir deryâdır dolar eksilmez
 Değme bir gönüle güher konulmaz
 Bu bir gizli sırdır kimseler bilmez
 Musâ-yı Kâzım'ı sevdim okurum

C. Ö.'de bu dizeler şu biçimindedir:

1 Hak Muhammet Ali deyü okurum

2 Bunda bir günde doğar yoksul baya

İmam-ı Rıza'dan müşkülüm kandı
Muhammet Takî'den Nakî'ye vardı
Hocam bana ilim dedi uyardı
Sabahın seyrinde virdim okurum

Hasan-ül-Askerî Mehdî çıkınca
İsâ Peygamber'i vezir dikince
Doksan bin er Horasan'dan kopunca
On iki imam'a yardım okurum

Pir Sultan'ım Hak Muhammet Ali'den
Tâ ikrârım vardır Kalû Beli'den
Şefaât umarım güzel Veli'den³
Muhammet Ali'yi sevdim okurum⁴

(İ. A.)

3 Şefaât umarız güzel Veli'den

4 Muhammet Ali'yi severim okurum

Horasan'dan kalktı skn eyledi
 Elestü deminim yeli geliyor
 Urum abdalları akın eyledi
 Boşandı Kevser'in seli geliyor

Geldi Cebrâil'e buyruldu nâme
 Yazdılar yayıldı Urum'a Şam'a
 Yanınca pir geldi Bektâş Urum'a
 Şu kevn ü mekâna dolu geliyor

Urum erenleri indirdi başın
 Yrtt Urum'un kayasın taşın
 Dediler Ali'dir bildiler nesli
 Tanrı'nın Arslanı Ali geliyor

Urum erlerinin arttı fırakı
 Dikildi Arş-ı âlânın direği
 Yayıldı sofrası yandı çerağı
 Hakkın da bir kudret eli geliyor

Buna şahit yerin göğün meleği
 Kabul oldu müminlerin dileği
 Kadıncık Ana'nın duyduğu kulağı
 Pirim Hacı Bektaş Veli geliyor

Pir Sultan'ım hile katmaz işine
 Yol ehlini karıştırmaz işine
 Cihan cem'eyledi hep başına
 Tanrı'nın Arslanı Ali geliyor

(İ. A.)

İki nokta üç hurufun sahibi
 Ali'dir ki Şah-ı Merdan Ali'dir
 Küfrü iman edip terk eden hâbı
 Ali'dir ki Şah-ı Merdan Ali'dir

Yer yoğunken gök yoğunken var olan
 Arş yüzünde kandildeki nur olan
 Gâhi merkez olup gâhi yer olan
 Ali'dir ki Şah-ı Merdan Ali'dir

Al kırmızı giyip küffârı kıran
 Tutup ejderhanın etrafın dolan
 Kavaslık eyleyip muhiti bulan
 Ali'dir Şah-ı Merdan Ali'dir

Yolda Muhammet'in hatemin alan
 Peygamber vasisi musahip yârân
 Teri katre ile zirama eren
 Ali'dir ki Şah-ı Merdan Ali'dir

İbrahim'e Davut Musa'ya asâ
 Beyli handan olup ejderha ise (?)
 Keşişi diriltip giren ateşe
 Ali'dir ki Şah-ı Merdan Ali'dir

Çar mel'ûnun gördüğünü seyreden
 Mağripten top atıp maşrıktan tutan
 On sekiz bin âlemleri var eden
 Ali'dir ki Şah-ı Merdan Ali'dir

Pir Sultan'ın derdine derman kılan
 Cümleyi mest edip sevdaya salan
 Kûfe'de kâfirin şarını alan
 Ali'dir ki Şah-ı Merdan Ali'dir

(M. S. K.)

İndim Koç Baba'yı tavâf eyledim
 Bugün yaylımdadır geliyor koçlar
 Mübarek cemâlin seyrân eyledim
 Bugün yaylımdadır geliyor koçlar

Biri beyaz idi biri kırmızı
 Onlar da seçerdi baharı yazı
 Aynen Zülfikâr'a benzer boynuzu
 Bugün yaylımdadır geliyor koçlar

Alnının ortası yazılı Kur'an
 Hiç mahrum mu kalır cemâlin gören
 Yarın mahşer günü şefa'at uman
 Bugün yaylımdadır geliyor koçlar

Yağınur yağar çiselenir izleri
 Elham sûresine benzer gözleri
 Ay ile gün gibi parlar yüzleri
 Bugün yaylımdadır geliyor koçlar

Pir Sultan'ım biz çekelim yasları
 Dört kitapta beyan oldu sesleri
 Âşıklar da söyler bu nefesleri
 Bugün yaylımdadır geliyor koçlar.

(A. İz-P. N. B.)

115/a.

İsm-i âzam duasıdır
Hergiz usanmaz imiş
Uçtu bülbül kafesten
Göçen can dönmez imiş

Alay geçmiş yurd(a)'uğradım*
Bir acıkmiş kurd(a)'uğradım
Bir acayip derd(e)'uğradım
Çekmeyenler bilmez imiş

Ezelidir gönül ezel
Olur bencileyin gazel
Gel âhımı alma güzel
Bu âh yerde kalmaz imiş

Çevrilüben konan iller
Yaylamızdır çimenli beller
Bülbülün arzusu güller
Hûb açılan solmaz imiş

Pir Sultan'ım Emirzâde
Gel sırrını verme yâda
Gaziler fâni dünyada
Ağlamadan gülmez imiş

(H.Ç. / C.Ö)

* Bu dördlükteki “yurd(a), kurd(a), derd(e)” sözcükleri şiirin aslında “yurd' kurd', derd'” biçimindedir.

115/b.

İsm-i âzâm duasıdır
Hergiz usanılmaz imiş
Uçtu bülbül kafesinden
Göçen canlar dönmez imiş

Alay göçmüş yurd(a)'uğradım
Bir acıkmış kurd(a)'uğradım
Bir acayip derd(e)'uğradım
Çekmeyenler bilmez imiş

Ezelidir gönül ezel
Olur bahçelerde gazel
Gel âhımı alma güzel
Bu âh yerde kalmaz imiş

Çevrilüben konan iller
Yaylamızdır Çamlıbel'ler
Bülbülün arzusu güller
Hûb açılan solmaz imiş

Pir Sultan'ım Emirzâde
Gel sırrını verme yâde
Gaziler fâni dünyada
Pir ağlatan gülmez imiş

(İ. A.)

İsa Peygamber'e Hakk'a buyurdu
 Mürşide teslim ol yolda kalırsın
 Cebrâil Ahmet önünce yürüdü
 Mürşide teslim ol yolda kalırsın

Tabiî ol nutku Kuran'da bula
 Mürşit gelip bizim kalbimiz yuya
 Öğüt dinlemezsın kalırsın yaya*
 Mürşide teslim ol yolda kalırsın

İlm-i zâhirin menzili cennettir
 Dolaşık bir yoldur gayet zahmettir
 Pir Sultan'ım senin yolun vuslattır
 Mürşide teslim ol yolda kalırsın

(İ. A.)

* Bu dize C. Ö.'de şöyledir:

Öğüt dinlemezsın kalırsın tana

117.

İşitip âvâzın ben de varayım
Eğlen uçup gitme konadır bülbül
Senin aşkın benim kalbim evini
Vücudun şehrinde donadır bülbül

Bülbülün donları sarı gazelden
Gözünün sürmesi yeğdir güzelden*
Bülbül âşık olmuş ezelden
Hârdan mı gülden mi yanadır bülbül

Sultan eder irahmeti kuluna
Tabip gerek derde derman buluna
Benlik ile konma gülün dalına
Hâr vardır pençeni kanadır bülbül

Pir Sultan dilinden gevherler saçar
Her kişi boyunca libâsın biçer
Geçer bu güzellik eyyâmı geçer
Bu dünyanın sonu fenadır bülbül

(A. B. G.)

* Gözümün sürmesi yengdir ezelden (P. N. B.)
Gözünün sürmesi hoştur ezelden (S. M. Y.)

Kadir Allah kula ihsan ederken
İner ibadetin eder sabahtan
Eğer nefse uyup yoldan çıkılmazsa
Cennetten bir koku gelir sabahtan

Cennet ortasında iki gül bitti
Kondu da dalına bülbüller öttü
Hakk'ın rahmetleri dünyayı tuttu
Sicim sicim yağmur yağar sabahtan¹

Kaş arasında mürekkep ezildi
Can dediğin kuştur tenden üzüldü
Herkesin kaderi Levh'te yazıldı²
Kimi güler kimi ağlar sabahtan

Kadir Allah bilir yoksulu bayı
Gecelere vermiş yıldızla ayı
Türap değil mi insanın hamırını
İner aylar günler doğar sabahtan

Pir Sultan'ım ismin aldım kaleme
Biz de râzı olduk Hak'tan gelene
Gösteren değil mi cümle âleme
Cümlenin muradın verir sabahtan

(S. M. Y./A. İ.)

1 Sevim sevim yağmur yağar sabahtan (S. M. Y.)

2 Bu dize C. Ö. ve İ. A.'da yoktur

Kahpe felek sana n(e)'ettim n(e)'eyledim
 Aksine döndürdün çarh-ı devrânı
 Hani n(e)'oldu esk(i)'adalet eski gün
 Perişan eyledin cümle cihânı

Sultan Süleyman'ın katında iken
 Ol dest-i pâkinin zâtında iken
 Her kuş kanadının altında iken
 Sarı gebe telef etti şahanı

Dayanılmaz âşıkların derdine
 Akıl yetmez ezberine virdine
 Nekes konmak ister cömert yurduna
 Tilki kovdu ülkesinden arslanı

Anca bu yaraya dayandı Eyüp
 Hüdâ'nın cefâsın safâya sayıp
 Cahiller kâmile sen bilmen deyip
 Anın için kaybettiler irfânı

Pir Sultan'ım niye geldin cihâna
 Kusur senin imiş etme bahâne
 Evvel kullar yalvardı sultana
 Şimdi minnetç(i)'ettin kula sultanı

(A. İz-P. N. B.)

Kalbi kara kalleş sofu
 Şu cihana gelse gerek
 Adı Helâl-zâde konmuş¹
 Helâl haram yese gerek

Helâl haram yiyen kişi
 Hakk'ınan yoktur bir işi
 Oturmuş da salla başı
 Zikrullahım dese gerek

Görmez amma gönül katar²
 Çıkmaz yataklarda yatar
 Ödünç alır ödünç satar
 Kârı ziyan olsa gerek

Hem pirinden gülbank alır³
 Nasihata kulak vurur
 Nefis için mihman olur⁴
 Ben hacıyım dese gerek

Pir Sultan'ım varmayanlar
 Pir cemalin görmeyenler
 Bir ikrâra durmayanlar
 İmansızca ölse gerek

(İ. A.)

Bu dizeler Son Havadis gazetesinde (4.10.1977) Tahir Kutsi tarafından şöyle yayımlanmıştır:

- 1 Adın Helâl-zâde komuş
- 2 Görmediğine gönül katar
- 3 Tâ pirinden gülbank alır
- 4 Nefis bir mihman olur

121.

Kanber kafadan güderdi devesin
Şah-ı Merdan bindirdiler Ali'yi
Dünyadan ahrete gitti kısmeti
Yolladılar Şah-ı Merdan Ali'yi

Kanber akıttı gözlerinin yaşın
İşittiler Düldül'ün kişneyişin
Kibleye karşı Şah Hüsey'nin başın
Döndürdüler Şah-ı Merdan Ali'yi

Ağu kattılar Hasan'ın payına
Yezit kasdeyledi imam soyuna
Kefenini Âb-ı Zemzem suyuna
Bandırdılar Şah-ı Merdan Ali'yi

Ölüsün korkusu gelir erlere
Gönüllerden rahmet yağar yerlere
Hurma ağacından tabutunu dülgere
Yondurdular Şah-ı Merdan Ali'yi

Pir Sultan'ım Âdem gelir Havvâ ilen
Gökten rahmetler yağar dua ilen
Necf deryasına beyaz deve ilen
Yolladılar Şah-ı Merdan Ali'yi

(C. Ö.)

Karşı karşı karlı dağlar
İndi Şah'a secd(e)'eyledi*
Mülk iyesi ulu beyler
İndi Şah'a secd(e)'eyledi

Benim istediğim kendi
Gerçekler ikrâra kandı
Muhammet Mirac'a indi
İndi Şah'a secd(e)'eyledi

Benim istediğim asıl
Canım kurban Şah'a beşir
Şehcivan'da Hasan Mansur
İndi Şah'a secd(e)'eyledi

Yeryüzünde biten otlar
Cana kıyar koçyiğitler
Elâ gözlü Arap atlar
İndi Şah'a secd(e)'eyledi

Pir Sultan'ım oldu tamam
İşte geldi sahip-zaman
Dahi indi On'(i)ki imam
İndi Şah'a secd(e)'eyledi

(İ. A.)

* Bu ve öbür dizelerdeki "secd(e)'eyledi" sözcüğü, şiirin aslında "secd'eyledi" biçimindedir.

Kerbelâ Çölü'nden bir koyun geldi
 Kuzum diye meleyüben ağladı¹
 Koyunun sadası bağrımı deldi²
 Yürekteki yaralarım dağladı³

Koyun yere koydu nazlı dizlerin⁴
 Dinleyeyim şeker gibi sözlerin
 Kibleye döndürmüş kara gözlerin⁵
 Koyun sesi yüreğimi dağladı

Muhammet koyunun aslını sordu
 Koyun dâra geçip hoş zârı kıldı
 Kuzu kurban olmaz ya niçin oldu⁶
 Fatm(a)'Ana'nın gözyaşları çağladı⁷

Koyun eydür benim kuzum aldılar
 Beni hasret ateşine saldılar
 Cebrâil Mikâil bile geldiler
 Selman imam'ların belin bağladı

Muhammet koyunun aslın aradı
 Kuzum dedi koyun ayak diredi
 Nacî derler bir güruhtur türedi
 Zülfikâr kınından çıktı zağladı

S. N. E. ile C. Ö.'de bu dizeler şöyledir:

- 1 Kuzum deyip Muhammet'e ağladı
- 2 Seni koyup bunda ben de gideyim
- 3 Deyince Muhammet Ali ağladı
- 4 Muhammet der kuzum nerde aldırдын
- 5 Kibleye karşı dönmüştür yüzlerin
- 6 Koç kuzu kurban olmaz niçin oldu
- 7 Fâtıma Ana'nın gözü yaşı çağladı

Koyun eydür kuzum hasların hası
Nûh felekten öte gelirdi sesi
Yarın mahşer günü kılamı dâvâsı
Deyince Muhammet Ali ağladı

Pir Sultan'ım firkat bağırımı deldi
Ali Fatma Düldül Zülfikâr geldi
Kuzu kurban olmaz ya niçin oldu⁸
Kırklar da Hû deyip özün birledi
(İ. A.)

123/b.

Kerbelâ çölü'nden bir koyun geldi
Kuzum deyüp Muhammet'e ağladı
Seni koyup bunda ben de gideyim
Deyince Muhammet Ali ağladı

Muhammet der kuzum nerde aldırдын
Dinleyeyim şeker gibi sözlerin
Kibleye karşı dönmüştür yüzlerin
Koyun, sesin yüreğimi dağladı

Muhammet koyunun aslını sordu
Koyun dâra geçüp hoş zârı kıldı
Koç kuzu kurban olmaz, niçin oldu
Fatma Ana'nın gözü yaşlı çağladı

Koyun eydür benim kuzum aldılar
Beni hasret ateşine saldılar
Cebrâil, Mikâil bile geldiler
Selman imam'ların belin bağladı

8 Koç kuzu kurban olmaz niçin oldu

Muhammet koyunun aslın aradı
Kuzum dedi koyun ayak diredi
Nâci derler bir güruhtur türedi
Zülfikâr kınından çekti zağladı

Koyun eydür kuzum hasların hası
Nûh felekten öte gelirdi sesi
Yarın mahşer günü kılam dâvâsı
Deyince Muhammet Ali ağladı

Pir Sultan'ım firkat bağrımı deldi
Ali, Fatma, Düldül, Zülfikâr geldi
Koç kuzu kurban olmaz, niçin oldu
Kırklar da Hû deyüp özün birledi

(C. Ö.)

124/a.

Kırklar meydanında erkân isteyen
Arıtsın kalbini çöksün otursun¹
Erenler önünde lokmayı sunan²
Hicap perdesini döksün otursun

Ona lokma sunanların narkı var
Tâlipten tâlibe yolun farkı var
Yol içinde türlü türlü görgü var
Herkes görgüsünü görsün otursun³

Evvel gerek olmuş mürebbi minnet
Mürebbi farz olmuş musahip sünnet
Farzı farz eylemiş sünneti sünnet
Her kardaş akranın bulsun otursun

Bu dizeler C. Ö. ile S. M. Y.'de şöyledir:

1 Arıtsın kalbini girsin otursun

2 Erenler önünde lokma sunanlar

3 Her kardaş görgüsün görsün otursun

İkrâr verdik geldik girdik araya
Hatır yıkıp göç eyleme saraya
Alır üstat verir seni küreye⁴
Çeliğin darbına dursun otursun⁵

Pir Sultan'ım eydür kandilde nura
Er gerektirir erenler yolun süre
Mümin Müslim derildiler bir yere
Muhabbet gönüle dalsın otursun⁶

(H. Ç.)

124/b.

Kırklar meydanında erkân isteyen
Arıtsın kalbini girsin otursun
Erenler önünde lokma sunanlar
Hicap perdesini döksün otursun

Bir lokma sunanlar anın narğı var
Tâlibden tâlibe yolun farkı var
Yol içinde türlü türlü görgü var
Her kardaş görgüsün görsün otursun

Evvel gerek olmuş mürebbi minnet
Mürebbi farz olmuş musahip sünnet
Farzı farz eylemiş sünneti sünnet
Her kardaş akranın bulsun otursun

İkrâr verdik geldik girdik araya
Hatır yıkıp göç eyleme saraya
Ali üstat verir seni göreye
Çeliğin darbına duran otursun

Pir Sultan'ım eydür kandilde nurda

4 Ali üstat verir seni göreye

5 Çeliğin darbına duran otursun

6 Muhabbet gölüne dalan otursun

Er gerektir erenler yolun süre
Mümin Müslim derildiler bir yere
Muhabbet gölüne dalan otursun

(C. Ö.)

125.

Koca başlı koca kadı
Sen de hiç din iman var mı
Haramı helâlı yedi
Sen de hiç din iman var mı

Fetva verir yalan yulan
Domuz gibi dağı dolan
Sırtına vururum palan
Senin gibi hayvan var mı

İman eder amel etmez
Hakk'ın buyruğuna gitmez
Kadılar yaş yere yatmaz
Hiç böyle kör şeytan var mı

Pir Sultan'ım zatlarımız*
Gerçektir şöhretlerimiz
Haram yemez itlerimiz
Bu sözümde yalan var mı

(C. K.)

* Bu dördlük P. N. A.'da şöyledir:

Pir Sultan'ım zatlarınız
Gerçektir şöhretleriniz
Haram yemez itleriniz
Bu sözümde ziyan var mı

Koyun beni Hak aşkına yanayım
 Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan*
 Yolumdan dönüp mahrum mu kalayım¹
 Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan*

Benim pirim gayet ulu kişidir
 Yediler ulusu Kırklar eşidir
 On iki imam'ın server başıdır
 Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan*

Kadılar müftüler fetva yazarsa
 İşte kement işte boynum asarsa
 İşte hançer işte kellem keserse
 Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan*

Ulu mahşer olur divân kurulusu
 Suçlu suçsuz gelir anda derilir
 Piri olmayanlar anda bilinir
 Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan*

Pir Sultan'ım Arş'a çıkar ünümüz
 O da bizim ulumuzdur pirimiz
 Hakk'a teslim olsun garip canımız
 Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan*

(İ. A.)

* S. N. E., S. M. Y., C. Ö'de şiirin redifi olan bu dize şöyledir:

“Dönen dönsün ben dönmezem pirimden”

1 Pirimden dönüp mahrum mu kalayım

Kuran yazılırken Arş-ı Rahman'da
 Kudret kâtibinin elinde idim
 Güller açılırken kevn ü mekânda
 Bülbül idim gonca gülünde idim

Evvel Cebrâil'in ilk kelâmında
 Kırklar meclisinde aşk meydanında
 Muhammet Ali'nin sır kelâmında
 Nihan söyleşirken dilinde idim

Kırklar Arş üstüne kurdular cemi
 Mehabbet halk olup sürdüler demi
 Balçıktan yarattı Allah Âdem'i
 Ben ol vakit anın belinde idim

Yunus'un deryâya daldığı zaman
 Kırk gündüz kırk gece kaldığı zaman
 Ali Zülfikâr'ı çaldığı zaman
 Hayber Kalesi'nde kolunda idim

Pir Sultan'ım içtim aşkın dolusun
 Mekadir bilmeze verinem yarısın
 Bir kuşa seksen bir şehrin darısın
 Tayın verilirken yanında idim

(S. N. E.)

Medet senden medet ey mürvet kânı
 Yâ Muhammet sana imdâda geldim
 Karıl dağlar gibi yığdım günahı
 Yâ Muhammet sana imdâda geldim

Muhammet'tir gönlümüzün aynası
 Salâvat verenin nur olsun sesi
 On sekiz bin âlemin Mustafa'sı
 Yâ Muhammet sana imdâda geldim
 Muhammet din için çekmiş emekler
 Salâvat ver kabul olur diler
 Cennetin kapısın açar melekler
 Yâ Muhammet sana imdâda geldim

Kâbe'nin yapısı bina yapısı
 İman etse âsilerin hepsi
 Beş vakit okunur Âyet-el Kürsi
 Yâ Muhammet sana imdâda geldim

Melâmet hırkasın giydim eğnime
 Hakk'ın birliğini koydum kalbime
 Aşkın kitabını aldım elime
 Yâ Muhammet sana imdâda geldim

Pir Sultan'ım adayanlar buldular
 Varıp bir gerçekten elin aldılar
 Bunca peygamberler sana geldiler
 Yâ Muhammet sana imdâda geldim

(İ. A.)

129/a.

Mevlâ çün yarattı Ahmet'i nurdan
Âdem olan gelir nura çevrilir
Böyle kurulmuştur bu çarh-ı devran
Mansûr olan gelir dâra çevrilir

Bir sürçmekle atın pâyı kesilmez
Bir suç ile âdemoğlu asılmaz
Erenler kurmuştur bu yol basılmaz
Yol oğlu kandeyse yola çevrilir

Gümanlı gönülde pir mi eğlenir
Cennetten dışarda hûr mu eğlenir
Arısız kovanda bal mı eğlenir
Arı kande ise bala çevrilir

Ulu sular dâim alçağa akar
Pervaneler özün odlara yakar
Serçe kande ise aslına çeker
Bülbül olan gelir güle çevrilir

Pir Sultan'ım eydür gönül hastadır
Elinde gülleri deste destedir
Âdemoğlu bir acayip nesnedir
Muhabbetle tatlı dile çevrilir

(D. R.)

Hak yarattı Muhammet'i nurundan
 İnsan olan gelir nura çevrilir
 Çarkı kurulmuş dolap dâim dönmede
 Mansûr olan gelir dâra çevrilir

Bir sürçmekle at ayağı kesilmez
 Bir suçla âdemoğlu asılmaz
 Erenler bir yol kurmuştur basılmaz
 Yol ehli kandeysel yola çevrilir

Gümanlı gönülde pir mi eğlenir
 Cennet taşrasında hûr mu eğlenir
 Balsız petekte arı mı eğlenir
 Arı kande ise bala çevrilir

Erenler evinde kem söz söylenmez
 Cennet derûnunda hûri gizlenmez
 Balsız peteklerde arı eğlenmez
 Arı olanda bahara çevrilir

Başlı sular dâim alçağa akar
 Pervane kendini odlara yakar
 Serçe kande ise aslına çeker
 Bülbül olan gelir güle çevrilir

Pir Sultan'ım Haydar yatar hastadır
 Elinde gülleri deste destedir
 Âdemoğlu bir acayip nesnedir
 Muhabbetle tatlı dile çevrilir.

(C. Ö.)

Mihman olmuşum gelmişim
 Hakk'a bağlamışım özüm
 Ev sahibi iki gözüm
 Gönder bizi safa ile

Gelin örselemen bizi
 Hakk'a ısmarladık sizi
 Ayağın tozuna yüzü
 Sürdür bizi safa ile

Sürüye katılan koçlar
 O da Hakk'ın emrin işler
 Yiyip içtiğimiz kardaşlar
 Gönder bizi safa ile

Hey dedeler hey babalar
 Yerde gökte Hû diyenler
 Rıza lokmasın yiyenler
 Gönder bizi safa ile

Gidiyoruz hoşça kalın
 Gâhi siz de bize gelin
 Heybemize azık koyun
 Gönder bizi safa ile

Pir Sultan ere varalım
 Hak divânına duralım
 Yolcu çizmesin giyelim
 Gönder bizi safa ile

(V. L. S.)

Muhammet Ali'nin eli değil mi
 Hak bilip tuttuğum el bana yeter¹
 Bu yolun sahibi Ali değil mi
 Ali'nin kurduğu yol bana yeter

Hep kardaşlar muratların alırsa²
 Her biri cihanın kutbu olursa
 Mürşidin elinden her ne gelirse
 Sunduğu zehr ise bal bana yeter

İki yüzlü iki dilli olanlar
 İki pirli iki yollu olanlar
 Anlar dahi kelptir lânet alanlar
 Pire doğru gelen kul bana yeter

Mürşid-i kâminden terbiye alan
 Üstadın hâsılı gönülde olan³
 İcâzet verilip ezelî gelen
 Beyden gelen beydir bil bana yeter

Kâmile varmadan kâmil olunmaz
 Her mürşit olanda kemâl bulunmaz
 Nefsin bilmeyince Hâlik bilinmez
 Okuduğum cim'se dal bana yeter

Yeter bana ol pirimin kemâli
 Celâli içinde vardır cemâli
 N(e)'eylerim âlemi n(e)'eylerim malı
 Mürşidimden olan hâl bana yeter

1 Hak deyip tuttuğum el bana yeter (S. N. E./S. M. Y.)

2 Her bir kardaş muradım alırsa (İ. A.)

3 Üstadın hâsılı gönlünde olan (S. M. Y.)

Pir Sultan dâmenin tuttunsa erin
Hakk'ın rızasıdır rızası pirin
Mürşidin gönlünde var ise yerin
Beytullah değil mi ol bana yeter

(C. Ö.)

132.

Muhammet Mehdi'nin Hak sancağını
Çekelim bakalım nic(e)'olur olsun
Teber çekip münkirlerin kanını
Dökelim bakalım nic(e)'olur olsun*

Mahlûk Deccal oldu insan haşarı
Asla bilen yoktur hayır şeri
Teber çekip şu mağ(a)'radan dışarı
Çıkalım bakalım nic(e)'olur olsun

Müminleri bir katara düzelim
Güruh güruh şu âlemi gezelim
Münkirlerin sarayını bozalım
Yıkalım bakalım nic(e)'olur olsun

Pir Sultan'a Hûdâ yardım etmez mi
Müminler bağında bülbül ötmez mi
Bunca yattığımız gayrı yetmez mi
Kalkalım bakalım nic(e)'olur olsun

(İ. A.)

* Dördüncü dizelerdeki "nic(e)'olur olsun" (şiiirin aslında "nic'olur olsun" biçiminde geçen) redif parçası A. İz.-P. N. B.'de "nic'olsa olsun" biçimindedir.

Muhammet neslinden şunda kim kaldı
 Var mı Hacı Bektaş Veli'den gayrı
 Onulmaz yaraya merhem kim sardı¹
 Var mı Hacı Bektaş Veli'den gayrı

Muhammet Mirac'da dâvet gününde
 Arslan hamle kıldı râhı önünde
 Kim idi görünen arslan donunda
 Var mı Hacı Bektaş Veli'den gayrı

Muhammet Mirac'dan indiği demdir
 Kırklar'ın sürdüğü sema'da cemdir
 Zühre Yıldızı'nı doğuran kimdir
 Var mı Hacı Bektaş Veli'den gayrı

Sarı ismail Hû der muhip yolu²
 Kimdir yeşil benli gösteren eli³
 Zâhirde bâtında Şah Merdan Ali
 Var mı Hacı Bektaş Veli'den gayrı

Size niyâz eder Gürûh-ı Nâci
 Arkasında hırka başında tacı
 Onulmaz yaranın merhem ilâcı
 Var mı Hacı Bektaş Veli'den gayrı

A. B.'de bu dizeler şöyledir:

- 1 Deşilmiş yaraya merhem kim sardı
- 2 Sar(ı) ismail Hû der muhabbet yolu
- 3 Kim idi gösteren yeşil ben eli

On'(i)ki kurban olur keramet kazan⁴
Kim idi ol devin bendini çözen⁵
Özenirsen sen bir mürşide özen⁶
Var mı Hacı Bektaş Veli'den gayrı

Pir Sultan'ım Hû der ya sen ne dersin
Bilinmez sözleri söyler gidersin⁷
Dersin ahmak sen de dalgın gezersin⁸
Var mı Hacı Bektaş Veli'den gayrı

(M. Ş. Ü.)

133/b.

Muhammed Ali neslinden kim kaldı
Kim var Hacı Bektaş Veli'den gayrı
Onulmaz yaraya merhem kim sardı
Kim var Hacı Bektaş Veli'den gayrı

Hacı Bektaş Veli ezeli Ali
Vezniye ezdiler muhabbet balı
Kim idi gösteren yeşil kanadı
Kim var Hacı Bektaş Veli'den gayrı

Erenler derilip geliği demdir
Kırkların semaı kurduğu demdir
Zühre yıldızını gösteren kimdir
Kim var Hacı Bektaş Veli'den gayrı

Pir Sultan'ım Haydar Hakk'a gidersin

4 On iki öğüt alıp keramet kazan

5 Kim idi o devrin bendini çözen

6 Öğrenirsin var bir mürşide uzan

7 Bilinmez sözleri söyler n'idersin

8 Delisin ahmaksın dalga güdersin

Delisin ahmaksın dalga güdersin
Denilmeyen nutku söyler n'idersin
Kim var Hacı Bektaş Veli'den gayrı

Pir Sultan'ım yeşil perdeyi kuran
Hakikat ehlini Hakk'a yetiren
Bitmedik müşkili anda bitiren
Kim var Hacı Bektaş Veli'den gayrı
(C. Ö.)

133/c.

Muhammet neslinden şunda kim kaldı
Var mı Hacı Bektaş Veli'den gayrı
Deşilmiş yaraya merhem kim sardı
Var mı Hacı Bektaş Veli'den gayrı

Muhammet Miraç'ta dâvet gününde
Aslan hamle kıldı râhın önünde
Kim idi görünen aslan donunda
Var mı Hacı Bektaş Veli'den gayrı

Sar(ı)'ismail Hû der muhabbet yolu
Zahirde batında Şah Merdan Ali
Kim idi gösteren yeşil ben eli
Var mı Hacı Bektaş Veli'den gayrı

On'(i)ki öğüt alıp keramet kazan
Öğrenirsin var bir mürşide uzan
Kim idi o devrin bendini çözen
Var mı Hacı Bektaş Veli'den gayrı

Pir Sultan'ım Hû der ya sen ne dersin
Bilinmez sözleri söyler n'idersin
Delisin ahmaksın dalga güdersin
Var mı Hacı Bektaş Veli'den gayrı
(A. B.)

134.

Musahipten özün seçen musahip
On'(i)ki imam dergâhına varamaz*
Musahibin sırrın açan musahip
On'(i)ki imam dergâhına varamaz

Musahip musahibin sırrın açar
Evliyalar anın hışmından kaçır
Dünyadan ahrete imansız göçer
On'(i)ki imam dergâhına varamaz

Musahip var inusahibin varısı
İkisi de bir elmanın yarısı
Özü çürük kalleş olsa birisi
On'(i)ki imam dergâhına varamaz

Musahip musahibe bulsa bahane
Anı da sürerler bir ulu hana
Ahırını cehennem oduna yana
On'(i)ki imam dergâhına varamaz

Musahip musahibe etse bir güman
Anda ne din kalır ne de bir iman
Şefaatçi olmaz On iki imam
On'(i)ki imam dergâhına varamaz

Pir Sultan'ım bed huylardan bezili
Yerden gökten umutçuğu üzümlü
Musahip musahiple gezse küsülü
On'(i)ki imam dergâhına varamaz

(Z. G.)

* Bu ve öbür dizelerdeki "On iki" sözü şiirin aslında "On'ki" biçimindedir.

135.

Mürşide varmağa tâlip olursan
İbtida insandan rehber isterler
Verdiğin ikrâra doğru gelirsen
Ahd ile peymandan rehber isterler

Rehberin var ise olursun insan
Rehberin yok ise kalırsın hayvan
Arasât gününde açılır meydan
Açılan meydandan rehber isterler

Mürşidin nazarı müşkülü seçer
Kâmil olan tâlip Sırat'ı geçer
Can kuşu kafesten âkibet uçar
Tenden uçan candan rehber isterler

Şah-ı Merdan bir yol kurdu kuluna
Bu yola giden rehberden biline
Girmek ister isen imam yoluna
On iki imam'dan rehber isterler

Tarikat bâbına girmek dilersen
Hakikat güllerin dermek dilersen
Erenler sırrına ermek dilersen
Sır ile pinhandan rehber isterler

Pir Sultan'ım söyler bu hikâyeti
Yirmi sekiz huruf yedi âyeti
Nefsini bilmektir sözün gayeti
Bilmeğe irfandan rehber isterler
(C. Ö.)

Ne zâlimdir ne gaddardır ne bedkâr
 Ta ezelden zâlim buldum düşmanı
 Çok cevir eyleme olursun pişman
 Zahmet-i zâr ile kalasın zâlim

Kasteyledim zâlim girdin kanıma
 Yağm(a)'eyledin malım bundan sana ne
 Seni şekv'ederim Bâri Subhan'a
 Zahmet-i zâr ile kalasın zâlim

Her ne kadar zahmet edersen bana
 İntizar ederim her dâim sana
 Ayrılınam yurdumdan gitmem yabana*
 Zahmet-i zâr ile ölesin zâlim

Hak bize vermiştir nûr-ı kudreti
 Bir vakit zâlime etmem mihneti
 Bizler için açık koydu cenneti
 Zahmet-i zâr ile ölesin zâlim

Pir Sultan'ım derdin kendine söyler
 Ârif olan bundan bir hisse eyler
 Gönül dalga vurur ummanı boylar
 Zahmet-i zâr ile ölesin zâlim

(İ. A.)

* Bu dize A. B. ile A. İz-P. N. B.'de şöyledir:

Ayrılımam yolumdan gitmem yabana

137.

Ol benim Şah'ımı
Görmeğe kim gider
Zevk ile sefasın
Sürmeğe kim gider

Asâsı elinde
Kemerî belinde
Hocası önünde
Ölmeğe kim gider

Şehidin kanını
Yumazlar tenini
Hak için canını
Vermeğe kim gider

İncidir dişleri
Kalemdir kaşları
Hak için başları
Sermeğe kim gider

Şah'ımın özünü
Severim sözünü
Gün gibi yüzünü
Görmeğe kim gider

Pir Sultan illeri
Uzaktır yolları
Bahçede gülleri
Dermeğe kim gider

(İ. A.)

138/a.

Önüme bir çığır geldi*
Bir ucu var şar içinde
Aktarları dükkân açmış¹
Her ne dersen var içinde²

Gir dükkâna pazar eyle
Hışmın yenip hazer eyle
Aya güne nazar eyle
Ay balkıyor nur içinde³

Ay Ali'dir gün Muhammet
Okunur doksan bin âyet
Balıklar da suya hasret
Çarh dönerler göl içinde⁴

Göl içinde çarha döner
Susuzluktan bağı yanar
Müminler secdeye iner
Seyir var seyir içinde

* Bu şiirin C. Ö.'deki çeşitlemesi için bak: "Uğruma bir çığın düştü" (No. 163).
S. E. ve S. N. E.'de bu dizeler şu biçimdedir:

1 Bakkallar dükkânın açmış

2 Ne istersen var içinde

3 Ay Muhammet nur içinde

4 Çarhı dönen göl içinde

4 Bu dördlük A. B.'de şöyledir:

Ay Ali'dir gün Muhammet

Okunan seksen bin âyet

Balıklar deryaya hasret

Çarha döner göl içinde

Kudret'ten verildi balı⁵
Bahanesi oldu arı
Dinle imdi âh u zârı
Arı inler bal içinde

Pir Sultan'ım ey gaziler
Alnımızda ak yazılar
Önce tâlip pir arzular⁶
Bülbül öter gül içinde
(İ. A.)

138/b.

Önüme bir çığır geldi
Bir ucu var şar içinde
Bakkallar dükkânın açmış
Ne istersen var içinde

Gir dükkâna pazar eyle
Hışmın yenip hazer eyle
Aya güne nazar eyle
Ay Muhammet nur içinde

Ay Ali'dir gün Muhammet
Okunan seksen bin âyet
Balıklar deryaya hasret
Çarhı dönen göl içinde

Göl içinde çarhı döner
Susuzluktan bağı yanar
Müminler secdeye iner
Seyir var seyir içinde

Kudretten verdi o balı
Bahanesi oldu arı
Dinle imdi âh ü zârı
Arı inler bal içinde

5 Kudret'ten verdi o balı

6 Tâlip de pirin arzular

Pir Sultan'ım ey gaziler
Alnımızda ak yazılar
Tâlip de pirin arzular
Bülbül öter gül içinde
(S. E.)

139.

Öt benim sarı tamburam*
Senin aslın ağaçtandır
Ağaç dersem gönüllenme
Kırmızı gül ağaçtandır

Ali Fâtıma'nın yârı
Ali çekti Zülfikâr'ı
Düldül atının eyeri
O da yine ağaçtandır

Ali gitti Hakk'a yetti
Zülfikâr'ı derya yuttu
Sa'd-i Vakkas bir ok attı
O da yine ağaçtandır

Nurdandır Kâbe eşiği
Cihanı tuttu ışığı
Hasan Hüseyin'in beşiği
O da yine ağaçtandır

Yeter Pir Sultan'ım yeter
Dertlilere derman katar
Türlü türlü meyve biter
O da yine ağaçtandır
(A. B. G.)

* Bu dize A. İz-P. N. B.'de şöyledir:

Ol benim sarı tamburam

140.

Pir Sultan'ım Őu dűnyaya
Dolu geldim dolu benim
Bilmeyenler bilsin beni
Ben Ali'yim Ali benim

CoŐma deli gűnlűm coŐma
Coşup da kazandan taşma
Ŭç yűz altmıŐ tane eŐme
SerçeŐme'nin gűlű benim

arŐılarda dolanırım
Ben Hakk'ım Hak'tan gelirim
On iki imam hak bilirim
Dedikleri deli benim

Kılıcım kırk arşın uzar
Műnkirin kűkűnű kazar
arŐı pazarlarda gezer
Dedikleri deli benim

Pir Sultan kapına kuldur
Bunu bilmek műŐkűl haldır
Ali'nin ihsanı boldur
Şah-ı Merdan kulu benim

(A. İz/P. N. B.)

141.

Pirim bana ismini bağışladı
Deftere yazıldım bir gün içinde
On iki kapılı şehre uğradım
Yedi derya geçtim bir gün içinde

Bir saatte yedi iklim dolandım
Saat geçti karar kıldım uyandım
Hikmeti görünce yine bulandım
Biraz çalkalandım cihan içinde

O ruh girdi bana Haydar dost dedi
Yaradandan nasibini istedi
Sabahın

Aynıma yazıldı ak ile kara
El defterin ko kendi defterin ara
Kudret ıssı hikmetini göstere
Bugün mihman düştük bir can içinde

Pir Sultan'ım eydür menzil ıraktır
Gülüp oynamanın sonu fıraaktır
Şimdi geldik amma gitsek gerektir
Şimdi geziniriz cânân içinde

(C. Ö.)

Sabahtan dergâha vardım
 Dedem uzanmış yatıyor¹
 İzzet ile selâm verdim
 Günbegün derdim artıyor

Dedem kalkmış yatağından
 Gül ister hüsnün bağından
 Münkir münafık şerrinden
 Müminlerini koruyor²

Mümin olan (yola) yarar
 Münafık dergâhta n(e)'arar³
 Kem söz sahibine zarar
 Muhabbetten bal akıyor

Muhabbet nedir Muhammet
 Müminin arzusu cennet
 Yola giren cana minnet
 Bir has gül olmuş kokuyor

Pir Sultan'ım vardır nice
 Kabr evine o girince
 Hak divanına durunca
 Günahlarından korkuyor

(İ. A.)

Bu dizeler H. Ç., C. Ö., A. B. ve S. M. Y.'de şöyledir:

1 Dedem dahi yatıyor

2 Müminlerin korkuyor

3 Şiirin aslında bu sözcük "n'arar" biçimindedir.

Sabır kıla kıla canıma yetti
 Hasrını ararsan bundadır âşık
 Kâmil oldum deyü dâva edersin
 Hamakat nişanı kimdedir âşık

Ehl-i dil olmadan söyleme hemen¹
 Senin mücadelen benimle neden
 Muhammet Mustafa göçtü dünyadan
 Muhammet'in nuru kimdedir âşık²

Ben de bilemedim nasıl sevdadır³
 Heman çekticeğim kuru kavgadır
 Nebî Medine'de Musâ Tur'dadır
 Muhammet'in nuru kimdedir âşık

Gözle erkânını dönme yolundan
 Dererler de goncasını gülünden
 Pir Sultan'ım Hû der alınam elinden
 Senin sende benim bendedir âşık

(İ. A.)

Bu dizeler S. M. Y.'de şöyledir:

1 Ehl-i dil olmadın söylemen neden

2 Tâc ile hırkası kimdedir âşık

3 Ben de bilmem bu nasıl sevdâdır

Sefâsına cefâsına dayandım
 Bu cefâyâ dayanmayan gelmesin
 Rengine hem boyasına boyandım
 Bu boyayı boyanmayan gelmesin

Rengine boyandım meyinden içtim
 Nice canlar ile didâr görüşüm
 Muhabbet eyleyip candan seviştim
 Muhabbeti küfür sayan gelmesin

Muhabbet eyleyip yokla pirimi
 Yusun senin nâmus ile ârını
 Var bir gerçek ile kıl pazarını
 Kıldığın pazardan ziyan gelmesin¹

Kırklar bu meydanda gezer dediler²
 Evliyayı yola dizer dediler³
 Destini destinden üzer dediler⁴
 Nefsâniyetine uyan gelmesin

Pir Sultan'ım eydür dünya fânidir
 Kırklar'ın sohbeti aşk mekânıdır
 Kusura kalmayan kerem kânıdır
 Gönülde karası olan gelmesin⁵

(İ. A.)

Bu dizeler öbür yayınlarda şöyledir:

- 1 Ettiğin pazardan ziyan gelmesin (S. N. E.)
- 2 Kırklar bu meydanda döner dediler (S. N. E.)
- 3 Evliyayı yola nişan dediler (S. N. E.)
- 4 Dostunu dostundan keser dediler (S. N. E.)
- 5 Gönülünde karası olan gelmesin (A. B. G.)

145.

Sevda çekmek şanlarıdır
Gizlice erkânlarıdır
Hak yoluna canlarıdır
Kurbanı Bektaşilerin

Onlar Horasan'ı gezer
Demkeş olur bâde süzer
Seyyâh olup dâim gezer
Sultanı Bektaşilerin

Sırların güç erilir¹
Remizleri geç bilinir
Üstat olan pir seçilir
Hünkârı Bektaşilerin

Ârifler ârifi gelir²
Ârife tarif vız gelir
Uzak yakın hep bir gelir
Hassına Bektaşilerin

Pir Sultan'ım bu ne demek
Yerde insan gökte melek
Hiç câhile çekme emek
Devridir Bektaşilerin³

(C. Ö.)

Bu dizeler S. M. Y. ile İ. A.'da şöyledir:

1 Sırlarına güç varılır (S. M. Y.)

2 Ârifler ârife gelir (S. M. Y.)

3 Devranı Bektaşilerin (İ. A.)

Seyran ettim erenlerin demini
 Kudret kandilini yanarken gördüm
 Burak olup içtim âb-ı hayattan
 Hazret(i) Peygamber'i kanarken gördüm

Günde bin kez Hakk'a şükür ederken
 Erenler katarın Veysel yederken
 Musâ Hakk'ın didârına giderken
 Hızır müşkülünü anarken gördüm

Halil Kâbe yaptı insan gelmeğe
 Şüphesiz günahlar kabul olmağa
 İsmail uğruna kurban kılmağa
 Bir melek bir koyun yederken gördüm

Nerden düşman gelir ise duyardı
 Dost uğruna can u başı koyardı
 Her gün Hamza âşikâre gezerdi
 Ali'yi Düldül'e binerken gördüm

Vefâsı yok imiş şunda fenânın
 Hesabı yok imiş mülke konanın
 Yavrusun aldırılmış garip ananın
 Parlayı parlayı yanarken gördüm

Pir Sultan'ım eydür şunda gelmişler
 Dizilmişler duasını almışlar
 Birbirinin eteğini tutmuşlar
 Müşkülün mürşide tınarken gördüm

(S. N. E.)

Seyyah olup şu âlemi gezerim
 Bir dost bulamadım gün akşam oldu
 Kendi efkârınca okur yazarım
 Bir dost bulamadım gün akşam oldu¹

İki elim kalkmaz oldu dizimden
 Bilmem amelimden bilmem özümden
 Akıttım kanlı yaş iki gözümünden
 Bir dost bulamadım gün akşam oldu

Yine boranlandı dağların başı
 Akıttım gözümünden kan ile yaş
 Emaneti alır ol veren kişi
 Bir dost bulamadım gün akşam oldu

Bozuk şu cihanın pergeri bozuk
 Yazıktır şu geçen ömrüme yazık²
 Tükendi daneler kalmadı azık
 Bir dost bulamadım gün akşam oldu

Pir Sultan'ım eydür ummana dalamı
 Gidenler gelmedi haberin alam
 Abdal oldum çullar giydim bir zaman
 Bir dost bulamadım gün akşam oldu

(İ. A.)

1 Bu dize bazen "Bir dost buldum amma tez akşam oldu" diye de söylenir.

2 Bu dize S. M. Y.'de "Yazıktır şu geçen ömüre yazık" şeklindedir.

Seyyah olup Şu âlemi gezerken
 Bulmadım hakkına kail olucu
 Muhammet Ali'den kuruldu pazar
 O da bize lûtf u kerem kılıcı

Gelmiş geçmiş işimizi bitiren
 Odur bizim eksiğimiz yetiren
 Dilerim onmasın Hakk'ın yitiren
 Yolsuza hasımdır yolun kılıcı

Yola hor bakanın yamandır hali
 Kaldırın aradan kıyl ile kali
 Evvel ebet pirim Muhammet Ali
 Böyle günde olur imdat edici

Bekleyelim mülkün sahibi gele
 Mümin kullarına tecelli kıla
 Muhammet Ali'nin kurduğu yola
 Kalmamış sıdkile nazar kılıcı

Pir Sultan'ım hiç doğruya gelen yok
 Ol mümin kulların işin alan yok
 Şu âlemde hâlimden bir bilen yok
 Herkes kendi sevdasına bakıcı

(C. Ö)

Sofu mezhebini neden sorarsın
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz
Gözlüye gizli olmaz ne ararsın
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Eğnimize biz kırmızı giyeriz
Hâlimizce biz de mânâ duyarız
İmam Cafer mezhebine uyarız
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Her kulun çırağın yaksa Hak yakar
Mümin olanları katara çeker
Aslımız On iki imam'a çıkar
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Muhammet Ali'dir Kırklar'ın başı
Anı sevmeyenin nic(e)'olur işi
Yezit'e lânetle atalım taşı
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Biz tüccar değiliz alıp satmazız
Erenler malına hile katmazız
Gönlümüz genişdir biz kin tutmazız
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

İlkbaharda açılmıştır gülümüz
Hakkın dergâhına gider yolumuz
On iki imam'ı okur dilimiz
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Pir Sultan'ım söyler ganidir gani
Evveli Muhammet âhırın Ali
Anlardan öğrendik erkânı yolu
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Sofu mezhebimizi ne sorarsın
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz
Gözlüye gizli yoktur ne ararsın
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Muhammet Ali'dir Kırklar'ın başı
Añı bilmeyenin nic(e)'olur işi
Uralım Yezit'lere lânet taşı
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Sofu bize sen ne mezhep sorarsın
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz
Gözlüye gizli mi olur ne dersin
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Biz tüccar değiliz alıp satmayız
Karnımız genişdir kibir tutmayız
Rızasız çiğ lokmayı da yutmayız
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Eğnimize kırmızılar giyeriz
Hâlimizce her mânâdan duyarız
Katarda imam Câfer'e uyarız
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Her kimin çırağın yaksa Hak yakar
Mümin olanları katara çeker
Aslımız On iki imam'a çıkar
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

* Bu şiirin B. A.'deki çeşitlemesi için bak: "Ey Yezit bizlere kıl u hal olmaz" (No. 70)

Baharda açılır gonca gülümüz
Ol dergâha doğru gider yolumuz
On'(i)ki imam'ları söyler dilimiz
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

Pir Sultan'ım eydür deryalar ganî
Evveli Muhammet âhırı Ali
Anlardan öğrendik erkânı yolu
Biz Muhammet Ali diyenlerdeniz

(C. Ö.)

150.

Sordum sarı çiğdeme
Sen nerede kışlarsın
Ne sorarsın hey derviş¹
Yer altında kışlarım

Sordum sarı çiğdeme
Yer altında ne yersin
Ne sorarsın hey derviş²
Kudret lokması yerim

Sordum sarı çiğdeme
Benzin neden sararmış³
Ne sorarsın hey derviş
Hak korkusun çekerim⁴

Bu dizeler öbür derlemelerde şöyledir:

1, 2 Ne sorarsın ey kardaş (A. B. G.)

3 Senin benzin ne sarı (A. B. G./S. N. E./A. B.)

4 Hak korkusu çekerim (A. B. G./S. N. E.)

Sordum sarı çiğdeme
Anan baban var mıdır
Ne sorarsın hey derviş
Anam yer babam yağmur

Sordum sarı çiğdeme⁵
Sende kardeşlik var mı
Ne sorarsın hey derviş
Ben erlerle kardeşim

Pir Sultan'ım erlerle
Yüzü dolu nurlarla
Ak sakallı pirlere
Çiğdemde kardeşlik var⁶

(C. Ö.)

5 Bu dördlük S. N. E. ile A. B. ve A. B. G.'de yok, onun yerinde şu dördlük
Sordum sarı çiğdeme

Asâcığı elinde

Hak kelâmı dilinde

Çiğdemde dervişlik var

6 Çiğdemde dervişlik var (S. N. E.)

Sultan Nevrûz günü cemdir erenler
 Gönüller şâd oldu ehl-i imanın
 Cemâl-i yâr görüp doğru bilenler
 Himmeti erince Nevrûz Sultan'ın

Cümle eşya bugün destur aldılar
 Aşk ile didâra karşı yandılar
 Erenler ceminde bâde sundular
 Hemneti erince Nevrûz Sultan'ın

Erenler dergâhı rûşen bu günde
 Doldurmuş bâdeyi sunar elinde
 Susuz olan kanar kendi gölünde
 Himmeti erince Nevrûz Sultan'ın

Sultan Nevrûz günü canlar uyanır
 Hâl ehli olanlar nura boyanır
 Muhip olan bugün ceme dolanır
 Himmeti erince Nevrûz Sultan'ın

Pir himmet eyledi bugün kuluna
 Cümle muhip bugün cemde buluna
 Cümle eşya konar kudret balına
 Himmeti erince Nevrûz Sultan'ın

Âşık olan canlar bugün gelirler
 Sultan Nevrûz günü birlik olurlar
 Hallâk-ı cihandan ziyâ alırlar
 Himmeti erince Nevrûz Sultan'ın

Pir Sultan'ım eydür erenler cemde
 Akar çeşmim yaşı her dem bu demde
 Muhabbet ateşi yanar sinemde
 Himmeti erince Nevrûz Sultan'ın

(C. Ö.)

Sultan Ali'ın bir iş geldi başıma
 Yana yana ağlanacak iş oldu
 Malûm olsun yârânıma eşime
 Ferman geldi serim yere düş oldu

Yetiş imdâdıma Celli Celâl'im
 Hünkâr Hacı Bektaş Şah Sultan Balım
 Efendime malûm benim de hâlim
 Benim derdim cümle derde baş oldu

Derviş olan şükür edip oturdu
 Herkes kendi kismetini götürdü
 Nâmerdin lokmasın cömert yetirdi
 Münkirin torbası şükür boş oldu

Pir Sultan kaildir Hak'tan gelene
 Şükür olsun dâmenimi salana
 Akrancığın kendisinden bulana
 Derdim devâ buldu gönlüm hoş oldu

(C. Ö.)

153.

Şah-ı Merdan kullarıyız
Mevlâ'dan gayrı değiliz
Kanaat ile yürürüz
İllâ tokuz aç değiliz

Evlîya gönlümüz aldı
Kalbimiz nur ile doldu
Gözlerimiz cemâl gördü
Cennete muhtaç değiliz

Evvel biziz âhır biziz
Heman leyl ü nehâr biziz
Gül açılmış bahar biziz
Biz yaz olduk kış değiliz

Yüzler'den Kırklar'a erdik
Tarikat ehlini bulduk
Yediler'den haber sorduk
Üçler'deniz hiç değiliz

Pir Sultan'ım göçün göçün
Sızdık eridik Hak için
Dünyayı terk etmek için
Altın olduk tunç değiliz

(C. Ö.)

154.

Şah'ın illerinden gelen turnalar
Çağrışıp karışıp konar Şah deyü
Tâlip olan mürşidini arzular¹
Destine el salıp sunar Şah deyü

İki kuş bir yavru besler yuvada
Ona mürşit gerek yuya arıda
İki yüce şahin döner havada
İmam evlerine konar Şah deyü

Aramıza düştü ayrılık tozu
Buymuş başımıza yazılan yazı
Bağrımızı deldi turna âvâzı
Sivas göllerine iner Şah deyü

Haktan nidâ geldi garip bülbüle
Bülbül âşık oldu bahçede güle²
Ali niyet etti bindi Döldül'e
Sultan evlerine gider Şah deyü³

Pir Sultan'ım eydür gözümün yaşı
Delik deşik oldu bağrımın başı⁴
Kalktı havalandı gönlümün kuşu
Şah'ın dergâhına konar Şah deyü⁵

(H. Ç.)

Bu dizeler A. B.'de şöyledir:

- 1 Tâlip olan mürşidine arzeder
- 2 Bülbül âşık bahçemizdeki güle
- 3 imam evlerine iner Şah deyü
- 4 Delik delik oldu bağrımın başı
- 5 imam evlerine iner Şah deyü

155.

Şah'ın nûru musun ey canlar canı
Varın lââyık olun hallerinize
Mürüvvet erenler dârına durdum
Canım kurban olsun yollarınıza

Erenlerin altın akçası mısın
Mümin kardaşların goncası mısın
Şah-ı Merdan Ali bahçesi misin
Gelir bülbül konar dallarınıza

Rehberin payını yemen ayırın
Mürşidin payını candan kayırın
Dudaktan emzirin lebden doyurun
Hak mihman gelince evlerinize

Lânet ile Yezit'leri taradım
Hakk'ın kitabını açtım aradım
Kırklar ile cem olmaktı muradım
İmam Cafer çıkar yollarınıza

Pir Sultan'ım eydür Yezit'ler gamda
Horasan erleri Urum'da Şam'da
Biz de mihman olduk bir ayn-ı cemde
Doyup usanmadık hallerinize*

(V. L. S.)

* Doyup kanamadık hallerinize (A. B.)

156.

Şecaatin varsa kalbinde sakla
Nasihatim dinle sakın gururdan
Bir işin önünden sonunu yokla
Nasihatim dinle sakın gururdan

Hünerin var ise kendini devşir¹
Söyleyecek sözü kalbinde pişir²
Ululuk büyüklük Hakk'a yaraşır³
Nasihatim dinle sakın gururdan

Hatırın yıkarlar hatır yıkınca
Gözyaşı yeğlenmez taşıp akınca⁴
El elden üstündür Arş'a çıkınca
Nasihatim dinle sakın gururdan

Oku asılanın yayı yasılır
Gaziler kılıcı Arş'a asılır
Gurur ile kahramanlar basılır
Nasihatim dinle sakın gururdan

Pir Sultan ulular izini izle⁵
Kemliği terk eyle iyliği gözle
Hasımın karıncaysa merdâne gözle
Nasihatim dinle sakın gururdan

(S. N. E.)

Bu dizeler C. Ö. ile S. M. Y.'de şöyledir:

- 1 Hünerim var ise yerini devşir
- 2 Bir söz söyleyecek kalbinde pişir
- 3 Ululanmak bir Mevlâ'ya yaraşır
- 4 Gözyaşı yenilmez taşıp akınca
- 5 Pir Sultan'ım ulular izin izle

Şimdi bizim aramıza
Yola boyun veren gelsin
Şeriatı tarikatı
Hakikatı bilen gelsin

Kişi halden anlayınca
Hakikatı dinleyince
Üstüne yol uğrayınca
Ayrılmayıp duran gelsin

Tâlip olunca bir tâlip
İşini Mevlâ'ya salıp
İzzet ile selâm alıp¹
Gönüllere giren gelsin

Koyup dünya dâvâsını
Hakk'a verip sevdasını
Doğrulayıp öz nefsini
Şeytanı öldüren gelsin

Pir Sultan'ım çelebiye
Eyvallahım var veliye
Muhiddin'e hâl diliyle
Yolun sırrın soran gelsin

(S. M. Y.)

1 İzzet ile selâm verip (C. Ö.)

158/a.

Şu karşiki karlı dağı gördün mü
Rüzgârını bulmuş eriyip gider
Akan sularından ibret aldın mı
Yüzünü yerlere sürüyüp gider

Sürünün önünde giden avcılar
Sıcak sıcak günde yakar güneşler
Evvel zaman yemiş veren ağaçlar
Anlar da kalmamış kuruyup gider

Kadirsin Allah'ım sen de kadirsin
Üstümüze dört direkli çadırsın
Çağırdığımız yerde hazır nâzırsın
Cümlemiz üstüne yürüyüp gider

Bizim deryamız derindir boylanmaz
Bin nasihat etsen biri dinlenmez
Gidi merkep hiçbir yere bağlanmaz
Başında yuların sürüyüp gider

Pir Sultan'ım söyler sözü özünden
Âşıksın sakınır iki gözünden
Olur olmaz münkirlerin sözünden
Eksilmez gölümüz kuruyup gider

(S. N. E.)

158/b.*

Karşiki karlıca dağı gördün mü
Buldurmuş eyyâmın eriyip gider
Akan sulardan sen ibret aldın mı
Yüzünü yerlere sürüyüp gider

Kadirsin hey ulu Şah'ım kadirsin
Her nereye baksam anda hazırsın
Üstümüzde dört köşeli çadırsın
Cümlemizi birden bürüyüp gider

Sıra sıra gelen ol ulu kuşlar
Sırlı olur yakmaz anı güneşler
Evvel ezel meyve veren ağaçlar
Anlar da kalmayıp çürüyüp gider

Derindir deryamız bizim boylanmaz
Bin bir kelâm desem biri anlanmaz
Kişi ikrârsız yulara bağlanmaz
Yuları boynunda sürüyüp gider

Şah Hatâyî'm söyler sözü özünden
Dervişlerin sakınıptır gözünden
Olur olmaz münkirlerin sözünden
Esriyip gönlümüz farıyıp gider

(A. B. G.)

* Bu şiir Abdülbâki Gölpinarlı'nın Kaygusuz Abdal, Hatayî, Kul Himmet (1962, sf. 71-72) adlı kitabından alınmıştır.

159.

Şükür bizi bu meydana
Getirenin demine Hû
Ceset içinde bu canı
Bitirenin demine Hû

Güzeldir Ali'nin sesi¹
Silelim gönülden pası
Ayn-ı cemde bu nefesi
Okuyanın demine Hû

İzleyelim Ali iz(i)'ni²
Uyaralım can gözünü
Kırklar ile bir üzümü
İçirenin demine Hû

Pir Sultan'ım bu ne demek
Hiç cahile çekme emek
Hazır pişmiş nân u nemek
Yedirenin demine Hû

(C. Ö.)

Bu dizeler S. M. Y.'de şöyledir:

1 Güzeldir Ali'min sesi

2 İzleyim Ali izin

Tâlibin özünü halleyile pişir
 Bu meydana çığden lokma gelir mi
 Üstat nazarında tuzlanmayınca
 O lokmada lezzet karar olur mu

Rum ili halkolmaz basılmayınca
 Hâriç damarları kesilmeyince
 Gerçek senlik benlik seçilmeyince
 Hak kapısı açılır ayân olur mu

Kardaş benim hatırcığım yıkıldı
 Münâfık şerrinden belim büküldü
 [Urum'a doğru bir] ordu çekildi
 Yola giden ere menzil olur mu

İkilik dediğin de birletilmez
 Bilirim yoluma gönül katılmaz
 Kara taştan cevher alıp satılmaz
 Kâmil olan kardaş n(e)'eyler olur mu

Pir Sultan'ım eydür dostla görüştük
 Mürşit nazarında ikrâr veriştik
 Bir karındaş kendi tuzağa düşse
 Düşen kardaş kalkar böyle olur mu

(C. Ö.)

161.

Tarikata ikrâr verdim
Lânet Yezit'ten el yudum
Muhammet Ali'yi gördüm
Firdevs-i âlâ içinde

Allah bir Muhammet haktı
Rehberim kemendi taktı
Çekti pire teslim etti
Firdevs-i âlâ içinde

Pirden nasihatı aldım
Ben belimi bağlı gördüm
Kendimi Miraç'ta buldum
Firdevs-i âlâ içinde

Ben kutlu postuma geçtim
Sekahüm şerbetin içtim
Ol saat kıl-kalden geçtim
Firdevs-i âlâ içinde

Didâr defterine geçtim
Münkir münafıkı seçtim
Mezhepte Câfer'e düştüm
Firdevs-i âlâ içinde

Mehdi'ye vardır niyazım
İmamlar'a bağlı özüm*
Şükür didâr gördü gözüm
Firdevs-i âlâ içinde

Pir Sultan'ım dünya fânî
Bizdedir Hakk'ın nişanı
Hakk'a kurban verdim canı
Firdevs-i âlâ içinde

(C. Ö.)

* On iki imam'a bağlı özüm (S. M. Y.)

162/a.

Türap olup düştüm toza
İncinme gönül incinme
Tahammül eyle her söze
İncinme gönül incinme

Türaplık cümlelerin başı
Üstüne atarlar taşı
Dâim çiğnenmektir işi
İncinme gönül incinme

Koy sana kötü desinler
Her ayıbına gülsünler
Her gün gıybetin kılınsınlar
İncinme gönül incinme

Muhammet Miraç'tan indi
Ali'im nur ile boyandı
Bühtan Fatm(a)'Ana'ya indi
İncinme gönül incinme

Pir Sultan'ım geçer aylar
Geçinir yoksullar baylar
Herkes sıfatını söyler
İncinme gönül incinme
(İ. A.)

162/b.

Türap ol da gez bir zaman
İncinme gönül incinme
İleri gerili söze
İncinme gönül incinme

Türaplık cümlenin başı
Daim çiğnenmektir işi
Üstüne atarlar leşi
İncinme gönül incinme

Müminler cennete doldu
Münafık meydanda kaldı
Bühtan Fatm(a)'Ana'ya oldu
İncinme gönül incinme

Ali'ndir dünyada hoca
Kur'an'da okunan hece
Burda alçak orda yüce
İncinme gönül incinme

Pir Sultan'ım doğan aylar
Geçinir yoksullar baylar
Her keşfi sıfatın söyler
İncinme gönül incinme

(C. Ö.)

163.*

Uğruma bir çığın düştü¹
Bir ucu mahşer içinde
Açıldı şar dükkânı
Ne ararsan var içinde

Var dükkâna pazar eyle
Hışmından kork hazer eyle
Aya güne nazar eyle
Ay Ali gün nur içinde

Ay Ali'dir gün Muhammet
Üç yüz altmış altı sünnet
Balıklar da suya hasret
Çarh dönerler göl içinde

Ay Ali'dir gün Muhammet
Kılasın farz ile sünnet
Yedi tamu sekiz cennet
Bülbül oynar gül içinde

Göl içinde çarhı döner
Susuzluktan bağı yanar
Müminler secdeye iner
Seyir var seyir içinde

Kudretten derildi arı
Arıları çeker dizârı
Dinle imdi sen o zârı
Arı oynar bal içinde

Pir Sultan'ım hey gaziler
Yazıldı kara yazılar
Tâlip mürşidin arzular
Gönül oynar dil içinde

(C. Ö.)

* Bu şiirin İ. A.'daki bir çeşitlemesi için bak: "Önüme bir çığır geldi" (No. 138)

¹ Bu dize S. M. Y.'de şöyledir:
"Uğruma bir çayır düştü"

164/a.

Uyurken üstüme geldi erenler
Gafil aç gözünü uyan dediler
Serseri kalma bu cihan içinde
Yürü bir mürşide hey can dediler

Uyandım gafletten açtım gözümü
Erenler pâyine sürdüm yüzümü
Hak buyurdu ben söyledim sözümü
Bu Hakk'ın kelâmı inan dediler

Gökten indi derler idi isa'ya
Zebur'u Davut'a Tevrat Musa'ya
Üçüncü Resul'e Fürkan dediler

Kanber önü sıra bindi Düldül'e
Pirim Hacı Bektaş Kırklar'la bile
Âb-ı Zemzem ile cümlesin sile
Bir dolu sundular iç kan dediler

Dağların deminden çekilir erler
Ördeğin arzular cevzana göller
Deryalar geçilmez bulanık seller
Kalbi pâk olana umman dediler

Kalbin pâk olursa var Hakk'a hoş ol
Erenler önünde döş olma düş ol
Dünyanın varından vazgeç derviş ol
Dünyada dervişe sultan dediler

Bu derd ü belâyı çeken Eyyup'tur
Erenlerin sırrı hoş acayıptır
Her yerde sırrını açma ayıptır
Gizli pinhanlara boyan dediler

Pir Sultan düşmüşüm er sevdasına
Âşıklar düşmesin el sevdasına
Bir nazar kılmışım kalbim pasına
Eğer âşık isen uryan dediler

(İ. A.)

164/b.

Uyurken üstüme geldi erenler
Ne yatarsın gafil uyan dediler
Mâhitap olmuştur yüzün görenler
Şunda duranlara merdan dediler

Uyandım gafletten açtım gözümü
Erenler pâyine sürdüm yüzümü
Söyletiler hak söyledim sözümü
Hak bin bir kelâmı inan dediler

Gökten indi derler idi isâ'ya
Zebur'u Davut'a Tevrat Musâ'ya
Üçüncü incil indi isâ'ya
Dördüncü Resul'a Fürkan dediler

Kanber önü sıra bindi Düldül'e
Pirim Hacı Bektaş Kırklar'la bile
Âb-ı Zemzem ile cümlesin sile
Bir dolu sundular iç kan dediler

Dağların deminden çekilir erler
Ördeği arzu eder cevlanda göller
Deryalar geçilmez bulanık seller
Kalbi pâk olana umman dediler

Kalbin pâk olursa var Hakk'a düş ol
Erenler önünde dil olma sus ol
Dünyanın varından vazgeç derviş ol
Bu yolda dervişe sultan dediler

Dediler belâyı çeken Eyyup'tur
Erenlerin sırrı hoş acayıptır
Her bir yerde sırrın açmak ayıptır
Gizli pinhanlara boyan dediler

Pir Sultan düşmüşüm er sevdasına
Âşıklar düşmesin el sevdasına
Bin nazar kılmışım kalbim pasına
Eğer âşık isen uryan dediler

(C. Ö.)

165/a.

Uyur idik uyardılar
Diriye saydılar bizi
Koyun olduk ses anladık
Sürüye saydılar bizi

Sürülüp kasaba gittik
Kanarayı mesken ettik¹
Canı Hakk'a teslim ettik²
Ölüye saydılar bizi

Pir defterine yazıldık³
Hak divanına dizildik⁴
Bal olduk şerbet ezildik
Doluya saydılar bizi

Hâlimizi hâl eyledik
Yolumuzu yol eyledik
Her çiçekten bal eyledik
Arıya saydılar bizi

Pir Sultan'ım eydür şunda⁵
Çok keramet var insanda
O cihanda bu cihanda
Ali'ye saydılar bizi

(C. Ö.)

Bu dizeler öbür yayınlarda şöyledir:

1 Kanarada mekân tuttuk (C. K./D. R.)

2 Didâr defterine yettik (C. K./A. B.)

Seri Hakka teslim ettik (D. R.)

3 Aşk defterine yazıldık (D. R./C. K./A. B.)

4 Pir divanına dizildik (D. R./A. B./C. K.)

5 Pir Sultan Abdal'ım şunda (D. R.)

Pir Sultan Haydar'ım şunda (C. K./A. B.)

165/b.

Uyur idik uyardılar
Diriye kattılar bizi
Koyun olduk çan taktılar
Sürüye kattılar bizi

Kazaya sürüldük gittik
Kanarada mekân tuttuk
Seri Hakk'a teslim ettik
Ölüye kattılar bizi

İradet verdi söyledik
Aşk deryasını boyladık
Çiçek bulduk bal eyledik
Arıya kattılar bizi

Geldik katara dizildik
Aşk kitabında yazıldık
Bal olduk şeker ezildik
Doluya kattılar bizi

Pir Sultan Abdal'ım şunda
Ulu divan sürer günde
Pirim şimdiki zamanda
Ali'ye kattılar bizi

(S. N. E.)

Üfürdüm çırağı yandıramadım
 Gönلümü yüksekten indiremedim
 Aç doyurup susuz kandıramadım
 Ben nice varayım Hak divanına

Ulu yol üstünde köprü çatmadım
 Hâtırlar hoş edip gönül yapmadım
 Hakk'ın emrettiğı yola gitmedim
 Ben nice varayım Hak divanına

Yeşil pınarlarda parlayıp akar
 Asılzâde olan aslına çeker
 Pervaneler aşkın oduna yanar
 Ben nice varayım Hak divanına

Ben yükümü tuttum kaba söz ile
 Günahlar kazandım ala göz ile
 Ya nasıl çıkayım kara yüz ile
 Ben nice varayım Hak divanına

Pir Sultan'ım eydür kılarım ben zâr
 Yüküm lâ'l ü gevher Şah damgası var
 Eğer âşık isen gel yaramı sar
 Ben nice varayım Hak divanına

(İ. A.)

Üfürdüm çırağı uyandıramadım
 Gönlümü yüksekte indiremedim
 Aç doyurup susuz kandıramadım
 Ben nice varayım Hak divanına

Ulu yol üstünde köprü kurmadım
 Hatırlar hoş edip gönül yapmadım
 Hakk'ın emrettiği yola gitmedim
 Ben nice varayım Hak divanına

Yeşil pınarlarda parlayıp akar
 Asılzâde olan aslına çeker
 Pervane olan aşkın oduna yanar
 Ben nice varayım Hak divanına

Ben yükümü tuttum kaba söz ile
 Günahlar kazandım elâ göz ile
 Ya nasıl çıkayım kara yüz ile
 Ben nice varayım Hak divanına

Pir Sultan'ım eydür kılarım zârı
 Yüküm lâl ü güher Şah damgası varı
 Eğer âşık isen gel sar yaramı
 Ben nice varayım Hak divanına

(C. Ö./S. N. E.)

167.

Vefat ettim Őu dųnyadan
Gidiyorum dertli dertli
İndim tųrâba dųųendim
Gidiyorum dertli dertli

Aha bak gųzųm yaųına
Dahi ne gelir baųına
İndim musalla taųına
Gidiyorum dertli dertli

Musalladan kaldırdılar
Yųnųm Hakk'a dųndųrdųler
Sinim Hakk'a gųnderdiler
Gidiyorum dertli dertli

Vardım sinimin baųına
Zebâniler sual sordu
Ali'ın ųefaâtçi oldu
Gidiyorum dertli dertli

Arafat'a Fâtiha gųtųrų
Cųmlemiz Hak'tan bitiri
Arafat'a dųrt kapıyı
Gidiyorum dertli dertli

Pir Sultan bu ne olacak
Bizler sizlere varacak
Őu dųnyada kim kalacak
Gidiyorum dertli dertli

(C. Ő.)

Viran bahçelerde bülbül öter mi
Gönül eğlencesi gül olmayınca
Merhemsiz yaralar onar biter mi¹
Bir gerçek veliden el olmayınca

Nefse uyan Hakk'a uymuş değildir
Gaziler namazın kılmış değildir
Bu gezen abdallar derviş değildir
Arkasında hırka şal olmayınca

Tabip olmayınca yaram sarılmaz²
Mürşit olmayınca pire varılmaz
Yüz bin asker olsa Yezit kırılmaz³
Eli Zülfikârlı Al(i)'olmayınca

Bu aşk meydanında bir divan olur
O meydana düşen nevcivan olur
İtikatsız tâlip boş kovan olur
Vızılar arısı bal olmayınca

Değme ârif bunun sırrın bilemez⁴
Bilse de künhüne âgâh olamaz⁵
Her dede ölüyü diri kılamaz⁶
Hünkâr Hacı Bektaş Vel(i)'olmayınca
İki melek gelir sual sorarlar

Bu dizeler öbür derlemelerde şöyledir:

1 Merhemsiz çiğ yara pişer biter mi (İ. A.)

2 Tabipsiz yaraya merhem sarılmaz (İ. A.)

Bu bir seferdir her ferde verilmez (S. N. E.)

3 Yüz bin tabur kursan Yezit kırılmaz (İ. A.)

Yüz bin asker olsa Yezit kovulmaz (S. N. E.)

4 Değme ârif bunu böyle bilemez (İ. A./S. N. E.)

5 Bilse dahi yine ârif olamaz (İ. A.)

Bilir amma yine ârif olamaz (İ. A.)

6 Her mürşit ölüyü diri kılamaz (S. N. E./S. E.)

Dökerler hurcunu gevher ararlar⁷
Bir kılın üstüne köprü kurarlar⁸
Geçemezsin Hakk'a kul olmayınca

Pir Sultan'ım baştan dalga aşırır
Taşırır da âşıkları çoşturur⁹
Her bildiğin rehber çiğ mi pişirir
Yanıp ateşlere kül olmayınca

(C. Ö.)

168/b.

Viran bahçelerde bülbül öter mi
Gönül eğlencesi gül olmayınca
Merhemsiz çiğ yara pişer biter mi
Bir gerçek veliden el olmayınca

Nefse uyan Hakk'a uymuş değildir
Gaziler namazın kılmış değildir
Bu gezen abdallar derviş değildir
Arkasında hırka şal olmayınca

Tabipsiz yaraya merhem sarılmaz
Mürşit olmayınca pire varılmaz
Yüz bin tabur kursan Yezit kırılmaz
Eli Zülfikâr'lı Al(i)'olmayınca

7 Döker hurcunu da gevher ararlar (S. N. E./S. E.)

Döker burcunu da gevher ararlar (İ. A.)

8 Bir kılın üstüne nizâm kurarlar (S. N. E.)

9 O dalgadır âşıkları çoşurur (İ. A.)

Bu aşkın dolusu aşka düşürür (S. N. E./S. E.)

Bu aşk meydanında bir divan olur
O meydana düşen nevcivan olur
İtikatsız talip boş kovan olur
Vızılar arısı bal olmayınca

Değme ârif bunu böyle bilmez
Bilse dahi yine ârif olmaz
Her dede ölüyü diri kılamaz
Hünkâr Hacı Bektaş Vel(i)'olmayınca

İki melek gelir sual sorarlar
Döker burcunu da gevher ararlar
Bir kılın üstüne köprü kurarlar
Geçemezsin Hakk'a kul olmayınca

Pir Sultan'ım baştan dalga aşırır
O dalgadır âşıkları coşurur
Her bildiğin rehber çığ mi pişirir
Yanıp ateşlere kül olmayınca

(S. N. E./İ. A.)

169.

Yas ve matem günü derdim yeniler
Yârin sesi kulağımda çınlar
Sordum ki dağlara niçin iniler
Dedi çekticeğim karın elinden

Alnıma yazılmış kara yazılar
İtikattır tâlip pirin arzular
Sordum ki çamlara neden sızılar
Dedi çekticeğim pürün elinden*

* Dedi çekticeğim pirin elinden (S. A. Y.)

Varıp Hakk'ın divânına durursun
Pervan(e) olup aşk oduna yanarsın
Sordum değirmene ne hoş dönersin
Dedi çekticeğim perin elinden

Varıp bir pir ile pazar edersin
Oturup da ikrârını güdersin
Sordum garip bülbül niçin ötersin
Dedi çekticeğim hârın elinden

Serçeşme'den gelir suyun durusu
Nasibimiz verir pirin birisi
Dedim Pir Sultan'ım benzin sarısı
Dedi çekticeğim yârın elinden

(A. İz-P. N. B.)

170.

Yemen illerinden beri gelirken
Turnalar Ali'mi görmediniz mi
Hava üzerinde semâ ederken
Turnalar Ali'mi görmediniz mi

Şah'ım Hayber Kalesi'ni yıkarken
Nice Yezit halka olup bakarken
Muhammet Mustafa Hacc'a çıkarken¹
Turnalar Ali'mi görmediniz mi

Kim gördü deryada balık izini
Eğildi Kanber'in öptü gözünü
Turnalardan işittim avâzını²
Turnalar Ali'mi görmediniz mi

Bu dizeler C. Ö.'de şöyledir:

1 Muhammet Mustafa Mirac'a çıkarken

2 Nerde dinler Ali'nin hûb avâzını

Havanın yüzünde semâ tutarken
Âb-ı Kevser şarabından içerken
Muhammet gül ü reyhanın seçerken
Turnalar Ali'mi görmediniz mi

Şeriat yolunu Muhammet açtı
Tarikat menzilini Ali seçti
Bu meydandan nice erenler geçti
Turnalar Ali'mi görmediniz mi

Pir Sultan'ım eydür konup göçelim³
Gelin Kevser şarabından içelim⁴
Ali'nin uğruna serden geçelim⁵
Turnalar Ali'mi görmediniz mi

(İ. A.)

3 Pir Sultan'ım eydür vur gidiyi

4 Dilim zikreder dâim Hüdâ'yı

5 On iki imam'ın nesli sultanı

171/a.

Yine dosttan haber geldi
Dalgalandı taştı gönül
Yâr elinden Kevser geldi
Deryâ gibi coştı gönül

Kılavuzum Şah-ı Merdan
Çevresi dopdolu nurdan¹
Şunda bir hercayı yârdan²
N(e)'eylersin vazgeçti gönül

Sır Ali'deki sır idi³
Seyredeni sever idi
Ben kulu da kemter idi
Pir aşkına düştü gönül

Açıldı bahçenin gülü
Öter içinde bülbülü
Dost elinden dolu dolu
Sarhoş oldu içti gönül

Pir Sultan'ım bir gün gider⁴
Er olan ikrârın güder
Ceset bunda seyran eder
Çün Hakk'a ulaştı gönül

(B. A.)

Bu dizeler S. N. E.'de şöyledir:

1 Her yeri dopdolu nurdan

2 Şunda bir hercai dosttan

3 Sır Ali'nin sırrı idi

4 Pir Sultan'ım bir gün göçer

171/b.

Yine dosttan haber geldi
Dalgalandı coştı gönül
Bir doğru yol ele girdi
Katarlandı göçtü gönül

Kılavuzum Şah-ı Merdan
Çevresi dopdolu nurdan
Bunda bir hercayi dosttan
N(e)'eylersin vazgeçti gönül

Sır Ali'nin sırrı idi
Seyredeni sever idi
Şunda bir avcı var idi
Vardı ağa düştü gönül

Açıldı bahçenin gülü
Öter içinde bülbülü
Dost elinden dolu dolu
Sarhoş oldu içti gönül

Pir Sultan'ım zülfü n'ider
Er olan ikrârın güder
Ceset bunda seyran eder
Çün Hakk'a ulaştı gönül

(C. Ö.)

Yine ılgıt ılgıt yeller esince
 Bulutlar kaynaşır yel nice olur
 İmam'a beli demeyen gaziler¹
 Sürerler dergâhtan hal nice olur

Pek imiş kurulmaz feleğin yayı
 Ezelden sunulur âşıkın payı
 İki dinli dâim yüze gülücü²
 Sürerler dergâhtan hal nice olur

Er değildir er nefesi yutmayan³
 Er pırlık kalbini temiz tutmayan⁴
 Özünü rızaya teslim etmeyen
 Sürerler dergâhtan hal nice olur

Erenler de kabul etmez yalanı⁵
 İçi sual olup dışı güleni
 Evvel ikrâr verip sonra döneni
 Sürerler dergâhtan hal nice olur

Pir Sultan'ım ihlâs diler pirine⁶
 Yerler gökler inler âh u zârına
 Mümin olan çıkar Hak divanına
 Sürerler dergâhtan hal nice olur

(İ. A.)

Bu dizeler C. Ö.'de şu biçimdedir:

1 Şah imam'a beli etmeyen gaziler

2 iki dinli yüzlü yüze gülücü

3 Er değildir er nefesi tutmayan

4 Er pırlık kalbini temiz etmeyen

5 Erenler kabul eylemez yalanı

6 Pir Sultan ihlâs çağır pirine

Yine ılgıt ılgıt yeller esince¹
 Bulutlar kaynaşır bülbül nic(e)'oldu
 Şah imam'a beli diyen gaziler
 Sürülen tarikat hal nic(e)'oldu²

Bek imiş kurulmaz feleğin yayı
 Ezelden soyunmuş âşıklar bayı
 İki dinli yüze gülücü devi
 Sürdüler dergâhtan hal nic(e)'oldu

Erenler meyletmez bunda yalana
 İçi süver olup dışı gülene
 Evvel ikrâr verip sonra dönene
 Sürdüler dergâhtan hal nic(e)'oldu

Er değildir er nefesi tutmayan
 Arıtıp kalbini temiz etmeyen
 Özünü rızaya teslim etmeyen
 Sürdüler dergâhtan hal nic(e)'oldu

Pir Sultan'ım ihlâs çağır pirine
 Yerler gökler inler âh u zârına
 Müminler çıkınca Hak divanına
 Münkir olanların hali nic(e)'oldu

(M. K.)

Bu dizeler C. Ö.'de şöyledir:

1 Yine ılgın ılgın yeller esince

2 Sürülen tarikat erkân nic'oldu

Yine tamam oldu senenin başı
Aktıkça akıyor gözümün yaşı
Mümin olanlara veriyor cûşu
Münkir Yezit kıymetini bilmedi

İnşallah Yezit'in nesli kırılır
Mümin olan Hak cemine derilir
Bir orucun bin bir hacca yazılır
Oruç tutan ebet mahrum olmadı

Peygamber'in vasisini kodular
Alnına da Mervan adın dediler
On iki imam'ı bir bir yediler
Mazlumların âhı yerde kalmadı

Hasan'la Hüseyin Ali'nin oğlu
Yezit'in elinden ciğeri dağlı
Mümin olan Şah'a ikrârla bağlı
İkrârı ben dolan yoldan dönmedi

Ne dilersen Hak'tan dile dileği
Muhammet Ali'nin yanar çırağı
Pir Sultan'ım Mevlâ ile durağı
Pire ikrâr veren geri dönmedi

(C. Ö.)

175.

Yine yeşillendi dağlar
Kararıp kocamaz bağlar
Her nereye varsam ağlar
Felek senden gülen kimdir

Ateşim yanıp pişmeden
Ruh girip bu ten koşmadan
Ana rahmine düşmeden
Bu dünyaya gelen kimdir

Yiğit ister yâranlığa
Baykuş konar viranlığa
On sekiz yıl karanlığa
Hızır ile duran kimdir

Pir Sultan'ım der varalım
Anda günahlar görelim
Azrail'den bir soralım
Kendi canın alan kimdir

(C. Ö.)

Yüksek isem ben gönlümü indirmem
 İndirsem de ben Ali'den ayrılınam
 Azrail'i ak göğsüme kondurmam
 Kondursam da ben Ali'den ayrılınam

Kıratım kıratım benli kıratım
 Arş(-ı)'âlâya çıktı ünüm fırkatım
 Kesilse kefenim yunsa meyyitim
 Yusalar da ben Ali'den ayrılınam

Azrail'in kılıçtandır kuşağı
 Kara toprak sır örtüsü döşeği
 Sarkıtsalar saptırmadan aşağı
 İndirseler ben Ali'den ayrılınam

Benim gönlüm bir geyicik postunda
 Giydirmenin muradında kastında
 Teneşirin tahtasının üstünde
 Yusalar da ben Ali'den ayrılınam

Pir Sultan'ım kuşatsalar kuşağı
 Sarkıtsalar saptırmadan aşağı
 Yedi kat da yeryüzünden aşağı
 İndirseler ben Ali'den ayrılınam

(M. E.)

Yükseklerden alçaklara indim ben¹
 Felek şol kanadım kıral(1)'dan beri
 Aklım aldı divaneye döndüm ben²
 Kudret oku elim vural(1)'dan beri³

Şu dünyaya gelen bir bir gitmede
 Hiç eksilmez derdim her gün artmada
 Tûr Dağı tutuşmuş yanıp tütmede
 Hakk'ın didârını görel(i)'den beri

Musa söyler idi bin bir kelâmı
 Kudret eli ile çaldı kalemi
 Öküze yükletti cümle âlemi
 Dünyanın temelin kural(1)'dan beri

Allah'ın ansa da ağlasa kişi
 Akıtsa gözünden kan ile yaşı
 Havaya çekildi Muallak Taşı
 Muhammet Mirac'a varal(1)'dan beri

Pir Sultan'ım âh etti de gülmedi⁴
 Aradı derdine derman bulmadı
 Hak uğruna serin verdi dönmedi
 Ferhat şu dağları delel(i)'den beri

(B. A.)

Bu dizeler öbür yayınlarda şöyledir:

- 1 Yükseklerden alçaklara indirdi (C. Ö.)
 Yükseklerden alçaklara indirir (S. M. Y.)
- 2 Aklım aldı divaneye döndürdü (C. Ö.)
 Aklın almış divaneye döndürür (S. M. Y.)
- 3 Kudret oku ile vuraldan beri (C. Ö./S. M. Y.)
- 4 Pir Sultan âh eyledi gülmedi (S. M. Y.)

178.

Yürü bire Çiçek Dağı
Sende suna boylum kaldı
Her kuşların dönüm çağı¹
Bülbülüm gülşenim soldu

Bakarım ki yâr gelecek
Yarama merhem saracak
Mısır'a sultan olacak
Yusuf-ı Kenan'ım n'oldu²

Göllerde ötüşür suna³
Sesi hayat verir cana
Ben ağlarım yana yana
Gözlerim yaş ile doldu

Dudu kumru bülbül sesli
Yârdan ayrılmışım yaşlı
On'(i)ki imam'ların nesli
Bir sahip zamanım geldi

Pir Sultan'ım ne hal oldu
Dünya haldan hala kaldı
Tez seviştik tez ayrıldık
Âhır pişmanlığım kaldı

(A. İz/P. N. B.)

Bu dizeler A. B. G. ile İ. A.'da şöyledir:

1 Her kuşların dönüm yeri (A. B. G.)

2 Yusuf-ı Kenan'ım geldi (İ. A.)

3 Göllerde ötüşür turna (İ. A.)

Yürü bire Hıdır Paşa*
 Senin de çarkın kırılır
 Güvendiğin padişahın
 Onlar da bir gün devrilir

Nemrut gibi Anka n(e)'oldu
 Bir sinek havale oldu
 Dâvamız mahşere kaldı
 Yarın bu senden sorulur

Şah'ı sevmek suç mu bana
 Kem bildirdin beni Han'a
 Can için yalvarınam sana
 Şehinşah bana darılır

Hafid-i Peygamber'im has
 Gel Yezit Hüseyin'im kes
 Mansûr'um beni dâra as
 Ben ölünce il durulur

Ben Musâ'yım sen Firavun
 İkrârsız şeytan-ı lâin
 Üçüncü ölmem bu hâin
 Pir Sultan ölür dirilir

(A. İz/P. N. B.)

* Aleviler 'Hızır Paşa'ya 'Hıdır Paşa' derler.

180.

Yürü bire kahpe felek
Gafil gafil gelme bari
Biz de doğduk ölmek için
Yüzümüze gülme bari

Gafil gelirsin yanıma
Kıyarsın tatlı canıma
Toprak atarsın sineme
Sorucuyu salma bari

Bildim feleksin cihandan
Çıkamaz parmakların kandan
Kurtuluş yok imiş senden
Yiğitlikte gelme bari

Sen bir feleksin sözün yok
Yola gidersin izin yok
Kimi görmeğe gözün yok
Kimisini görme bari

Pir Sultan'ım der hanedir
Bilirim kastın canadır
Her işlerin tersinedir
Bildiğinden kalma bari

(İ. A.)

181.

Yürü bire yalan dünya
Yalan dünya değil misin
Hasan ile Hüseyin'i
Alan dünya değil misin

Ali bindi Düldül ata
Can dayanmaz bu fırkata
Bozkurt ile kıyamete
Kalan dünya değil misin

Tanrı'nın Arslanı'n alıp¹
Düldül'ü dağlara salıp
Yedi kere ıssız kalıp
Dolan dünya değil misin

Bak şu kışa bak şu güze²
Ciğer kebab oldu köze
Muhammet'i bir top beze
Saran dünya değil misin

Pir Sultan'ım ne yatarsın
Kurmuş çarhını dönersin
Ne konarsın ne göçersin
Duran dünya değil misin

(C. Ö.)

Bu dörtlük S. M. Y.'de şöyledir:

1 Tanrı'nın Arslan'ın alan
Düldül'ü dağlara salan
Yedi kere ıssız kalan
Kalan dünya değil misin

2 Bu dize İ. A.'da şöyledir:

Bak şu kaşa bak şu göze

Zâhir bâtın On'(i)ki imam aşkına
 Aman Şah'ım mürüvvet deyü geldim
 Pirim nazar eyle şu ben düşküne
 Aman Şah'ım mürüvvet deyü geldim

Bakmaz mısın cesedimin nârına
 Elim ermez oldu cihan kârına
 Yüzüm yerde geldim durdum dârına
 Aman Şah'ım mürüvvet deyü geldim

Hacı Bektaş oğlun günahkâr gördüm
 Aradım isyanım özümde buldum
 Yüzümün karasın elime aldım
 Aman Şah'ım mürüvvet deyü geldim

Erenler yolundan bir taş kaldırdım
 Gönül bahçesinde gülün soldurdum
 Bugün eksikliğim nefsi öldürdüm
 Aman Şah'ım mürüvvet deyü geldim

Pir Sulţan'ım eydür karşımda durma
 Gidip münkirlerle yol erkân kurma
 Alnının karasın yüzüme vurma
 Aman Şah'ım mürüvvet deyü geldim

(C. Ö.)

B

Kuşkulu
Şiirler

183.*

Benim Hakk'a münacaatım
Şah'a Padişah'a değil
Ali Hasan'a minnetim
Şah'a Padişah'a değil

Hak dergâhına varırım
Hûb didârını görürüm
Bir Allah'a yalvarırım
Şah'a Padişah'a değil

Pir Sultan'ım der şahım var
Hıdır Paşa'da âhım var
Benim bir tek Allah'ım var
Şah'a Padişah'a değil

(A. İz./P. N. B./A. B.)

184.

Bir gece Muhammet evde yatarken
Üç melek geldi de nidâ getirdi
Selmân'ın şeklinde bir oğlan girdi
Ne güzel izzetle salâ getirdi

Muhammet oğlana yerini verdi
Geçti oğlan seccâdeye oturdu
Cabrail oğlandan nişan istedi
Zühre Yıldızı'nı alna getirdi

* Bu şiir Cengiz Tuncer'in "Pir Sultan Abdal'ın Hikâyesi" başlıklı yazısında da bulunmaktadır (bak: Akşam, 4.7.1966).

Bu oğlanın Ali olduğun bildiler
Aman mürvet deyü dâra durdular
Özlerinden hayli sitem sordular
Cebrail cennetten elma getirdi

Getirip elmayı tercüman verdi
Şah eline alıp dört pâre kıldı
Bir pâresin Şah'ın nûş edip kandı
Üçünü melekler Hakk'a götürdü

Bak Bâri Taalâ hoş nazar kıldı
Yed(i)'iklim dört köşe Ali'ye verdi
Biri Düldül biri Zülfikâr oldu
Fatma da Kanber'i ana götürdü

Pir Sultan'ım eydür gitti gelenler
Arayıp özünde gevher bulanlar
Muhammet Ali'yle Arş'a duranlar
Cümle melekleri cem'e götürdü

(C. Ö.)

185.

Bir gül ile gülistânı seyrettim¹
Bâd-ı sabâ gibi esen Ali'dir
Vücût iklimini bir devir ettim
Gördüğüm Hasan'la Hüseyin Ali'dir

Bu dörtlükler C. Ö.'de şöyledir:

1 Bir gül ile gülistanı seyrettim
Seher yelleriyle esen Ali'dir
Muhammet kılavuz Mahşer yerinde
İslâmın sancağın çeken Ali'dir

Beyan gör ey kardaş gönül içine²
Yok mudur âzimin ahret gücüne
On ik(i) imam akar cennet içine
Âb-ı kevser ile akan Ali'dir

Bindiler doğrudan Şarka gittiler³
Horasan şehrinde güreş tuttular
Anda imamlar'a yardım ettiler
Mervan'ı bastılar basan Ali'dir

Nerede arasam hazır bulunur
Oku dört kitabı iyi bilinir
Bayram ayı gibi doğar dolunur
Seher yelleriyle esen Ali'dir

Münkirin gıdası Hak'tan kesildi
Nesimî yüzüldü Mansûr asıldı
Dünya yetmiş kerre doldu eksildi
Dolduran Ali'dir dolan Ali'dir

2 Dayanı gör kardaş gönül gücüne
Azığın yok mudur ahret göçüne
On ik(i) imam gibi Cennet içine
Âb-ı Kevser ile akan Ali'dir

3 Bu dörtlük A. B.'de şöyledir:
Bindiler Düldül'e Şarka gittiler
Horasan şehrine akın ettiler
Müminlerin feryâdına yettiler
Mervan'ı Yezit'i basan Ali'dir

Hakk'ın emri ile Cebrâil indi
İndi de Ali'nin koluna kondu
Zülfikâr kuşandı Düldül'e bindi
Yezit'in neslini kesen Ali'dir

Pir Sultan'ım eydür şâd olup güldü⁴
Kâbe-i Şerif'ten bir nidâ geldi
Hakk'ın emri ile dört kitap indi
Okuyan Muhammet yazan Ali'dir

(B. A./İ. A.)

186.*

Bir kişi özünde ikilik olsa
Hakk'ın didârını görmez billâhi
Hor bakarsa evliyanın yoluna
Eli bir gerçeğe ermez billâhi

Cihanı seyahat edip gezerse
Doksan bin kelâmı okur yazarsa
Bir mümin Yezit'e kuşak çözerse
Derdine dermanı bulmaz billâhi

4 Kim dokudu bin çiçekli halıyı
Kim diriltti bin yıl yatan ölüyü
Kırklar meclisine gelen doluyu
Dolduran Muhammet içen Ali'dir

Pir Sultan Abdal'ım ağladı güldü
Kâbe-i Şerif'ten bir nidâ geldi
Hakk'ın emri ile dört kitap indi
Okuyan Muhammet yazan Ali'dir

* Bu şiirin C. Ö.'de Pir Sultan Abdal taşpırmalı bir çeşitlemesi vardır. "billahi" sözcükleri orada "vallahi" biçimindedir.

Eli ile komadığın alırsa
Yalan söyler Hakk'a âsi olursa
Tövbe etmez günah gümrah olursa
Cehennem oduna yanar billâhi

Bir mümin Yezit'e kızını verse
Anası babası ilâyık görse
Yüz bin kere başı secdeye varsa
Hak da günahından geçmez billâhi

Bir mümin Yezit'in yüzüne baksa
Gayet gökçek olsa şol meyli aksa
Ol Müslim bacıdan zürriyet doğsa
Arsız meydanında kalır billâhi

Pir Sultan'ım der ki Hakk'ın emrini
Koyuverse bir kişi avradını
Mümin olan bilir bunun dâdını
Yedi başlı hınzır olur billâhi

(İ. A.)

Çoktan beri yollarını gözlerim
 Gönlümün ziyası dost safa geldin¹
 Şu garip gönlümün bağı bostanı
 Ayva ile turunç nar safa geldin

Yoksa karşımızda oturan mısın
 Serimi sevdaya yetiren misin
 Ağır yüklerimi götüren misin
 Katar maya ile dost safa geldin²

Hindîdir yârimin kaşları Hindî
 Bilmem melek miydi Arş'tan mı indi
 Bir su ver içeyim yüreğim yandı
 Temmuz aylarında kar safa geldin

Yoksa sevdiğimin ilinden misin
 Yoksa has bahçenin gülünden misin
 Güzel Muhammet'in terinden misin
 Cennet'i âlâda gül safa geldin³

Pir Sultan giyinmiş al ile yeşil
 Yârin sevdaları sere alışır
 Sevdiğim giyinmiş al ile yeşil
 Çarşılar bezenmiş al safa geldin

(C. Ö.)

1, 2, 3 Bu dizelerde bulunan "dost", "dost", "gül" sözcükleri İ. A. ve Z. Y. derlemelerinde "yâr", "dür", "hûr" biçiminde geçmektedir.

Çoktan beri yollarını gözlerim
 Hatırın sormaya yâr sen mi geldin
 Gönlümün yemişi bağı bostanı¹
 Ayva ile turunç nar sen mi geldin²

Gelip şu yanımda oturan mısın
 Serimi sevdaya yetiren misin
 Ağır yüklerimi götüren misin
 Katar maya ile dür sen mi geldin

Yüzünde benlerin Hindîdir Hindî³
 Bilmem melek midir Arş'tan mı indi
 Bir su ver içeyim yüreğim yandı⁴
 Ağustos ayında kar sen mi geldin

Bülbüller ötüyor hüsnün bağında
 İntizarım kaldı göğsün ağında⁵
 Elim kelepçede cellât önünde
 Derdimin dermanı car sen mi geldin

Ol nesl-i Âdem'in belinden misin
 Gülşen bahçesinin gülünden misin
 Firdevs-i âlânın ilinden misin
 Cennet-i âlâdan hûr sen mi geldin

Pir Sultan Abdal'ın sen seni döşür
 Yârın sevdaları sere ulaşır
 Türü libasları giyer kuşanır
 Çarşılar bezenmiş al sen mi geldin

(İ. A.)

1 Bu gönlümün bağı ile bostanı (Z. G.)

2 Ayvası turuncu nar sen mi geldin (Z. G.)

3 Yüzlerin benlidir Hindîdir Hindî (Z. G.)

4 Elinden bir su ver yüreğim yandı (Z. G.)

5 Arzum kaldı ak göğsünün bağında (Z. G.)

Hasretinde beni hasta eyledin
 Hatırımı sormağa yâr sen mi geldin
 Bu gönlümün bağı ile bostanı
 Ayvası turuncu nar sen mi geldin

Gelip şu yanımda oturan mısın
 Serimi sevdalara yetüren misin
 Ağırca yüklerim götürün misin
 Yüklenmiş (... ..) sen mi geldin

Yüzlerin benlidir Hindîdir Hindî
 Bilmem melek midir huri mi kendi
 Elinden bir su ver yüreğim yandı
 Ağustos ayında kar sen mi geldin

Bülbüller ötüyor hüsnü bağında
 Arzum kaldı ak göğsünün ağında
 Elim kelepçede cellad önünde
 Hatırım sormaya yâr sen mi geldin

Pir Sultan Abdal'ım sohbetin düşür
 Sevdaların gelip sana kavuşur
 Giyinmiş türlü libasın kuşanur
 Cennette bezenmiş şal sen mi geldin

(Z. G.)

Deli gönül bulanmışsın ne acep
 Çek bu sefineyi bir göl üstüne
 Âlemi bürünmüş hubların aşkı
 Bülbüllerin medhi hep gül üstüne

Yetmiş bin deryada yetmiş bin perde
 Anın da kilidi bir gerçek erde
 Erenler oynuyor bir gizli sırda
 Anı da faş etmen şol il üstüne

Müşkil halletmeğe mürşit gerektir
 Kâmil mürşit yerden göğe direktir
 Yüküm ağır menzilimiz ıraktır
 Dökme yüklerini sen yol üstüne

Yemen ikliminden bir yiğit geldi
 Ali'ye râzını söyledi güldü
 Bir gecede yedi aylık yol aldı
 Ali bindird(i)'anı Düldül üstüne

Tarikat şeriat Muhammet Ali
 Gönül Kâbe'sinde açtılar yolu
 Zâhidin nesi var şunda hey deli
 Kamusu bizimdir bir al üstüne

Kimi Naci okur danışman hacı
 Kimi yolu bilmez urunur tacı
 Pir Sultan Dede'm de kemter duacı
 Hızır ilmin okur bir dal üstüne

(A. B. G.)

Derilmemiş Hak cemine varınca
 Görün bakın cem cümleden uludur
 Kov ile gıybeti dile alanlar
 Bencileyin günahkârdır delidir

Ceme varmak murat almak nihayet
 On iki erkânda okunur ayet
 Vücudun şehrini pak eyle gayet
 Gerçek mümin bu dergâhta velidir¹

Erenler yolunu gözle gel otur²
 Durma Muhammet'e salâvat getir
 Hemen gayret eyle bir gevher götür
 Yardımcımız Şah-ı Merdan Ali'dir

Güvenenler tevhit ederler rakip
 Ol demde sürülür cümle merakip
 İnanmazsan budur işte menâkıp
 Okuyup yazan evliya dilidir

Bu dizeler C. Ö.'de şöyledir:

1 Gerçek mümin bu dergâhta uludur

2 Erenler yolu pak otur

Hizmetçiler Şu meydanda çalar çan

.....

Oturan dedeler gülbenk dinlerken

Gayrı kelim eden Şeytan kuludur

Mümin Müslim diz üstüne gelincek

Tevhit duası da tamam oluncak

Hak seven ayağa kalksın deyincek³

Bu da erenlerin güzel halidir

Herkes sakın olsun yerli yerine

Mümin Sırat geçer münkir yerine

Varınca ol Pir Sultan'ın haccına

Dili bülbül kendi irfan gülüdür

(İ. A.)

3 Hakkı seven ayak kalksın deyincek

Gelin özümüze sitem edelim¹
 Hile ile hud'a ile hâl olmaz
 Hakk'ın divanına nice gidelim²
 Hak katında yalan söze yer olmaz

Yine gerçeklerden açtık kapıyı
 Bir pirin önünde kıldık tapıyı
 Arı birlik ile yapar yapıyı³
 Birlik ile bitmeyende bal olmaz

Erenler gafletten kalktı uyandı
 Gerçeklerin hünerine boyandı⁴
 Bu yolun içine girdi de kandı
 Gaziler bu yolda hiç vebal olmaz

Ali kulu olan Hakk'tan utana
 Var pazarlık eyle cevher satana
 Bu yolun içinde riya tutana
 Sürün gitsin dört kapıda yer olmaz

Pir Sultan'ım eydür kalbimiz nurdur
 Mâminler gözlüdür münafık kördür
 Erenlerin yolu kadimdir birdir⁵
 Her tepenin başında bir yol olmaz

(V. L. S.)

* Bu şiir İ. A.'da Pir Sultan'ım Haydar bölümünde gösterilmiştir.

S. E.'de bu dizeler şöyledir:

- 1 Gelin özümüze sitem uralım
- 2 Hakk'ın divânına nice varalım
- 4 Gerçeklerin nefesine boyandı
 Bu yolun içine girdi uyandı

C. Ö.'de bu dizeler şöyledir:

- 3 Elbirliği ile yaptık yapıyı
- 5 Erenlerin yolu kadimdir özdür

Hazret-i Ali'nin devri yürüye
 Ali kim olduğu bilinmelidir
 Alay alay gelen gaziler ile
 İmamlar'ın öcü alınmalıdır

Kendini teslim et bu Serçeşme'ye
 Er odur ki yarın senden şaşmaya
 Bin gaziye bir münafık düşmeye
 Din aşkına kılıç çalınmalıdır

Yeryüzünü kızıl taşlar bürüye
 Münafık olanın bağı eriye
 Sahib-i zamanın emri yürüye
 Mehdî kim olduğu bilinmelidir

Çağırırılar filan oğlu filana
 Ne itibar Yezit kavli yalana
 Kılıcı Arş'tadır doğru gelene
 Ya ser verip ya ser alınmalıdır

Pir Sultan'ım eydür ey Dede Dehmen**
 Kendine cevret de ondan gel heman
 İstanbul şehrinde ol sâhip-zaman
 Tac ü devlet ile salınmalıdır

(S. N. E.)

* Bu şiir İ. A.'da Pir Sultan'ım Haydar bölümünde gösterilmiştir.

** Bu dörtlük P. N. B.'de şöyledir:

Pir Sultan Abdal'ım ey dede himmet
 Kendine cevretme âleme rahmet
 İstanbul şehrinde el sâhip devlet
 Tac-ı devlet ile salınmalıdır

Hû erenler bir müşkülüm var benim¹
 Server Muhammet'in nuru kandedir
 Aşka düştüm gece gündüz yanarım
 Muhammet Ali'nin nuru kandedir

Serim verdim erenlerin yoluna
 Gönül arzu çeker cennet bağına
 Ol Muhammet Mustafa'nın nuruna
 Uğrayan mürurun yolu kandedir

Yedisi sırdadır ayandır beşi²
 Allah'a malûmdur her kulun işi
 Üç yüz altmış altı deryanın başı³
 Akan ırmakların gölü kandedir

Yalancı dünyanın varın getiren
 Zemheride gonca gülün bitiren
 Güvercin donuna girmiş oturan
 Hünkâr Hacı Bektaş Veli kandedir

Pir Sultan'ımı eydür Üçler Yediler
 Yolun kılıncını yolda kodular⁴
 Dil verip de söyle kılınç dediler
 On'(i)ki imam'ların yolu kandedir

(S. N. E.)

Bu dizeler S. M. Y.'de şöyledir:

1 Hey erenler bir müşkülüm var benim

2 Yediği sırdadır ayânda beşi

3 Üç yüz altmış altı nerdüban başı

4 Yolun kılıcını yola kodular

Lânet olsun sana ey Yezit pelit
 Kızılbaş mı dersin söyle bakalım
 Biz ol âşıklarız ezel gününden
 Râfizî mi dersin söyle bakalım

Ey Yezit geçersen Şah'ın eline
 Zülfikâr'ın çalar senin beline
 Edeple girdik Kırklar yoluna
 Kızılbaş mı dersin söyle bakalım

Bektaş-i Veli'ye kul kurban olduk
 Varlık istemeyiz yokluğu bulduk
 Gönül kâbesinde namaza durduk
 Kızılbaş mı dersin söyle bakalım

Yuf etti erenler ey münkir size
 İftira ettiniz sizler de bize
 Muhammet sizleri taş ile eze
 Râfizîmi dersin söyle bakalım

Ruhsat verse bize ol gani Mevlâ
 Olurduk başınıza tig-i belâ
 Bizi suçlu gören kendinde ara
 Râfizî mi dersin söyle bakalım

Pir Sultan'ım eydür lânet Yezit'e*
 Müfteri yalancı Yezitler size
 İşte er meydanı çık meydan düze
 Râfizî mi dersin söyle bakalım

(C. Ö.)

* Bu dize İ. A. derlemesinde şöyledir:
 Pir Sultan'ım Haydar lânet Yezid'e

On iki imam'a uyanlardanız
 Hakk'a doğru gider bu yollarımız
 Biz Âl-ü evlâdı sevenlerdeniz
 Her seher tesbih eder dillerimiz

Bîatımız aldık biz de uludan
 Mürvet kimden kaldı Hazret(i) Ali'den
 Bizim ikrarımız Kalû-beli'den
 Eldedir etekte bu ellerimiz

Mümin idim münafıktan uşandım
 Miyan beste tarikata döşendim
 Kemer bestelerden kuşak kuşandım
 Pir elinden bağıldır bellerimiz

Biz müminiz kalbimizde kara yok
 Bizde yoğa var demezler vara yok
 Şimden geri ayrılmaya çâre yok
 Hâr elinde açılır güllerimiz

On iki imam'ın bizdedir nuru
 Şah-ı Velâyet'in bizdedir sırrı
 Açıktır aynımız gönlümüz duru
 Sedefli mercanlı gönüllerimiz

Düzel Pir Sultan'ım katara düzel
 Biz de ikrâr verdik kadim ü ezel
 Bir sevdaya düştük sevdası güzel
 Vardır türlü türlü hayallerimiz

(A. B./V. L. S.)

* Bu şiir İ. A.'da Pir Sultan'ım Haydar bölümüne alınmıştır.

195*/a.

Sabah seherinde niyaza geldim¹
Dağlar yâ Muhammet Ali çağırır
Bülbülün figanı bağrımı deldi
Güler yâ Muhammet Ali çağırır

Vird verildi gökte uçan kuşlara
Bakmaz mısın gözden akan yaşlara
Sular yüzün sürer taştan taşlara²
Çağlar yâ Muhammet Ali çağırır

Gördüm çarh-ı felek sema'sın döner³
Talip olan mürşit meyinden kanar⁴
Yüreğime bir od düşmüş de yanar⁵
Yanar yâ Muhammet Ali çağırır

Nice âşık bu meydanda derildi
Erenler erkânı yolu sürüldü
Muhammet Ali'nin kadri bilindi
Diller yâ Muhammet Ali çağırır

* Bu şiir S. N. E. derlemesinde Pir Sultan'ım Abdal'ın, İ. A. derlemesinde Pir Sultan'ım Haydar'ın gözükmektedir.

Bu dizeler İ. A. derlemesinde şöyledir:

- 1 Sabahın seyrinde ben cûşa geldim
- 2 Sular yüzün vurur taştan taşlara
- 3 Çarh-ı felek sema urup dönüyor
- 4 Tâlip olan mürşidini biliyor
- 5 Yüreğime bir od düştü yanıyor

Pirimin çevresi bahçeler bağlar
Kızıl Deli çayı mevç urur çağlar
Dört bir tarafında Hû çeker dağlar
Dağlar yâ Muhammet Ali çağırır

Dertli olan gelir derdin üsteler⁶
Ana kail olmaz kâmil ustalar
Hastalar da gelmiş derman isterler
Sağlar yâ Muhammet Ali çağırır

Muhammet Ali'nin çoktur âşıkı⁷
Âşık olanların yanar ışığı⁸
Hasan ile Hüseyin'in beşiği⁹
Sallar yâ Muhammet Ali çağırır

Pir Sultan Efendim erenler nesli
Erenler neslidir Ali'nin aslı
Çâr âlem ile [turna avaz] sesli
Gümler yâ Muhammet Ali çağırır

(V. L. S./C. Ö.)

6 Âşık olanların derdi üsteler

7 Pir Sultan'ım Haydar çoktur âşığın

8 Âşık olanlar da yakar ışığın

9 Hasan ile Hüseyin'in beşiğin

195/b.

Sabahın seyrinde ben cûşa geldim
Dağlar yâ Muhammet Ali çağırır
Bülbülün figanı bağırimi deldi
Güller yâ Muhammet Ali çağırır

Vird verildi gökte uçan kuşlara
Bakmaz mısın gözden akan yaşlara
Sular yüzün vurur taştan taşlara
Çağlar yâ Muhammet Ali çağırır

Çerh-i felek sema urup dönüyor
Tâlip olan mürşidini biliyor
Yüreğime bir od düştü yanıyor
Yanar yâ Muhammet Ali çağırır

Nice âşık bu meydana derildi
Erenler erkânı yolu sürüldü
Muhammet Ali'nin kadri bilindi
Diller yâ Muhammet Ali çağırır

Pirimin çevresi bahçeler bağlar
Kızıl Deli çayı mevç urur ağlar
Dört bir tarafında hû çeker dağlar
Dağlar yâ Muhammet Ali çağırır

Âşık olanların derdi üsteler
Ana kail olmaz kâmil ustalar
Hastalar gelir de derman isterler
Sağlar yâ Muhammet Ali çağırır

Pir Sultan'ım Haydar çoktur âşığın
Âşık olanlar da yakar ışığın
Hasan ile Hüseyin'in beşiğin
Sallar yâ Muhammet Ali çağırır

(İ. A.)

Seyran edip Şu âlemde gezerken
 Âh bana bir kanlı zâlimden oldu
 Yine dilim ile düştüm belâya
 Sabır edemeyip dilimden oldu

Dedem bahçesinin meyvesin dermiş
 Rehber e mürşide kalesin vermiş
 Arıya bal vermiş belâsın vermiş
 Arı ağlar bana balımdan oldu

Alabilsem Şu Yezit'ten ahdımı
 Koç yiğit ellere vermez bahtını
 Yaz gününün boz bulanık vaktını
 Ördek ağlar bana gölümde oldu

Hep güzeller kaşı yayını yazmış
 Kişi sevdiğinden yârinden azmış
 Kılıcı var deyü yol sözü kesmiş
 Yolsuz ağlar bana yolumdan oldu

Pir Sultan'ım eydür bu işi n(e)'ider
 Kişi ne ederse kendine eder
 Çağrışıp bağıışıp turnalar gider
 Turna ağlar bana telimden oldu

(C. Ö.)

C

Pir Sultan'la
İlgili Şiirler

Dün gece seyrimde coştuydu dağlar
 Seyrim ağlar ağlar Pir Sultan deyü
 Gündüz hayalimde gece düşümde
 Düş de ağlar ağlar Pir Sultan deyü

Uzundu usuldu dedemin boyu
 Yıldız'dır yaylası Banaz'dır köyü
 Yaz bahar ayında bulanır suyu
 Sular çağlar çağlar Pir Sultan deyü

Pir Sultan kızıldım ben de Banaz'da¹
 Kanlı yaş akıttım baharda güzde
 Koç babamı kurban verdim Sivas'ta²
 Darağacı ağlar Pir Sultan deyü

Kemendimi attım dâra dolaştı
 Kâfirlerin eli kana bulaştı
 Koyun geldi kuzuları meleştı
 Koçlar ağlar ağlar Pir Sultan deyü³

* Pir Sultan Abdal tapşırmasını taşımasına karşın, çoğu yazarlarca Pir Sultan'ın kızı Sanem'e, kimilerince de Sanem'in kızı Elif'e mal edilen bu ağıtın oğlu Pir Mehmet adına kayıtlı bir örneği de vardır.

1, 4 Bu dizeler Abdülbâki Gölpınarlı'nın Alevi-Bektaşî Nefesleri (1963, sf. 98) adlı kitabında şöyledir:

Pir Sultan oğluydum ben de Banaz'da

...

Pir Mehmet'im eydür ey yüce Ganî

2 Dedemi astılar kanlı Sivas'ta (S. N. E./C. Ö.)

3 Koçlar da ağlaşır Pir Sultan deyü (S. N. E./C. Ö.)

Pir Sultan Abdal'ım yücedir şânın⁴
Kudret'ten çekilmiş Pir senin hûnun
Hakk'a teslim ettin ol şirin canın
Dostlar ağlar ağlar Pir Sultan deyü
(İ. A.)

198.

Karşıda görünen ne güzel yayla
Bir dem süremedim giderim böyle
Ala gözlü pirim sen himmet eyle
Ben de bu yayladan Şah'a giderim

Eğer göğerüben bostan olursam
Şu halkın diline destan olursam
Kara toprak senden üstün olursam
Ben de bu yayladan Şah'a giderim

Bir bölük turnaya sökün dediler
Yürekteki derdi dökün dediler
Yayladan ötesi yakın dediler
Ben de bu yayladan Şah'a giderim

Dost elinden dolu içmiş deliyim
Üstü kan köpüklü meşe seliyim
Ben bir yol oğluyum yol sefiliyim
Ben de bu yayladan Şah'a giderim

Alınmış abdestim aldırırlarsa
Kılınmış namazım kıldırırlarsa
Sizde Şah diyeni öldürürlerse
Ben de bu yayladan Şah'a giderim

4 Bu dize ve dörtlük S. N. E./C. Ö.'de şöyledir:

Pir Sultan Abdal'ım ey yüce Ganî
Daim yediğimiz Kudret'in hânı
Hakka teslim ettin ol şirin canı
Dostların ağlaşır Pir Sultan deyü

Pir Sultan Abdal'ım dünya durulmaz
Gitti giden ömür geri dönülmez
Gözlerim de Şah yolundan ayrılmaz
Ben de bu yayladan Şah'a giderim

(S. N. E.)

199.

Kul olayım kalem tutan eline
Kâtip ahvâlimi Şah'a böyle yaz
Şekerler ezeyim şirin diline
Kâtip ahvâlimi Şah'a böyle yaz

Allah'ı seversen kâtip böyle yaz
Dün ü gün ol Şah'a eylerim niyaz
Umarım yıkılsın şu kanlı Sivas
Kâtip ahvâlimi Şah'a böyle yaz

Sivas illerinde zilim çalınır*
Çamlı beller bölük bölük bölünür
Ben dosttan ayrıldım bağrım delinir
Kâtip ahvâlimi Şah'a böyle yaz

Münafıkın her dediği oluyor
Gül benzimiz sararuban soluyor
Gidi Mervan şâd oluban gülüyor
Kâtip ahvâlimi Şah'a böyle yaz

Pir Sultan Abdal'ım hey Hıdır Paşa
Gör ki neler gelir sağ olan başa
Hasret koydu bizi kavim kardaşa
Kâtip ahvâlimi Şah'a böyle yaz

(S. N. E.)

* Ümit Kaftancıoğlu'na göre, bu dizenin doğrusu şöyledir: "Sivas illerinde sazım çalınır" (Türk Folklor Araştırmaları dergisi, Nisan 1975).

200/a.

Bize de Banaz'dan Pir Sultan derler
Bizi de kein kişi bellemesinler
Paşa adamına tenbih eylesin
Çekip kollarımı bağlamasınlar

Hüseyin Gazi binse gelse atına
İnan olmaz çarh-ı felek zâtına
Benden selâm söylen ev külfetine
Çekip ile karşı ağlamasınlar

Ala gözlüm zülfün kelep eylesin
Döksün mah yüzüne melek eylesin
Ali dedem Hak'tan dilek dilesin
Dahi dâr dibinde eğlemesinler

Eğer Ali dedem söze uyarsa
Takdir Mevlâ'nındır beyler kıyarsa
Ala gözlü hatunlarım duyarsa
Al'ın çözüp kara bağlamasınlar

Serim işlemeden kaddim büküldü
Temiz donlarımın bendi söküldü
Önüm sıra Kırklar Pirlere çekildi
Dahi beyler bizi dillemesinler

Pir Sultan Abdal'ım coşkun akarım
Akar akar dost yoluna bakarım
Pirim aldım seyrangâha çıkarım
Dahi Yıldızdağı yaylamasınlar

(Z. G.)

200/b.

Bize de Banaz'da Pir Sultan derler
Bizi kem kişi de bellemesinler
Paşa huddamına tenbih eylesin
Kolum çekip elim bağlamasınlar

Hüseyin Gazi Sultan binsin atına
Dayanılmaz çarh-ı felek zâtına
Bizden selâm söylen ev külfetine
Çıkıp ele karşı ağlamasınlar

Ala gözlüm zülfün kelep eylesin
Döksün mah yüzüne nikap eylesin
Ali Baba Hak'tan dilek dilesin
Bizi dâr dibinde eğlemesinler

Ali Baba eğer söze uyarsa
Emir Hudâ'nındır beyler kıyarsa
Ala gözlü yavrularım duyarsa
Al'ım çözüp kara bağlamasınlar

Surrum işlemedi kaddim büküldü
Beyaz vücudumun bendi söküldü
Önüm sıra Kırklar Pirler çekildi
Daha beyler bizi dillemesinler

Pir Sultan Abdal'ım coşkun akarım
Akar akar dost yoluna bakarım
Pirim aldım seyrangâha çıkarım
Daha Yıldızdağı'n yaylamasınlar

(C. Ö.)

201.

Bir arzuhal yazdım gül yüzlü Şah'a
Gelsin beni elden alsın ha n'olur
Beni yalvartmasın o Padişah'a
Canıma yetişsin gelsin ha n'olur

Kollarıma zincir taktı muhannet
Senden başkasına eylemem minnet
Arzuhalim pire güzelce ilet
Perişan halimi bilsin ha n'olur

Pir Sultan Abdal'ım çile Allah'tan
Her ne ki gelirse bile Allah'tan
Kemliğe iyilik kula Allah'tan
Hamza'yı Battal'ı salsın ha n'olur

(A. İz.)

202.

Çıktım yücesine seyran eyledim
Gönül eğlencesi küstü bulunmaz
Dostlar bizden muhabbetin kaldırmış
Hiçbir ikrârında ahdi bulunmaz

Zülüflerin top top olmuş cığalı
Rakiplerin Hak'tan olsun zevali
Bir günahkâr kulum doğdum doğalı
Günahkâr kulunun dostu bulunmaz

Kanı benim ile lokma yiyenler
Başı canı dost yoluna koyanlar
Sen ölmeden ben ölürüm diyenler
Dostlar da geriye kaçtı bulunmaz

Yine karçlandı dağların başı
Durmadan akıyor gözümün yaşı
Vefasız elinden gitse bir kişi
Hakikat ceminde desti bulunmaz

Biz de gezer idik irfanda sazda
Biz de bulunurduk cemde niyazda
Bize de gel oldu kanlı Sivas'ta
Hıdır Paşa bizi astı bulunmaz

Pir Sultan Abdal'ım destim dâmende
İsmim Koca Haydar neslim Yemen'de
Garip başa bir hâl gelse zamanda
Orda her kişinin dostu bulunmaz

(S. N. E.)

203.

Fetva vermiş koca başlı Kör Müftü*
Şah diyenin dilin keseyim deyü
Satır yaptırmış Allah'ın lâneti
Ali'yi seveni keseyim deyü

Şer kulların örükünü uzatmış
Müminlerin baharını güz etmiş
On ikiler bir arada söz etmiş
Âşıkların yayın yasayım deyü

Hakk'ı seven âşık geçmez mi candan
Korkarım Allah'tan korkum yok senden
Ferman almış Hıdır Paşa** Sultan'dan
Pir Sultan Abdal'ı asayım deyü

(A. İz.-P. N. B.)

* Bu dize İ. A.'da

“Fetva vermiş koca başlı kör kadı” şeklindedir.

** Aleviler ‘Hızır Paşa’ya ‘Hıdır Paşa’ derler.

Ben de Őu dűnyaya geldim giderim¹
 Kalsın benim dâvam divana kalsın
 Muhammet Ali'dir benim vekilim²
 Kalsın benim dâvam divana kalsın

Yorulan yorulsun ben yorulmazam
 Derviş makamından ben ayrılmazam
 Dünya kadısından ben sorulmazam
 Kalsın benim dâvam divana kalsın

Ben de vekil ettim Bâri Hudâ'mı
 O da kulu gibi zulüm ede mi
 Orda söyletirler bir bir adamı
 Kalsın benim dâvam divana kalsın

Mümin Müslim döşürür de cem olur³
 Anda sınık yaralara em olur
 Kar a taş erir de sâfi dem olur
 Kalsın benim dâvam divana kalsın

Pir Sultan Abdal'ım dünya kovandır
 Gitti âdil beyler kalan avamdır
 Muhammet divanı ulu divandır
 Kalsın benim dâvam divana kalsın

(S. N. E.)

Bu dizeler İ. A.'da şöyledir:

1 Ben de Őu dűnyaya geldim geleli

2 Yaradan Allah'tır benim vekilim

3 Mümin Müslim devşirir de cem olur

Banaz'dan sürdüler bizi Sivas'a
 Eler himmet edin ben gidiyorum
 Garipçe canıma kıldılar cefa
 Eler himmet edin ben gidiyorum

Gidi kâfir gelir dedim imana
 Kuzular ağlıyor hem yana yana
 Getirip de hapsettiler zindana
 Eler himmet edin ben gidiyorum

Gidi dideceğim yoldan kalmadı¹
 Güzel Şah'a o gelir dedim gelmedi
 Pirimizden bize himmet olmadı
 Eler himmet edin ben gidiyorum

Urganım çekildi sığındım dâra
 Üstüme döküldü ağ ile kara
 Muhbirim üstünde çırallar yara
 Eler himmet edin ben gidiyorum

Pir Sultan Abdal'ım kolum büküldü²
 Aktı gözüm yaşı yere döküldü
 Âhır urgan boğazıma takıldı
 Eler himmet edin ben gidiyorum

(İ. A.)

Bu dizeler C. Ö.'de şöyledir:

1 Gidi dideceğim olmadı

2 Pir Sultan Abdal'ım belim büküldü

Hızır Paşa bizi berdar eyledi
 Kesti kollarımı kızak eyledi
 İştien muhipler hep kan ağladı
 Açılın zindanlar pire gidelim

Kalenin kapısı taştan demirden
 Yanlarım çürüdü yaştan yağmurdan
 Bir kimsem de yok ki dellal çağırtam
 Açılın zindanlar pire gidelim

Kalenin kapısı taştan çıkılmaz
 Penceresi yüce Şah'a bakılmaz
 Bir ben ölmeyinen cihan yıkılmaz
 Açılın zindanlar pire gidelim

Çıkarım bakarım kale başına
 Mümin Müslüm olan gider işine
 Bir ben mi düşmüşüm can telâşına
 Açılın zindanlar pire gidelim

İlimi sorarsan köyümdür Banaz
 Yakılsın yıkılsın ol kanlı Sivas
 Bir ben ölmeyinen cihan yıkılmaz
 Açılın zindanlar pire gidelim

Pir Sultan Abdal'ım hey Hızır Paşa
 Yazılanlar gelir sağ olan başa
 Hasret koydun beni kavim kardaşa
 Açılın zindanlar pire gidelim

(İ. A.)

Yeşil başlı ördek göllere uçtu*
 Duysun canlar deyü bizi asarlar
 Bir taş oynamasın yerli yerinden
 Duysun canlar deyü bizi asarlar

Çıkardılar ağ bedenden atmaya
 Şimdi indirdiler yine dahmeye
 Kan(ı)rıldım çevrildim baktım zahmaya
 Duysun canlar deyü bizi asarlar

Varlığın çevresi dopdolu incir
 Severim demeye canım zarıncır
 Elimde kelepçe boynumda zincir
 Duysun canlar deyü bizi asarlar

İlimi sorarsan köyümdür Banaz
 Dilerim onmasın ol kanlı Sivas
 Bir ben ölmeyinen âlem yıkılmaz
 Duysun canlar deyü bizi asarlar

Pir Sultan Abdal'ım kaddim büküldü
 Gözümün gevheri yere döküldü
 Kendir kement boğazıma takıldı
 Duysun canlar deyü bizi asarlar

(İ. A.)

* Z. G. derlemesinde:

Yeşil başlı ördek göllere üştü

Şu kanlı zalimin ettiği işler
Garip bülbül gibi zâreler beni
Yağmur gibi yağar başıma taşlar
Dostun bir fiskesi yaralar beni

Dâr günümde dost düşmanım bell(i)'oldu
On derdim var ise şimdi ell(i)'oldu
Ecel fermanı boynuma takıldı
Gerek asa gerek vuralar beni

Pir Sultan Abdal'ım can göğe ağmaz
Hak'tan emrolmazsa irahmet yağmaz
Şu ellerin taşı hiç bana değmez
İlle dostun gülü yaralar beni

(A. İz./P. N. B.)

Kurtulmadık Yezit'lerin zulmünden¹
 Dağlar da ağlaşır Pir Sultan deyü
 Aramışlar künyesini bulmuşlar²
 Canlar da ağlaşır Pir Sultan deyü

Dâra götürdüler pirin ikisin³
 Anlar da çekerdi Hakk'ın korkusun
 Ârifler söylerdi anın kaygusun⁴
 Ârifler de söyleşir Pir Sultan deyü

Cellâtların eli kana bulaştı⁵
 Can cesetten çıkar Hakk'a ulaştı⁶
 Koyunlar kuzular bile meleştı⁷
 Koçlar da ağlaşır Pir Sultan deyü

Uzundur usuldur o Şah'ın boyu⁸
 Yakılsın yıkılsın Yezit'in soyu⁹
 Dertli akar Yıldızdağı'nın suyu¹⁰
 Sular da ağlaşır Pir Sultan deyü

Pir Sultan Abdal'ım ey yüce Ganî¹¹
 Bizlere biçildi şehidin donu
 On iki imam'a karıştı kanı
 İmamlar ağlaşır Pir Sultan deyü

Bu dizeler C. Ö. derlemesinde şöyledir:

1 Kurtulamadık Yezit'ler zulmünden

2 Aramışlar dünyasını bulmuşlar

3 Asmaya götürdüler pirin ikisin

4 Ârifler de söylerdi kaygusun

5 Cellâtların eli kana bulaşır

6 Can cesetten çıkar Hakka ulaşır

7 Koyunlar kuzular bile meleşir

8 Uzundur uzundur O Şah'ın boyu

9 Yakılsın kalmasın Yezit'in soyu

10 Eridi akar Yıldızdağı'n suyu

11 Pir Sultan'ım eydür ey yüce Ganî

Sözlük

A

Âb: Su. *Âb-ı hayat, âb-ı hayvan, âb-ı Hızır:* Ölmezlik (ölümsüzlük) suyu, bengisu. *Âb-ı engür:* Üzüm suyu, şarap. *Âb-ı Kevser:* Kevser suyu, cennette bulunan Kevser havuzunun baldan tatlı, kardan soğuk suyu. Bu suyun sahibi Hz. Muhammet, dağıtıcı/sunucusu (sâkisi) Ali'dir. Mahşer günü Ali inananlara bu sudan verecektir.

Abâ: Kalın yün kumaş, şayak, aba; yakasız, uzun giysi, üstlük; dervişlik, şeyhlik. *Âl-i abâ:* Muhammet Peygamber'in üstlerine abasını örttüğü Ali, Fatma, Hasan, Hüseyin.

Âbâ: Babalar, atalar; gezegenler; şeyhler.

Abdal: Derviş, eren; tasavvuf yoluna giren; dünya ile ilgisini kesip Tanrı'ya bağlanan kimse; XIII.-XVII. yüzyıllarda yaşayan Bâtınî-Şîî topluluğu. *Abdalân:* Abdallar, erenler, ermişler.

Abdal Musa: Alevilerle Bektaşilerin sevip saydığı bir ermiş. Söylenilere göre, Hacı Bektaş Veli'nin amcası Haydar Ata'nın oğlu Hasan Gazi'nin oğludur. Bursa'nın fethine katılmıştır. Bursa'da ve Elmalı'ya yakın Tekkeköyü'nde mezarı vardır. İran Azerbaycanı'ndaki Hay kasabasında doğmuştur. *Nasihât-nâme* adlı bir eseri bulunduğu söylenir.

Acayip (acaib): Acaip, şaşılasi, şaşılacak.

Acep (aceb): Acaba; şaşılasi; şaşma.

Adâb: Uyulması gereken kurullar, yollar, görenekler; tarikatta göreneği izleme, kurallara uyma.

Adâvet: Düşmanlık; hınç, kin.

Âdem: Adam, insan, kişi, erkek; din kitaplarına göre, ilk yaratılan insan; Havva'nın eşi.

Adem: Yokluk, hiçlik.

adet (aded): Sayı, tane.

Adl: Adalet, adillik. *adil:* Adaletli, haktanır.

Adû (adıvv): Düşman. *A'dâ:* Düşmanlar, kıyııcı, zalim.

Âfitâb (âftâb): Güneş.

Afv: Af, bağışlama; özür dileme; iştent çıkarılma, kovulma.

Âgâh (âgeh): Bilen, anlayan, bilgili.

Ağaçtan at: Tabut.

Ağca: Akça, beyazca.

Ağmak: Yükselmek, havalanmak, yukarı çıkarmak; sarkmak.

Ağu: Zehir.

Ağyâr: Yabancılar, ötekiler; düşmanlar.

Ah etmek: İç çekmek, sızlanmak, inlemek.

Ahbap (Ahbâb): Dostlar, tanışlar, sevdikler.

Ahd: Ant, söz verme, yemin, bağlanma; sözleşme; çağ, zaman; oç, hınç.

Ahd ü aman (peyman): And içme, söz verme. *Ahd-i aman:* Bağışlama andı.

Âhen: Demir, zincir; kılıç; katı, acımasız.

Ahfâd: Torunlar; yardımcıları; soy sop.

Ahibbâ (ehibbâ): Dostlar, tanışlar.

Âhır (âhir): Son, sonuncu, sonra, sonunda. **Âhır:** Sonu, sonunda; sonucu

Âhret (ahret): Öbür dünya, son dünya.

Ahkâm: Yargılar, hükümler; yasalar, buyruklar.

Ahmet (Ahmed): Muhammet'in adlarından; övgüye değer. **Ahmet-i Muh-tar:** Hazreti Muhammet

Ahvâl: Durumlar, haller, oluşlar; bir kimsenin âşik ve yol ehli olduğuna ilişkin belirtiler.

Âkıbet: Sonunda.

Âkil: Akıllı, uslu, akli başında.

Akşı şaşmak: Şaşırmak.

Akrân: Yaşıt; denk, eşit; yakın.

Âl: Soy. **Âl-i abâ:** Muhammet'in soyundan gelenler, onun abası altında toplananlar: Ali, Fatma, Hasan, Hüseyin. **Âl-ü evlât:** Muhammet soyundan gelenler, Seyyitler.

Ala: Elâ, alaca.

Alem: Bayrak; iz, işaret.

Âlem: Evren, dünya; çevre, el gün; eğlence. **Âlemler Fahri:** Evrenlerin övücü, Hazreti Muhammet.

Alevi: Muhammet'ten sonra gelen üç halifeyi (Ebubekir, Ömer, Osman) tanımayıp Ali'yi halife sayan, O'na ve On İki İmam'a bağlanan; Şiiliği benimseyen.

Ali: Hazreti Muhammet'in amcası

Ebu Tâlip'in oğlu, Hasan ile Hüseyin'in babası, dördüncü halife; Alevilere göre On İki İmam'dan birincisi; Birinci İmam Aliyel Murtaza. 559'da Mekke'de doğan Ali, cami-de namaz kılariken 661'de Kûfe'de Mülcemoğlu tarafından hançerle arkadan vurularak öldürülmüştür.

Âli: Yüksek, ulu, yüce.

Ali Baba: Pir Sultan'ın musahibi, tari-kata girme arkadaşı.

Âlişân: Anlı şanlı, ünü sanı yüksek.

Alma: Elma.

Âmâl: İstekler, emeller, umutlar.

A'mâl: Edimler, ameller, işler, eylemler.

Amân: Yardım isteme; inanma güvenme; bağışlanmayı dileme; bağışlama. **Aman Vermek:** Bağışlamaya söz vermek.

Amel: İş, edim, davranış; tapınma; niyet.

Âmennâ: İnadık, doğru bulduk.

Âmil: Yapan, işleyen, yapıcı; etken.

Ân: Güzellik, albeni; an, lahza.

Anda: Onda; orada.

Andan: Ondan; sonra, ondan sonra.

Andelip: Bülbül.

Anı: Onu.

Anın: Onun. **Anın'çün:** Onun için, ondan dolayı.

Anka: Kaf Dağı'nda bulunduğu söylenen uzun boyunlu, güzel büyük masal kuşu.

Anlar: Onlar.

Anca: Ancak.

Arafat: Mekke yöresinde hacıların

uğradığı kutsal dağ. Cennet ile Cehennem arasında bulunan yer.

Ârif: Bilen, anlayan, gerçek bilgiyle uğraşan, ermiş. Tanrı'ya giden yolda şeriat, tarikat, hakikat aşamalarını aşıp 'marifet'e ulaşmış kişi.

Âr: Utanma. **Âr eylemek:** Utanmak.

Arslan kanı: Şarap.

Arslan sütü: Rakı.

Arş: Göğün dokuzuncu katı; sedir, taht; tavan, çatı; insan; gönül. **Arş ü Ferş:** Gökle yer. **Arş-ı âlâ, arş-ı muazzam:** Yüce kat; Tanrı katı.

Arz: Yeryüzü

Arzetmek: Susmak; bildirmek, anlatmak; göstermek.

Arzıman (arzuman, arzıman): Dilek, istek, özlem; istekli.

Arzuhal (Arz-ı hâl): Durum bildirme; dilek; dilekçe.

Asâ: Uzun sopa, değnek. Hazreti Musa'nın mucize yaratan sopası.

Âsân: Kolay.

Askerî: Bak. *Hasan Askerî*.

Aslan (arслан) sütü: Rakı.

Âsumân (âsmân): Gök, gökyüzü.

Âşk: Aşk; tarikata, Tanrı'ya sevgi ve bağlılık; Alevilikte Ali'yi sevmek.

Âşikâre (âşkârâ): Açık.

Âşık: Seven, saz şairi; Bektaşilikte tarikata girmek isteyen kişi; tarikat eri; Tanrı yolunu seçen. **Âşıkân:** âşiklar, tarikat erleri.

Âşinâ (âşnâ): Bilen, bildik, tanıdık, dost; tarikatatta iki kişinin birbiriyle can kardeşi olması; can kardeşi.

Âteş-i pür-yân: (yakıcı) ateş.

Avam: Halk; tarikata girmemiş olan

bilgisiz insanlar topluluğu.

Avare (avâre): İşsiz, eli iş tutmayan, aylak.

Âvâz: Ses, bağırma, bağırtı. **Turna âvâz:** Ali'nin sesi.

Ayân: Açık, belli, ortada.

Aydur (aydar, eydür): Söyler, der.

Aymak: Ayılmak, kendine gelmek.

Ayıtmak (aytmak): Söylemek, demek.

Ayn: Aynı, tıpkı; göz, kaynak, çeşme; âyîn, tören. **Ayn-ı cem:** Bektaşilerle Alevilerin tarikata yeni giren ya da anılması gereken kişiler için düzenledikleri tören. Törelerden sonra yenilip içilir, saz çalınır, nefes okunur, oynanır.

Ayn-el yakîn: Kesinlikle görülen, görülüşü kesin olan, gözle gerçekliği kesin olarak görülen, görüşe dönüşen bilgi; Tanrı'yı gözle görek bilip tanıma.

Azap (azâb): Ceza, sıkıntı, eziyet, üzü; çiftlik uşağı.

Azat (âzâd): Kölelikten kurtulma, özgürleşme kavuşma; özgür.

Âzam: En yüksek, ulu.

Azık: Yiyecek, besin.

Azim: Büyük, yüce.

Azm (azim): Karar, niyet, istek; yola çıkma.

B

Bâb: Kapı; geçit.

Baba: Baba, ata; tarikat müşidi, yol göstericisi, törenleri düzenleyen; tekke büyüğü.

Bacı: Kızkardeş, tarikatatta kadınlara verilen ad. **Ana bacı:** Şeyhin karısı.

Bâd: Yel, rüzgâr. **Bâd-ı sâbâ:** Sabah (tan) yeli.

Bâde: İçki; şarap.

Bâğbân (bâğtân): Bağcı, bahçıvan, bağ bekçisi.

Bahr: Deniz.

Bahrî: Deniz kuşu, su kuşu; balık; dalgıç.

Bâl: Kol, kanat; koruma; yürek, gönül.

Bâlâ: Yüce, yüksek.

Balı (Balım) Sultan: Hızır Balı yahut Hızır Sultan adıyla da anılan ve Bektaşilerce "Pir-i sâni" (ikinci Pir) sayılan şeyh. Hacı Bektaş Veli'nin evlâtlığı Kadıncık Ana'nın (Fatma Nuriye) torunu Mürsel Baba'nın oğlu. 1516'da ölmüştür.

Balkımak: Parıldamak.

Bâr: Yük, ağırlık; yemiş; kale, duvar; Tanrı.

Bârî: Yaradan, bitiren, Tanrı. **Bârî Suphan:** Tanrı.

Bârû: Kale duvarı, hisar, duvar.

Basılmak: Yenilmek; bozulmak.

Bâtım: Öz, iç, içyüz, içte bulunan; görünmeyen, giz; Tanrı; dinin içyüzü. **Bâtînî:** Kur'an'ın dış anlamlarından çok iç anlamlarına, özüne yaslandığını öne süren mezhep, tarikat.

Battal Gazi: Bak. *Seyyit Gazi*.

Bay: Zengin, varlıklı.

Baz: Doğan kuşu; avcı (yırtıcı) kuş, alıcı kuş.

Bed: Kötü, çirkin. **Bed-kâr:** İşi kötü, kötü iş.

Bedr: Dolunay, on dört gecelik ay.

Bek: Sağlam, sert, dayanıklı; güçlü.

Beka: Kalına, kalım, sürme, yaşama.

Bektaş: Bektaşiliğin kurucusu Hacı Bektaş Veli. XIII. yüzyılda yaşamıştır (bak: *Hacı Bektaş Veli*).

Beli: Evet, peki, doğru.

Belik: İnce saç örgüsü.

Bencileyin: Benim gibi.

Bend: Bağ, ilgi, zincir; sert, duvar, damar. **Bendolmak:** Bağlanmak.

Bende: Kul, köle, bağlanmış.

Beng: Esrar, gizem.

Benlik: Kendini beğenme; gururlu, kibirli olma.

Berdâr: Asılmış. **Berdâr olmak:** İpe çekilmek, asılmak.

Bergüzar: Armağan, andaç.

Berî: Uzak, öte, ayrı, kurtulmuş; temiz.

Berk: Yaprak; şimşek; sağlam.

Beşâret: Muştı, müjde.

Beşer: İnsan, insanlık.

Beyt: Ev, konut. **Beyt-ullah:** Tanrı evi, Kâbe; gönül. **Beyt-ül-haram:** Kâbe. **Ehl-i Beyt:** Muhammet'in ev halkı (bak: *Ehl - beyt*).

Bezm: Meclis, toplantı, eğlence.

Bezîrgân: Tüccar; konuşmacı cevher saçan; mürşid-i kâmil.

Biat etmek: Uymak, el tutup uymak; tarikata girmek; nasip almak; ikrâr etmek.

Biçâre: Çaresiz, umarsız.

Bile: Birlikte, ile. **Bilece:** Birlikte.

Billâhî: Tanrı (Allah) için.

Bimâr: Hasta, sayrı.

Bînihayet: Sonsuzluk.

Biryân (büryân): Kebap, kızartma.

Bitap (bîtâb): Güçsüz, bitkin; yorgun.
Bitmek: Çıkmak, belirlemek, yetişmek.
Bizâr: Bezgin, usanmış; küskün.
Boran: Fırtına; rüzgârla karışık yağmur.
Boylamak: Ölçmek. **Boylanmak:** Ölçülmek.
Bozarmak: Bozlaşmak, kırışmak.
Börk: Külâh, başlık.
Budala: Abdal, derviş; bön, aptal.
Bunda: Burada; bu dünyada.
Burak: Miraç'ta Peygamber'in bindiği at.
Burc: Kule; hisar çıkıntısı; doruk, tepe.
Burca burca: Burcu burcu. **Burca vermek:** Uç vermek, tomurcuklanmak.
Burcak Burcak: Burcu burcu.
Burhan: Kesin kanıt (delil), belge.
Buymak: Üşümek; donmak.
Bühtan: İftira, kara çalma.
Bünyâd: Temel, yapı, esas. **Bünyâd olmak:** Temel atmak, yeniden yapmak.

C

Cafer: Küçük akarsu, çay; Hazreti Ali'nin kardeşi Cafer-i Zülcenahayn. **Cafer-i Sadık:** Ali'nin torunu, On İki İmam'dan altıncısı, Caferî mezhebinin kurucusu; 699'da doğmuş, 765'te ölmüştür. Pir Sultan bu mezhebe bağlıdır.
Câb: Yer, mevki.
Cân: Can, ruh, yaşam; gönül, yürek; dost, sevgili; Alevilikle Bektaşilikte derviş, tarikat eri (arkadaşı). **Cân-ı cân:** Canın canı, Tanrı.
Cânân: Sevgili, dost; Tanrı.

Câr: Çağrı; yardım, imdat, çare; örtü; komşu. **Câra yetmek:** Yardıma koşmak, imdada gelmek (yetişmek).
Câvid: Sonsuz, sonu olmayan. **Câvidân:** Sonsuz.
Ced: Ata, dede.
Cebbar: Zorlayan, güçlü.
Cebrâil: Tanrı'nın buyruklarını Peygambere ileten melek. **Cebrail-i Emin:** Cibril-i Emin diye de anılır.
Cefâ: Eziyet, sıkıntı, üzüğü.
Celâl: Yücelik, ululuk.
Cem: Toplanma, toplama, meclis; şarabı bulan masal hükümdarı, İran Pışdadiyan Şahlarından Cemşîd; Büyük İskender; Süleyman Peygamber. **Cem olmak:** Toplanmak.
Cemâl: Yüz, yüz güzelliği, güzel yüz; Tanrı'nın insan yüzünde görünüşü.
Ceran (Ceren): Ceylan, geyik, ahu, karaca.
Cevâhir: Cevherler; değerli süs taşları, mücevherat. **Cevâhir bahş olan:** Cevherler sunan.
Cevelân (Cevlân): Dolaşma, gezinme; dönme.
Cevr: Eziyet, zulüm, üzüğü; tarikat erlerinin yoluna çıkan engeller, sıkıntılar
Cibril: Bak. **Cebrail.**
Cida (cida): Kargı, mızrak.
Cığa (çığa): Saç; sorgu; gelinlerin başına konan süslü, parlak tel.
Cur'a (cıra): Yudum, bir yudumda içilen içki.
Cûş: Coşma, coşku, sevinme, kaynama; taşma. **Cûş etmek:** Coşmak, coşup akmak; taşmak.
Cüdâ: Uzak, ayrı ayrılmış.

Cümle: Bütün, hep; herkes; tümce.

Cünûn: Delilik, çılgınlık.

Ç

Çâh (*çeh*): Kuyu, çukur.

Çâk: Yarık, yırtık, yırtmaç; yırtma.

Çar: Dört. Bak: *Çhar, Char*.

Çarh: Çark, gök, felek, talih, tekerlek. *Çarh-ı devrân:* Dönen çark, zaman; dünya. *Çarh-ı felek:* Gök çarkı. (Eskiden dünyanın durduğu, gökle güneşin onun çevresinde döndüğü sanılırdı.)

Çerağ (*çırağ*): Çıra, mum, ışık.

Çeri: Asker.

Çeşm: Göz.

Çevrilüben: Çevrilerek.

Çhar (*Çâr*): Dört. *Çhâr alâmet:* Dört belirti; Bektaşilerde halifeye verilen sancak, tuğ, mum ve makas. *Çhar darb:* Dört vuruş, abdallarla Kalenderilerde ve eski Bektaşilerde saç, sakal, kaş ve bıyıkları usturayla tıraş etme.

Çığa (*çağa*): Gelinlerin başlarına konan parlak, süslü tel; sorguç.

Çınılamak: Çınlamak.

Çiğın: Omuz.

Çile: Üzgü, eziyet, sıkıntı; ibrişim sarıma. *Çile-i merdân:* Erlerin çilesi, dervişlerin ıssız bir yerde kırk gün az yemek, az içmek, az uyumak ve çok tapınmak biçiminde geçirdikleri deneme.

Çövmen: Yemiş toplamada kullanılan ucu çatalı değnek, sırık.

Çul: Kıldan yapılmış kaba dokuma.

Çün: Çünkü, mademki, gibi; nice, nasıl.

D

Dâd: Hak, adalet, insaf; imdat, yardım, bağış; şikâyet, sızlanma; oç alma.

Dağ: Dağlama; yara, yanık yarası.

Dağlı: Yaralı; yanık.

Dahi ne: Daha ne; daha ne olsun (olacak).

Dahme: Mezar; hava fişeği.

Dâim: Boyuna, sürekli her zaman.

Dâm: Ahır; ev; dam.

Dâmân (*dâmen*): Etek.

Dânâ: Bilen, bilgili, görgülü.

Dane (*dâne*): Tane; tohum; kurşun, gülle.

Darı çeç: Mısır yığını. Hacı Bektaş Veli darı çeç üstünde namaz kılmıştır.

Dâr: Darağacı; ocak, yuva, yurt; toplanma yeri, alan; aynı cem yerinin ortası. *Dâr-ı fâni, dâr-ı fena:* Yokluk evi, geçici ev, dünya.

Darb: Vuruş, çarpış.

Dede: Büyükbaba, dede; Alevi şeyhi, Mevlevî dervişi, Hurufî Şeyh.

Dede Dehmen: İran Şahı Tahmasp'ın (1524-1576) Aleviler arasındaki adı.

Dehr: Dünya, evren; çağ, zaman.

Delil: Yol gösterici, rehber; kanıt, belge.

Dem: An, zaman; soluk, nefes; içki, şarap; rakı; kan. *Dembedem:* Zaman zaman, sık sık, boyuna. *Dem sürmek:* Hoşça vakit geçirmek, eğlenmek.

Deme: Deyiş, şiir, nefes.

Derdimend (*derdmend, derdmen*):

- Dertli, tasalı, kaygılı.
- Dergâh*: Tekke; kapı eşiği (önü). *Hak dergâhı*: Tanrı katı.
- Derilmek*: Seçilip ayrılmak; toplanmak.
- Derûn*: İç; yürek, gönül.
- Derviş*: Tasavvuf yoluna, tarikata girmiş kişi; gün görmüş yoksul, zavalı. *Dervişân*: Dervişler.
- Deryâ*: Deniz; engin; çok bilgili kişi. *Deryâ-yı Ummân*: Büyük deniz, okyanus.
- Dest*: El; bir toplantının saygın yeri. *Dest-gir*: Elden tutan, yardım eden.
- Destûr*: Sarık.
- Devlik*: Geçim, idare.
- Devrân*: Çağ, zaman, felek, dönem; dünya, evren; dönüp dolaşma; dervişlerin "mukabele" dedikleri tören.
- Devretmek*: Dönmek, dolaşmak; aktarmak.
- Devşirmek*: Derlemek, toplamak.
- Deyi (deyü, deyu)*: Diye, diyerek.
- Dıkızlamak*: Sıkışmak; iyi çalışmak.
- Didâr (dizâr)*: Yüz; Tanrı'nın (sevgilinin, müşhidin, şeyhin) yüzü; güzel; gören, görünen. *Didâr görüşmek*: Yüz yüze görüşmek.
- Dide*: Göz, görmüş.
- Dil*: Gönül, yürek; dilek. *Dil-i dîvâne*: Deli gönül. *Dil-i mecrûh*: Yaralı gönül. *Dil-ber*: Gönül alan, güzel. *Dil-dâr*: Gönül tutan, sevgili.
- Dil olmak*: Konuşmak.
- Dillemek*: Dedikodu yapmak, çekiştirmek; kötülemek, yermek.
- Dilleşmek*: Söylemek; söyleşmek, konuşmak.
- Diriğ*: Esirgeme, yasaklama.
- Divân*: Divan, sedir; mahkeme.
- Divane*: Deli, çılgın.
- Diyâr*: Ülke; yurt.
- Dolu*: Kadeh, sağrak; bâde, aşk içkisi, Tanrısal içki (aşk).
- Don*: Giysi; don.
- Dölek*: Düz yer; uslu kişi.
- Dört anakardeş*: Evreni oluşturan dört temel öge: Ateş, hava, toprak, su.
- Dört kapı (harf)*: Tasavvufun dört ilkesi olan 'şariat, tarikat, marifet ve hakikat' kapıları. Hakikata giden yola "tarikat" denir.
- Dört kitap/cevap*: Tevrat, İncil, Zebur, Kur'an.
- Döş*: Göğüs.
- Döşürmek*: Devşirmek, bir araya getirmek, toplamak.
- Duruşmak*: Çalışıp çabalamak.
- Dûş*: Sırt, omuz; düş. *Duş Olmak*: Rastlamak, karşılaşmak; sataşmak.
- Dûzah*: Cehennem.
- Dü*: İki. *Dü çeşm*: İki göz. *Dü âlem*: İki dünya, bu dünya ile öbür dünya.
- Düldül*: Kırk katırı, kırpi; Mısır melikinin Muhammet'e, onun da Ali'ye armağan ettiği ak at.
- Dün (tün)*: Gece, karanlık. *Dün ü gün*: Gece gündüz.
- Dür*: İnci.
- Düşmek*: Tarikat kurallarına aykırı davranıp da aforoz edilmek ve törenlere katılmamak (sokulmak), düşkün/yolsuz olmak; tari-kattan çıkarılmak.
- Düşvâr*: Güç, zor.
- Düvâzde (düvâzdeh, diwâz)*: On iki;

On İki İmam ile onlardan söz açan nefesler. (Bak: *On İki İmam.*)

Düzel: Düzül, gir.

E

Eba Müslim: 719-755 yılları arasında yaşayan, Emevi saltanatının yıkılmasını ve Abbasilerin başa geçmesini sağlayan ayaklanmanın yöneticilerinden ünlü komutan, savaşçı.

Ebed: Sonu olmayan gelecek zaman, sonrasız, sonsuz.

Ebrû: Kaş. *Keman ebrû:* Yay gibi kaşlı.

Ebsem durmak: Susmak, dilini tutmak; sır vermemek.

Ednâ: Daha (en, çok) aşağı; alçak.

Ef'âl: Edimler, işler, hareketler.

Efgan: Acı ile bağırıp çağırma (ağlama), figanlar.

Efkâr: Düşünceler, fikirler; tasa, üzüntü.

Eğlemeğ: Durdurmak, bekletmek.

Eğlenmek: Durmak, beklemek; alay etmek; eğlenmek.

Eğîn (eğn): Sırt, arka, omuz; giysi.

Ehl-i beyt: Ev halkı; Muhammet ile kızı Fatma, amca oğlu Ali, onun çocukları Hasan ile Hüseyin.

Ehl-i dil: Gönüldeş, gönül adamı, gönül dilinden anlayan; Tanrı'yı anlamış kişi.

Ekber: En büyük.

El alma (tutma): Tarikata girecek kişi (tâlip) için yapılan törende dedenin onun elini tutması, onun da dedenin eteğini tutması.

Elest (elestü): Tanrı insanları yaratmadan onların ruhlarını bir ara-

ya toplamış, "Elestü birabbiküm?" (Ben sizin Tanrı'nız değil miyim?) diye sormuş, onlar da "Kalû belâ" (Evet) demişler. Bu toplantıya "elest bezmiş, elestü demi" denir.

Elif: Arap alfabesinin ilk harfi; Tanrı; boy bos. *Elifli taç:* Dervişlerin başlarına giydikleri tepesi on iki parçalı külah.

Elvân: Renkler; renkli.

Em: İlâç.

Emvâl: Mallar, mal mülk.

Enbiyâ: Nebiler, peygamberler.

Enelhak: "Ben Tanrı'yım." Tasavvufta varlığın birliğin ve her şeyde Tanrı'nın yansıdığını belirten bu sözü ilkin Hallâc-ı Mansûr söylemiş ve bu yüzden öldürülmüştür.

Engel: Rakip, engel; düşman.

Engür: Üzüm. *Engür şerbeti:* Şarap.

Er: Konu komşu; tarikata girmiş kişi, derviş, abdal.

Eren: Gerçeğin gizine eren, Tanrı dostu, Tanrı'ya ulaşan, veli; tarikat yolcusu, mürit. *Erenler:* Ermişler, müritler, veliler, evliyâ.

Erkân: Kurallar, yollar, yöntemler, görenekler; başlar, başkanlar; din kuralları, töreler; Alevilerde ayin sırasında dedenin taliplerin sırtlarına vurarak onları kutsadığı tören; direkler (ateş, su, hava, toprak).

Ervâh: Ruhlar, canlar; yaşamın cevherleri.

Eşref: En (çok) şerefli, onurlu.

Ev külfeti: Ev halkı, çoluk çocuk.

Evlüyâ: Veliler, ermişler, erenler.

Eydür (aydur, eyder, eder): Söyler, de, der ki.

Eyyâm: Günler; gündüzler.

Eyyub: İsrail Oğullarından Eyup Peygamber. (Sabırla her çileye katlanmanın ve Tanrı yolundan ayrılmanın simgesidir.)

Ezel: Önce, öncesiz; başlangıcı olmayan.

F

Fahr: Övünme, övünç, ünlenme. *Fahr-ı âlem*: Evrenin övücü, Hz. Muhammet.

Fakr: Yoksulluk, eksiklik.

Fânî: Ölümlü, geçici.

Fatmak: Yaşlanmak; yorulmak; usanmak; caymak, vazgeçmek.

Fâtıma (Fatma): Hz. Muhammet'in kızı, Ali'nin karısı, Hasan'la Hüseyin'in anası, Fatma Ana.

Faş: Duyurma, açığa vurma, yayma.

Felek: Gök; evren, dünya; talih. Bak: *Çarh-ı felek*.

Fenâ: Yok olma, ölme, geçicilik, yokluk. *Fenâ bulmak*: Yok olmak.

Fend: Düzen, hile, oyun.

Fer: Güç ışık, aydınlık; can; süs; tomurcuk.

Ferman: Yazılı buyruk.

Ferîşte: Melek; günahsız, suçsuz kimse.

Fetva: Şeriat üzerine bir konuda müftünün verdiği yargı.

Firâk: Ayrılık; üzüntü, sıkıntı.

Firenk: Hıristiyan ülkeler; İstanbul yöresi; Fransız.

Firkat: Ayrılık, Tanrı'dan ayrı kalma.

Firavun: Musa Peygamber'i öldürmek isteyen eski Mısır Kralı; kibirli, inatçı ve zalim kişi.

Firdevs: Cennette altıncı bahçe.

Fizâh: Yüksek sesle ağlama.

Fürkan: Kur'an; doğruyla eğriyi gösteren

G

Gaddar: Gadreden, zulmeden, kıyııcı.

Gâh: Ara sıra; yer.

Gam yemek: Üzülme, tasalanma.

Ganî: Gönlü zengin; varlıklı; cömert; Tanrı.

Gark: Batma; dalma; boğulma; bol bol verme.

Gayet: Amaç; uç; bütün, son, sonuç.

Gazâ: Din uğruna savaş, dinsel savaş; kâfirlerle savaş.

Gazel: Sararmış yaprak.

Gazi Hünkâr: Hacı Bektaş Veli.

Genc (gencine): Hazine, define, gömü.

Gedâ: Dilenci; yoksul, âşik.

Geşt ü güzar (geştigüzar): Gezip dolaşma, yolculuk.

Gevher: İnci, elmas, cevher.

Gılman: Cennettekilere hizmet eden yakışıklı delikanlılar (oğlanlar).

Gıybet: Dedikodu, çekiştirme; kaybolma.

Gidi: Deyyus, pezevenk, puşt.

Giryân: Ağlayan. *Girye*: Gözyaşı; ağlama.

Göçen: Ölen. *Göçmek*: Ölmek, ahirete gitmek

Göğermek (gövermek): Yeşillenmek, yaşamak; olgunlaşmak.

Gökçe (gökçek): Gök rengi, mavi; güzel, iyi; göksel.

Gönüllenenmek: Alınmak; incinmek.

Gövel: Yeşil başlı ördek, suna.
Göymek (göyünmek): İçin için yanmak; gücenmek.
Gûş eylemek: Dinlemek, kulak vermek. **Gûş:** Kulak.
Gülbank (gülbenç): Törenlerde bir ağızdan yüksek sesle okunan özel dua, ilâhi; Sabah gülbankı, akşam gülbankı, uyku gülbankı, sofrâ gülbankı, eşik gülbankı, ayn-i cem gülbankı, ibrar gülbankı, ayrılış gülbankı vb.
Gülizar (gülistan, gülşen): Güllük, gül bahçesi.
Gümân (gümâne): Kuşku; kuşkulanma, işkillenme; sezme, sanma.
Gürûh: Kalabalık, topluluk, takım. **Gürûh-ı nâci:** Kurtuluş topluluk; cennetlikler.
Güzâr (güzer): Geçen, geçici; geçme, geçiş.

H

Hâb: Uyku; ölüm; düş. **Hâb-ı adem:** Yok olma uykusu, ölüm.
Habîp (habîb): Sevgili, seven, sevilen, dost; Tanrı'nın sevgilisi Muhammet.
Hacet: Gereklik; dilek.
Hacı Bektaş Veli: XIII. yüzyılda (1209-1271) yaşayan ve Bektaşiliği kuran pir.
Hadd: Sınır.
Hafid: Torun. **Hafid-i Peygamber:** Muhammet'in torunu.
Hak: Tanrı; hak, gerçek, doğruluk; pay, hisse.
Hâk: Toprak, yer. **Hâk-ı pây:** Ayak toprağı (tozu).
Hâl: Yüzdeki ben; durum; şimdiki

zaman; tarikat ve tasavvufta coşkuyla kendinden geçme, vecit ve istiğraka dalma. **Hâli hâl etmek (eylemek):** Kendinden geçerek derin zevke varmak. **Hâl olmak:** Erimek, kendinden geçmek.
Hâlık (hallâk): Yaratan, Tanrı.
Halil: Koca; dost; **Halil-ür-rahman (Halil-üllah):** Tanrı'nın dostu, İbrahim Peygamber, Kâbe'yi kuran peygamber. **Bâk:** İbrahim.
Hâlik: Yok (helâk) eden (olan).
Hallâc-ı Mansûr: "Enel Hak" (Ben Tanrı'yım) dediği ve bu sözü şeriata aykırı görüldüğü için 922 yılında Bağdat'ta asılan sofi.
Ham: Olmamış, olgunlaşmamış.
Hamakat: Ahmaklık, anlayışsızlık.
Ham ervah: Ham sofu; olgun olmayan kişi.
Hamza: Hz. Muhammet'in amcasının oğlu olup yiğitliğiyle ün salmış ve Uhut Savaşı'nda ölmüştür.
Han: Hükümdar, han; Osmanlı Padişahı.
Hân: Sofra; tepsi.
Handân: Gülen, şen, sevinçli. **Hande:** Gülüş.
Hânedan: Soy sop; Muhammet, Ali soyu; İran şahları.
Har: Eşek.
Hâr: Diken; hor, aşağı, bayağı; güçsüz.
Harâbât: Yıkık, dağınık; meyhane.
Has: Seçkin; katıksız; özel.
Harâmi: Hırsız, haydut.
Hasan: Ali'nin Fatma'dan olan birinci oğlu, Muhammet'in torunu, On İki İmam'dan ikincisi. Doğumu 625, ölümü 669.
Hasan Askerî (Ali Nâki oğlu Hasan-

ül-Askerî): On Birinci İmam. Doğumu 846 Medine. Ölümü 878 Samarra (bak: *On İki İmam*).

Hasbihâl: Görüşüp dertleşme, dert yanma, söyleşme.

Hasm: Düşman, **Hasmân:** Düşmanlar.

Haşimî: Haşimoğulları; Haşim, Muhammet'in dördüncü dedesidir.

Haşr: Kıyamet günü.

Hatayi: İran Şahı İsmail Safevî'nin şiiirlerinde kullandığı ad.

Hatem: Yüzük.

Hatice: Muhammet'in karısı.

Hâtıra: Gönül, hatır.

Havale olmak: Gönderilmek.

Havf: Korku.

Haydar: Arslan, yiğit, yürekli; Hz. Ali. *Haydar-ı kerrar:* Kaçyormuş gibi yapıp geriye dönerek savaşan; Hz. Ali.

Hayır (hayr): İyilik; Tanrı'nın hoşuna giden iyilik.

Hazer: Sakınma, korunma.

Hazret-i Suphan: Tanrı.

Hazreti Şah: Hz. Ali.

Her: Hep; her. *Her keşli:* Herkes. *Her-giz:* Hiçbir zaman.

Hercayi (hercâi): Uçarı, gelgeç, yanar döner.

Hezâr: Bin; bülbül; çok. *Hezârân:* Binlerce; bülbüller.

Hezen: Odun, kiriş, kereste, direk, ağaç kütüğü.

Hınzır: Domuz; pis; katı yürekli.

Hışm (hışm): Öfke, kızgınlık.

Hıyan: Hain.

Hidayet: Doğru yola girme, hak yolunu tutma, arama; Müslümanlığı benimseme.

Hicap (hicâb): Utanma; perde, örtü; utanma perdesi.

Hilkat: Yaratılış, yaratılma, doğa.

Hilâl: Yeni ay, ayça.

Himmet: Yardım, destek; çaba.

Hod: Kendi; miğfer. *Hod-bin:* Bencil.

Horasan Erleri: XIII. yüzyılda Anadolu'da Selçuklulara karşı Baba İlyas'ın çevresinde ayaklanan ve sonradan Bektaşiler içinde eriyen Batınî topluluğu. Horasan'dan gelen Haydarî, Melâmî ve Kalenderî dervişler.

Hoşça görmek: Hoşça tutmak, iyi bakmak.

Hörü (hûri): Cennetteki güzel kızlar; sevgili.

Hû: O, Tanrı.

Hüda: Tanrı

Hub (hûb): Güzel. *Hûbân:* Güzeller.

Huddâm: Hademeler, görevliler, hizmetçiler.

Hulk: Huy, doğa; ahlâk.

Hulle: Cennet giysisi.

Hûn: Kan; öldürme. *Hûn-hâr:* Kan dökücü.

Hûr: Güneş; ahu gözlü; huri.

Hûri (hörü): Cennetteki güzel kızlar; sevgili.

Hurrem: Sevinçli; yeşil; gönül açıcı.

Hurûc: Çıkış, dışarı çıkma; ayaklanma.

Hurûf: Harfler.

Huzur: Hazır olma, bulunma; kat; esneklik.

Hümâ: Devlet (cennet) kuşu.

Hünkâr: Sultan, hükümdar; pir.

Hüseyn (İmam Hüseyin): Ali'nin oğlu, Muhammet'in torunu, Üçüncü İmam, 622-680 yılları arasında yaşamış, Mekke'den Kûfe'ye giden Muharrem ayında Kerbelâ'da Yezit'in askerlerince öldürülmüştür.

Hüseyin Gazi: Battal Gazi'nin babası, Emeviler zamanında Bizanslılara karşı savaşan kahraman. Ankara'da türbesi, Çorum'da mezarı vardır.
Hüsn: Güzellik, **Hüsn ü ân:** Güzellik.
Hüzün: Üzüntü, tasa, üzüncü.

I

İlgm ilgin: İlgıt ilgıt, hafif hafif.
İrahmet: Rahmet; acıma; esirgeme; yağmur.
İrak: Uzak.
İrıza: Bak: *Rıza*.
İrmak: İrmak; ayırmak, uzaklaştırmak.
İsmarlamak: Çağırarak; salık vermek.

İ

İblis: Şeytan; cin; hilekâr.
İbrahim (Halil İbrahim): İsrail Oğulları peygamberlerinden. Keldani hükümdarı Nemrut zamanında yaşamış, putları kırdığı için ateşe atılmış, fakat ateşi Tanrı gül bahçesine çevirmiş. konuğu çok severmiş. Kâbe'yi kurduğu söylenir.
İptida: Önce, ilk önce; başlangıç.
İcazet: İzin, onay, diploma; bir kimseye şeyhlik ve halifelik verildiğini gösterir belge.
İhlâs: Özlü, gönülden davranma; içtenlik; temiz yüreklilik; Tanrı'nın birliğini belirtme.
İhsân: Bağış.
İhvan: Candan (yürekten) bağlı arkadaş, dost; tarikat arkadaşları.

İki Cihan Fıtrı: İki dünyanın övüncü, Hz. Muhammet.

İkrâr: Saklamadan söyleme, açığa vurma; tarikata girdiğini dil ile söyleme; tarikata girerken kurallara uyacağına söz verme. **İkrâr vermek:** Tarikata girmek.

İkrâr gütmek: Tarikata girerken verdiği sözde durmak, yolundan dönmemek.

İlâyık: Lâyık, yaraşır.

İlen: İle.

İlm-i hikmet: Felsefe.

İmdi: Buna göre, bu durumda; artık.

İlm-el-yakîn: Kesinleşmiş bilgi; bilgiyle kesinliği (doğruluğu) beliren.

İnâyet: İyilik, lütuf; çaba.

İntizar: Bekleme, gözleme, beklenti.

İradet: İrade; istek; istem.

İrahmet: Yağmur; bağışlama, acıma; Tanrı'nın yardımı.

İrakip (rakib): Engel; düşman.

İrehber: Bak: *Rehber*.

İrençber (ireçber): Rençber, çiftçi.

İrenk: Renk.

İrfân: Bilgi, biliş, buluş; anlayış; Tanrı'nın giz ve gerçeklerini kavrama.

İrşat (irşâd): Uyarma, aydınlatma, doğru yola götürme; tarikat yolunu gösterme.

İvmek: Acele etmek.

İye: Sahip.

İzzet: Yücelik, ululuk, değerlilik; saygı, ikram; güç, kuvvet.

K

Kaba (kebe): Elbise, giysi, kaftan; der-
viş giysisi.

Kadd: Boy. **Kadd ü kamet:** Boy bos.

Kadem: Ayak, alım.

Kail (kayil): Razı, boynu eğik; söyle-
yen, diyen.

Kadim: Eski, öncesi olamayan; Tanrı.

Kadıncık Ana: Hacı Bektaş Veli'nin
evlâtlık aldığı Fatma Nuriye, Hızır
Lala'nın eşi.

Kâfir: Tanrı'ya inanmayan; Şiilere
göre, Ali'ye inanmayan.

Kal (Kaal): Söz. **Kıyl u kal:** Dedikodu.

Kakımak: Kızmak, darılmak; azarla-
mak.

Kallaş: Kalleş; hileci, düzenbaz.

Kalubelâ (kalû beli): "Evet dediler"
Bak: *Elest*.

Kâm: İstek, dilek. **Kâm almak:** İsteği-
ne kavuşmak.

Kâmil: Olgun, tam, eksiksiz, görgülü.

Kamu: Hep, bütün, kamu; halk.

Kanara: Kesimevi, mezbaha.

Kanber: Ali'nin kölesi. (Azat edilme-
sine karşın Ali'nin yanından ayrılma-
mıştır. Emeviler zamanında Kûfe'de
Haccac tarafından öldürülmüştür).

Kand: Şeker, tat, tatlılık.

Kanda (kande): Nerede. **Kandan:**
Nereden.

Kanın almak: Öcünü almak.

Kara bahtlı: Talihsiz, bahtsız.

Kara bağlamak: Yas tutmak.

Karçılanmak: Karla ağarmak.

Katar: Sıra, dizi. **Katar katar:** Dizi

dizi.

Katı: Çok, pek; katı, sert, acımasız.

Kavil (kavl): Söz, sözleşme, anlaşma.

Kâzım: Bak. **Musâ Kâzım.**

Kebe (kaba): Aba, derviş giysisi; giysi.

Kefen yırtmak: Dirilmek, kefeni yırt-
mak.

Kelâm: Söz; Tanrı sözü; Kur'an. **Kelâ-
mullah:** Tanrı sözü, Kur'an.

Kelp (kelb): Köpek.

Kem: Kötü. **Kemter:** Çok kötü; güc-
süz, düşkün.

Kemend: İp, urgan, bağ; ucu ilmikli,
yağlı, kalıp ip (idam için kullanılır).

Kemer bend/beste: Beli bağlı (kuşaklı);
tarikatta dede önünde günahları-
nı açıklayıp düşkünlükten kurtu-
lanlara bellerine kemer bağlayarak
yapılan bağışlanma töreni; hizmete
hazır.

Kemlik: Kötülük.

Kenan (Kenan ili): Adanmış toprak
(ülke), arz-ı mev'ud; Yakup Pey-
gamberin yurdu; İsrail, Filistin.

Kerem: Soyluluk, asillik, cömertlik,
lütuf, el açıklığı; bağışlama; acıma.
Kerâmât: Keremler.

Kevn ü mekân: Evren; varlık.

Kevser: Cennette bulunan suyu çok
tatlı bir havuz (bu havuzun sâkisi
Ali'dir); irfan, bilgi; çokluk, kalaba-
lık. **Âb-ı Kevser:** Kevser suyu.

Kıl-kal, kıl u kal (kıyl ü kal): Dedi-
kodu.

Kırçrı: Küçük taneli yoğun kar; dolu.

Kırkbudak: Hacı Bektaş ve Balım Sul-
tan tekkelerinde bulunan kırk mum-
lu şamdan.

Kırklar: Tanrı'nın buyruğu uyarınca

evreni yöneten kırk ermiş; Fatma'nın evinde düzenlenen toplantıya katılıp da İmam Ali'den feyz alanlar, onun elinden üzüm suyu içenler.

Kırk kapı: Kırk makam.

Kırmızı taç: Ali'ye gökten gönderilen kırmızı başlık; Alevilerle Bektaşilere göre Muhammet'in ölümünden sonra Ali bu tacı giymiştir.

Kışlamak: Bir yerde kışı geçirmek.

Kızıl Deli: Bak. *Seyit Ali*.

Kisip (kışb): Kazanç; edinme; iş güç.

Kokturmak: Koklatmak.

Koru: Koru, ağaçlık; otlak; girilmesi yasak yer.

Kov: Dedikodu, çekiştirme.

Koz: Ceviz.

Köçek: Küçük tarikata yeni girmiş genç; törende oynayan delikanlı.

Körelemek: Körleştirmek, köreltmek; görmeyi önlemek; kürelemek.

Kudret: Güç; Tanrı. **Kudret lokması:** Tanrı'nın verdiği yiyecek, Tanrı yemeği.

Kûh-ı Kef: Kaf Dağı.

Kul Yusuf: Şam'da yatan ünlü bir tarikat şeyhi.

Kuşdili: Kapalı konuşma.

Kutup (kutb): Değirmen taşının mili; kutup; bir topluluğun, ulusun başı, önderi; yeryüzünde Muhammet'in gizini bilen ve ona varis olan kimse; bir tarikatın ulu'su; en yüce ermiş. Kutup ölünce Üçler'den biri onun yerini alır.

Künc: Köşe, bucak, bodrum. **Künc-i gurbet:** Gurbet köşesi; tekke.

Küfr (küfür): Sövgü; inançsızlık, dinsizlik, kâfirlik.

Küffâr: Kâfirler, inanmayanlar.

Künb: Temel, öz.

Kürre: Demirci ocağı.

Küt: Kötürüm.

L

Lal: Dilsiz.

Lâin: Lânetli; kovulmuş; istenilmeyen.

Lâl: Kırmızı, al; dudak; şarap; yakut.

Lâmekan: Mekânsız, yersiz, yeri olmayan.

Leb: Dudak. **Gonca-leb:** Gonca dudaklı.

Leyl ü nehar: Gece gündüz.

Libas: Giysi, elbise.

Lokma: Yemek, aş.

M

Mağrip: Batı.

Mâh (meh): Ay. **Mâh-ı Kenan:** Kenan ülkesinin ayı, Yusuf Peygamber.

Mâh-ı tâb: Ayışığı, mehtap.

Mahabbet (muhabbet): Sevgi, sevişme; sözleşme. Aleviler ve Bektaşilerle tarikat adamlarının toplanarak içki içip, saz çalıp, nefes söyleyip, semâ ederek sohbetinde bulunması.

Mahlas: Takma ad, tapşırma.

Mahlûk: Yaratılan, yaratık.

Mahrûm: Yoksun.

Mânend (menend): Eş, benzer.

Maksud: Amaçlanan, istenilen.

Mansûr: Bak. *Hallâc-ı Mansûr*.

Maşrık: Doğu; Uzak Doğu illeri.

Maşuk (ma'sûk): Çok sevilen, sevgili; Tanrı.

Matah satmak: Mal satmak; bilgiçlik

yapmak.

Mâtem ayı: Kerbelâ olayının geçtiği
680 yılı Muharrem ayı.

Medh: Övgü.

Mehdî (Mehdi Dede): Hasan-ül-Askerî'nin oğlu Muhammet el Mehdî, 868'de Samara'da doğan On İkinci İmam. X. yüzyılda ölmüştür ya da babası ölürken, dört yaşında ortadan kaybolmuştur. Alevilerin inancına göre, bir gün dönecek, dünyayı düzene sokacaktır. O zaman kurt kuzu ile gezebilecek, kimse kimsenin hakkını yemeyecektir.

Melâhet: Usanç, bıkmaya; üzüntü, sıkılma.

Mel'ûn: Lânetli.

Menâkıp: Menkıbeler, övgeler.

Menzil: Konak yeri; ev; erek, amaç.

Mertebe: Aşama, derece.

Mervan: Emevî halifelerinden I. Mervan 517'de Mekke'de doğmuş, 685'te Şam'da ölmüştür. II. Muaviye'nin çekilmesinden sonra 684'te halife olmuştur. Son Emevî halifesi II. Mervan ise 682'de doğmuş, 750'de ölmüştür. 744'te halifeliğini ilân etmiştir. Doğuda Şii'lere karşı savaş açmış, fakat Eba Müslim'e yenilmiştir. 749'da halifeliği Abbasiler ele geçirmiştir. Alevilerle Bektaşiler her iki Mervan'ı da sevmezler.

Meşe: Orman.

Meşrep (meşreb): Huy, ahlâk, tutulan yol.

Mevâli: Mollalar, bilginler; kullar, köleler; Emevilere göre, Arap olmayan Müslümanlar; Alevilere göre, Muhammet soyunun kulları. Aleviler kendilerine "mevâli" derler.

Mevt: Ölüm, ölü.

Mey: İçki, şarap, rakı.

Meydan: Alan; ayn-ı cem yapılan yer.

Meydancı: Ayn-ı cem yapılan yeri hazırlayan görevli.

Meydan yeri: Tarikat töreninin, ayn-cem'in yapıldığı yer.

Meyil (meyl): Sevgi; eğilim; akış, gönül akışı. **Meyil vermek:** Gönül vermek.

Meyyit: Ölü, ölmüş.

Mihmân: Konuk, misafir.

Mihr (mehr): Güneş; sevgi.

Mir'ac: Merdiven; göğe çıkma; Mekte'den Kudüs'e giden Hz. Muhammet'in bir gece göğe çıkarak Tanrı'yla görüşmesi.

Misâl: Eş, benzer, örnek.

Miskin: Yoksul; zavallı; tembel; derviş.

Miyân: Orta; bel; ara. **Miyân bend (best):** Bel bağı; derviş olanın beline bağlanan çevre yahut kesilen kurbanın yününden bükülmüş ip.

Mizan: Denge; terazi; Kıyamet'te günahlarla sevapların tartılması.

Mozulamak (muzulamak): Böğürmek, inlemek.

Muallâk taş: Mirac gecesi Muhammet'in üstüne basıp göğe yükseldiği taş. Muhammet taşa "Dur yâ mübarek" demiş, taş havada, boşlukta kalakalmış.

Muaviye: Halife Ali zamanında Şam Valisi olup onun Haricilerce şehit edilmesinden sonra 661'de halifeliğini ilân etmiştir. 669'da Hasan'ı zehirletmiştir. Ölümünden sonra yerine geçen oğlu Yezit, Hüseyin'i Kerbelâ'da öldürtmüştür. Bun-

dan dolayı Aleviler Muaviye ile Yezit'i sevmezler. Muaviye 610'da Mekke'de doğmuş, 680'de Şam'da ölmüştür.

Muhabbet: Bak: *Mahabbet*.

Muhammet Bâkir: On İki İmam'dan beşincisi, Zeyn-el-Abidin'in oğlu Muhammet-ül-Bâkir. (Doğumu 677, ölümü 733, Medine.)

Muhammet Mehdî: Bak: *Mehdî*.

Muhammet Takî: On İki İmam'dan dokuzuncu Ali oğlu Muhammet-ül Takiyy-ül Cevâd (Ölümü 826).

Muhannet: Alçak, vefasız, korkak; alçaklık, korkaklık; vefasızlık.

Muharrem: 680 yılında Kerbelâ olayının geçtiği ay, matem (yas) ayı.

Muhbir: Haber veren, ihbar eden.

Muhip (muhib): Dost; tarikat eri; seven, gönül veren; tarikatta ikrâr alan can (kişi). Bak. *İkrâr*.

Muhit: Çevre.

Murat: İstek, dilek; amaç.

Murtaza: Razi edilmiş, seçilmiş, Tanrı'nın rızasını almış, Tanrı'nın rızasının rızasını almış, Tanrı'ca beğenilmiş; On İki İmam'dan birincisi Ali-el-Murtaza. Bak. *Ali*.

Musa: Musevilğin kurucusu olan, İsrail Oğulları'nı Mısır'da tutsak olmaktan kurtaran peygamber (Firavun onu öldürtmek istemiştir).

Musâ Kâzım: On İki İmam'dan yedincisi. Cafer-üs-Sâdık'ın oğlu Musâ-el-Kâzım. Doğumu 745, ölümü 799. Abbasi hükümdarı Harun tarafından Bağdat'ta öldürülmüştür.

Musahip: Arkadaş; tarikata girme arkadaşı. Alevilerde ergenlik çağına ulaşan ve birbirlerini beğenen iki evli genç tarikata birlikte girer-

ler. Rehber onları Dede'nin yanına götürürken birinin eli öbürünün eteğine, öbürünün karısı berikinin eteğine yapışır. Böylece, törende dört can bir kalp olur.

Mushaf: Kitap; Kur'an.

Muzulamak: Böğürmek; inlemek.

Mücerret: Soyut; ayrı; evlenmemiş, bekâr.

Müderris: Medrese öğretmeni (hocası).

Mülcem Oğlu: Ali'yi camide namaz kılarken arkadan hançerle vurarak öldüren kişi.

Mülk: Mülk; ülke, memleket.

Mümin: İnanan, Müslüman; Alevilerde Müslüman erkeklere "mümin", kadınlara "müslim" denir.

Münâcaat: Tanrı'ya yalvarma.

Münafık: Bozguncu, ara bozucu, nifak sokucu; iki yüzlü; inanmayan; inanmadığı halde inanmış görünen; Alevi olmayan.

Münasip: Uygun, yaraşır.

Münkir: İnkâr eden; Tanrı'nın varlığını tanımayan; Alevilerde tarikattan olmayan, Ali'yi tanımayan, Sünnî, Osmanlı.

Mürde: Ölü, ölmüş.

Mürebbi: Eğitici; tarikata girecekleri eğiten kişi.

Mürşit (mürşid): Uyarıcı, doğru yolu gösteren, kılavuz; ulu kişi; şeyh.

Mürşid-i kâmil: Olgun, ermiş kişi; müritlere yol gösteren; tarikat ulusu.

Mürûr: Geçme, geçiş, geçip gitme.

Mürvet (mürüvvet): Erlik, insanlık, mertlik, iyilik.

Müslim: Bak. *mümin*.

Müşk: Misk, mis, güzel koku.

Müşkil (müşkül): Güç, zor.

N

Nâci, Gürûh-ı nâci: Kurtulmuş topluluk. Muhammet'in "Ümmetim yetmiş üç bölüğe ayrılacak, hepsi cehenneme gidecek, ancak bir bölümü kurtulacak" dediği insanlar. Alevilerle Bektaşiler kendilerini onlardan sayarlar.

Nâcâr: Çaresiz, umarsız, zavallı.

Nâdân: Bilgisiz, görgüsüz, kaba; tari-katın dışında kalan.

Nakes (nekes): Cimri, pinti, eli sıkı; insanlığı olmayan kişi.

Nâki: On İki İmam'ın onuncusu Ali Nâki (829-868). Abbasi hükümdarı Mutamet'çe öldürtülmüştür.

Nâmert: Alçak, korkak.

Nân u nemek: Ekmek ve tuz.

Nara urmak: Haykırmak, bağırarak, nara atmak.

Nasihât: Öğüt.

Nasîp: Pay, kısmet. *Nasîp almak*: Tarikata girmek. *Nasîp Vermek*: Tarikata almak.

Nâşi: Dolayı; hain; Alevilere yabancı olan.

Nazar: Bakış; göz. *Nazar eylemek*: Bakmak.

Nebaşi: Kefen soyucu, mezar hırsızı.

Nebi: Peygamber.

Necef: Ali'nin türbesinin bulunduğu yer. *Şah-ı Necef*: Necef'in Şahı, Ali.

Nefis: Can, ruh, öz; kendi.

Nemrut: Keldani hükümdarı. İbrahim

Peygamber'i puta tapmadığı için ateşe attırılmış, fakat ateş gül bahçesine dönüşmüştür. Bir sivrisinek burnundan beynine girmiş, başı çok ağrıyan Nemrut, kafasına tokmak vurdurmak zorunda kalarak ölmüştür.

Nerdüban: Merdiven; basamak.

Nesimî: "Enelhak" (Ben Tanrı'yım) dediği Halep'te derisi yüzülerek 1404'te öldürülen tasavvufçu, Hurufî şair.

Nevat: Sevinç, şenlik.

Nevbahar: İlkbahar, bahar.

Nevcivân: Genç, taze, yeni yetme.

Nevreste: Yeni bitmiş, taze.

Nevrûz: Yeni gün, baharın ilk günü; yılbaşı; güneşin Hamel burcuna girdiği 22 Mart günü; Alevi ve Bektaşilere göre Ali'nin doğum günü olup törenle kutlanır.

Nic'olsa olsun: Ne olursa olsun.

Nigâr: Güzel; sevgili; resim.

Nihân: Gizli, giz; gizlenmiş. *Nihana çekilmek*: Gizlemek.

Nikap (nikab): Örtü, peçe.

Nişan: İz, belirti.

Niyâz: Dua, yalvarma, yakarma; isteme, dileme; tarikatte diz çökerek babanın (mürşidin) sağ ve sol elini (dizini) öpme, büyüğe selâm verip dua etme.

Nûş: İçme; tatlı, bal, içki. *Nûş etmek*: İçmek; tatlılandırmak.

O-Ö

Od: Ateş.

Okuyuben: Okuyarak.

Ol: O.

Onmak (unmak): İyileşmek; kurtulmak; düzelmek.

On dört mâsum: Kerbelâ olayından öldürülen on dört çocuk.

On İki İmam (On İkiler): Ali'den başlayarak Mehdi'de sona eren ve Ali'nin soyundan gelen imamlar: Ali, Hasan, Hüseyin, Zeynelabidin, Muhammet Bâkır, Cafer-i Sâdık, Musa Kâzım, Ali Rıza, Muhammet Cevat, Ali Nâki, Hasan Askerî, Muhammet Mehdi, Şii, Alevi ve Bektaşiler bu imamlara büyük sevgi ve saygı duyarlar.

On iki kapılı şehir: İnsan vücudu.

Onultmak: İyileştirmek, tedavi etmek.

Otman (Ödman) Baba: Edirne'de Tanrı Dağı'nda türbesi bulunan ünlü veli.

Ök'zün: Öküzün.

Ören: Yıkıntı, harabe.

Öz: Öz; benlik; nefis; gönül.

Özge: Başka, ayrı.

P

Palan: Semer, eyer.

Pâk: Temiz, saf.

Pâ (Pây): Adım; ayak. **Pâmâl:** Ayak altında kalmış, çiğnenmiş.

Para (Pâre): Parça.

Pelit: Odun; meşe ağacının meyvesi.

Penâh: Sığınak; sığınma.

Penc-âlâ (pençe-i âl-i abâ): Beş parmak (pençe); Hz. Muhammet, Ali, Fatma, Hasan, Hüseyin.

Per: Kanat; değirmen kanadı.

Perger (pergâr): Savaş, cenk; pergel.

Pervâz: Uçma; kanat; dolap. **Pervaz urmak (vurmak):** Uçmak, kanat çırpılmak.

Pes: Yeter, kâfi.

Peyik: Çavuş, emir getiren, er; haberci.

Peymân: Ant; yemin; kadeh. **Ahd u peyman:** Ant.

Pinhân: Gizil; giz, sır.

Pir: Yaşlı, ihtiyar, büyük; tarikâtı kuran; tarikatte ulu kişi, tarikâtın başı; dervişin bağlı olduğu dede (şeyh).

Piş: Ön.

Post: Alevilerle Bektaşilerde bir makamın adı. Şeyh ile vekiline (halife-ye) verilen "dört nişane"den biri. Bunlar "sofra, bayrak, çırak ve post"tur.

Pür: Kurumuş çam yaprağı; çamlarda görülen ve yaprakları döken bir hastalık.

R

Rab: Tanrı.

Râh (reh): Yol. **Râh-ı selâmet:** Kurtuluş yolu.

Rahman: Acıyan, esirgeyen; Tanrı.

Rahmet: Yağmur; bağışlama; acıma; Tanrı'nın yardım ve esini.

Rakib: Engel; düşman.

Rehber: Kılavuz, tarikata girmek isteyen tâlibe yol gösteren, onu elinden tutup mürşide (şeyhe) götüren kişi.

Resul: Elçi, peygamber, yalvaç. **Resul-lah:** Tanrı'nın elçisi, Hz. Muhammet. **Resûl-ı ekrem, Ressullah:** Muhammet.

Revâ: Uygun, lâyıık, yaraşır.

Reyhan: Fesleğen.

Rızâ: Rız olma, hoşnutluk; inanç uğruna her şeye razı olma, dayanma; tarikatta mürşidin (şeyhin) söz-

lerini kabul etme.

Riyâ: İki yüzlülük; gösteriş; yalan.

Rıza (*İmam Rıza*): On İki İmam'dan sekizincisi. Musa Kâzım'ın oğlu Ali Rıza. (Doğumu 770, ölümü 818.)

Rûşen: Aydınlık; parlak.

Rûy (*rû*): Yüz; tunç.

Rûz: Gün, gündüz. *Rûz u şeb*: Gündüz gece.

S

Sabâ: Gün doğusundan esen hafif ve tatlı yel. *Bâd-ı sabâ*: Sabah rüzgârı, tan yeli.

Sabur: Çok sabırlı; Tanrı'nın sıfatlarından.

Sa'd-ı Vakkas: Uhud Savaşı'nda attığı oklarla Muhammet'i koruyan kişi; okçuların piri.

Safâ: Saflik, temizlik; şenlik, keyif.

Sâfi: Saf, katıksız, salt.

Sahâbe: Hz. Muhammet'in yakın dostları.

Sâhib-i zaman (*sâhib zaman*): Zamanın sahibi; On İki İmam'dan on ikincisi Mehdî. Bak. *Mehdî*.

Sâki: Sunan, dağıtan; içki sunan.

Sal: Dağların üstündeki düzlük.

Sâl: Yıl.

Salâ: Çağırma; Cuma ya da cenaze namazına çağırma için minarenden okunan salâvat; meydan okuma.

Salâvat: Dualar; namazlar. *Salâvat getirmek*: Hz. Muhammet'e dua okumak.

Salmak: Bırakmak, salıvermek; kavuşturmak.

Sararuban: Sarararak, sararıp.

Sarı İsmail (*Sarı Saltık*, *Sarı Sultan*): Ahmet Yesevi'nin Türkistan'dan Rumeli'ye gönderdiği erenlerin başı.

Sayr: Hasta.

Saz: Saz; orman.

Sefâ: Şenlik, rahatlık, keyif.

Sefine: Gemi.

Selman: Dilenme. Bak. *Selman-ı Farisi*.

Sefil: Aşağı, düşkün.

Selmân (*Selmân-ı Fârisi*): Hz. Muhammet'in yakınlarından ve Ali'nin dostlarından olup Kırklar Meclisi'nde sâkiye rehberlik yapmıştır.

Semâ (*semah*): Alevi ve Bektaşilerde müzikle yapılan dinsel dans, kadınlı, erkekli dönerek dans etme.

Semek: Balık; dünyayı boynuzlarında taşıdığına inanılan öküzün altında bulunan balık.

Sepmek: Serpmek.

Ser: Baş, kelle. *Ser-â-ser*: Baştan başa, büsbütün.

Serencam: Başa gelen, serüven.

Ser-çeşme: Pınar başı, baş kaynak; tarikatta büyük şeyh, pir, pirin temsilcisi. *Sermest*: Sarhoş.

Server: Önder, lider, baş, ulu kişi. *İki Cihan Serveri*: Hz. Muhammet.

Sevim sevim: Sicim sicim, sicim gibi.

Seyf: Kılıç. *Seyf-i Ahmedî*: Hz. Muhammet'in kılıcı.

Seyr (*seyrân*): Gezme, dolaşma; seyretme, bakma; düş.

Seyyit Ali Sultan: "Kızıl Deli" de denilen ve XVI. yüzyılda yaşadığı sanılan Alevi-Bektaşî ulularındandır, dergâhı Dimeto'da, mezarı

Sofulu'dadır.
Seyyit Gazi: Emeviler zamanında Malatya yöresinde Bizanslılara karşı kahramanca savaşan Battal Gazi.
Seyyit Nesimî: Bak: *Nesimû*.
Sıdk: Doğruluk; bağlılık; temiz yürek-lilik.
Sıla: Gurbette olanın memleketini özlemesi, görmeye gitmesi; memleketeye ulaşma, kavuşma, yurduna dönme.
Sınuk: Kırık, kırılmış; öldürücü.
Sırat: Ahirette üzerinden geçilecek kıldan ince, kılıçtan keskin köprü.
Sin: Mezar.
Sine: Göğüs, bağır, yürek. *Sine-çâk:* Göğsü (yüreği) yaralı âşık.
Siyaset: Asılma, ipe çekilme, öldürme; ölüm cesazı. *Siyaset meydanı:* Darağacının kurulduğu alan.
Sofi (sûfi): Dinin özüne değil dışına bakan kimse, sofu; tarikat eri, tarikata girmiş kişi; tasavvufa bağlı kimse.
Sofu: Tarikata girmiş kimse, tarikat eri; derviş. (Bak: *Sofi*.)
Sonuk: İlâç; merhem.
Söğünmek: Sönmek.
Sultan: Hükümdar; hükümdar ailesinden (anne, eş, kızkardeş) biri; Alevi ve Bektaşilerde mürşit, şeyh.
Sultan Balım: Bak. *Balım Sultan*.
Suna: Göl ördeği, yeşil başlı yaban ördeği; genç ve güzel kız.
Suphan: Tanrı.
Sür: Kıyamette İsrail'in çalacağı boru. Bütün ölümler bu borunun çalınmasıyla dirilecektir.
Surrum işlemedi: Talihim yâr olmadı.

Süz: Yanma, tutuşma, ateş; yakan.

Sükker: Şeker.

Ş

Şâd: Mutlu, sevinçli, neşeli. *Şâdmân (Şâdman):* Mutlu, sevinçli. *Şâd oluban:* Sevinerek.

Şâh: Padişah, şeh; Alevi ve Bektaşilerde Pir; Ali ya da İran Safevî Şahı. *Şâh-ı merdân (velâyet):* Mertlerin (velilerin) şahı, Ali. *Şâh-ı Kerbelâ:* Kerbelâ'nın Şahı, İmam Hüseyin. *Şâh-ı Necef:* Necef Şahı, Ali. *Şâh-ı Cihân:* İran Şahı Tahmasp.

Şah İsmail: İsmail Safevî diye de anılır. İran Safevî Devleti'nin kurucusu ve dinsel başkanı. 1502-1524 yılları arasında hüküm sürmüştür. Hatâyî tapşırmasıyla yazdığı Türkçe şiirlerle Anadolu'da Aleviler arasında ün yapmıştır.

Şahan (şahin): Doğan, şahin.

Şak: Yarık, çatlak, parça; ikiye bölünme, yarılma.

Şar: Kent, şehir, il.

Şavk: Işık, parıltı.

Şaz: Sevinç. *Şaz eylemek:* Sevindirmek.

Şeb: Gece. *Rûz u şeb:* Gündüz ve gece.

Şecaat: Yiğitlik, yüreklilik.

Şehid-i Kerbelâ: Kerbelâ şehidi, Ali'nin oğlu Hüseyin.

Şefaât: Bağışlamayı dileme; ahirette Peygamber'in Müslümanlar için Tanrı'dan af dilemesi.

Şehinşeh: Şahlar şahı; Ali soyundan geldiğine inanılan İran Safevî şahları.

Şek: Kuşku, işkil, şüphe. **Şekler:** Kuş-

kucular, Alevilerin dışında kalanlar.
Şekvâ: Şikâyet, yakınına, sızlanma.
Şekvetmek: Şikâyet etmek, yakın-
mak.
Şem (şem'a): Işık, mum; irfan.
Şems: Güneş.
Şer: Kötülük.
Şeydullah: Tanrı için.
Şîr: Arslan; süt, **Şîr-i Hüdâ:** Tanrı'nın
Arslanı, Ali.
Şirin: Tatlı.
Şol: Şu.
Şöhret: Ün.
Şunda: Şurada.

T

Taban: Döşeme; yer, yeryüzü.
Tâbân: Parlak, aydınlık.
Tac (taç): Tarikat başlığı; taç. Bak:
Kırmızı taç.
Tahkik derviş: Özü sözü doğru (bir)
derviş.
Tâlip (tâlib): İsteyen, istekli; tarikata
girmeyi isteyen ya da girmek üzere
olan genç/kişi.
Takdir: Alinyazısı. **Takdir olan:** Alna
yazılan.
Takî: On İki İmam'dan dokuzuncu-
su. Ali Rıza'nın oğlu Muhammet-ül
Takiyy-ül Cevad (ölümü 826).
Takıyye: Sakınma, çekinme; yolunu,
altınını, mezhebini gizli tutma.
Tamu: Cehennem.
Tana katmak: Şaşırmaq, şaşırıp kat-
mak.
Tanrı'nın Arslanı: Hz. Ali.
Tapı (tapu): Tapınılan, ma'but.

Tapı kılmak: İtaat etmek; gönülden
bağlanmak; biat etmek; saygı gös-
termek.
Teber: Balta; dervişlerin kullandığı iki
yüzlü, yarım ay biçimindeki balta.
Tavaf eylemek: Çevresini dolaşmak;
hacı olmak için Kâbe'nin çevresini
dolaşmak.
Tarık: Yol, tarikat; Tanrı'ya ulaşmak
dileğiyle tutulan yol.
Tasanmak: Tasalanmak.
Teberrâ: Uzaklaşma, çekilme, yüz
çevirme; Muhammet soyuna ve
özellikle Ali'ye düşman olanlardan
uzak durma.
Tecellâ (tecelli): Görünme, belirme;
yazgı, kader; Tanrı'nın doğada ve
insanda görünmesi; Tûr-ı Sinâ'da
(Sina Dağı'nda) Tanrı'nın Musa'ya
yüzünü göstermesi; müminlerin kal-
binde Tanrı'nın feyzinin belirmesi.
Teferrüc: Gezinme; gezinti.
Temennâ: Kurban; belirli işler yapılır-
ken okunan dua ve senâlar (övgü-
ler).
Tevârih: Tarihler.
Tevellâ: Hz. Muhammet ile ailesinin
bireylerini (Ehl-i Beyt) ve onları
sevenleri sevme.
Tevekkeltü teâlâllah: Tanrı'ya sığın-
dım (dayandım).
Tevhit (tevhid): Birleme, birleştirme;
Tanrı'nın birliğini anlatma; "lâilâha
illah" diye zikretme.
Tıfil: Çocuk.
Tığ: Kılıç, pala. **Tığ-bent:** Kılıç kemeri
(kuşağı). **Tığ-ı Haydar:** Ali'nin kılı-
cı, Zülfikâr.
Tığlamak: Kurban kesmek.
Tımmak: Söz söylemek.

Tor: Tuzak, kapan; toy, yabancı.

Toylamak: Ağırlamak, doyurmak, şölen (ziyafet) vermek.

Tûbâ: Dalları bütün cenneti gölgeleyen büyük yemiş ağacı.

Tûr: Dağ. **Tûr-ı Sinâ:** Sina Dağı. (Bak: **Tur Dağı**.)

Tuman: Don; giysi.

Tur Dağı: Tûr-ı Sina. (Musa Peygamber bu dağda Tanrı ile görüşüp konuşmuştur. Musa, Tanrı'dan kendisine görünmesini istemiş, Tanrı da dağa bakmasını söylemiş, Tanrı'nın ışığı dağa yansımış dağ alev almış, yanarak paramparça olmuştur).

Tutara: Tutar, tutacaktır.

Tutu (tûti): Papağan.

Tuz ekmek hakkı: Minnet borcu.

Tûrab (tûrâb): Toprak, toz.

U-Û

U (ü, vü): Ve, ilâ.

Ucunda: Sonunda. **Ucundan:** Yüzünden.

Uçmak: Cennet.

Uğru: Hırsız. **Uğrulamak:** Çalmak.

Uğrun uğrun: Gizli gizli; göğüs verecek. **Uğrunca:** Gizlice.

Ulya: Pek yüksek (yüce); şerefli.

Uğur: Ön.

Ulu hasta: Ağır hasta.

Ummân: Büyük (engin) deniz, okyanus.

Unmak (onmak): İyileşmek.

Urmak: Vurmak.

Uruba (ruba): Giysi.

Urum (Rum): Anadolu; özellikle Orta

Anadolu; Alevilerin yoğun olarak bulunduğu bölge: Sivas, Çorum, Amasya, Yozgat, Tokat.

Uryân (üryan): Çıplak; perişan.

Usul: Uyumlu, ölçülü.

Üçler: Hz. Muhammet'in gizini bilen Tanrı elçisi bir kutupla iki erenden oluşan imamlar topluluğu. Bak: **Kırklar**.

Üç yüz altmışaltmış kapısünnet: Hurufilere göre vücutta bulunan damarlar.

Üğrümek: Sallamak.

Ûn: Ses; ün.

Ûzmek: Geri çekmek.

V

Vâdesi gelmek (yetmek): Ölmek.

Vahdet: Yalnızlık; birlik, teklik; Tanrı'ya ulaşma (kavuşma).

Vâhid: Tek, bir; benzeri (eşi) olmayan.

Vala: Baş örtüsü.

Vâlâ: Yüce, yüksek.

Varı: Hepsi, var olanların tümü.

Vasl: Kavuşma, ulaşma.

Vech: Yüz.

Velâyet: Velilik, ermişlik, evliyalık; dostluk; bağlılık; Tanrı dostluğu; Tanrı'nın aldığı buyruklara göre Peygamber'in insanları yönetmesi.

Veli: Dost, yardımcı, sahip; Tanrı'ya ulaşmış; gerçeğin gizine ermiş.

Veysel Kara/Karani: Hz. Muhammet'i görmeden yakınları arasına katılan ermiş. Medine'ye gelirken Sıffeyn'de Ali ile Muaviye'nin savaşıyla karşılaşmış, o gün Ali'ye biat

etmiş ve savaşa girip şehit olmuştur.

Virân: Yıkık; tasalı; avunmasız. *Virâne*: Yıkıntı, ören.

Virt (vird): Öğrenci; tekrarlama; belli zamanlarda okunan Kur'an cüzleri ile bazı dualar, yakarışlar, öğütler.

Vücut (vücûd): Varlık; beden; cisim.

Y

Yâ: Ey.

Yad: Yabancı, el. *Yadel*: Yabancı ülke (il).

Yâd: Anma. *Yâd etmek*: Anmak.

Yağî: Düşman. *Yağılık*: Düşmanlık.

Yağlık: Çevre, başörtüsü, mendil.

Yahşi (yahşi): Güzel, iyi, hoş.

Yalabık: Şimşek; parlak.

Yalbardak: Çıplak, yalın; kılıfsız; parlak.

Yanul: Olmuş; kızarmış.

Yanınca: Yanında.

Yâr: Dost, sevgili. *Yârân (yâren)*: Dostlar, arkadaşlar.

Yâsin: Kur'anda bir sûre, "Muhammet" demektir.

Yasmak: Yaymak, düzlemek, yassıltmak; (yayın kirişini) gevşetmek.

Yavuz: Kötü.

Yaylamak: Gezip dolaşmak; yaylaya çıkmak; kokmak.

Yazı: Tarla, ova.

Yediler: Hz. Muhammet'in gizini bilen Tanrı elçisi bir kutupla altı erenden oluşan imamlar topluluğu. *Yediler Üçler'den* sonra gelir. Dünyayı Tanrı adına bunlar yönetirler.

Yedi iklim dört köşe: Dünya.

Yedmek: Gütmek; götürmek.

Yeğ: Daha iyi, üstün.

Yeğîn: Hızlı, şiddetli, zorlu; gür, baskın; çok bol.

Yeksan: Bir; eşit; birlikte; düz.

Yekta: Biricik, tek, eşsiz.

Yemin: Sağ; ant.

Yenmeğe gelmek: Yesinler diye, yenilmek için gelmek.

Yensiz yakasız gömlek: Kefen.

Yesir: Esir, tutsak.

Yetirmek: Kavuşturmak; yetiştirmek, olgunlaştırmak.

Yetmek: Ulaşmak, yetişmek.

Yezdan: Tanrı.

Yezit (Yezid): Muaviye'nin oğlu (645-683). Babasının ölümünden sonra Emevi Halifesi olmuştur. Kerbelâ olayını düzenlemiş, Hüseyin'i 680 yılında öldürtmüştür. Bu yüzden Alevilerle Bektaşiler Yezit'i hiç sevmeyizler. Kendilerine düşman olanlara "Yezit" derler.

Yol: Yol; tarikat bilgisi (yolu), tari-katta davranış biçimi, erkân, görenek ve gelenekler. *Yoldan azmak*: Yoldan çıkmak, tarikat çizgisinin dışına çıkmak, *Yol ehli*: Tarikat kurallarına uyan derviş. *Yol babası*: Mürşit.

Yoz: Soysuzlaşmış; dölsüz, kısır.

Yöğrük: Çevik, hızlı.

Yunus: İsrail peygamberlerinden. Kavminin inançsızlığı yüzünden bir balık kendisini yutmuş. Tanrı'ya yalvarmış. Kavmi de korkarak tövbe etmiş. Sonunda bağışlanmış, balık onu kusmuş. Yunus yeniden yeryüzüne çıkmış.

Yusuf (Yusuf-ı Kenan): İsrail Oğulları'ndan Yakup Peygamber'in babası. Çok güzel olduğundan kardeşleri onu kıskanıp bir kör kuyuya atmışlar. Bir kervan onu kuyudan çıkarmış. Mısır'a götürüp bir bakana satmış. Bakanın karısı Yusuf'a âşık olmuş; onu zindana atmış. Yusuf yedi yıl zindanda kalmış. Sonra kurtulmuş, Mısır'a kral olmuş.

Z

Zağ: Karga.

Zahm (zahme): Yara.

Zâhir: Açık, belli; dış.

Zahit (Zâhid): Din buyruklarına sıkıca bağlanmış kişi; kaba (ham) sofu; yobaz; Alevilerde Kızılbaş olmayan.

Zâkir: Zikreden.

Zâr: Ağlama, inleme; ağlayan, inleyen. **Zârelemek:** Ağlatmak, inletmek.

Zât: Kendi, kişi, öz; sahip, efendi; iş; şey. **Zât-ı ebed (kerem):** Tanrı.

Zay: Kayıp, boş.

Zebân: Dil.

Zemin: Yer, taban.

Zemzem: Kâbe yakınında bu adda bir kuyudan alınan kutsal su. **Âb-ı Zemzem:** Zemzem suyu.

Zer: Altın; sarı. **Zerrin:** Altından yapılmış.

Zevâl: Yokluk; sona erme.

Zeyn-el Abâ/Zeyn-el Abidin: On İki İmam'dan dördüncüsü, Hüseyin oğlu Ali Zeyn-el Abidin-el Seccâd (Doğumu 659 Medine, ölümü 713 Medine).

Zeyn etmek: Süslemek.

Zibâ: Güzel, yakışıklı; süslü.

Ziyâ: Işık.

Zili çalınmak: Asılacağı duyurulmak. (Bir kimsenin asılacağını bildiren habercilerin ayaklarındaki zillerin çalınması).

Zuhur: Belirme, görünme, ortaya çıkma.

Zülfikâr: Hz. Muhammet'in Ali'ye armağan ettiği ucu iki çatalı kılıç. Gökten indiğine inanılır. Ali ölünce oğlu Hasan, Zülfikâr'ı Necef Denizi'ne atmıştır.

Kaynakça

PİR SULTAN (ABDAL) ÜSTÜNE YAZILMIŞ KİTAPLAR

- Aslanoğlu, İbrahim: *Pir Sultan Abdallar*, İstanbul, 1984, Erman Yayınevi.
- Balım, Ali: *Pir Sultan Abdal, Hayatı ve Şiirleri*, Ankara, 1957, Emek Basım-Yayınevi.
- Bayrak, Mehmet: *Pir Sultan Abdal*, Ankara, 1986, Yorum Yayınları.
- Bezirci, Asım: *Pir Sultan*, İstanbul, 1986, Say Kitap Pazarlama
- Çatbaş, Hasibe: *Pir Sultan Abdal'ın Basılmamış Şiirleri*, Ankara, 1945, Türk Tarih Kurumu Matbaası.
- Eyuboğlu, Sabahattin-Erhat, Azra-Başgöz, İlhan: *Pir Sultan Abdal*, İstanbul, 1977, Cem Yayınevi.
- Gölpınarlı, Abdülbaki-Boratav, Pertev Naili: *Pir Sultan Abdal*, Ankara, 1943, Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Enstitüsü Yayınları.
- Gölpınarlı, Abdülbaki: *Pir Sultan Abdal*, İstanbul, 1953, Varlık Yayınevi.
- Güneş, Mehmet: *Pir Sultan Abdal'ın Kanlı Destanı*, İstanbul, 1969, Habora Kitabevi.
- İpçi, Hasan: *Ozanlarımızın Diliyle Pir Sultan Abdal*, İstanbul, 1965, Hakimiyet Matbaası.
- Köklügiller, Ahmet: *Pir Sultan Abdal, Yaşamı ve Şiirleri*, İstanbul, 1984, Ertüze Yayınları.
- Kudret, Cevdet: *Pir Sultan Abdal*, İstanbul, 1965.
- Memet Fuat: *Pir Sultan Abdal*, İstanbul, 1977, De Yayınevi.
- Öztelli, Cahit: *Pir Sultan Abdal, Bütün Şiirleri*, İstanbul, 1971, Milliyet Yayınları.
- Sadettin Nüzhet (Ergun): *XVII'nci Asır Sazşairlerinden Pir Sultan Abdal*, 1929, Evkaf Matbaası.
- Toy, Erol: *Pir Sultan Abdal* (oyun), İstanbul, 1969, İzlem Yayınları.
- Ural, Orhan: *Pir Sultan Abdal*, Ankara, 1982, Türk Dil Kurumu Yayınları.
- Uyguner, Muzaffer: *Pir Sultan Abdal*, Ankara, 1990, Bilgi Yayınları.
- Ülger, Ali: *Yeni Divan, Pir Sultan Abdal*, Duisburg (Almanya), 1991.
- Yurdatap, Selâmi Münir: *Pir Sultan Abdal, Hayatı ve Şiirleri*, İstanbul, 1976, Sağlam Kitabevi.
- (...), *Pir Sultan Abdal, Hayatı ve Şiirleri*, İstanbul, 1953, Maarif Kitaphanesi.

PİR SULTAN (ABDAL) İLE DOLAYLI OLARAK İLGİLİ YARDIMCI KİTAPLAR

Ahmet Refik: *Osmanlı Devrinde (On Altıncı Asırda) Rafizilik ve Bektaşilik*, 1932.

Akdağ, Mustafa: *Celâli İsyânları*, 1963.

Akdağ, Mustafa: *Türk Halkının Dirlik ve Düzenlik Kavgası*, 1975.

Alangu, Tahir: *100 Ünlü Türk Eseri*, c. I, 1974.

Arsunarı, Ferruh: *Gaziantep Folkloru*, 1962.

Atalay, Besim: *Bektaşilik ve Edebiyat*, 1340 (1922), 1991.

Bayrak, Mehmet: *Halk Hareketleri ve Çağdaş Destanlar*, 1984.

Bayrak, Mehmet: *Eşkiyalık ve Eşkiya Türküleri*, 1985.

Benekay, Yahya: *Yaşayan Alevilik*, 1967.

Cemal, Süreya: *Günübirlik*, 1982, s. 243-244.

Danişmend, İsmail Hami: *İzahlı Osmanlı Tarihi Kronolojisi*, 1948.

Ergun, Sadettin Nüzhet: *Bektaşî Şairleri ve Nefesleri*, I, 1944.

Eröz, Mehmet: *Türkiye'de Alevilik-Bektaşilik*, 1977.

Eyuboğlu, İsmet Zeki: *Bütün Yönleriyle Bektaşilik (Alevilik)*, 1980.

Gölpınarlı, Abdülbaki: *Yunus Emre ve Tasavvuf*, 1961.

Gölpınarlı, Abdülbaki: *Alevi-Bektaşî Nefesleri*, 1963.

Gülvahaboğlu, Adil: *Hacı Bektaş Veli*, 1986.

Gürel, Ziya: *Hak Aşıklarından Deyişler*,

1980.

Kaftancıoğlu, Ümit: *Hınzır Paşa*, 1980.

Kütükoğlu, Bekir Sıtkı: *Osmanlı-İran Siyasî Münasebetleri*, 1962.

Ocak, Ahmet Yaşar: *Bektaşî Menakıbnamelerinde İslâm Öncesi İnanç Motifleri*, 1983.

Oytan, Tevfik: *Bektaşiliğin İçyüzü*, 1960.

Özkırmımlı, Atilla: *Alevilik-Bektaşilik ve Edebiyatı*, 1985.

Özkırmımlı, Atilla: *Toplumsal Bir Başkaldırımın İdeolojisi Alevilik-Bektaşilik*, 1990.

Öztelli, Cahit: *Bektaşî Gülleri*, 1973.

Öztelli, Cahit: *Uyan Padişahım*, 1976.

Öztelli, Cahit: *Pir Sultan'ın Dostları*, 1984.

Sertoğlu, Murat: *Bektaşilik*, 1969.

Sevengil, Refik Ahmet: *Yüzyıllar Boyunca Halk Şairleri*, 1965.

Şener, Cemal: *Alevilik Olayı*, 7. basım 1989.

Şardağ, Rüştü: *Her Yönü İle Hacı Bektaş-ı Velî*, 1985.

Timuroğlu, Vecihi: *İnançları Uğruna Öldürülenler*, 1991.

Uzunçarşılı, İsmail Hakkı: *Osmanlı Tarihi*, I-II, 1947-1954.

Zelyut, Rıza: *Halk Şiirinde Gerçekçilik*, 1982.

Zelyut, Rıza: *Öz Kaynaklarına Göre Alevilik*, 1990.

DERGİLERDE ÇIKMIŞ YAZILAR *

- A. K., "PSA", Forum, 1. 4. 1969.
- Aslanoğlu, İbrahim: "PSA'nın Yayınlanmamış Deyişleri", Sivas Folkloru, Şubat 1973.
- Aslanoğlu, İbrahim: "PSA ve Hızır Paşa", Türk Folkloru, Ağustos 1979
- Aslanoğlu, İbrahim: "PSA'nın Zindandaki Yaşamı", Türk Folkloru, Ekim 1979.
- Aslanoğlu, İbrahim: "PSA Niçin Asıldı?", Türk Folkloru, Eylül 1979.
- Aslanoğlu, İbrahim: "PSA'lar", Türk Folkloru, Ocak 1980.
- Aslanoğlu, İbrahim: Abdal Pir Sultan'ın Yayınlanmamış Deyişleri", Türk Folkloru, Mart 1980.
- Aslanoğlu, İbrahim: "PSA'nın Yayınlanmamış Deyişleri", Türk Folkloru, Nisan 1980, Mayıs 1980, Haziran 1980.
- Aslanoğlu, İbrahim: "PSA'lar", Türk Kültürü, 1982, Sayı 220.
- Aslanoğlu, İbrahim: "Bu da Bir Başka Pir Sultan mı?", Türk Folkloru, Ocak 1986.
- Aşkun, Vehbi Cem: "PSA", Yapı, 1943, Sayı 39.
- Aşkun, Vehbi Cem: "PSA", Türk Dili, Ağustos 1955.
- Bayrak, Mehmet: "PSA'nın Yaşamında Düzmece Şah İsmail Olayı ve Deli Hızır Paşa", Yazko Edebiyat, Eylül 1984.
- Bezirci, Asım: "PS" (konuşma), Sanat Olayı, Temmuz 1986.
- Birdoğan, Nihat: "PSA Kitabı, Ya da İğneyi Kendimize", Türk Dili, 1983.
- Boratav, Pertev Naili: "PSA", Ülkü, Temmuz 1940.
- Boratav, Pertev Naili: "Çukurova'da Folklor Derlemeleri", Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Dergisi, 1947, Sayı 5.
- Boratav, Pertev Naili: "Aşık Edebiyatının Tarihsel Evrimi", Türk Dili, Aralık, 1968.
- Çapan, Sungen: "PS", Nokta, 6. 7. 1986.
- Çatbaş, Hasibe: "PSA'nın Basılmamış Şiirleri", Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Dergisi, 1945, Sayı 3.
- Derkut, Yıldız: "PSA'nın Yaşamı", Devrim, Haziran 1975.
- Dizdaroğlu, Hikmet: "PSA Nereli?" Türk Folklor Araştırmaları, Kasım 1970.
- Erdem, Hüseyin: "PSA", Yeni Ufuklar, Aralık 1973.
- Eyuboğlu, Sabahattin: "PSA", Yeni Ufuklar, Mart 1971.
- Giriftinoğlu, Pınar: "Mehmet Bayrak'la Söyleşi", Karşı Edebiyat, Ocak 1987.
- Gölpınarlı, Abdülbaki: "PSA", Türk Dili, Aralık 1968.
- Gül, Muhsin: "PSA ve Sıdkî Baba", Türk Folkloru, Eylül 1983.
- Gür, Mehmet Hilmi: "PSA'nın Mezarı", Türk Folklor Araştırmaları, Ekim 1970.
- Gürel, Ziya: "PSA'nın Deyişleri", Ülkü, Aralık 1949, Sayı 36; Mart 1950, Sayı 39.
- Kaftancıoğlu, Ümit: "Gerçek Hızır Paşalar", Türk Folklor Araştırmaları Nisan 1975.
- Kansu, Ceyhun Atuf: "PSA", Eylem, 15. 2. 1966.
- Koz, Sabri: "PSA'nın İki Şiiri", Folklor, Sayı 28.
- Köksal, Ahmet: "Bir Halk Ermiş Üzerine", Papirüs, Temmuz 1966.
- Köprülü, Fuat: "PSA" Hayat, 1928, Cilt III., Sayı 64.
- Kum, Naci: "Türkmen, Yörük ve Tahtacılar Arasında Tetkikler, Görüşler", Türk Folklor Araştırmaları, Haziran 1950.
- Kum, Naci: "Antalya Tahtacılarına Dair

* Pir Sultran ve Pir Sultan Abdal adları PS ve PSA harfleriyle gösterilmiştir. 1979.

- Notlar”, Türk Tarih-Arkeologya-Etnografya Dergisi, Sayı 4.
- Kum, Naci: “Türkmen Barakları”, Türk Etnografya Dergisi, 1965, Sayı 6.
- M. Şahin: “PSA’nın Basılmamış Üç Nefesi”, Azerbaycan Yurt Bilgisi dergisi, 1933, sayı 14.
- Makal, Tahir Kutsi: “Banazlı Âşık Nuri PS’yi Anlatıyor”, Millî Kültür, 1977.
- Menemencioglu, Nermin: “PSA”, Yeditepe, Ağustos 1966.
- Namık Kemal: “PSA’dan Seçmeler”, Devrim, Haziran 1975.
- Oğuzoğlu, Mustafa: “PSA”, Çığ, Nisan 1972.
- Öztelli, Cahit: “PSA’nın Hayatıyla İlgili Yeni Şiirleri”, Türk Dili, Temmuz 1954.
- Öztelli, Cahit: “PSA’nın İki Şiiri”, Türk Folklor Araştırmaları, Temmuz 1954.
- Öztelli, Cahit: “PS Hakkında Yeni Notlar”, Türk Folklor Araştırmaları, Kasım 1964.
- Öztelli, Cahit: “PSA’yı Astıran Hızır Paşa Kimdir?”, Türk Folklor Araştırmaları, Kasım 1968.
- Öztelli, Cahit: “PSA İçin Neler Söylemişler?”, Sivas Folkloru, Şubat 1974.
- Sakaoğlu, Saim: “PSA”, Türk Folkloru Araştırmaları, Ağustos 1973.
- Salcı, Vahit Lütfü: “PS’nin Nefesleri”, Halk Bilgisi Haberleri, 1936, Sayı 36.
- Salcı, Vahit Lütfü: “Kızılbaş Şairleri” Yeni Türk, 1939, Sayı 81, 8.
- Salcı, Vahit Lütfü: “Kızılbaş Şairleri”, Halk Bilgisi Haberleri, 1940, Sayı 102, 104, 105.
- Salcı, Vahit Lütfü: “PSA ve Bir Manzumesi”, Folklor Postası, Şubat 1946, Sayı 13.
- Uyguner, Muzaffer: “PSA’nın Bir Şiiri”, Türk Dili, Mayıs 1954.
- Uyguner, Muzaffer: “İbrahim Aslanoğlu, PSA’lar”, Folklor ve Etnografya Araştırmaları, 1985, sf. 436-439.
- Uyguner, Muzaffer: “PS ve Bezirci’nin Kitabı”, Varlık, Ağustos 1986.
- Ülkütaşır, M. Şakir: “PSA’nın basılmamış Üç Nefesi”, Halk Bilgisi Haberleri, Mart-Nisan 1939, Sayı 89-90.
- Yurdalan, Özcan: “PSA’nın Sanatı”, Devrim, Haziran 1975.
- Zaloğlu, Leylâ: “Dergiler Arasında”, Türk Folklor Araştırmaları, Haziran 1956.

GAZETELERDE ÇIKMIŞ YAZILAR

- Aslanoğlu, İbrahim: "Sivas İli Halk Şairlerinden Notlar", Ülke, (Sivas), 11-19 Kasım 1950.
- Aşkun, Vehbi Cem: "PSA", Doğuş (Sivas), 28-31 Temmuz 1958, 1 Ağustos 1958.
- Boratav, Pertev Naili: "Şık Edebiyatının Tarihsel Evrimi", Başkent Ankara, 21 Eylül-5 Ekim 1969.
- Buluz, Hüseyin: "PSA", Başkent Ankara, 21 Eylül-5 Ekim 1969. Cemal Süreya: "PSA", Politika, 7. 11. 1975.
- Duman, Sezai: "Güngörmüş Yaşlıların Ağzından Anadolu Erenleri", Son Havadis, 18-19 Eylül 1976.
- Kayabal, Aslı: "PS Korkusu", Cumhuriyet, 11. 2. 1991.
- Makal, Tahir Kutsi: "Banazlılar Anlatıyor, PSA", Son Havadis, 30 Eylül 1977-14 Ekim 1977.
- Özkırmımlı, Atilla: "PS Bir Gelenektir", Cumhuriyet, 19. 6. 1986.
- Salcı, Vahit Lütfü: "Kızılbaş Şairleri" Barın, sayı 581-588.
- Tuncer, Cengiz: "PSA'ın Hikâyesi", Akşam, 3-13 Temmuz 1966.
- Zelyut, Rıza: "PSA İçin Satırbaşları", Demokrat, 5. 7. 1980.

Asım Bezirci edebiyat tarihçisi, eleştirmen, denemeci ve çevirmen. 1927'de Erzincan'da doğdu. İlkokulu Erzincan'da, ortaokul ve liseyi parasız yatılı olarak Erzurum'da okudu. 1950'de İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. Aynı yıl, Gerçek gazetesinde yazarlığa başlayan Bezirci, 26 yıl boyunca muhasebecilik yapmak zorunda kalmasına karşın örnek bir çalışkanlıkla çok sayıda ürün verdi. Ataç'ın öznel/izlenimsel eleştiri anlayışına karşı nesnel/bilimsel eleştiri çığırının açılması için büyük çaba sarf etti. Başta Nâzım Hikmet olmak üzere tanınmış birçok yazarın eserlerini derleyip yayına hazırladı. 2 Temmuz 1993'te Sivas toplukuyumunda 34 ilerici aydın ve sanatçıyla birlikte katledildi. Bezirci'nin bütün eserleri yayınevimizce yayınlanmaktadır.

"Pir Sultan günümüzden dört yüz yıl önce yaşamış. Ardından aynı adı kullanan yedi Alevi şair daha gelmiş. Zamanın durmayan eli, hepsini bir teknede yoğurmuş. Yaşamları gibi, kimliklerini ve şiirlerini de birbirine karıştırmış. Öyle ki, gün gelmiş, onları hem birbirinden, hem de Pir Sultan'dan ayırmak çetin bir sorun olmuş." Asım Bezirci, bu kitabında söz konusu sorunu çözmeyi deniyor. Kitabın "İnceleme" bölümünde Pir Sultan'ın yaşamını, kişiliğini, sanatını ve ürünlerini yeni bir yaklaşımla derinlemesine gözden geçiriyor. "Derleme" bölümünde ise bütün şiirlerini bir araya topluyor. şiirlerin sonuna eski ve yabancı sözcükleri, özel deyimleri açıklayan bir "Sözlük" ekliyor. Bunu, zengin bir "Kaynakça" ile tamamlıyor.

www.DEVKUP.com